

Giới thiệu Bí Mật Nơi Góc Tối

Khi thường thức câu chuyện ngôn tình hiện đại mang tên Bí Mật Nơi Góc Tối, bạn sẽ cảm nhận thấy tình yêu của những năm tháng thiếu thời hết như một cơn gió, không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận; Như cái tên khắc trên mặt bàn, sợ cậu nhìn thấy, lại sợ cậu không nhìn thấy. —— Trích từ "Nhật Ký Tiểu Quái Thú" Chúng ta gặp nhau nửa cuộc đời, vẫn là tuổi trẻ hết gió thoảng đóa cúc trắng trong mưa. Mời bạn cùng đón đọc truyện hay và cùng cảm nhận chân lý ấy cùng tác giả Nhĩ Đông Thổ Tử.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Tháng chín năm 2007, ngày hè nắng chói chang, tân sinh viên Thanh Hoa nhập học.

Cả thành phố như bình gốm trắng men không một ngọn gió thổi lọt, hơi nóng khó thoát ra. Ngoài cổng Thanh Hoa, dọc đường đi có thể thấy hàng cây long não rậm rạp, lá cây dày đặc, từng gốc cây đứng thẳng chân vạc, trông không khác gì đội bảo vệ đứng nghiêm cổ thủ, ai nấy đều khô ngò cứng mẫn.

Đình Tiễn xách vali đứng dưới lầu ký túc xá nam nửa canh giờ. Dáng cô không cao, mái tóc vén lên túm đuôi ngựa, mày nhạt miệng nhỏ, con ngươi trong suốt tràn đầy linh khí, ngoài đôi mắt kia ra, ngũ quan đều rất bình thường, không có gì xuất chúng nhưng lại khá thuận mắt.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, cô vẫn chưa có ý định rời đi.

Tào Văn Tuấn năm hai khoa máy tính xuống lầu mua nước thì trông thấy một cảnh này, cảm thấy khá mới lạ, tiện tay chụp hình lại gửi vào group chat của phòng ký túc xá.

"Kỳ quan của hôm nay, ngay tại lúc này hờn vọng phu ở dưới ký túc xá nam."

Trong group chat của một đám kỹ thuật, ngoài đề ý đến trò chơi, mã chương trình, thí nghiệm số liệu ra thì những thứ khác chẳng màng để tâm, tấm ảnh này cũng không tạo thành cơn sóng lớn trong group, không ai trả lời, mọi người đều ai làm việc nấy như cũ.

Tào Văn Tuấn chỉ coi như chia sẻ chuyện vui, cũng không để trong lòng lắm, chụp xong thì nhét điện thoại lại vào trong túi, bước vào canteen mua nước.

Đội đến khi cậu đứng trước cửa canteen, điện thoại kêu "ding ——" điên cuồng, cậu từ tốn lôi ra nhìn xem.

"Phụt ——"

Nước trong miệng cứ thế bắn ra hai mét.

Trong group có người trả lời, mà không phải là ai khác, chính là lão đại Chu Tư Việt.

Chính là Chu Tư Việt mới thua một trường đại học trong trận đấu vòng tròn trước đó, tâm tình rất kém, gặp thần giết thần gặp phật giết phật đấy.

"Cô ấy đang ở đâu?"

Tào Văn Tuấn vội vịn nắp bình, kẹp chai nước dưới cánh tay, nhanh chóng trả lời: "Gi thế, ở ngay dưới phòng của tụi mình đấy, lão đại, cậu... cậu muốn đến xem à?"

"Ừ."

Rốt cuộc là cô gái nào mà có thể khiến Chu Tư Việt bước ra khỏi phòng thí nghiệm trong kỳ nghỉ hè thế chứ?

Sau đó trong group nhanh chóng tiêu diệt nên bộ phim thần tượng ngàn dặm tìm chồng, còn nhân tiện dặn dò Tào Văn Tuấn:

"Lão Tào, mau mời chị dâu nhỏ vào phòng ngồi chút đi."

"Lão Tào, cất quần lót của tôi hộ cái, có tiện thì treo của lão đại lên đi, cảm ơn."

"Lão Tào, cậu chụp chính diện mặt chị dâu nhỏ xem nào."

Vậy mà Tào Văn Tuấn chụp thật.

Vào lúc Đình Tiễn không chú ý phòng bị, cậu nhanh như chớp xông đến trước mặt cô nhấn nút chụp, sau đó lấy tốc độ trong cuộc thi chạy đua một trăm

mét phóng vèo đi, để lại tiểu cô nương đàn ra mặt, đến khi phản ứng lại thì Tào Văn Tuấn đã giờ điện thoại nhanh chóng chạy thoát khỏi hiện trường, còn vấy tay với Đinh Tiễn nữa chứ, một bước nhảy ba bậc phóng lên lầu, còn chưa thở đều đã vội chia sẻ chiến lợi phẩm thu hoạch được cho hai cậu bạn cùng phòng khác.

Vào thời kỳ điện thoại còn chưa có chức năng chỉnh sửa ấy, tấm ảnh kia của Đinh Tiễn chẳng đẹp để gì cho cam, đôi mắt kính hải như cá chết, ngay đến răng nanh bình thường rất đáng yêu lại trông chẳng đáng yêu chút nào, có điều làn da rất không tệ.

Bạn cùng phòng xem xong liền bày tỏ ánh mắt của lão đại đúng là khó nói nổi, nhao nhao bày tỏ thương xót, đáng tiếc cho gương mặt điển trai ấy.

Sau đó, theo bạn học Tiểu Trương cùng phòng cùng nhóm miêu tả, lúc ấy cậu với lão đại đang ở phòng thí nghiệm lắp người máy để chuẩn bị tham gia thi đấu vòng tròn giữa các trường đại học, lão đại đọc tin nhắn trong group xong, trực tiếp bóp gãy chân...

—— Bóp gãy.

Thế là bạn học Tiểu Trương phát điên, tức đến mức răng va vào nhau không nói nổi nên lời, lập tức nguyên rủa Chu thiếu gia kia từ trên xuống dưới từ trước ra sau từ trong ra ngoài một lượt, cuối cùng mới nhớ ra hỏi cô gái đó là ai?

Tào Văn Tuấn lập tức trình lên tình báo mới dò la được:

"Bạn học ấp ba, nghe nói là vì lão đại mà học lại một năm, thi đậu Thanh Hoa, hơn nữa, còn ghi danh khoa máy tính."

Bạn học Tiểu Trương ngẩn người, tay không khỏi run lên, trên mặt viết hai chữ mờ mịt to tướng

Có người hô lên, "Cô gái này chất lắm!"

Vì tình yêu thi vào Thanh Hoa, suy nghĩ cũng quá vĩ đại rồi.

"Có điều..." Tào Văn Tuấn dừng lại, mặt mày ừ ừ: "Hình như lão đại từ chối cô ấy rồi..."

Mọi người: What! Không hổ là Chu Tư Việt, gái gú coi là gì chứ, chương trình mới là vương đạo.

Quả nhiên, trên đời này không phải tất cả mọi chuyện chỉ cần cố gắng là có thể thành công.

Trong tòa nhà ký túc xá.

Đinh Tiễn bị từ chối có chút buồn, khuôn mặt bạnh ra, ngồi xếp bằng trên giường trong phòng ngủ chống cằm suy nghĩ, ngón trỏ gõ vào má có quy luật, quạt gió trên đỉnh đầu quay phản phật, thế nhưng chẳng xua tan được hơi nóng, ngay cả không khí bốn phía đều đang ở đây cùng cô so tài.

Rốt cuộc Chu Tư Việt có thích cô không?

Chợt nhớ lại năm lớp mười hai, trong giờ học ngữ văn.

Hai tay cô giáo chống trên bục giảng, quét mắt nhìn học sinh ngồi bên dưới một vòng, ngón trỏ đẩy mắt kính, hỏi: Trong mắt các em, thứ gì có thể lớn?

Có người phản ứng rất nhanh, tranh trả lời:

"Buổi sáng quần ướt," Sau đó hiểu ý cười một tiếng, "A, không phải tè dầm đâu ạ."

Người tranh trả lời đó chính là nam sinh nghịch ngợm nhất trong lớp, trong giờ học bình thường rất thích tiếp lời giáo viên, nhất là cô giáo. Ngay sau đó, phòng học vốn im lặng như tờ cười ầm lên, ngay cả người ngồi cạnh Đinh Tiễn cũng không khỏi cong môi.

Cô giáo còn trẻ, da mặt lại mỏng, tức giận bỏ đi, nửa tiết sau đổi thành giờ tự học.

Đinh Tiễn thân là đại diện môn ngữ văn, cô nằm dài trên bàn học, nghiêng đầu nhìn bóng người bên cạnh thoăn thoắt viết.

Chu Tư Việt đang cúi đầu giải bài thi toán, giấy bút rất nhanh ghi ra những công thức toán học, tay cầm bút thon dài, khớp xương rõ ràng, loáng thoáng có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, vẫn cup mi mặt lạnh lùng như bình thường, nhưng khóe miệng hơi cong chứng tỏ nghe thấy rõ câu nói vừa rồi.

"Chu Tư Việt."

"Hử?" Thiếu niên lơ đãng đáp, bút vẫn không dừng, mí mắt không nhấc, bút hạ xuống ghi ra một dòng công thức, từng con số chữ cái như trực tiếp tuôn ra từ đầu bút của cậu, Đinh Tiễn nhìn tờ giấy trắng viết đầy bản nháp, nhìn những câu trả lời gần như không chút do dự nào kia mà trong mắt thổn thức không thôi, lại tự an ủi mình: Đừng kích động, cậu ấy là đệ nhất tính nhẩm cả nước mà.

"Vậy, cậu... hôm đó 'tè dầm' rồi hả?" Đinh Tiễn gác cằm lên bàn, tò mò hỏi.

Hôm đó? Hôm nào cơ? Một lúc lâu sau Chu Tư Việt mới nhận ra là hôm nào, cô ấy còn dám nhắc đến hôm đó à!

"Ba ngày không đánh cậu được đã làm càn rồi phải không? Lần sau còn xông vào phòng tớ nữa thì..." Đòi đòi với âm thanh có chút phiền não của thiếu niên, Đinh Tiễn bị cây bút trong tay cậu đập xuống đầu không chút lưu tình.

Đinh Tiễn xoa đầu, tiếp tục nằm trên bàn tô tô vẽ vẽ, theo bản năng khắc cái tên vốn được ghi trên bàn thêm sâu hơn, vừa khắc vừa khiêu khích: "Tớ cứ xông đây!"

Chu thiếu gia ném bút, bỗng quay sang nhìn cô, mái tóc dưới nắng chiều rực rỡ được dát một lớp ánh vàng lấp lánh, đường cong ở cổ kéo kéo dài đến tận cổ áo đồng phục, trái táo ở cổ cậu lăn chuyển lên xuống, "Ừ, cậu không sợ chết thì cứ thử đi."

Đinh Tiễn ngơ ngác nhìn sang.

Trông đôi mắt du dương ấy tràn đầy tia đùa bỡn, tính khí gian tà của tiểu thiếu gia lại bộc phát rồi.

Nhưng cô luôn cảm thấy, ánh mắt của Chu Tư Việt lúc đó là thích cô.

Nghĩ đến đây, cô hơi tiếc nuối liếm đôi môi khô khốc, bạn cùng phòng đắp mặt nạ ở giường dưới đã nhìn cô suốt nửa tiếng, không nhìn được xen miệng vào hỏi: "Hôm nay mình nghe một đàn anh năm hai nói, có một cô gái vì tình yêu mà thi vào Thanh Hoa, là cậu phải không, cậu lợi hại thật đấy."

Cô gái này quen biết rộng thật đấy, nhanh như vậy đã quen được một đàn anh năm hai rồi?

Đinh Tiễn hoàn hồn, tính nói quá khen quá khen, nhưng rồi lại thay đổi suy nghĩ, có gì mà quá khen chứ, người ta có đồng ý với mấy đâu, thế là cô ngồi trên giường lúng túng gãi mi.

Rảnh rồi tẻ nhạt, bạn cùng phòng đắp mặt nạ kéo cô nói sang kinh nghiệm yêu đương.

"Đừng cuồng, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, ba lần không được thì bốn lần, mình cũng không tin, đóa hoa mon morn như cậu lại không thể cầm được bãi phân trâu kia."

Tại trong khoa kỹ thuật soái ca thì ít ếch nhái thì nhiều này, bạn cùng học đắp mặt nạ cảm thấy đàn anh kia của Đinh Tiễn chắc hẳn chỉ là một nam sinh mất kính thông thường mà thôi.

Phối với đóa sen tươi mát tâm thường Đinh Tiễn này đúng là thừa sức.

Đinh Tiễn cúi đầu khây ngón tay, lẩm bầm "Nhưng cậu ấy không phải phân trâu."

Bạn cùng phòng nghe xong, vỗ ngực làm bộ đã hiểu: "Biết rồi biết rồi, đàn anh của cậu đẹp trai nhất. Con gái tương tư đơn phương đúng là chẳng có xú thẩm mỹ gì cả. Dù người cậu thích lắm có ngóay mũi cậu vẫn cảm thấy anh ta tiên phong đạo cốt phiêu bồng đáp xuống như vẽ chứ gì, có đúng không?"

Nói rồi cô nàng liếc nhìn Đinh Tiễn, người sau đã bình tâm tập yoga ở trên giường, cả người dựa lên tường, hai tay chống trên giường, vạt áo bông trắng trượt lên trên, để lộ cột sống sâu lõm và hai bên eo không sâu không cạn.

Bạn cùng phòng đắp mặt nạ hít vào một hơi, "Nhìn cậu kia, thật không nhìn ra đấy, có lòi có lõm đấy chứ, đúng là không có đạo lý mà —— Cái cậu này, đi tới trước mặt anh ta đi, vén quần áo lên là coi như xong chuyện."

"Đã coi rồi, vô dụng thôi."

Đinh Tiễn nhắm hai mắt, bình tĩnh nói.

Chuyện phát triển cấp tốc như thế đúng là ngoài dự liệu của cô bạn mặt nạ mà, tuy nói ngực của Đinh Tiễn không tính là lớn, nhưng chỗ nên có đều có cả, cũng không dờ đến độ bị người ta chê chứ.

Bây giờ còn có cả kiểu cầm dục khó khăn đến thế à?

Bạn cùng phòng cứng lưỡi, đầu óc không linh hoạt nói: "Ban ngày cậu đứng dưới ký túc xá nam cởi quần áo à?"

"Dĩ nhiên không phải hôm nay." Đinh Tiễn liếc mắt.

Ấy là chuyện cũng năm lớp mười hai, bà ngoại Đinh Tiễn bị bệnh nặng, bố Đinh đi công tác nửa năm. Chị cả ở quê gọi lên báo bà ngoại cần hộ lý chăm sóc, mỗi tháng chỉ ra một ngàn phí hộ lý, cộng thêm ở quê còn có ba chị em, mỗi người hằng tháng bỏ ra hai trăm là được.

Nhà họ Đinh đã nghèo rớt mồng tơi rồi, bố Đinh lại còn mới điều động công tác chưa tới hai năm, tiền lương vẫn chỉ ở mức cơ bản, hồi đó mẹ Đinh mới bị đuổi việc ở nhà đợi đi làm, còn phải trả tiền nhà hằng tháng, thêm vào đó trong nhà còn tiểu ma vương em trai mua này mua nọ, đối với mẹ Đinh mà nói, hai trăm này thật chẳng khác gì họa vô đơn chí.

Thế là hai vợ chồng thương lượng, quyết định để mẹ Đinh Tiễn về nhà chăm sóc một thời gian, thế là

ngày hôm sau Đình Tiền đã bị mẹ xách cổ qua nhà họ Chu nhờ chăm sóc, còn mình dẫn theo con trai trở về quê.

Một chuyến đi này đi mất nửa năm.

Đình Tiền ở nhà họ Chu hết học kỳ đầu tiên của năm mười hai, vào một đêm trước kỳ nghỉ đông, hai người ở trong phòng làm bài tập.

Thật ra là Đình Tiền ở trong phòng Chu Tư Việt làm bài thi, còn Chu thiếu gia dựa vào đầu giường phờ ra tư thế ung dung thoải mái gì đâu, một chân dài duỗi thẳng, một chân khác gập lại, cầm máy chơi game chơi trò contra đánh đấm.

Toàn bộ quá trình đều chẳng thêm giương mắt.

Tháng một, ngoài thành phố Bắc Kinh trời đất như đóng băng, gió rét căm căm cắt da cắt thịt, ngoài cửa sổ như được phủ một lớp thảm mỏng.

Đình Tiền nào có tâm tư giải đề, tất cả suy nghĩ đều đặt trên người cậu thiếu niên nằm trên thảm lông ở phía sau, đề thi giải cả nửa buổi mà chỉ mới dừng lại ở đề thứ hai.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, Chu thiếu gia chơi mệt rồi mới ném máy chơi game đi, xoa cổ ngồi dậy kéo bài của cô qua kiểm tra, sau đó trông thấy trang vở còn trắng tinh hơn cả tuyết bên ngoài.

Điều đặc biệt lần này không hề tức giận, cậu chỉ lạnh lùng hỏi một câu, "Còn muốn thi vào Thanh Hoa nữa không?"

Đình Tiền cảm thấy thái độ của cậu đối với mình có phần kỳ lạ quá, hôm qua giải đề với hoa khôi của lớp có nói như thế đâu, dựa vào đâu mà quát mắng cô chứ, thế là tính khí hờn dỗi bộc phát, cô ném đề sang một bên, "Không thi ——"

Còn chưa nói xong, Chu Tư Việt đã cong lưng, giữ lấy gáy cô, vuron người ra đến trước.

Phủ trên miệng một thứ âm ấm nóng, thiếu niên rất không lưu loát, chẳng có tí kỹ thuật gì, chạm vào môi cô rồi giữ nguyên không nhúc nhích, hai cánh môi cứ ngốc nghếch dán vào nhau như vậy.

Mà đến cả Chu Tư Việt cũng ngây người.

Cứ dán vào nhau thế hết ba phút.

Đình Tiền có thể nghe rõ tiếng ho khè của thiếu niên, cùng tiếng tim đập thình thịch như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Hàng mi của Chu Tư Việt dài đến độ có thể đâm chết người.

Vùng quanh mi mắt Đình Tiền bị lông mi vừa dài vừa dày của cậu chạm vào đến mức ngứa ngáy, ngứa vào tận tâm can.

Ngoài phòng là từng hàng long não xanh murót quanh năm bất chấp là hạ thu hay đông, vẫn tãi nơi đây trần thủ canh giữ; trong phòng là cậu thiếu niên non nớt thiếu kinh nghiệm, cùng tâm hồn thiếu nữ hoảng loạn cùng cực.

Hai người đều không nhắm mắt, cứ ngơ ngác như vậy mà nhìn đối phương, môi dán môi, mũi chạm mũi, chẳng biết bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Vẫn là Đình Tiền mở miệng trước: "Áy, có cần đổi chỗ không?"

Hình như trong TV diễn như thế thì phải, mặt đối mặt, nâng lấy cằm đối phương, dần chuyển sang bên sườn mặt.

"Cầm miệng." Thiếu niên đỏ tai ra lệnh.

Về sau Đình Tiền cực kỳ hối hận, hối hận vô số lần.

Đó là lần khoảng cách giữa cô và Chu Tư Việt gần nhất, chàng trai này tính tình lạnh lùng đến thấu xương lại còn kiêu ngạo, vừa đọc miệng lại khát nghiệt với cô, có bao nhiêu cơ hội mới có thể khiến cậu chủ động hiến thân chứ.

Sớm biết thế tối hôm đó nên thịt cậu ấy luôn!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (1)

Yêu đơn phương là tại trong thế giới của một người, đã sống hết một đời của cả hai bạn.

—— Trích từ "Nhật ký trưởng thành của tiểu quái thú"

Thời gian quay về năm tháng 6 năm 2003, nhà họ Đinh có hai chuyện vui.

Chuyện đầu tiên, Đinh Tiễn thi đậu trường cấp ba Yến Tam, là trường trọng điểm của cả nước. Chuyện thứ hai là bố Đinh được điều đến cục quy hoạch khu Yến Tam làm việc, hơn nữa đơn vị còn phân cho ông một căn nhà phúc lợi ở ngõ Yến Tam, mặc dù mỗi tháng đóng không ít tiền nhà, nhưng tiện cho mẹ Đinh giám sát học tập.

Nhưng trong mắt Đinh Tiễn, đó không phải là giám sát, mà là giám thị.

Nếu lúc đó mà phổ biến camera thì có lẽ trong phòng cô đã sớm có đầy lỗ cắm rồi, Đinh Tiễn không khỏi cảm ơn thời đại lạc hậu ấy, giữ lại được khoảng trời riêng tư cuối cùng của mình.

Ngõ Yến Tam có bề dày lịch sử trăm năm, chia thành hai hẻm, hẻm Đông là nơi con cháu của những người có máu mặt ở, còn hẻm Tây là sau này người ta đến làm việc. Phù mở thành nhà phúc lợi, phân cho nhân viên trong đơn vị, đều là công chức ở cả. Dĩ nhiên, Diệp Uyển Nhân mẹ Đinh Tiễn cũng không phải người hiền lành gì, nhìn mặt mà bắt hình dong là thể mệnh của bà.

Cuối tháng sáu, Đinh Tiễn tạm biệt những người bạn nhỏ ở quê, đi theo mẹ dọn vào ngõ Yến Tam.

Nhà phúc lợi được chia ở tầng một, u ám ẩm ướt, mặt tường bong tróc, bụi bặm rơi xuống. Trước cửa sổ phòng Đinh Tiễn là một cành cây ngoằn ngoèo che khuất, mùa hè lá xanh rậm rạp che đi ánh sáng trong phòng cô, có lúc trời đang hừng mà còn phải bật đèn làm bài tập. Đến một tháng sau, cô phát hiện cái cây ngoằn ngoèo ấy có bóng mờ.

So với phòng ngủ chính có ban công lớn và vệ sinh riêng của em trai, Đinh Tiễn biết mẹ thiên vị, nhưng vì sớm đã quen nên không so đo gì.

Đinh Tiễn ngồi ngẩn ngẩn trước cây ngoằn ngoèo cả một nghỉ hè, sau đó chợt nghĩ tới một chuyện, xin ở nội trú.

"Nội trú làm gì? Ở nội trú phải đóng thêm hai trăm, mày tưởng tiền dễ kiếm lắm à?" Diệp Uyển Nhân đang lau nhà, cúi người nói.

Đinh Tiễn cúi thấp đầu, chăm chú nhìn mũi chân mình, dường như cũng thấy xấu hổ vì yêu cầu đại nghịch bất đạo này.

"Đừng có đứng đấy vương tay vương chân nữa, mày còn không mau về phòng lo học bài đi."

Diệp Uyển Nhân xách cây lau nhà đi ra ngoài giặt, không quay đầu mà bồi thêm một câu: "Đừng làm vương em trai mày chơi đồ chơi."

Không đợi Đinh Tiễn xoay người, tiểu ma vương ở sau lưng đã lái xe đồ chơi mới mua đến gần cô, bánh xe ác ý cán qua ngón chân Đinh Tiễn, Đinh Tiễn nổi giận, tiểu ác ma trong lòng lại đang rục rịch, thế là giơ chân đá vào xe của tiểu ma vương.

Sức không lớn, xe hơi nghiêng rồi nhanh chóng giữ được thăng bằng.

Tiểu ma vương không lái nữa, nhảy xuống xe hung hăng đẩy mạnh Đinh Tiễn một cái.

Đinh Tiễn giẫm chân lên ghế thấp nhìn vết thương, đột nhiên sau lưng có người đẩy một phát, trọng tâm không vững, lập tức ngã nhào về phía tràng kỷ bằng gỗ ở bên cạnh, đầu đập xuống mép ghế, lúc này sưng lên một khối u lớn tròn tròn.

"Đinh Tuấn Thông!!"

Đinh Tiễn thấp giọng quát, sợ là to sẽ bị mẹ đến mắng.

Đầu sỏ tám tuổi lần nữa ngồi vào trong xe, vỗ tay chỉ về phía đầu cô cười to ha ha.

Đinh Tiễn sờ đầu, ở vị trí chính giữa mi tâm u lên một cục, như chiếc sừng dài nhỏ vậy.

"Xin lỗi mau!!"

Trong lòng cô có một ngọn lửa vô danh, thế nhưng đến bên miệng lại chỉ có thể thốt ra ba chữ đó.

Đinh Tuấn Thông làm mặt quỷ với cô, "Không đấy, lêu lêu lêu lêu!"

Về xác lão không sợ trời không sợ đất của Đinh Tuấn Thông đã chọc giận cô, Đinh Tiễn đứng lên, đập thẳng vào xe đồ chơi, tiểu ma vương ngồi trên đó ngã lăn ra đất.

Cu cậu bò dậy, ngồi trên sàn che mắt khóc lớn, vừa khóc vừa liếc nhìn xem mẹ có đi vào không, ấy, chưa vào, thế là lại càng khóc toáng lên, "Hu hu hu... Chị đánh con! Chị đánh con!"

Từ nhỏ cậu em trai này đã học được bản lĩnh khóc lóc om sòm của Diệp Uyển Nhân, khóc như có chuyện xảy ra thật vậy, cuối cùng đã khiến mẹ Đinh giặt cây lau nhà ở bên ngoài đi vào.

Diệp Uyển Nhân lau tay vội bước đến, nhìn quét qua một cái là đủ biết đã xảy ra chuyện gì, trên mặt lại thêm phần đau lòng kéo con trai vào ngực: "Tiểu tử tông của mẹ, chị con lại chộc con hả?"

Lúc nói còn không quên liếc Đinh Tiễn một cái.

Tiểu tử vương thấy có chỗ dựa, thế là kéo mẹ lại gần hu hu tố cáo.

Diệp Uyển Nhân thương con trai, ôm Đinh Tuấn Thông an ủi, vừa dỗ vừa giơ tay đập mạnh vào Đinh Tiễn, "Là chị sai, là lỗi của chị, tiểu tử tông đừng khóc nữa nhé!"

Nếu là bình thường thì Đinh Tiễn đã sớm cúi đầu nhận sai.

Nhưng hôm nay Đinh Tiễn lại phá lệ bướng bỉnh, sắc mặt đỏ ửng, quai hàm cắn chặt không chịu nhận lỗi, còn cứng cổ nói: "Là em đẩy con súng đầu trước!"

Diệp Uyển Nhân trừng mắt với cô: "Em trai mày không hiểu chuyện, mày cũng theo em nó không hiểu chuyện hả? Em nó đầu cổ ý! Mày là chị nó, mày không thể nhường em út được hả? Dì nhỏ bảo mày thù dai, xem ra không nói điều tí nào, mày đừng có như bố mày, đúng là đồ vong ân bội nghĩa!"

"Mau xin lỗi em trai mày đi!"

"Hôm nay mày bị sao thế hả?!"

Diệp Uyển Nhân lại đẩy cô, "Mau lên đi!"

Rồi bất chợt, một tiếng hét lớn vang lên: "Đừng thế, con đúng là đồ vong ân bội nghĩa đấy!"

Hét vào mặt Diệp Uyển Nhân làm bà ta ngẩn người, chỉ sững sờ nhìn Đinh Tiễn đi về phòng mình.

Theo sau tiếng "rầm", cánh cửa đóng chặt lại.

Diệp Uyển Nhân đột nhiên sực tỉnh, con nha đầu này lớn tướng rồi dám mạnh mẽ với bà, nếu không phải còn ôm con trai trong lòng thì đã xách lỗ tai nó mắng một trận ra trò rồi.

"Trưởng thi đậu Tam Trung* thì giỏi lắm à, dám cãi lại tao hả! Con nha đầu chết tiệt!"

(*Nói tắt của Trung học Phổ thông Yên Tam)

"Dì mày nói không sai tí nào! Con nha đầu chết tiệt mày là đứa vừa thù dai lại nhỏ mọn, đáng lý lúc trước tao không nên sinh ra mày!"

...

Đinh Tiễn chấp hai tay ở sau lưng, dán chặt vào cửa thấp giọng thờ hồn hèn.

Cô thầm vỗ tay cho mình, cúi đầu nhẫn nhục mười mấy năm, đột nhiên cảm thấy vừa nảy bản thân mạnh mẽ với mẹ đúng là rất dũng cảm.

Cô cảm thấy mình đã lớn rồi.

Vì trong sách từng viết, dấu hiệu của trưởng thành chính là phản nghịch, mà dấu hiệu của phản nghịch là bắt đầu từ chống đối.

Đinh Tiễn nghiêng đầu nhìn bản thân trước gương, không cao, cực gầy, tóc đen sì buộc đuôi ngựa ở sau gáy, dáng người bằng phẳng, không tính là đẹp nhưng khá là thuận mắt.

Trước vàng trần bóng loáng có thêm một cục u.

Chẳng hiểu sao, vào lúc này cô lại thấy sừng nhỏ này rất xứng đôi với biểu cảm, nếu có thêm răng nanh nữa thì tốt biết mấy.

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được thử nhe răng, răng nanh sáng loáng, biểu cảm vô cùng hung ác.

Ngoài cửa hỗn loạn vô cùng, Đinh Tiễn cuốn mình vào chăn, cơ thể nhỏ nhỏ co lại như con tôm, thò ra khỏi chăn là đôi mắt đảo qua đảo lại, chớp lên chớp xuống nhìn lá cây xanh mướt rơi lá tả ở ngoài khung cửa.

Em trai vẫn còn khóc lớn ở trong phòng khách.

Cách quãng truyền đến tiếng mẹ nghiêng răng nghiêng lợi lên án, "Đồ vong ân bội nghĩa, thi đậu Tam Trung là coi trời bằng vung ngay, tiểu tử tông đừng khóc nữa, mẹ phải đi nấu cơm rồi."

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, bố Đinh đã đi làm về, Diệp Uyển Nhân ôm con trai đến tố cáo.

Từ xưa đến nay ở trong cái nhà này bố Đình luôn im lặng ít nói, đa phần chỉ ngồi một bên hút thuốc, giống như bây giờ vậy, nghe 'cáo trạng' của Diệp Uyển Nhân xong, cũng chỉ lôi một bao Hồng Song Hỷ* ở trong túi ra, im lặng đưa đến bên môi.

(*Một loại thuốc của Trung Quốc.)

Diệp Uyển Nhân tức giận, đẩy ông một cái: "Anh nói gì đi chứ hả! Con gái anh càng ngày càng khó quản đấy!"

Bố Đình đã quá quen với cảnh náo loạn này rồi, trong lòng buồn bực, dí tắt đầu thuốc nói, "Con gái anh con gái anh, con gái không phải do cô sinh hả? Cả ngày chỉ biết ôm con trai, bị cô chiều hư cả rồi."

Tiếng khóc của em trai ngày càng dữ dội, Đình Tiến trốn trong chăn thăm thẳm cắn răng.

Diệp Uyển Nhân như quả bóng bỗng nhiên bị chích nổ, trong nháy mắt đề cao âm lượng, "Anh có ý gì hả?! Chê tôi chiều con trai à? Trước đây là nhà các anh ép tôi sinh con trai, nếu không phải vì cái quan điểm cổ hủ kia của các người thì tôi đâu có nín nhịn mà sinh con trai cho anh hả! Bây giờ anh còn trách tôi!"

Tiếng khóc của em trai cộng thêm tiếng cãi vã của hai người lớn khiến bên ngoài rồi tung một nui.

Bóng cây ngả nghiêng dần mờ hồ, trong tình cảnh âm ỉ ấy, đột nhiên đầu Đình Tiến trở nên trống rỗng, cô đã sớm quen rồi, đây là chuyện bình thường ở nhà mà thôi.

Suy nghĩ cuối cùng trước khi đi ngủ đấy là:

Ba năm trôi qua nhanh lên đi, mười tám năm địa ngục nên sớm kết thúc quách cho xong.

Ngày hôm sau, trận ồn ào của hôm qua lại như tan thành mây khói.

Diệp Uyển Nhân đưa hai chị em họ Đình đến nhà họ Chu ở cuối hẻm Đông làm khách.

Vừa ra khỏi cửa, Diệp Uyển Nhân cứ luôn miệng dặn dò, bảo chú Chu này là quý nhân, lần này bố thuyền chuyển công tác là nhờ có chú Chu giúp không ít, lát nữa ăn cơm phải nịnh nhiều vào.

Nói rồi lại đưa mắt nhìn Đình Tiến, đặc biệt dặn dò, "Chú Chu có con trai, tiểu thiếu gia nhà họ Chu năm nay cũng thi đậu Tam Trung, tao nghe nói điểm trung bình còn không cao bằng mày, bình thường phải giúp cậu ấy nhiều vào, gây dựng quan hệ với nó cho tốt."

Đình Tiến cảm thấy ở trong mắt mẹ, phân định loài người không phải là đàn ông phụ nữ người già trẻ nhỏ, mà chỉ có hai loại, người có ích và người vô ích.

"Vâng."

Ngoài mặt đáp một cách máy móc, như cô thấy mình đã bước vào giai đoạn phản nghịch rồi, đối với lời dặn của mẹ, tuyệt không nghe theo, mà có khi còn có thể chống đối làm theo hướng ngược lại.

Có điều trong chớp mắt nhìn thấy vị tiểu thiếu gia kia, cứ như vậy Đình Tiến bỗng muốn cùng chung chiến tuyến với mẹ.

Chú Chu bốn mươi mấy tuổi kia khá tuấn tú lịch sự, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ nho nhã lễ độ. Chu phu nhân là thiếu nữ trung niên đẹp nhất mà Đình Tiến từng gặp, dùng từ thiếu nữ này cũng rất hài hòa, bởi vì hoàn toàn không nhìn ra được tuổi tác.

Diệp Uyển Nhân phát huy công lực nịnh nọt của bà, dễ được Chu phu nhân cười lên cười xuống, Chu phu nhân thân thiết tự nhiên kéo tay bà, khách khí nói: "Vừa hay hôm nay trong nhà cũng có đám con nít tới, mọi người cùng ở lại ăn cơm đi."

Diệp Uyển Nhân cầu còn chẳng được, nhưng vẫn vờ tỏ vẻ ngạc nhiên: "Vậy có phải làm phiền anh chị quá không?"

Chu phu nhân cười khoát tay: "Phiền gì chứ, chỉ là thêm mấy đôi đũa thôi mà, đều là bạn học Tam Trung của Tư Việt cả, vừa hay để Tiển Tiển làm quen luôn."

"Đúng thế đúng thế." Nói rồi Diệp Uyển Nhân kéo Đình Tiến qua, làm ra vẻ: "Tiển Tiển, đây là di Chu mà mẹ thường nói với con đấy."

Đình Tiến im lặng nhìn Chu phu nhân.

Cô đang nghĩ, nếu như lúc này mình trả lời là, "Thật ra mẹ cháu chưa từng nhắc đến di." thì không biết Diệp Uyển Nhân sẽ có phản ứng thế nào đây?

Nhưng quả thật Chu phu nhân rất hòa nhã dễ gần, cô quyết định tạm thời thu móng vuốt của mình lại, thay vào đó là nở nụ cười khôn khéo: "Cháu chào di Chu, cháu hay nghe mẹ nhắc đến di hoài à."

Một trong những dấu hiệu của thời kỳ phản nghịch: nói dối không chớp mắt.

Chu phu nhân xoa đầu cô: "Ngoan lắm."

Cô giúp việc đã làm com xong, Chu phu nhân dẫn ba mẹ con Đình Tiền ngồi vào chỗ của mình ở bàn com.

Một cô gái trẻ đội nón cói có hoa dẫn đầu chạy nhanh như bay từ trên cầu thang xuống, lúc nhìn thấy Đình Tiền thì ngẩn người, rồi mỉm cười tìm một chỗ ngồi xuống, "Di Chu ơi, chị gái này là ai thế?"

Chu phu nhân nói: "Đây là bạn của anh trai Tư Việt cháu đấy, tên là Đình Tiền."

Mặt thiếu nữ tròn trịa, trắng nõn mịn màng, trông rất xinh xắn, ngồi trên ghế cách nửa bàn thân thiện chìa tay ra với cô, "Chào chị, em tên là Tống Nghi Cẩn."

Cô ấy hẳn là cô gái đẹp nhất mà Đình Tiền từng thấy.

Còn đẹp hơn cả hoa khô ở trường cũ của cô.

Cô cũng chìa tay ra, nở nụ cười tự cho là hào phóng, đáp: "Chào em, chị là Đình Tiền."

Tống Nghi Cẩn thu tay về, tán dương cô: "Chị gầy thật đó."

Đình Tiền đáp lại: "Em đẹp thật đấy."

Hai đứa trẻ nửa lớn ngồi trên bàn ăn lại học cách tăng bốc trong thế giới người lớn, khiến Chu phu nhân và mẹ Đình dờ khóc dờ cười.

Nhưng bọn họ lại không biết rằng, trong thế giới của Đình Tiền và Tống Nghi Cẩn, hai cô gái đã trưởng thành rồi.

Chu phu nhân cười: "Được rồi, chỉ là hai đứa con nít học cách nói chuyện của người lớn làm gì."

Mẹ Đình phụ họa: "Trẻ con bây giờ lớn sớm lắm."

Dù trưởng bối nói như thế, nhưng Tống Nghi Cẩn và Đình Tiền lại nhìn nhau cười một tiếng, đây chính là bí mật của trưởng thành.

Đình Tiền đã từng đọc được một câu ở trong sách.

Người lớn luôn xem các cô là những đứa trẻ, chỉ bởi vì, bọn họ không muốn tin rằng mình đã già rồi.

Qua mười phút sau, không còn ai đi xuống nữa, Chu phu nhân sốt ruột: "Nghi Cẩn này, sao mấy đứa khác vẫn chưa xuống thế?"

Tống Nghi Cẩn: "Tụi anh Tường Trầm vẫn còn đang chơi game, cháu đói nên xuống trước, anh Tư Việt thì đang ngủ, gọi không dậy, ngày nào anh ấy cũng mệt như chó vậy..."

Nói xong mới hối hận, nhất thời lỡ miệng không suy nghĩ, quên mất phải cẩn thận ở trước mặt trưởng bối, Tống Nghi Cẩn le lưỡi, không biết nên làm thế nào.

Chu phu nhân xoa đầu cô quở trách: "Một cô gái như cháu sao cả ngày cứ nói năng thô tục thế."

Đang nói thì chốt cửa phòng khách trên lầu mở ra, có tiếng trò chuyện vang lên, Tống Nghi Cẩn a một tiếng, "Tụi anh Tường Trầm xuống rồi kìa."

Chu phu nhân gọi với lên lầu: "A Trầm."

Mấy người đang nói chuyện vội im bặt, một giọng nam đồng đặc vang lên: "Có mặt."

Chu phu nhân: "Cháu đi gọi Tư Việt xuống đi, tiểu tử này ngủ chết dí nơi rồi, mọi người đang chờ nó ăn com đấy, còn mấy đứa khác thì xuống đây ăn com đi."

"Vâng." Tường Trầm mới thắng được hai ván, khoát trả đáp, "Di chờ cháu, cháu sẽ kéo nó xuống cho đi."

Ngay sau đó, trên lầu vang lên tiếng đập cửa "rầm rầm rầm——" cùng với giọng nam thấp đầy chuẩn mực của Tường Trầm, lại còn mang theo âm mũi nữa: "A Việt!!! Đừng ngủ nữa!! Mẹ mày gọi mày dậy ăn kìa!!!"

Tường Trầm không biết bỏ cuộc là gì.

"Mở cửa!! Mở cửa!!!"

Không biết vì sao mà Đình Tiền lại căng thẳng, cô nín thở nghe tiếng động ở trên lầu.

Nói thật, cô khá tò mò với vị tiểu thiếu gia kia.

Vợ chồng Chu thị có gen tốt như thế đẹp cuộc có thể sinh hạ được cậu con trai đẹp đến đâu đây.

Bỗng trên lầu yên tĩnh ba giây.

Đầu tiên là tiếng dép lệt quệt từ xa lại gần, sau đó là "rầm" một tiếng cửa phòng bị người ta mở ra, ngay sau đó, một âm thanh vô cùng chói vang lên:

"Tuông Trầm, mày muốn tự tìm chết phải không?!!"

Vào trong tai Đinh Tiễn, chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy trong âm thanh đó còn mang theo sự biếng nhác ngái ngủ cùng với vẻ hấp dẫn đến lạ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (2)

Tuông Trầm sợ chết khiếp vị tiểu thiếu gia cứ mỗi lần dậy là cầu kính này, quăng lại một câu "mẹ mày gọi mày đi ăn" rồi co cẳng lao nhanh xuống dưới lầu, như một con gió "vèo vèo" xuyên qua phòng khách, xuống phòng bếp.

Ấy, đợi đã ——

Bất chợt cậu đảo mắt, tầm nhìn rơi thẳng lên người Đinh Tiễn, quan sát từ trên xuống dưới.

Đinh Tiễn ngồi cạnh Trần phu nhân, mặc chiếc váy trắng hơi nhỏ, ngũ quan cũng nhỏ, hai tay đặt trên đùi rất quy củ, nom khá khôn khéo.

Chỉ là, cục u trên trán trông hơi buồn cười.

Tuông Trầm ngẩn người, trong đầu đang nghĩ cô gái này từ đâu xuất hiện thế này.

Chu Tư Việt ở sau lưng mặt đầy ngái ngủ dụi mắt đi xuống lầu, dép bị cậu kéo lê xoèn xoẹt, hai tay đút vào túi quần đờm về mỗi một từ từ đi xuống, đến mấy bậc cuối cùng thì cậu bắt đầu đi nhanh hơn, đến khi chân dài giẫm xuống đất thì lại đi chậm chậm. Lúc vượt qua Tuông Trầm, giờ một tay lên đập xuống sau đầu cậu ta rồi mở miệng: "Bị ngu rồi à?"

Giọng của cậu có sức hút thật êm tai, là giọng nam dễ nghe nhất mà Đinh Tiễn từng nghe, nhưng trong con chữ êm dịu ấy lại có phần không đứng đắn.

Không giống giọng Bắc Kinh tròn câu của Tuông Trầm.

Tuông Trầm vừa định hỏi cậu người này là ai, kết quả ánh mắt của vị thiếu gia này chẳng hề nhìn lấy Đinh Tiễn một lần mà đi thẳng đến bàn ngăn, kéo ghế bên cạnh Tổng Nghi Cán ra dạng chân ngồi xuống.

Tuông Trầm lập tức đi theo, ngồi vào chỗ của mình ở bên cạnh cậu.

Đinh Tiễn vốn đang cúi đầu, nghe thấy tiếng kéo ghế thì thuận thế ngẩng đầu lên nhìn sang, sau đó bị một thiếu niên với quả đầu ỏ gà của mình làm cho giật mình.

Quả nhiên là tiểu thiếu gia da mỏng thịt mềm, ngay cả đường nét và đường cong đều toát lên sự kiêu ngạo bẩm sinh.

Chu Tư Việt mới tỉnh ngủ, đầu tóc ngồn ngang rối bù, thỉnh thoảng lại gạt mấy sợi tóc rũ xuống, cả khuôn mặt ngoại trừ vành mắt đen hơi rõ ra thì dường như không tìm được khuyết điểm nào khác.

Đinh Tiễn trầm ngâm: Sắc thụ hồn dữ là sắc thụ hồn dữ*!

(*Sắc thụ hồn dữ: trong trường hợp này thì ý nói cứ thấy đẹp là lòng lại nhận nhạo.)

Chu Tư Việt cũng không phát hiện ra trên bàn còn có ba người xa lạ, cúi đầu tự nhiên uống canh trong bát, cho tới khi Chu phu nhân mở miệng gọi tên cậu: "Tư Việt."

"Ừ?" Chu Tư Việt uống xong hộp canh cuối cùng, nhấp môi dưới rồi từ tốn ngẩng đầu nhìn sang.

Chu phu nhân: "Đây là di Đình của con, còn đây là Đình Tiễn, hồi nhỏ hai đứa từng gặp nhau rồi."

Chu Tư Việt cận thị nhưng không thích đeo kính, neho mắt một lúc mới nhìn ra, có điều không có ấn tượng gì, tuy vậy vẫn nghiêng người về phía trước lễ phép nói chào di Đình. Câu chào hỏi của cậu không cao ngạo không thấp hèn mà cũng không có chút mất tự nhiên khi người lạ đến nhà, trái lại vô cùng ung dung.

Lại chuyển tầm mắt sang Đình Tiễn, hai cánh môi mỏng, quý phái vô cùng.

So ra thì Đình Tiễn trông giống kẻ ngốc hơn, không biết nên nhìn vào đâu, mắt tự nhiên gạt đầu một cái, sau đó hốt hoảng cúi đầu nhìn chằm chằm bát của mình, cũng chẳng biết đang xấu hổ vì gì nữa.

"Đây là Tư Việt nhi, điển trai đấy chứ." Mẹ Đình cười tươi cứ như nhìn thấy con ruột của mình vậy: "Hồi còn bé đi còn từng ôm cháu đấy, không ngờ bây giờ bọn nhỏ đã lớn thế rồi."

Bố Chu cười phụ họa, cảm khái: "Đúng thế, thời gian trôi nhanh thật đấy."

Mẹ Đình thọc vào người Đình Tiễn đang im lặng ngồi một bên: "Tiễn Tiễn, đây là Tư Việt, hồi bé hai đứa còn từng ngủ chung một giường đấy."

Hai người trong cuộc đều sùng sốt.

Chu phu nhân ho khan, thấy con trai cau mày mắt kiên nhẫn thì nói đỡ: "Chuyện hồi nhỏ không nhắc đến cũng được, giờ hai đứa chúng nó có còn nhớ đâu, à đúng rồi Tiễn Tiễn, nghe nói cháu cũng thi đậu Tam Trung hả?"

Đình Tiễn vẫn chưa hoàn hồn, bỗng nhiên bị gọi tên thì theo bản năng thốt lên: "Sáu trăm tám mươi lăm điểm ạ."

Câu nói này đã thành quán tính ở cô, khi kỳ thi tuyển cấp ba kết thúc, Diệp Uyển Nhân đi khắp nơi khoe khoang cô đã đậu Tam Trung, nên sau này cô đi ra ngoài gặp ai là cũng bị hỏi thi đậu Tam Trung rồi à? Được bao nhiêu điểm?

Sáu trăm tám mươi lăm này đã trở thành quán tính.

Lần gặp duy nhất của hai nhà lúc trước là khi Đình Tiễn và Chu Tư Việt còn rất nhỏ, nhưng mẹ Chu rất thích Đình Tiễn, khôn khéo hiểu chuyện lại biết cố gắng học hành. Cũng không cảm thấy câu sáu trăm tám mươi lăm này của Đình Tiễn có gì xấu.

Nhưng đối với các học tra* đang ngồi trên bàn mà nói, người ta không hỏi cô thi bao nhiêu điểm mà cô đã chạy tới báo điểm, không phải khoe khoang thì là gì? Có khác gì cái loại "trời ơi hôm nay mình thi không tốt, chỉ được 99 điểm thôi" không?

(*Học tra: chỉ những người không thích học, thành tích học tập kém cỏi.)

Từ xưa đến nay học tra và học bá* chưa bao giờ hòa hợp.

(*Học bá: chỉ những người vừa thông minh chăm chỉ vừa thành tích học tập vô cùng xuất sắc.)

Sáu mươi điểm của học tra so với sáu mươi điểm của học bá, có thể giống nhau sao?

Dĩ nhiên là ngoại trừ vị thiếu gia nào đó ra rồi, cuộc sống này của cậu ta luôn tạo cho người khác một cảm giác bí bách, cho dù bạn có thi nhiều điểm hơn cậu ta thì vẫn có người cảm thấy cậu ta mới là đệ nhất thiên hạ, lúc đó Đình Tiễn đã bị khí chất cao quý ấy của cậu ta hù dọa như thế.

"Tiễn Tiễn chúng tôi ấy, trước khi thi còn học bài tới tận hai giờ sáng đấy, nói thế nào con bé cũng không chịu nghe, cứ thích học thôi." Biết rõ thành tích của Chu Tư Việt không cao bằng Đình Tiễn, Diệp Uyển Nhân cố ý hỏi một câu: "Vậy còn Tư Việt thì sao? Được mấy điểm?"

"Sáu trăm bảy." Chu Tư Việt đáp rất thần nhiên.

Đình Tiễn theo bản năng tính toán hạng của Chu Tư Việt trong thành phố.

Diệp Uyển Nhân ngạc nhiên hỏi: "Vừa trên điểm chuẩn thôi à hả?"

Chu phu nhân lúng túng cười tính giải thích, nhưng đã bị Tường Trầm nói chen vào: "A Việt có năng khiếu, thi đại mà vẫn đủ điểm đấy, người ta trước khi thi còn chơi game với tụi cháu."

Thiếu nữ trong thời kỳ trưởng thành rất nhạy cảm, dĩ nhiên nghe ra được ẩn ý trong câu nói, bà nhìn con gái bà xem, trước khi thi học đến tận hai giờ sáng mà cũng chỉ nhiều hơn người ta có mười lăm điểm.

Diệp Uyển Nhân lập tức chuyển chủ đề sang Tường Trầm: "Còn cháu? Thi được mấy điểm?"

Tướng Trầm nhún vai xem nhẹ.

"Điểm đủ xài là được."

Kết hợp với vẻ mặt trước sau lạnh tanh của Chu thiếu gia, những lời này lại mang một tầng nghĩa sâu xa.

Diệp Uyển Nhân còn muốn nói tiếp, sao có thể bảo là điểm đủ xài được chứ, điểm thì đương nhiên không bao giờ chê nhiều rồi, thiếu một điểm ngón biết bao tiền, mấy đứa trẻ nội thành này đúng là lắm tiền tùy hứng.

Chu phu nhân giải thích, mấy đứa này đều có phụ huynh không sợ gì cả, cũng là khóa cuối cùng của trường trung học liên cấp được tuyển thẳng vào cấp ba, thì mấy điểm cũng có thể lên cả.

Ngoài mặt thì tươi cười hơn hở, nhưng trong lòng Diệp Uyển Nhân lại vô cùng kiêu ngạo, vẫn là Đinh Tiễn tăng thể diện cho bà ta.

Tổng Nghi Cẩn im lặng nãy giờ hỏi Đinh Tiễn: "Chị Đinh Tiễn, nghỉ hè chị có đi học thêm không?"

"Không có." Đinh Tiễn lắc đầu.

Bất thành linh Tướng Trầm hừ một tiếng: "Cậu thông thả quá nhỉ, bọn Tư Việt đã học xong hơn nửa sách giáo khoa của học kỳ một năm lớp mười cả rồi."

"Không phải vẫn chưa phát sách giáo khoa à?"

Tướng Trầm nói lại, "Mượn của mấy anh chị năm trên ấy, à, không đúng, chắc hẳn cậu là người đầu tiên từ Diên Bình thi vào nhỉ, đoán chắc không có ai để mượn đâu."

Cô là người thứ hai thi đậu vào, nhưng ý châm chọc trong câu nói quá rõ, Đinh Tiễn lười tính toán chỉ li.

Đinh Tiễn nhìn sang Chu Tư Việt ở bên cạnh, cậu đang chuyên chú bóc tôm, chẳng hề quan tâm đến màn hội thoại trên bàn ăn.

Tiểu thiếu gia chính là tiểu thiếu gia, dường như không có hứng thú tí nào với tất cả chuyện này.

Diệp Uyển Nhân tiếp lời: "Tiễn Tiễn nhà chúng tôi không cần học thêm, con bé thông minh lắm, vừa học là hiểu ngay, cũng không phiền chúng tôi phải bận tâm, hơn nữa Tiễn Tiễn lại rất biết điều, chưa bao giờ so sánh với mấy đứa nhóc khác."

Chú Chu gật đầu phụ họa: "Vừa nhìn là biết ngay Tiễn Tiễn là đứa trẻ ngoan rồi. Tương lai nhất định sẽ có tiền đồ."

"Đúng thế, cho tới bây giờ chưa từng khiến tôi phải bận tâm lần nào, Tư Việt à, sau này nếu đi học cháu có vấn đề gì thì có thể thảo luận thêm với Tiễn Tiễn nhà dì, nó cái gì cũng biết."

Chu Tư Việt bóc tôm xong thì ném vào miệng, như cười như không: "Được ạ."

"Vậy thì tốt rồi." Nếp nhăn của Diệp Uyển Nhân cũng sắp lan ra đến sau gáy rồi, nói: "Bình thường mấy con nên bồi dưỡng tinh cảm nhiều vào, dù sao ông nội hai đứa cũng từng đính hôn từ bé cho cả hai rồi đấy."

Mấy thiếu niên trên bàn đều kinh hãi.

Dẫu sao thì loại chuyện đính hôn từ bé này đã rất hiếm thấy ở thời kỳ của họ, thế nhưng nó lại xảy ra với vị thiếu gia này, lần này ngay cả Tổng Nghi Cẩn đang trò chuyện với Đinh Tiễn cũng há miệng dừng lại.

Đinh Tiễn nhìn sang theo bản năng, trùng hợp sao lại thấy Chu Tư Việt ở đối diện mặt không biến sắc nhếch mép một cái.

Bố Chu ho khan, nhìn Chu phu nhân nói: "Đúng là có chuyện đó, có điều có phải bây giờ nói thì sớm quá không, nói cho cùng hai đứa chúng nó cũng mới học cấp ba."

"Tôi không có ý gì khác cả —— " Diệp Uyển Nhân mới nói được nửa thì bị người ta ngắt lời, mọi người đồng loạt nhìn sang phía bên này.

"Từ hôn cần thủ tục gì?"

Ở trong tai bọn Tướng Trầm thì lời này đúng là tác phong của Chu Tư Việt, con người cậu ta tâm cao khí ngạo, dĩ nhiên sẽ coi thường kiểu con gái quá đỗi bình thường không chút bắt mắt là Đinh Tiễn đây rồi. Hơn nữa cậu ta luôn nói thẳng, xưa nay chưa từng vòng vo, không phải là không hiểu, chỉ là lười chơi với bạn mà thôi, huống hồ là đang ở độ tuổi rất nóng tính ấy.

Từ nhỏ đã chẳng mấy khi tiếp xúc với phái nữ nên không biết cách sống chung, mấy bạn học nữ muốn lại gần cậu thường nói chưa tới ba câu thì cậu đã bị cậu ta dập tắt cuộc trò chuyện rồi, nói câu nào thẳng đuột câu ấy.

Lúc Chu Tư Việt cười, cả người rất dịu dàng; nhưng đến khi cậu ta mặt không biểu cảm mím môi thì lại vô cùng hà khắc.

Nụ cười của Diệp Uyển Nhân đông cứng trên khóe miệng.

Đình Tiễn cúi đầu, cầm đũa lên và com vào miệng như không có chuyện gì xảy ra.

Một bữa ăn này thật là khó khăn, bọn Tường Trầm dùng tốc độ ánh sáng giải quyết xong rồi chạy lên lầu chơi game, Chu Tư Việt cũng muốn đi như bị Chu phu nhân kéo lại.

Tiểu thiếu gia gác hai chân ngồi trên salon, không nhìn được cau mày.

Bởi vì Đình Tiễn vẫn chưa ăn xong.

Diệp Uyển Nhân đẩy Đình Tiễn, đừng ăn nữa, mau đi qua nói chuyện với Tư Việt đi.

Đình Tiễn vừa nhai com vừa nói, "Không biết nói gì."

Diệp Uyển Nhân cắn răng, "Mày có tin tao đánh mày không?"

Dưới uy quyền ép buộc của mẹ, Đình Tiễn bất đắc dĩ đặt bát com trong tay xuống, bị đẩy ra ghế salon ngoài phòng khách.

Chu Tư Việt vui mừng trên ghế, một tay chống xuống, còn một tay đặt trên đùi, ném điều khiển tivi sang cho cô rồi nhướn mày.

Đến một câu nói cũng không có.

Đình Tiễn ngồi nghiêm chỉnh, lưng đối diện với mặt cậu, chọn đại một kênh, "Cậu đi chơi với họ đi, tôi tự xem tivi được."

Chu Tư Việt liếc cô rồi hỏi dò: "Vậy tôi đi nhé?"

Đình Tiễn gật đầu.

Mau đi tắm gội cái đầu ỏ gà của cậu đi.

"Được rồi."

Chu Tư Việt đứng dậy đi thật.

Tivi nhà họ Chu lớn hơn của nhà bọn họ nhiều, bình thường Đình Tiễn rất ít có cơ hội xem tivi, nếu không phải bị em trai chiếm thì là bị bố chiếm.

Một mình cô vui vẻ nhàn hạ, xem rất nhiệt tình.

Một lát sau, Đình Tuấn Thông làm ồn muốn đi vệ sinh, Diệp Uyển Nhân bảo cô dẫn em đi, Đình Tiễn đưa người đi vào còn mình dựa ở bên ngoài nhà vệ sinh.

Trong cánh cửa bên cạnh truyền ra âm thanh ồn ào, trong nháy mắt Đình Tiễn đã bị thu hút, sau đó lại nghe có người bốp giọng, học cách nói chuyện của cô.

"Tôi thi được sáu trăm tám mươi lăm điểm!"

Ngay lập tức một trận cười ầm nổ ra.

Lại có người học dáng vẻ vừa nãy của Diệp Uyển Nhân trên bàn ăn mà nói: "Tiễn Tiễn nhà chúng tôi ngoan lắm, chưa bao giờ phải phiền chúng tôi bận tâm, cũng không so sánh với mấy đứa nhóc khác, Tiễn Tiễn của chúng tôi cái gì cũng biết!"

"Tụi mày nhìn mẹ cô ta đi, lại còn muốn kết thân với Tư Việt, dạo này còn có ai đính hôn từ bé chứ!"

"Bọn mày nói xem cái cục u trên đầu nó có giống sừng không..."

"Tao thấy y chang quái vật Shrek."

"Vừa nãy nó còn nhìn Tư Việt mà xấu hổ đấy!"

Sống lưng Đình Tiễn căng cứng dán chặt vào tường, cứ như có người đưa tay bóp lấy cổ cô, đầu óc nổ vang bắt đầu thiếu oxy, trống rỗng một mảnh.

"Ha ha ha ha ha ha, tao thấy tiểu quái vật đó cũng thật là đáng thương, ánh mắt mẹ nó nhìn nó còn thua xa cả nhìn con trai."

Sinh ra trong gia đình thiên vị không phải là lỗi của cô, nên Đình Tiễn rất dè dặt bảo vệ tự ái này của mình, mặc dù quả thật mẹ đối xử với mình không bằng em trai, nhưng ở trước mặt người ngoài, cô tuyệt đối không nói xấu mẹ câu nào.

Vết thương của thời kỳ trưởng thành lập tức bị người ta xé toạc ra, cô không nhìn được siết chặt nắm đấm, tiểu ác ma trong lòng giương nanh múa vuốt muốn nhảy ra ngoài!

"Tur Việt này, nhìn là biết mẹ con nhỏ đó chẳng tốt lành gì, mày cách xa tiểu quái vật đó ra đi, đừng có chơi với nó."

Đây là giọng của Tường Trầm.

"Ừ."

Chu Tur Việt đang cầm máy chơi game ngồi trước máy tính chém giết, lo lắng đáp một tiếng, nhưng trong đầu lại hiện lên bóng lưng nhỏ nhỏ ngồi trên salon của Đình Tiễn.

Một giây sau đó, nhân vật trong máy tính nằm gục xuống.

Cậu chết rồi.

Thiếu niên đeo kính chiến thắng một cách khó hiểu ở bên cạnh đàn mặt ra.

Chu Tur Việt vất tay cầm xuống đất, bực dọc xoa tóc rồi ngã vật ra ghế salon, mò lấy gối đè xuống mặt, có điều nhìn về mặt lúc này cũng có thể nhận ra giờ đây cậu đang rất khó chịu.

Tường Trầm ôm tay cậu, dựa cả người lại gần: "Tur Việt, mày nói xem, đột nhiên có một vị hôn thê có cảm giác thế nào?"

Người trong phòng cũng theo bản năng muốn nghe cậu đánh giá về "vị hôn thê".

Chu Tur Việt vốn đã khó chịu vì do cô mà phân tâm dẫn đến thua game, tuy nói chính cậu mới là nhân tố chủ quan, nhưng điều này vẫn phải do cô chịu trách nhiệm, lại thêm Tường Trầm bám riết cứ truy hỏi làm cậu phiền không thôi, thế là lấy gối trực tiếp đè đầu cậu ta xuống, "Phiền chết đi được, mày muốn biết thì tự đi mà thử, đừng làm phiền tao." Nói rồi lại một cước đá văng Tường Trầm: "Cút ra, mày ngồi lên mô hình của tao rồi đấy."

Đúng thế.

Tất cả mọi người đều biết rõ, Chu thiếu gia chỉ có hứng thú với mô hình.

Chỉ có Tổng Nghi Căn ở bên cạnh là nghiêm túc hỏi: "Em cảm thấy chị Đình Tiễn không như các anh nói đâu... Sao các anh lại ghét chị ấy thế..."

"Em gái à, chỉ là bọn anh ghét cái cách cô ta khoe khoang thành tích mà thôi, nhìn nó ngồi trên bàn cơm làm anh nhớ lại bạn gái cũ, cũng đối trá như thế." Tường Trầm nghiêng răng thốt ra hai chữ "đối trá".

"Chắc chị ấy không có ý gì khác đâu."

"Dĩ nhiên cô ta không có ý gì khác rồi, cô ta chỉ thích khoe thôi, bệnh chung của học sinh giỏi mà, mình thi được sáu trăm chín, mình chưa phát huy tốt... Hu hu hu hu... Lần này chỉ thi được thứ hai lớp, hu hu hu hu..."

Tường Trầm say sưa bắt chước.

Đột nhiên ngoài cửa có người kêu to: "Chị ơi!!!"

Người trong phòng dừng lại, trở mắt nhìn nhau, ngay cả Chu Tur Việt đang nhàm chán ném gối cũng dừng.

Tường Trầm nói thầm: "Mẹ nó, hai chị em kia ở bên ngoài à?"

Tổng Nghi Căn ném cho cậu ta cái nhìn tự cầu phúc đi.

Sau đó ngoài cửa truyền đến tiếng gõ rất nhẹ, Chu Tur Việt nằm trên ghế đưa chân đá Tường Trầm, ý bảo cậu ta đi mở cửa.

Tường Trầm không dám đi, sợ nhìn thấy gương mặt âm u của Đình Tiễn, nhưng Chu Tur Việt lại có nét mặt mày không đi tao ném mày ra ngoài, thế là cậu ta đành nhắm mắt.

"Cạch" một tiếng cửa mở ra, Tường Trầm cười đùa cợt nhả, "Tiểu quái... Tiểu mỹ nữ, tìm Tur Việt hả?"

Người bên trong phòng tùm năm tùm bảy, có người đang chơi game, Chu Tur Việt thì như nhị đại gia ôm gối rung chân ngồi trên salon, Tổng Nghi Căn ngồi cạnh cậu ta.

Đình Tiễn bỏ qua Tường Trầm, nhìn thẳng về phía Chu Tur Việt, "Nhà vệ sinh, hết giấy rồi."

Chu Tur Việt sò mũi đứng dậy, băng qua hành lang rẽ vào phòng của mình, cậu vừa đi vừa xoa cổ theo thói quen, một lát sau cầm một bọc giấy ra, dựa vào khung cửa vất cho cô.

Đình Tiễn bắt lấy một cách chính xác, phải phép cảm ơn cậu ta: "Làm phiền cậu rồi." Sau đó xoay người đi.

Chu Tư Việt nhìn theo bóng lưng cô, bỗng bật cười, đưa mắt nhìn về một bên rồi thẳng thắn vạch trần: "Đừng có giả vờ nữa, nghe thấy hết rồi phải không?"

Đình Tiễn dừng bước, bình tĩnh xoay người lại.

Thiếu niên dựa vào trên cánh cửa, như cười như không nhìn cô, ánh sáng từ cửa sổ trên hành lang hắt lên người, đồng thời tăng thêm kiêu ngạo không chút gò bó trong mắt cậu.

Cô cũng không biết sức lực từ đâu ra mà lạnh nhạt đáp:

"Nếu tôi từ hôn, có phải cậu sẽ rất vui không?"

Chu Tư Việt khó hiểu, qua một lúc lâu, cậu gật đầu.

Sau đó cậu nghe thấy âm thanh lạnh lạnh lại vui vẻ của thiếu nữ đó.

"À, thế thì tôi không từ."

Dấu hiệu thứ hai trong thời kỳ phản nghịch thanh xuân: khẳng khái không theo ý bạn.

Vốn định nói xin lỗi hộ Tường Trầm, nhưng lời của cô đã làm Chu Tư Việt nổi cáu bật cười, cắn môi dưới rồi cậu gật đầu nói: "Được thôi, tùy cô."

Nói rồi, "sầm——" một tiếng cửa đóng lại.

Giải tán trong không vui.

Thế là, những năm tháng cấp ba cô mang theo hôn ước đã bắt đầu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (3)

Ngày mùng hai tháng chín, Yến Tam chính thức tựu trường, chia lớp, nhận sách giáo khoa, quen bạn học mới, tất cả đều được tiến hành đầu vào đầy.

Đình Tiễn được phân vào lớp trọng điểm, trong buổi tự học đầu tiên đến lớp báo cáo.

Sắp lên đường mà còn bị tiểu ma vương quán lấy viết nửa bài văn, kết quả Đình Tiễn đi trễ, từ cổng trường đến tòa nhà dạy trống trơn, ngay cả bóng người cũng không có.

Mặt trời xuống núi, buông cánh chiều hôm. Tà dương rắng chiều đầy dạt tầng mây, sắc đỏ tươi rực rỡ vùng trời, như vạt bông trời lơ lửng nơi khoảng không trên trường học, xán lạn khác thường, vàng sáng bảy màu chiều rọi như rạch ra một vết thương ở trên không trung.

Như một nét biểu tượng, cuộc đời ba năm cấp ba trong tương lai của cô, sẽ mở một con đường máu tại trong lòng giam này.

Đình Tiễn tìm được lớp 10-3, cô nấp sau cửa dè dặt lo đầu vào tính xem thử tình hình trong lớp, kết quả bị chủ nhiệm đang khăng khải làm công tác tư tưởng ở trên bục giảng quét mắt trông thấy, thế là chỉ thẳng vào cô gọi.

"Bạn học nữ kia."

Đình Tiễn có một tật xấu, ấy là khi giáo viên gọi cô ở trước mặt các bạn học thì sẽ đỏ mặt, hơn nữa da mặt cô mỏng, cả khuôn mặt ửng đỏ lên. Huống hồ bây giờ đến trễ, bị giáo viên bắt được, vậy là đỏ xuống tận cổ, trông chẳng khác gì một trái táo dưng đứng ở nơi đó.

Chủ nhiệm lớp tên Lưu Giang, đã ngoài bốn mươi, hơi mập, đầu tròn vo, trên đỉnh đầu chẳng có mấy sợi tóc, đeo mắt kính gọng to, khuôn mặt nghiêm túc có thừa, không học sinh nào dám đùa giỡn với ông. Người này có biệt danh là "Giang mặt sắt".

Lưu Giang chỉ có một yêu cầu với học sinh, mọi việc đều dùng thành tích mà nói chuyện.

Thành tích tốt, tôi nghe em, thành tích không tốt, vậy thì đừng nói nhảm nữa, ngoan ngoãn nghe theo ông.

Nghe nói khóa trên còn có một học sinh vì ông mà đã nghỉ học.

Đình Tiễn thầm chột dạ, đang do dự có nên báo cáo trước không thì nghe thấy trên bục giảng truyền đến âm thanh đôn hậu lại to rõ ràng: "Bộ đi tham

quan vườn thú hay sao mà ngó dáo dác thế hả? Mau đi vào cho tôi."

Mới khai giảng nên Luru Giang dễ tính bất ngờ, Đinh Tiễn mau chóng đi vào chỗ ngồi cạnh cửa ở cuối lớp, trái tim treo cao lúc này mới hạ xuống.

Vẫn có bạn học cảm thấy Luru Giang thú vị, thế là phối hợp bật cười, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Luru Giang đứng trên bục giảng văng nước bọt tung tóe làm công tác tư tưởng cho đám học sinh mới nhập học này.

Đinh Tiễn chống tai thất thần.

Những tin tức liên quan đến Luru Giang là do Hứa Kha nói với cô.

Hứa Kha là hàng xóm của cô khi còn ở trấn Diên Bình lúc nhỏ, cũng là người đầu tiên của trường cấp hai Diên Bình thi đậu Tam Trung, khi nhận được điện thoại của chủ nhiệm với kết quả chia lớp, đúng lúc Hứa Kha ở nhà cô.

Năm lớp mười của Hứa Kha chính là Luru Giang dẫn chủ nhiệm, sau đó lên mười một thì chuyển sang khối xã hội, đến nay Luru Giang vẫn có chút xem thường anh, vì năm đó Hứa Kha đậu vào Yển Tam với điểm gần như tuyệt đối, thường xếp hạng nhất toàn trường trong các kỳ thi lớn nhỏ vào năm lớp mười, nhất là môn hóa. Mà khi nhắc đến Hứa Kha, Luru Giang cũng vừa thương vừa ghét.

Nhưng Đinh Tiễn nào được lợi hại như Hứa Kha, số điểm của cô chẳng qua chỉ vừa đủ để vào lớp trọng điểm, đoán có khi xếp hạng cũng chót lớp.

Từ nhỏ đến lớn, Hứa Kha luôn là con nhà người ta.

Bậc phụ huynh trên trấn gần như ai ai cũng muốn sinh một đứa con như Hứa Kha, lấy đáng đáp làm tiêu chuẩn, tính tình đã đảm lại còn thích đi học. Mỗi lần Đinh Tiễn theo mẹ ra ngoài mua đồ, hề gặp người là đều nghe thấy mấy cô dì bảy mồm tám miệng nghị luận.

"Lần này Hứa Kha thi toàn quốc lại đứng nhất thành phố đấy."

"Hứa Kha thi đậu Tam Trung rồi!"

"Lúc này chắc phần mộ tổ tiên nhà lão Hứa khói xanh nghi ngút cho xem, ai mà chẳng biết trẻ con trấn Diên Bình chúng ta vốn có tiếng học không giỏi. Đi, chúng ta đến thăm bà Hứa đi, để cuối tuần Hứa Kha về bỏ túc cho mấy đứa con nhà mình."

Bố mẹ Hứa Kha mất sớm, từ nhỏ sống với ông bà nội.

Có lẽ vì tính của bà Hứa dịu dàng nên Hứa Kha cũng học theo bà, nói chuyện làm việc luôn điềm đạm khéo léo, cũng không đắc tội với ai, lại còn giúp dạy đám trẻ trấn trên học thêm nữa.

Chỉ có mỗi Đinh Tiễn là không tìm anh học bỏ túc.

Hứa Kha biết, cô gái Đinh Tiễn này hiếu thắng, phương pháp học tập cùng luật sống lại bị mẹ Đinh quản thúc nghiêm khắc từ nhỏ, nhiều khi anh đã chỉ rõ cho cô cả công khai lẫn âm thầm, mọi việc không cần phải nghe theo bố mẹ quá, học tập là chuyện của chính em.

Nhưng thói quen mười mấy năm cứ thế diễn ra, nhất thời khó thay đổi.

Cũng ví dụ như, chuyện ghi chép này, Hứa Kha tận tình khuyên nhủ mấy lần, đừng có cái gì cũng chép vào hết, chỉ cần chọn ý chính thôi.

Thế nhưng Đinh Tiễn không đổi được, vì hằng ngày Diệp Uyển Nhân đều kiểm tra vở của cô, kể cả trong lớp giáo viên nói gì cũng phải ghi lại không được bỏ sót. Lúc đầu cũng từng khóc lóc làm âm, đòi không chịu viết. Nhưng sau mấy lần Diệp Uyển Nhân đánh đập thì đã ngoan ngoãn ghi chép lại hết, chép mấy hồi cũng thành quen.

Đinh Tiễn cúi đầu nhìn vở trong tay đến xuất thần, chợt bên tai vang lên tiếng "bịch ——", có người ném cặp quai chéo màu đen xuống chỗ bên cạnh, đuôi mắt cô liếc thấy có bóng lưng cao to ngồi xuống.

Lại có người muộn hơn cả cô, thế mà còn ung dung đến thế, cẩn thận bị lão Luru để mắt tới đấy, kết quả Luru Giang chỉ liếc nhìn qua bên này rồi đảo mắt, sau đó tiếp tục nói.

Nói khỏe miệng ——

Lại còn vương nụ cười.

Vui cái quái gì vậy?

Đinh Tiễn định quay đầu sang nhìn xem là thần thánh phương nào.

Bỗng bàn trên có người ngoái đầu xuống, là một cậu nam đeo kính da rất trắng, nhìn có hơi quen, lúc nam sinh đeo kính trông thấy Đinh Tiễn thì cũng dừng lại.

Chính là cái cậu đeo kính đã gặp ở nhà họ Chu hôm ấy.

Trong lòng Đinh Tiễn có dự cảm xấu, quả nhiên nghe cậu ta nói ——

"Tur Việt, không phải mày ngủ từ chiều đến giờ đấy chứ?"

Người bên cạnh dựa ra sau ghế, phát ra giọng mũi rất đơn giản, "Ừ."

"Mẹ nó, tao đã gọi di Chu bảo đi ấy đừng quên gọi mày rồi mà."

Chu Tur Việt không lên tiếng.

"Mẹ mày quên à?"

Lại một tiếng ừ đơn giản, mang theo giọng mũi ngái ngủ.

"Di Chu chất lắm." Nam sinh đeo kính bật ngón cái lên, sau đó xoay sang chỗ khác.

Lý Cẩm Hội có bệnh đăng trí, chuyện duy nhất nhớ được là tìm mấy bà hàng xóm đánh bài, ngoài đánh bài ra thì những chuyện khác đều không phải là chuyện. Chủ yếu do mấy năm trước bị tai nạn giao thông, trí nhớ không được minh mẫn như trước nữa, cộng thêm trước giờ con trai không cần bà phải bận tâm nên cũng rất ít khi quản chuyện của cậu.

Nếu không phải gần đây Chu Tur Việt chuẩn bị cho cuộc đua robot vào tháng chín sắp tới, ngày ngày thức đêm thi đấu tới mức buổi chiều ngủ bù.

Cậu ta gãi mi, ánh mắt liếc đại qua bạn cùng bàn với mình, kết quả phát hiện ra Đinh Tiễn nằm trên bàn cầm một tập vở viết viết vẽ vẽ, đầu cúi gục, cầm đề trên bàn, tóc túm đuôi ngựa, sau gáy trắng nõn sạch sẽ, vừa nhỏ vừa dài, như một đoạn ngó sen trắng ngần.

Không hiểu tại sao, cậu luôn có cảm giác sau gáy cô in hai chữ ngu ngốc.

"Này."

Này cái gì mà này, tôi không có tên chắc.

Lại còn không quen cậu, chỉ là ngồi tạm mà thôi, bắt chuyện cái gì. Đinh Tiễn bật tai không nghe, nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý đến cậu đấy.

Chu thiếu gia nở nụ cười tự giễu, sau đó lắc đầu, được thôi.

Lưu Giang càng nói càng say sưa, cũng chẳng để ý đám học trò bên dưới đã mơ màng, ông kích động như một bình phun, nước bọt bắn tung tóe bay khắp nơi.

"Mũi tên đã rời cung sẽ không quay đầu lại được, bây giờ các em đã bước vào cánh cửa này rồi, thì các em sống là người ở đây, 'chết' là ma ở nơi này, thầy hy vọng các em có thể để mình 'chết' được tôn nghiêm! Từ giờ phút này trở đi, các em phải kéo căng da mình ra, dồn hết sức vào, phải dùng hết sức, muốn mũi tên bắn xa thì phải nhìn xem trong ba năm tới các em đã dốc sức thể nào, cho dù có đứt cung cũng tuyệt đối không được lười biếng!"

Đinh Tiễn nằm dài trên bàn, cảm thấy câu này thật hay, ví dụ rất sinh động, mấy cô thầy ở Diên Bằng chưa bao giờ nói những điều này. Thế là cô cầm bút lên ghi lại, chuẩn bị dán vào bản cổ vũ bản thân, Chu Tur Việt này giờ thờ ơ bỗng hừ một tiếng, giều cọt liếc nhìn vào vở cô: "Mấy câu súp gà tầm độc* này mà cũng chép, bộ cuộc đời cậu thiếu giáo dục lắm à?"

*(*Súp gà trong 'súp gà cho tâm hồn' là chỉ những mẩu chuyện cảm lay đánh động lòng người; thế nên súp gà tầm độc mà Chu Tur Việt nói có nghĩa là những lời sáo rỗng.)*

Đinh Tiễn vừa mới viết xong chữ cung thì nghe thấy lời châm chọc này, lập tức dùng hai tay che kín vở, quay đầu sang trường mắt.

Lưu Giang nói rõ ràng mạch lạc, học sinh bên dưới nghe mà kích động không thôi, hai mắt như ngọc bắn ra ánh sáng, cứ như đã nhìn thấy thư thông báo trúng tuyển đại học Thanh Hoa đặt trên bàn rồi vậy.

Hai người ở hàng sau lại liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt giao chiến đùng đùng trên không trung.

Dáng vẻ này của Chu thiếu gia nào có giống đi học, nhàn hạ dựa ra sau ghế, trên bàn trải mở cuốn *Con Người Và Thiên Nhiên* đang được đọc một cách say sưa, đôi mắt hơi nhếch lên, đuôi mắt như lông chim kéo dài, vào lúc này hết như cây kéo, cay nghiệt lại sắc nhọn.

Sao gương mặt trời sinh cay nghiệt ấy toàn có dáng dấp dễ nhìn như thế vậy, bây giờ cậu ta đã cắt tóc ngắn rồi, để lộ ngũ quan sạch sẽ cùng đường nét nhu hòa. So với quả đầu ồ ồ ở nhà ngày hôm đó, Chu Tur Việt cắt tỉa gọn gàng lại có phần bắt mắt hơn.

Đinh Tiễn lạnh nhạt nhìn gương mặt ngập tràn dụ dỗ, nhả từng chữ từng chữ ra: "Tôi tên là Đinh Tiễn."

Chu Tư Việt cúi đầu đảo mắt giờ qua trang cuốn *Con Người Và Thiên Nhiên*, mí mắt cũng chẳng thèm lật, cậu ngoáy tai lười biếng ừ một tiếng, cũng không biết là có thèm nhớ hay không.

Đình Tiễn nói: "Cậu đừng có bắt chuyện với tôi."

Tôi không thể cưỡng lại cảm dỗ được đâu.

Lần này, cuối cùng thiếu gia cũng ngẩng đầu lên, mặt không tin nổi, đến lông mày cũng nhướn lên.

"Tôi... bắt chuyện?"

Đình Tiễn nghiêm túc nói: "Đúng thế, ngày mai chủ nhiệm sẽ đổi chỗ ngồi, cùng lắm hai ta chỉ coi như là bạn cùng bàn tạm thời thôi."

Lông mày của thiếu gia nhướn cao.

"... Bạn cùng bàn... tạm thời?"

Đình Tiễn gật đầu, nói không sai chút nào.

Kết quả Lưu Giang trên bục giảng tổng kết một câu: "Là thế này, một tháng sau sẽ có bài kiểm tra chất lượng, cho các em một tháng mau chóng ôn lại kiến thức cũ, chỗ ngồi tạm thời cứ cố định như thế đã, một tháng sau thầy sẽ dựa vào thành tích để sắp xếp lại vị trí cho các em. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, học sinh nội trú thì đến văn phòng của thầy đã, các bạn còn lại về nhà đi đường cẩn thận, tan lớp thôi."

Khoan khoan khoan, thầy ơi có phải thầy quá tùy ý rồi không?

Không hổ là danh sư, ngay cả thời gian nói chuyện cũng rất chính xác, vừa dứt câu thì tiếng chuông tan học điểm tai vang lên, cứ như được sắp xếp vậy

Các bạn trong phòng ủa ra như ong vỡ tổ.

Chỉ còn lại Đình Tiễn ngồi sững sờ tại chỗ, ngay cả đồ đạc cũng quên dọn.

Nam sinh đeo kính đi tìm Lưu Giang xin thời khóa biểu, còn Chu Tư Việt dựa vào bàn học, thân cao một mét tám lăm nên có cảm tưởng chân như dài hơn cả mặt bàn, móng kẻ nửa dọc theo bàn, hai tay đút túi, đeo trên người cặp quai chéo màu đen, cúi đầu nhìn mũi giày mình, mấy sợi tóc mái trước trán rũ xuống.

Nam sinh đeo kính quay về lại rất nhanh, "Đi thôi Tư Việt."

Chu Tư Việt đứng dậy, vừa đưa chân ra thì đột nhiên dừng lại, vỗ vai Đình Tiễn như nhạo báng: "Mai gặp nhé, bạn cùng bàn tạm thời."

Đình Tiễn đang cất hộp bút vào cặp.

Nghe thấy tiếng thì ngẩn người, chột ngẩng đầu lên, nhưng người đã đi xa.

Hộp bút rơi xuống đất, mấy ngòi bút xô ra ngổn ngang trên nền, vừa hay lăn tới dưới băng ghế của Chu Tư Việt.

Tựa như ám thị của ngọn đèn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (4)

Liên quan đến cụm từ bạn cùng bàn này, từ xưa tới nay rất luôn mập mờ.

Mỗi một lớp đều sẽ có một đôi bạn cùng bàn có cảm tình với nhau, chuyện tình cảm trong những năm tháng tuổi trẻ vội vã, cũng hết như phù vân thoáng qua. Nhiều năm sau, Đình Tiễn vẫn nhớ cảnh tượng lúng túng khi mỗi bạn học trong lớp dẫn theo người yêu đến buổi họp mặt. Nhưng lại chẳng ngờ rằng, càng lúng túng hơn chính là cô cùng Chu thiếu gia ngồi bên cạnh này.

Có điều, chuyện này để sau hẵng nói.

Từ sau đêm đó, hai người chính thức trở thành "bạn cùng bàn tạm thời". Đình Tiễn lén quan sát từ quang minh đến âm thầm, phát hiện người này có thể

thi được sáu trăm bảy là học thần thật, trong giờ học thi đọc sách gì đâu, ra tiết thi dựa lưng vào ghế tán gẫu cùng bạn, sau khi tan học lại chơi bóng, đến buổi tối tự học làm xong bài tập thì lại tiếp tục đọc sách.

Sách Chu Tư Việt đọc rất lộn xộn, cái gì cũng có cả, vì điều nhất là Đinh Tiễn từng thấy trên bàn cậu ta đặt một cuốn sách tiếng anh —— "Fancy Coffins to Make Yourself"*.

*(*Cuốn sách được Dale Power mô tả kỹ cách khám phá và lắp đặt quan tài kèm theo hình ảnh có màu cùng hướng dẫn chi tiết.)*

Cô lặng lẽ nhớ kỹ cái tên, tối về giờ từ điển kiểm tra mới biết cuốn sách kia tên là, Tự Thiết Kế Quan Tài Trong Mơ Của Minh.

Ngày hôm sau, cô lại thấy trên bàn cậu ta có cuốn "Nhân Gian Mỹ Vị".

Không ngờ cậu ta còn mê ăn uống.

Chu thiếu gia kiến thức uyên thâm, dĩ nhiên đầu óc không phải để người phàm như Đinh Tiễn có thể hiểu được.

"Nhân Gian Mỹ Vị" đã được xem một nửa, cứ để mở sách ở trên bàn như thế, Đinh Tiễn lặng lẽ dịch qua xem, lập tức bị đoạn đầu tiên làm cho mắc ói.

"Trong một trấn nhỏ ở Anh quốc, có một thời gian thịnh hành một loại phô mai rất đặc sắc, người ăn vào rồi sẽ nhớ mãi không quên mùi vị đó, thế nên rất thường xuyên đến tiệm nhỏ ấy, nhưng không lâu sau, tiệm nhỏ kia bị niêm phong kiểm tra, trên cửa dán một tấm thông báo, trong phô mai có trộn nước tiểu của thiếu nữ, nên mới khiến cho vị nó trở nên đặc biệt.

Lập tức tất cả mọi người đều nôn mửa không ngừng.

Nhưng mấy ngày sau, mọi người lại rất thèm cái vị khai kia, có muốn dừng cũng không được."

Suýt nữa Đinh Tiễn đã nôn ọe cả ra, cô chán ghét dùng hai ngón tay nắm lấy một góc trang giấy lật qua, cứ như cả cuốn sách này đều dính nước tiểu thiếu nữ vậy.

Trang sách lặng lẽ lật một cái ở trên không trung, bỗng sau lưng truyền đến tiếng ho không nặng không nhẹ.

Cô nương đang làm "kẻ gian" chột buông tay, trang sách rơi xuống vị trí cũ, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Chu thiếu gia hai tay đút túi dựa vào khung cửa, nửa cười nửa không nhìn cô.

Lại còn cười thế à.

Bộ mẹ cậu không dạy cậu, người đáng đẹp thì nên ít cười sao? Nếu thích cậu rồi cậu có chịu trách nhiệm không?

"Sao nào, cảm thấy có hứng với sách của tôi à?" Cậu đi đến, kéo ghế ra ngồi xuống, thờ ơ hỏi.

Đinh Tiễn nói nhỏ một tiếng, "Không."

Dứt lời liền quay về chỗ của mình, rồi nghĩ gì đấy lại ngẩng đầu bổ sung thêm một câu: "Biến thái."

Chu Tư Việt khẽ cười giễu, có thể đoán ra là cô đã đọc đoạn đầu tiên rồi, nhưng cũng lười giải thích thêm với cô là rốt cuộc cuốn sách này nói về điều gì. Lúc đó chỉ thấy cô gái này thật thú vị, nhất là lúc cô nín nhịn mà đối đầu với bạn, trông vui vô cùng, thế là thỉnh thoảng cậu lại không nhịn được mà trêu chọc cô.

Hơn nữa có bạn cùng bàn là cô lại rất bớt phiền, không nói nhiều không có áp lực, người cũng lạc quan vui vẻ, giải một bài toán thôi mà cũng có thể tự cười ngây ngô cả buổi, hề cứ nhìn là cậu lại cảm thấy buồn cười.

Cái đề kia từ năm cấp hai cậu đã có thể giải được rồi, thế mà đồ ngốc này còn viết kín một trang giấy nháp, nhưng kết quả lại cho ra sai, quả nhiên là ngốc.

Có điều dù chỉ là bạn cùng bàn "tạm thời", Chu thiếu gia vẫn quyết định chỉ điểm cho cô, ngón trỏ gấp lại, khẽ gõ lên mặt bàn: "Không phải, tôi nói cậu đấy, đừng có giữ thói quen cái gì cũng ghi vào vở này nữa, cứ thế sẽ bị loại khỏi lớp trọng điểm nhanh thôi."

Con người cậu xưa nay toàn nói chuyện rất trực tiếp, không hề uyển chuyển.

Nếu là với người khác thì có lẽ còn có thể uyển chuyển được, nhưng với đồ ngốc này, chỉ sợ cậu mà uyển chuyển, cô lại không nghe hiểu.

Năm ấy Yến Tam vẫn thực thi quy chế đào thải: Kết thúc năm lớp mười, mười người chót lớp sẽ bị loại qua lớp bình thường, đây không phải để dọa người ta mà là quy củ của khóa trước. Nói là lớp trọng điểm, chẳng bằng nói là lớp trọng điểm dự bị. Đến khi số thành viên chắc chắn nằm trong khoảng bốn mươi người, kết thúc phân ban xã hội với tự nhiên, số người còn lại mới thật sự là người của lớp trọng điểm.

Đối với Đinh Tiễn mà nói thì điều này cực kỳ nguy hiểm, vì số điểm nhập học của cô chỉ xếp vị trí ba mươi tám, vị thiếu gia bên cạnh thì càng khỏi phải

nói, điểm của cậu ta chỉ mới đủ qua điểm chết, có thể vào được lớp trọng điểm cũng đủ để cô mở rộng tầm mắt rồi.

Lúc trước cứ tưởng là chú Chu đứt tiền, nhưng về sau cô nghe người ta nói, chỉ cần học sinh được tuyển thẳng từ trường liên cấp có thể qua điểm chết thì vào thẳng lớp trọng điểm, hơn nữa, còn sẽ không bị đào thải.

Cái quy củ chết tiệt gì vậy.

Sau đó lại nghe nói học phí trường liên cấp mười ngàn một học kỳ, có thể học ở đây đều là con em nhà có tiền. Cũng đúng, nếu không vị thiếu gia này lấy đâu ra nhiều sách để đọc thế, thật ra cô cũng rất thích đọc sách, chẳng qua là ít khi mua thôi, mỗi lần đều là đứng ở tiệm sách đọc, đọc xong thì để đặt trả lại chỗ cũ, rất sợ làm hư thì người khác sẽ bắt cô bồi thường.

Cô rất biết vị trí của mình, nhưng bị ta người chỉ rõ ra một cách trắng trợn như vậy, lại còn là thiếu nữ tâm tư nhạy cảm, cô không tránh khỏi khó chịu đỏ mặt, nhưng lại không muốn nhận thua, trợn tròn hai mắt nhìn Chu Tư Việt, thốt ra một câu từ kẽ răng:

"Tôi ba tám, cậu bốn năm, cậu có gì hay mà nói tôi?"

Hề cứ quỳnh quáng là cô lại rất dễ rút ngắn chữ với cứng cổ, vừa mở miệng, cái câu tôi ba tám cứ thế bật ra.

Chu Tư Việt ngó người nhìn cô, đầu tiên là cúi đầu nín cười mấy tiếng, kết quả bạn học xung quanh đều nghe thấy, chừng mười cặp mắt đồng loạt đổ dồn về phía Đinh Tiễn, rồi lại cười thành tràng.

Chu Tư Việt quay sang cười to, vô cùng vui vẻ, lại còn gật đầu tán đồng.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng sức tính, xấu hổ nằm xuống úp mặt vào bàn, chỉ hận không tìm được kẻ hờ nào để trốn vào.

Không biết là ai đã nói: "Tư Việt, bạn cùng bàn của mày buồn cười thật đấy."

Đinh Tiễn làm như không nghe thấy gì, dán sát mặt vào bàn, rồi lại nghe thấy người bên cạnh nói một câu không mện không nhạt, trong giọng còn chứa đựng sự bất đắc dĩ, "Xin lỗi, đã chê cười rồi."

Ai cho phép cậu chê cười?

Được tôi cho phép chưa mà cậu chê cười hả, cậu có biết chê cười là ý gì không?

Các bạn học lại được một phen cười vỡ bụng.

Cho đến khi chuông vào tiết reo lên thì bên này mới chịu im lặng.

Giáo viên môn toán đi giày cao gót cộp cộp bước từ ngoài hành lang đi vào, đặt sách giáo khoa lên bàn, dịu dàng nói: "Nào, các em mở bài ba trong sách ra đi."

Chu Tư Việt liếc nhìn Đinh Tiễn vẫn còn nằm, đỏ mặt đến tận cả cổ rồi, sao lại dễ đỏ mặt vậy chứ.

"Được rồi, không còn ai nhìn cậu đâu, học thôi." Vừa nói cậu vừa giở cuốn Nhân Gian Mỹ Vị ra.

Đinh Tiễn lặng lẽ ngóc đầu dậy, để lộ đôi mắt trong suốt sạch sẽ, quan sát chung quanh, rồi sau đó thấy vị thiếu gia kia như cười như không nhìn cô.

Cô liếc cậu một cái rồi ngồi dậy, rút vở toán từ dưới học bàn ra, chỉ mới khai giảng mấy hôm mà vở đã chi chít chữ rồi, còn dán không ít tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ.

Cô giáo ở trên bục giảng nhanh chóng lưu loát viết lên bảng, chữ cũng đẹp như người vậy.

"Hôm nay chúng ta sẽ học phép giao và tập hợp."

dđt cầm bút lên hi hục ghi chép, thấy Chu thiếu gia không ngừng lắc đầu, khóe môi cong lên, nhưng không xen vào chuyện của cô nữa, tự giờ sách trong tay mình.

Một tiết trôi qua, Đinh Tiễn lại viết đầy tập vở, chẳng chịt chi chít.

Vô tình bị cô gái bàn trước trông thấy, cô ấy ngạc nhiên xoay đầu lại nói với cô: "Cậu viết nhanh thế Đinh Tiễn, mới một tiết mà cậu có thể nhớ được nhiều như vậy luôn hả?"

Vậy mới đúng chứ!

Học sinh giỏi mà thấy vở cô thì chắc gì cũng thần phục cô có thể ghi chép đầy đủ lời của thầy cô như thế.

Cô gái bàn trên tên là Không Sa Dịch, số điểm nhập học là sáu trăm tám, hạng bốn mươi, hai cô gái ở ranh giới nguy hiểm chỉ mới gặp nhưng cứ như đã quen từ lâu, ăn nhip với nhau, sau ba bốn lần trò chuyện đã xác định được trước mắt đối phương là bạn thân nhất ở Yên Tam.

"Đi vệ sinh với tớ nha!" Không Sa Dịch thân thiết rủ rê.

"Được thôi!" Đinh Tiến ngọt ngào đáp.

Thế là, hai người thân mật tay nắm tay đi nhà vệ sinh.

Dĩ nhiên, Chu thiếu gia ngồi cạnh thấy hết quá trình lại không cách nào hiểu nổi, tổng cộng cùng lắm chỉ mất ba phút từ một câu "cậu chép nhanh thật đấy" cho đến "cùng đi vệ sinh", vậy mà mấy cô gái này lấy đâu ra thân mật như thế vậy.

Có điều cậu cũng không muốn hiểu.

Tổng Tử Kỳ ngồi cùng bàn với Không Sa Dịch cũng không hiểu, nghi ngờ quay đầu lại hỏi, "Có phải nào của bọn con gái rất đơn giản không?"

Chu Tư Việt duỗi thẳng chân, dựa ra sau lưng ghế, chân đạp vào ghế trước đè lên đèn xuống, cúi đầu lật sách trong tay, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Người khác thì không dám nói." Rồi cậu ngẩng đầu, hất cằm chỉ vào chỗ của Đinh Tiến, "Có điều chắc chắn đồ ngốc này không có não, chỉ toàn rỗng không."

Tổng Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn cậu, "Hiểu rõ thế à, không phải mày thích nó rồi chứ?"

Chu Tư Việt vớ đại cuốn sách trên bàn ném qua, vừa chế nhạo lại buồn cười đáp, "Thích cô ta? Còn không bằng tao thích mày."

Tổng Tử Kỳ nghiêng đầu né, cuốn sách rơi bịch xuống đất: "Được đấy được đấy."

Chân dài của Chu Tư Việt xuyên qua gầm bàn, đạp vào ghế cậu ta, "Cút."

Tổng Tử Kỳ tự giác nhặt sách lên, để lại cho cậu: "Vừa rồi Tường Trầm rủ tan học chơi bóng."

"Ừ."

Tổng Tử Kỳ nằm nhoài lên bàn cậu, lại hỏi: "Hai bọn mày vẫn chưa từ hôn à?"

"Chưa." Chu Tư Việt lạnh nhạt đáp.

"Vậy mày có từ không thế?"

"Ừ." Giọng kiên định vô cùng, lại lật sách qua trang mới, cứ như chỉ là câu hỏi đơn giản có ăn cơm hay không.

"Cũng đúng, nhìn là biết cô ta không phải là mẫu người của mày rồi, nói thật, tao cảm thấy con nhóc này không đáng ghét như hôm gặp ở nhà mày, chủ yếu là mẹ nó thôi, thật ra nó cũng đáng yêu mà, mày xem nó vừa nãy đấy." Thế là học đáng vẽ của Đinh Tiến, uốn giọng kêu: "Tôi ba tám, đáng yêu lắm, ngốc nghếch lắm."

Có điều lần này không ác ý thật.

Kết quả vừa dứt lời đã nhìn thấy Đinh Tiến và Không Sa Dịch tay trong tay đứng ở cửa, cô gái này một giây trước còn đang cười, một giây sau vừa thấy cậu ta đã sầm mặt.

Tổng Tử Kỳ lúng túng quay đi chỗ khác.

Đinh Tiến buông tay Không Sa Dịch, tinh bơ kéo ghế ngồi vào chỗ.

Sau đó dời toàn bộ sách và đồ dùng của Chu Tư Việt sang bên kia, rồi lại nhích bàn của mình ra một chút, để hở khe trống ở giữa, cứ như đang vạch rõ giới hạn với cậu vậy.

Sau đó lại kéo ghế sang bên kia, chắc chắn không đụng vào thứ gì của Chu Tư Việt, mới yên tâm hài lòng tiếp tục thân thiết thảo luận chuyện ghi chép với Không Sa Dịch.

Chu Tư Việt biết cô nàng đang giận cá chém thớt với cậu đây mà, nhướn mày cười một cái, rồi đột nhiên:

"Tổng Tử Kỳ."

Người đang trước ngoan ngoãn quay đầu xuống, "Hử?"

Chu Tư Việt rút chân, chiếc ghế đổ xuống đất "rầm" một tiếng, lại cuộn tròn sách trong tay ném lên bàn một cái, trơ tráo không cười nói: "Lại đây, đồ bạn cùng bàn của tao đi, đồ được vui thì tối nay nhường mày ba quả."

Đinh Tiến đang thảo luận với Không Sa Dịch chợt sững sốt.

Hình như đầu óc cô chập mạch rồi, vì sao có trong chớp mắt, cô lại nghe thành ——

Lại đây, đỡ bạn gái của tao đi.

Người này đọc thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (5)

"Xin lỗi nhé tiểu quái thú."

Tổng Từ Kỳ cứ như lên dây cót vậy, xoay người lại đối diện với vị trí của Đinh Tiễn, chân thành nói lời xin lỗi, đáng vẻ ngây ngô hồn nhiên vô tội lại để Không Sa Định nhìn mà thương.

Không Sa Định khẽ đẩy tay Đinh Tiễn, nhỏ giọng cầu xin: "Tiễn Tiễn nè, hay là cậu tha cho cậu ta đi."

Đinh Tiễn không nói không rằng nhìn Không Sa Định.

Đầy trong đầu đều là câu 'lại đây đỡ bạn gái tao đi', chợt cô cảm thấy xấu hổ vì mình.

Không đợi cô mở miệng, Chu thiếu gia ngồi bên vừa lật sách vừa nói: "Bỏ ba chữ sau đi, lặp lại lần nữa."

Hai mắt Tổng Từ Kỳ tròn to, muốn nói đến thế nào nữa, cậu nào có ác ý gì.

Nhưng vị thiếu gia kia chẳng hề để ý, mảy phải đồ vui vẻ vào cho tao, Tổng Từ Kỳ chép miệng rồi nói: "Bạn học Đinh Tiễn..."

Còn chưa nói hết câu đã bị Đinh Tiễn nhẹ giọng ngắt lời.

"Không, không cần đâu... Tôi tha cho cậu đấy."

Nắng gắt ngoài cửa sổ hắt vào từng dải sáng loang lổ, chiếu rọi lên người cô làm mái tóc lấp lánh ánh vàng, bên tai đỏ rực, giọng nhỏ cực kỳ.

Tổng Từ Kỳ liếc nhìn Chu Tư Việt, người sau khẽ nhưn mày.

Đinh Tiễn lại đề giọng, như sợ người khác không nghe thấy: "Tôi... tôi nể mặt Sa Định đấy." Nói rồi nhanh chóng cúi đầu vờ bận rộn lật sách trên bàn.

Tổng Từ Kỳ gật đầu: "Biết rồi."

Nói rồi còn cố ý liếc Chu Tư Việt, nói: "Tôi sẽ cảm ơn bạn cùng bàn của mình thật tốt, chỉ là, điều cần giải thích tôi vẫn nên giải thích cho hết, có lẽ ngày hôm đó ở nhà Tư Việt, vì mẹ cậu đối xử ác ý với cậu nên mới thế, có điều sau này mọi người đều là bạn học, tôi không muốn có hiểu lầm không cần thiết nào cả, cá nhân tôi không hề có thành kiến với cậu."

Rồi sau đó mỉm cười với Không Sa Định, thân thiết nói: "Nào bạn cùng bàn, chúng ta về thôi."

Tổng Từ Kỳ bị cận nặng độ nên phải đeo kính, da lại trắng, ngũ quan đoan chính, thoát nhìn rất nhã nhặn.

Không Sa Định bị một câu chúng ta về của cậu ta làm cho đỏ mặt, thẹn thùng ôm vờ quay lên, hai nam sinh cũng bối rối, cứ thế quay đầu sang nhìn Đinh Tiễn, cũng đỏ mặt.

Chút tâm tư lúc ấy của nữ sinh, trong mắt nam sinh đều vô cùng khó hiểu, cứ như biểu hiện bây giờ của Không Sa Định vậy, trong đầu Tổng Từ Kỳ chỉ có hai chữ, có bệnh.

Còn Chu thiếu gia ngồi đằng sau lại không hiểu, rõ ràng mình đã bảo Tổng Từ Kỳ xin lỗi cô ấy, nhưng thế nào mà lại thành nể mặt Không Sa Định vậy? Hơn nữa Tổng Từ Kỳ xin lỗi cô, thế mà cô đỏ mặt cái gì?

Lúc trước khi nói không từ hôn, chẳng phải da mặt dày lắm sao? Sao giờ da lại mỏng như giấy thế

Tâm tư thuở thiếu thời hết như rượu, vừa nếm thử thì không có cảm giác, nhưng thời gian càng lâu thì hương vị càng nặng, luôn có thể bắt được manh mối kỳ lạ. Hai thiếu niên có chỉ số thông minh rất cao này, vào lúc đó, cũng chỉ có thể định nghĩa nữ sinh thành —— không cách nào lý giải nổi.

Mặt trời mùa hạ tỏa nắng từ trên cao, biến trường học thành cái lồng hấp. Ve ngoài cửa sổ kéo dây đàn râm ran, hàng cây cao ngút miễn cưỡng cười vui.

Có lẽ chính là bắt đầu từ khi ấy, Đinh Tiến đã để ý đến Chu Tư Việt.

Dường như mỗi một lớp học sẽ có một đám người như thế, gồm học bá chỉ biết có học và học tra chỉ biết có chơi.

Nhưng trong cái lớp này lại chỉ có hai nhóm người, gồm học bá cố gắng học tập và học thần không cần cố gắng học tập.

Chu Tư Việt chính là kiểu người thuộc về sau.

Hễ tan lớp là cậu lại cùng người khác thảo luận chuyện bóng rổ, bóng đá, NBA, game, thỉnh thoảng sẽ còn nói cả chuyện quân sự nữa, tóm lại là rất nhiều, đôi khi sẽ có người hỏi cậu mấy câu toán, cậu cũng chẳng từ chối người ta mà giải đáp từng câu một. Cậu học môn toán rất tốt, dường như không có bài toán nào đánh đố được cậu cả, thậm chí có vài bài chỉ mới đọc đề là cậu đã biết ngay đáp án rồi.

Có điều cậu rất lười, nếu là đề đã giải rồi thì trực tiếp ném vở đi, còn nếu chưa thì mới ngoáy bút viết.

Buổi trưa hôm đó, Không Sa Định cầm hộp cơm đến chia sẻ tình báo vừa moi được từ chỗ Tổng Từ Kỳ cho cô, đặt đĩa xuống có ý vòng vo: "Tớ có tình báo đây, cậu có muốn nghe không?"

Đinh Tiến: "Tình báo gì? Ngày mai không có tiết hả?"

Không Sa Định ối chà một tiếng, sao cậu lại không thích học vậy chứ? Nghe này, là liên quan đến bạn cùng bàn của cậu đấy.

Quả nhiên thành công thu hút được Đinh Tiến, cô ngẩng đầu lên khỏi hộp cơm, nhìn khuôn mặt thần bí lại đầy ý tứ của Không Sa Định thì mới kịp nhận ra mình phản ứng có hơi quá đà, thế là ho khẽ một tiếng để che giấu, sau đó lại cúi đầu, cầm đĩa không được mà đặt đĩa xuống cũng không xong, giả vờ lơ đãng hỏi: "Tình báo gì cơ?"

Không Sa Định cố ý chọc cô, "Cậu trả lời tớ một câu hỏi trước đi đã."

Đinh Tiến lại lần nữa ngước mắt lên: "Câu hỏi gì?"

Không Sa Định cười: "Cậu thích Chu Tư Việt hả?"

Cục cơm mắc nghẹn ngay trong cổ họng, cả nửa buổi cũng không nuốt xuống được, Đinh Tiến ho kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Không Sa Định luống cuống, vội đưa nước của mình sang cho cô: "Không phải chứ, chỉ nói đại cái tên thôi mà cậu đã không chịu nổi thế rồi à?"

Một lúc lâu sau Đinh Tiến mới nhổ ra được cục cơm trong miệng, lập tức ngẩng đầu uống liên tục mấy hớp nước, rồi quay mặt sang chỗ khác: "Còn lâu tớ mới thích, nhiệm vụ bây giờ của chúng ta là học tập."

Lúc nói đến câu này thì ánh mắt liếc sang một bên, đúng lúc trông thấy Chu Tư Việt và đám người Tường Trầm ngồi ăn cơm cùng nhau, cười cười nói nói, bên cạnh lại có Tống Nghi Cần đang ngồi.

Hình như cậu không kén ăn món nào cả, ăn vừa nhanh vừa nhiều, không hề có tật xấu của thiếu gia tẹo nào.

Chu Tư Việt ăn được nửa thì cảm thấy có cái nhìn nóng bỏng ở đằng trước, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn, chột hai ánh mắt gặp nhau trên không trung.

Đinh Tiến vội xoay người đi, vịn lại nắp chai đặt sang một bên, rồi tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Vừa cầm đĩa lên thì lại cảm thấy không thoải mái, tránh cái gì chứ, này không phải tỏ vẻ là mày có quý sao, cứ bình thường cười với cậu ta đi, đoạn trang tao nhả, ai sợ ai chứ.

Thế là cô quay đầu sang phía của Chu Tư Việt, nở nụ cười tự cho là hào phóng thẳng thắn.

Chu Tư Việt ngây ra trông giây lát, rồi đột nhiên nhún vai cười giễu, sau đó lại khôi phục dáng vẻ thiếu gia của cậu ta.

Tường Trầm ngồi đối diện hình như hỏi cậu ta đang cười cái gì.

Chu Tư Việt biếng nhác dựa ra sau ghế, duỗi thẳng đôi chân dài ra, hát cảm về phía Đinh Tiến, đám người Tường Trầm và Tống Từ Kỳ cũng đồng loạt nhìn sang.

Thế là một giây sau đó, một tràng cười ầm rộ lên.

Đinh Tiến khó hiểu, vừa định quay đầu thì nghe thấy Không Sa Định do dự nói: "Tiến Tiến nè, trên răng cậu có dính rau á."

"..."

Nhiều năm sau, có người lên Zhihu* hỏi: Lòng như tro tàn là cảm giác gì.

(*Zhihu là một website hỏi-và-đáp của Trung Quốc.)

Đình Tiễn đáp: Vào buổi trưa nắng rực rỡ, tại canteen trường học vô tình gặp phải đối tượng thâm mền của mình, nở nụ cười tự cho là mê người với cậu ấy. Sau đó bạn thân nói cho tôi biết: "Trên răng cậu có dính rau."

Trong trí nhớ luôn thêm mắm dặm muối.

Từ đó trở đi bất luận là nhớ lại lúc nào, cô đều cảm thấy từ cái câu "mày lại đồ bạn cùng bàn của tao" kia mà mình bắt đầu thích Chu Tư Việt.

Nhưng lúc đó cô lại đang lâm vào mâu thuẫn cực đoan.

Đình Tiễn xấu hổ quay đầu đi, liền nghe thấy Chu thiếu gia ở sau lưng không lạnh không nhạt lên tiếng, "Được rồi, đừng cười nữa." Bả sinh trên người cậu đã có khí chất dễ khiến người ta tin phục, Trương Trầm và Tống Từ Kỳ cũng rất nghe lời cậu.

Lúc ấy Đình Tiễn chỉ cảm thấy là do quan hệ của chú Chu, nhưng dần dà cũng tường tỏ, bao gồm cả bản thân nữa, dù cậu ấy có nói trên mặt trắng có người ngoài hành tinh thì bọn họ vẫn cứ tin.

Chu Tư Việt còn trẻ, lúc nghiêm chỉnh thì lạnh lùng không oi hời, lúc đùa giỡn thì lại cảm thấy người này không hề đứng đắn chút nào, nhưng không cần bàn đến vấn đề đó, trên người cậu có cái vẻ mà dù cho trời có sập, một mình cậu cũng có thể gồng gánh.

Đội sau khi bọn họ đi rồi, Khổng Sa Dịch mới nói với Đình Tiễn: "Lúc đi học tớ có nghe Tống Từ Kỳ nói, điểm thi toán đầu vào cấp ba của Chu Tư Việt là tuyệt đối."

Năm nay đề toán đầu vào rất khó, nhất là bài đại số cuối, số người có thể giải đáp rất ít, lúc mới tới Đình Tiễn nghe người ta thảo luận đề bài đó, toàn thành phố chỉ có bốn năm người giải ra.

Điểm trung bình năm nay thấp hơn so với năm ngoái, đề năm ngoái có phần dễ hơn, thi được điểm tuyệt đối cũng chỉ lác đác vài người.

Hàm lượng vàng trong cái điểm tuyệt đối này quả thực quá nặng.

Khổng Sa Dịch còn nói: "Cậu ta còn là quán quân tính nhẩm cả nước đấy."

Khó trách lúc cậu ta giải đề đều là viết thẳng đáp án ra, cho tới giờ chưa thấy cầm máy tính hay viết nháp các bước bao giờ.

Đình Tiễn thờ dài: "Sau này cậu đừng nói với tớ mấy chuyện này nữa."

"Hả? Tại sao?"

"Không chịu nổi đã kích."

Bình thường cậu ta ngồi cạnh cũng đã có áp lực lớn rồi.

Cậu có biết cậu ta không hề chép bài không?

Cậu có biết tuy không nghe giảng bài nhưng cậu ta vẫn có thể đối đáp trôi chảy với thầy cô không?

Cậu có hiểu được tâm tình của tớ khi giải toán trên nháp cả nửa buổi mà còn sai, vậy mà cậu ta chỉ xoẹt xoẹt hai bút là viết xong không?

Thôi đi, mấy thứ này cậu có biết đâu.

Cô cúi đầu, trong mắt khó nén nổi âm ảm, nhìn bóng lưng nhỏ bé ấy thật là mắt mát. Cô cảm thấy, bản thân cố gắng học tập liều mạng nỗ lực đến thế, cũng không bắt kịp người khác chỉ mất mấy phút là làm bài xong.

Đình Tiễn không phải kiểu thiên phú, thành tích và điểm số của cô đều là do bản thân đọc hết sách này đến sách khác, giải hết đề này tới đề khác.

Trước kia lúc còn ở trấn Duyên Bình, cô là bảo bối trên tay các thầy cô, vì cô luôn cố gắng chịu khó lại ngoan ngoãn lanh lợi, phần lớn học sinh trong trấn đều không nghiêm túc học hành, đa số tốt nghiệp cấp hai thi đi học nghề hoặc đi ra ngoài làm luôn.

Chỉ có cô là cố gắng giầy dụa trong cở cá này.

Ngờ rằng chỉ cần vượt qua long môn, gà rừng vẫn có thể biến phượng hoàng.

Nhưng vào long môn rồi mới hay, cô chỉ là từ đầu gà biến thành đuôi phượng mà thôi.

Ăn trưa xong thì quay lại phòng học.

Hiếm khi thấy Chu Tư Việt không ra chơi đá bóng mà vắt chân ngồi tại chỗ tán gẫu với người khác, ánh nắng vàng rực hắt từ ngoài cửa sổ vào, chiếu lên mái tóc mềm mượt của cậu, khiến người ta không nhìn được mà muốn xoa lấy.

Chỉ chốc lát sau, có bạn gái cầm đề tới tham khảo với cậu.

Chu Tư Việt giảng bài cho người ta đều có một cái tật, cầm bút lên vẽ mấy nét trên giấy, người khác còn chưa kịp phản ứng thì cậu đã giảng xong rồi.

Bạn gái đỏ mặt: "Cậu có thể lặp lại lần nữa được không?" Thấy cậu hơi cau mày, bạn gái sợ chọc cậu ghét nên vội rút đề về, còn nói: "Không sao đâu, mình về nghĩ lại chút."

Chu Tư Việt gật đầu: "Ồ."

Đình Tiền đang nằm trên bàn làm bài tập toán của mình.

Trong thời gian nghỉ trưa, ve sầu trên cây lại kêu không biết mệt.

Sân trường sau giờ học luôn vô cùng yên tĩnh, ngay cả ánh nắng nóng rất cũng dần ảm lên, vở toán mở trên bàn cả nửa tiếng, một chữ cũng không hề viết.

Một lúc sau bạn gái đó lại cầm đề tới.

Bỗng Đình Tiền ngồi dậy, gấp vở lại cười với cô ấy một tiếng, nhiệt tình nói: "Hai chúng ta đổi chỗ đi, cậu ngồi ở chỗ mình đi."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (1)

Mỗi chúng ta đều từng mắc một căn bệnh, tên khoa học là —— hội chứng thánh mẫu Mary Sue.

Thiếu nữ bị bệnh này tức là mắc chứng ảo tưởng nhẹ, tưởng mình là nhân vật chính trong cuộc sống, tự mang hào quang của vai chính, người bị nặng thì đồng thời kèm theo các biến chứng như trái tim pha lê hay kiểu cách đom đóm.

Thiếu nữ tình hoài luôn thơ ca như thế đấy.

Cậu che chở mình một câu, mình yêu cậu cả một đời này.

Nhưng tình cảm tuổi trẻ luôn vô cùng mâu thuẫn, hôm qua thích cậu, hôm nay lại nói nhiều hơn một câu với nữ sinh khác, rồi ngày mai sẽ không thích cậu nữa; hoặc là hôm qua không thích cậu, hôm nay cậu chia nửa viên kẹo trong túi cho tớ, tớ quyết định từ ngày mai trở đi sẽ thích cậu.

Vừa mặc kệ lại đơn thuần.

Lúc đó Đình Tiền cũng mâu thuẫn như thế, một mặt cô không cho rằng mình thích Chu Tư Việt, mặt khác, khi cậu ta giảng bài cho nữ sinh khác, trong lòng thực sự rất khó chịu.

Cô cứ nghĩ hình mẫu của mình phải là nam sinh dịu dàng ga lăng như Hứa Kha, chứ không phải là con chim công ngạo mạn Chu Tư Việt này.

Nhưng cô khó chịu cái gì?

A, nhất định là chứng bệnh Mary Sue của cô phát tác rồi.

Đình Tiền nói xong cũng chẳng thèm nhìn hai người bạn họ, trực tiếp cúi đầu dọn sách vở trên bàn nhường chỗ cho nữ sinh kia, trong giờ nghỉ trưa lớp học vô cùng yên tĩnh, nắng trưa in dấu bóng râm, sột soạt sột soạt là tiếng động cô dọn đồ đạc.

Tia sáng đan xen nhau.

"Cậu lại mắc bệnh gì à?"

Giọng Chu Tư Việt không to không nhỏ, nhưng trong phòng học yên ắng lúc này, lại trở nên lạnh lùng to rõ.

Bàn tay dọn đồ của Đình Tiền chợt khựng lại, dây kéo hộp bút mới kéo có nửa, cả người đông cứng lại, bạn học xung quanh đồng loạt quay đầu sang, mây chực cặp mắt rơi trên người cô.

Cô nhỏ giọng giải thích: "Tôi cho hai cậu không gian nghỉ trưa đây, như thế cậu có thể thuận lợi bày bài hơn."

Chu Tư Việt dựa ra sau ghế mĩa mai nhìn cô, hừ một tiếng: "Nhìn cậu quan tâm chưa kia."

Đinh Tiễn che tai không nghe, dứt khoát không để ý đến cậu, tiếp tục cúi đầu dọn dẹp, sau lại nở nụ cười với nữ sinh kia, "Minh sắp xong rồi."

Nữ sinh kia nửa tỉnh nửa mê: "A, muốn đổi thật hả?"

Đinh Tiễn: "Đổi chứ."

Chu Tư Việt cúi đầu viết đề, cũng không thèm ngẩng đầu lên, mái tóc rối xù ánh lên dưới tia nắng mặt trời, hệt như chú chó săn dễ sai bảo.

"Đổi rồi thì đừng có về lại nữa."

Cậu nói vậy.

Đinh Tiễn vốn chỉ định đổi mỗi giờ nghỉ trưa, cô chỉ muốn đổi một nơi yên tĩnh để chợp mắt, nhưng giờ bị cậu nói thế, cô ôm hai cuốn sách chôn chân tại chỗ đi không được mà không đi cũng không xong.

Chu Tư Việt dứt lời cũng không thèm ngẩng đầu lên, ngay cả gáy cũng trông lạnh lùng vô cùng.

Đinh Tiễn giận dữ cắn răng, bỏ lại một câu: "Lát nữa tôi đến dọn bàn!"

Nói rồi hát đuôi ngựa cao ngạo đi về chỗ mới của cô.

"Soạt —— "

Giấy vở của Chu Tư Việt bị bút làm rách.

Đã thế ve ngoài cửa sổ còn phối hợp gáy hai tiếng.

Đinh Tiễn đổi chỗ đến hàng thứ tư phía trước, bạn cùng bàn mới vẫn là một nam sinh, tên là Hà Tĩnh Văn, là thủ khoa kỳ thi đầu vào năm nay, dáng dấp rất bình thường, cắt tóc đầu đinh, da ngăm đen, luôn mặc mỗi bộ áo quần bị giặt nhiều tới nỗi bạc phếch nhẵn nhúm, tư thế ngồi hết sức nghiêm chỉnh, trông không khác gì học sinh tiểu học, tan tiết cũng chẳng đi đâu mà ngồi tại chỗ làm bài tập.

Đây mới là bạn cùng bàn "bình thường", chứ không phải là cái kiểu phu nhân loại như Chu Tư Việt đó.

Điểm khác biệt duy nhất của Hà Tĩnh Văn đó là, cậu ta mới còn trẻ mà đã có tóc bạc, nếu chỉ nhìn từ đằng sau thì y hệt một ông cụ nhỏ.

Nhưng vẫn tốt hơn là con công ngạo mạn kia.

Buổi chiều Không Sa Định đến tìm cô nói chuyện, nửa người chồm lên bàn cô mà khuyên: "Không về thật đấy à?"

Trong giờ học mọi người cứ nói chuyện hò hét ầm ĩ, thế nhưng chẳng hiểu sao lại có thể nghe thấy chất giọng nửa đùa nửa chọc người khác của cậu, xuyên qua biển người cứ thế chui thẳng vào trong tai cô.

Đinh Tiễn cúi đầu nằm dài trên bàn, bút trong tay vô ý thức nguệch ngoạc lên vở nháp, về mặt buồn bình: "Không về."

Không Sa Định kéo dài âm, "Áy —— ", sau đó đưa tay cầm lấy vở nháp của cô, thấp giọng kêu lên: "Thế cậu viết tên cậu ta làm gì?"

Đinh Tiễn chợt giật mình, nhảy cẫng lên bỏ nhào về phía Không Sa Định, giờ tay chụp lấy vở nháp trong tay cô nàng, nhìn một cái.

Làm gì có tên nào, chỉ là một dòng chữ nguệch ngoạc thôi mà.

Không Sa Định cười gian: "Trong lòng cậu có quý."

Đinh Tiễn lơ đãng ngồi xuống, thờ dài một tiếng: "Cậu phiền quá đấy."

Không Sa Định dẫu môi: "Tớ chỉ là muốn nhắc nhở cậu, làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, cậu từ bỏ cơ hội tốt như thế là mắt mắt của cậu, nhìn là biết Đặng Uyển Uyển có ý với Chu Tư Việt, đến lúc đó người bị cướp đi rồi, cậu cũng đừng có khóc."

Đinh Tiễn thờ ơ như không, bút vạch mạnh một đường trên nháp, nói: "Cứ tranh thủ mà cướp đi, nếu hai người họ mà thành đôi thì đến lúc đó tớ sẽ đốt hai dây pháo trước cổng trường, coi như cảm ơn bạn học Đặng Uyển Uyển đã hy sinh thân mình vì dân trừ hại!"

Không Sa Định cố ý nói: "Thế cơ á? Vậy tớ phải mau mau mua ghế, đợi qua mấy hôm nữa sẽ bắc ghế trước cổng xem pháo thôi."

Đinh Tiễn liếc xéo cô nàng.

Khổng Sa Định: "Bây giờ hai người họ nói chuyện vui lắm, Đặng Uyển Uyển còn hẹn cậu ta đi chơi game cùng đấy."

"Đi đi." Đinh Tiễn nói nhỏ.

Khổng Sa Định ngắt lời, không muốn dài dòng cùng cô nữa mà hạ tối hậu thư: "Ngày mai mau chuyển về cho tớ, thực sự tớ chả muốn nghe lú ra lú rú sau lưng nữa đâu, còn nữa, cậu mà không nhân một tháng này bồi dưỡng tình cảm, lỡ một tháng sau chủ nhiệm đổi chỗ ngồi, cậu lại càng không có hy vọng."

"Không chuyển." Đinh Tiễn ương bướng như con lừa, Khổng Sa Định tức đến mức định trợn mắt thì lại thấy cô từ từ ngồi thẳng dậy, cúi đầu bỏ sung một câu: "Là cậu ta bảo tớ đừng về nữa."

Khổng Sa Định: "Áy áy áy, hai cậu là vợ chồng đang cãi nhau đấy à? Cậu nhìn xem có giống hay không, anh mà bước ra ngoài thì đừng quay về nữa! Chắc chắn cậu này mẹ cậu rất hay nói với bố cậu đúng không? Rồi không phải lúc bố cậu về thì mẹ cậu lại phục vụ ăn uống đàng hoàng sao?"

Tuy là nói thế, nhưng mỗi lần đều là Diệp Uyển Nhân gọi điện cho bố, khi ấy bố mới từ nhà bạn dọn về.

Đinh Tiễn từ từ quay đầu lại.

Chu Tư Việt mặc T-shirt màu đen, thoải mái dựa vào lưng ghế vui vẻ trò chuyện với Tống Tử Kỳ, lúc nói đến đoạn hưng phấn thì lại nở nụ cười mà bình thường cậu ta rất lười để lộ, thiếu niên răng trắng đều như bắp, lúc cười lộ đuôi mắt còn hơi cong, ánh nắng chiều hắt ở sau lưng, đầu tóc lôm xôm chìm nửa trong ráng chiều tà, cả người như sáng bừng.

Đinh Tiễn chợt nhớ đến một câu nói.

Cậu là ngọn gió vô tình, cứ liên tục đưa lũ đến một cách bất chợt.

Có nam sinh ôm cửa rù cậu tan học chơi đá bóng, cậu cười nhạt quay đầu nói được. Có nữ sinh đi ngang qua không kìm nén được nhìn vào trong nhiều hơn hai lần, thế nhưng cậu cứ như không cảm nhận thấy, chỉ lo tán gẫu với Tống Tử Kỳ.

Tống Tử Kỳ đùa cậu: "Nè nè nè, lại đến nhìn mày kia."

Chu thiếu gia đập vào ghế cậu ta, "Nói bậy gì đấy."

Mà đúng là có nữ sinh đến nhìn cậu thật, có điều lúc đó cũng không dám làm gì, chỉ mượn danh nghĩa đến tìm bạn học mà nấp sau cửa len lén nhìn, sau đó âm thầm hỏi thăm: "Cậu ấy là Chu Tư Việt hả?"

Mới đầu bạn học còn có kiên nhẫn, nhưng bị hỏi nhiều quá, cuối cùng nói thẳng: "Có thấy cái cậu ngồi ở cửa không, đúng rồi, chính là Chu Tư Việt lớp bọn mình đấy, vẫn chưa có bạn gái."

Nữ sinh xấu hổ đập vào vai bạn học: "Ai hỏi cái này."

Thế nhưng tâm tư đã viết rõ lên mặt rồi.

Tống Tử Kỳ nói thế.

Dù sao cái con người Chu Tư Việt này luôn có thể kết bạn được với tất cả mọi người, bình thường cậu đọc sách giải trí là nhiều, đừng phải đề tài gì cũng có thể góp hai câu, có người hỏi cậu cũng sẵn lòng đáp, quả thật cao quý, thế nhưng cậu không hề làm giá chút nào, với ai cũng có thể trò chuyện được.

Thậm chí có khi có thể nói đôi lời với người cầm nào đó ở đầu hẻm.

Cậu có nhiều bạn, nên thiếu đi cô cũng chẳng ít.

Cô và Đặng Uyển Uyển đổi chỗ rồi, cậu vẫn vui vẻ tán gẫu với người ta như cũ, cũng không ảnh hưởng gì đến cậu cả, chỉ có một mình cô ngồi nơi đây nhốn nháo hoảng loạn mà thôi.

Tuy là nói như vậy, nhưng cô hối hận rất nhanh.

Nguyên nhân là do có một lần Đinh Tiễn không đem sách văn đi, muốn xem chung sách với Hà Tĩnh Văn, nhưng Hà Tĩnh Văn hoàn toàn lơ đãng cô. Đinh Tiễn cho là cậu ta không thích chia sẻ với người khác, thế là cũng không làm phiền cậu ta nữa.

Vậy là cứ dần mất cổ chống đỡ một tiết.

Giữa tiết còn bị giáo viên môn Văn gọi tên một lần.

Trong giờ học Đinh Tiễn có xin đi vệ sinh, vừa đúng lúc trong lớp phát tài liệu mới được đưa đến, Hà Tĩnh Văn tự lấy một cuốn, rồi truyền tiếp xuống dưới mà không giữ lại cho cô, đợi đến ngày hôm sau dùng đến sách, Đinh Tiễn vẫn cứ đinh ninh sách này chưa phát.

Kết quả các bạn học lại rút sách mời từ dưới học bàn ra.

Lúc này cô mới giật mình hỏi Hà Tĩnh Văn: "Sách phát hôm nào thế?"

Hà Tĩnh Văn: "Hôm qua."

"Cậu không lấy hộ mình à?"

Hà Tĩnh Văn nghĩ rồi đáp: "Quên rồi."

Còn ví dụ như khi Đình Tiền gọt bút chì, Hà Tĩnh Văn sẽ nói: "Bụi quá đấy, cậu ra ngoài gọt đi."

Thế là Đình Tiền chỉ đành đứng ở cạnh thùng rác ở cuối lớp gọt, không có bàn kê nên gọt rất khó, còn sợ ý làm tay bị cứa một đường.

Nếu so như thế, thì trong nháy mắt con chim công kia lại tốt hơn nhiều.

Tuy bình thường cậu ta không hay để ý đến người khác, nhưng lúc phát sách sẽ giữ lại cho cô một cuốn, lúc cô không có mặt mà giáo viên giao bài tập thì cậu cũng sẽ nhắc cô, cũng không hề chê bụi bút chì của cô.

"Đột nhiên cảm thấy, Chu Tư Việt đúng là bạn cùng bàn như gió xuân mà."

Suy nghĩ một chặp, cô lại ngoẹo đầu hỏi Không Sa Dịch: "Cậu nói xem giờ mà tớ nói chuyện đôi lại chỗ với Đặng Uyển Uyển, liệu cậu ấy có đồng ý không?"

Không Sa Dịch cười ha ha với cô: "Cậu nghĩ nhiều rồi đấy, người ta bây giờ vẫn tốt chán, trong giờ học thì thảo luận bài, ra chơi thì thảo luận game, nào có chỗ cho cậu nhúng tay vào. Chu thiếu gia người ta đâu có thiếu hồng nhan tri kỷ cậu chứ."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (2)

Yêu thầm chính là nói một vài chuyện không quan trọng với cậu, lại bóng gió nói một vài chuyện có liên quan đến cậu.

—— "Nhật Ký Trưởng Thành của Tiểu Quái Thú"

Đình Tiền đỏ mặt đuổi Không Sa Dịch đi, cảm thấy cái con người này quá phiền phức.

Ai là hồng nhan tri kỷ của cậu ta hả, ai muốn xem là hồng nhan tri kỷ của cậu ta chứ. Cậu ta ăn cơm làm bài tập đi dạo phố với Trương Thúy Thúy Lý Oanh Oanh Vương Yến Yến cũng không liên quan gì đến cô hết.

Về ngoài cửa sổ kêu râm ran, thế nhưng lúc này vào tai Đình Tiền lại chẳng hề dễ nghe chút nào, rất om sòm, trái tim nhỏ bé cứ treo lơ lửng trên không trung, làm cách nào cũng không yên ổn được.

Cô phiền não cúi đầu, cảm chống lên bàn, như một chú chó hoang ủ rũ cúi đầu vậy, đôi mắt đen láy đảo tròn liên tục, lúc thì nhìn Hà Tĩnh Văn ngồi bên trái, lúc thì nhìn lớp trưởng nữ ở bên phải.

Nhìn mà đáng thương gì đâu.

Cô lặng lẽ quay đầu, tầm mắt phóng về phía cuối lớp.

Đại thiếu gia kia tay rút túi cùng Tổng Từ Kỳ đi vào lớp, mái tóc rối xù như rom rạ, đến nỗi người ta rất muốn vỗ mạnh đầu cậu, thế nhưng cái vẻ đẹp trai biếng nhác bừa bộn đó lại hấp dẫn gì đâu.

Trong lòng của mỗi người đều có một thiếu niên.

Cho dù vô cùng lòng bông thì vẫn say mê.

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, chân dài gác dưới bàn, Tổng Từ Kỳ quay đầu lại vô tình nói: "Tư Việt, cuối tuần chúng ta đến khu chơi game nhé?"

Chu thiếu gia dựa vào ghế, lắc chân không đáp.

Đặng Uyển Uyển ở cạnh chọt ngẩng đầu, đặt bút xuống, kích động nói: "Được đấy được đấy! Mình có biết một khu, mình có thể dẫn các cậu đến."

Hai mắt Tổng Từ Kỳ sáng lên, "Được à nha."

Nói rồi cả hai đồng loạt nhìn sang Chu Tư Việt, không kịp đợi cậu bình luận thì đằng trước có người quay đầu lại, vỗ lên mặt bàn của Đặng Uyển Uyển, không lạnh không nhạt nói: "Đặng Uyển Uyển, bọn mình thương lượng một chuyện đi."

Là Không Sa Dịch.

Đặng Uyển Uyển cười khanh khách nhìn cô: "Sao thế Sa Dịch?"

Bỗng Không Sa Dịch nhìn về phía Đinh Tiễn, kết quả là khiến Chu thiếu gia đang vòng tay lắng nghe cũng vô thức nhìn theo tầm mắt của cô nàng.

Cũng đúng lúc ấy.

Tóm được cái nhìn ngơ ngác của Đinh Tiễn trong không trung.

Đinh Tiễn không tránh kịp, cứ thế chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Chu Tư Việt, hoảng hốt lúng túng quay đầu lại. Động tác hơi quá mạnh nên đụng đầu cái "sầm——" vào Hà Tĩnh Văn đang cúi người nhặt bút.

Đinh Tiễn đau tới mức nỏ đom đóm mắt, cô xoa xoa đầu.

Chu Tư Việt cong môi, quả nhiên là đồ ngốc.

"Sao cậu lại phiền như thế chứ?"

Hà Tĩnh Văn chỉ mới giải toán được nửa, đang bị kẹt ở bước rất quan trọng, mãi cũng không thể viết tiếp được, trong lòng vốn đã bực lắm rồi, lần này Đinh Tiễn đụng phải hòng súng, thế là cô trực tiếp bị xoi đàn.

Một tiếng hét này của Hà Tĩnh Văn khiến gần cả nửa lớp nhìn sang Đinh Tiễn chế giễu, tiểu cô nương đỏ mặt cúi đầu, thấp giọng xin lỗi: "Xin lỗi cậu."

Dáng vẻ và thấp kém ấy thật là khiến người ta thương hại.

Bạn trong lớp cũng đều biết đức hạnh của Hà Tĩnh Văn, nên cũng khá đồng cảm nhìn Đinh Tiễn.

Có nam sinh không chịu nổi mà lên tiếng thay Đinh Tiễn, "Hà Tĩnh Văn, cậu đừng có quá đáng, hôm qua cậu không giữ sách cho Đinh Tiễn, Đinh Tiễn cũng đâu có trách gì cậu."

Nghe thấy câu này, Đinh Tiễn càng cúi đầu thấp hơn, người ra mặt hộ cô là một nam sinh tên Lư Tiểu Phong, là một người đeo kính đen đen gầy gầy, ở trong lớp không hề có cảm giác tồn tại, ngay cả trong giờ thầy cô hỏi trả lời câu hỏi cũng sẽ đỏ mặt.

Đinh Tiễn rất biết ơn cậu ta, vào lúc này là người đầu tiên lên tiếng cho mình.

Nhưng cũng vì lời của cậu ta mà lâm vào quần bách, thật ra thì bây giờ, cô chỉ hy vọng tìm một khe nứt để chui vào, không ai nói chuyện cũng không ai nhìn cô hết, không cần phải bất bình thay cô, sau đó cứ để chuyện này dần dà lắng xuống.

Cô là một nữ sinh nhát gan yếu ớt, bị người khác nhìn nhiều thì sẽ nghĩ nhiều, tâm tư lại nhạy cảm.

Càng không muốn để cho Chu Tư Việt thấy cái cảnh, lúc này cô đang bị bạn cùng bàn mới chê bai.

Nhưng sau khi Lư Tiểu Phong nói xong, Hà Tĩnh Văn vẫn không phục mà vặc lại đôi câu, suýt nữa hai người họ đã vì Đinh Tiễn mà cãi nhau trong lớp rồi.

Cuối cùng vẫn là Tổng Từ Kỳ ở phía sau nửa trêu nói, "Hà Tĩnh Văn, ông đừng có bắt nạt tiểu quái thú, cẩn thận Tư Việt nhà bọn này chính ông đấy."

Ấm muối của những những năm tháng thanh xuân, có lẽ chính là trò đùa giỡn lập lờ nước đôi không rõ ràng giữa bạn học.

Tổng Từ Kỳ vừa dứt lời, các bạn trong lớp cũng cười rộ lên, sau đó nghe thấy có người đập mạnh vào ghế của Tổng Từ Kỳ, giọng nói có phần lười biếng: "Liên quan gì đến tao."

Tổng Từ Kỳ gãi gáy nói: "Đùa tí thôi mà."

Trong bầu không khí hò hét âm ỉ, Không Sa Dịch bất thành lình quay đầu lại nói với Đặng Uyển Uyển: "Cậu với Đinh Tiễn đổi chỗ lại đi."

Đặng Uyển Uyển sững sốt, liếc nhìn Chu Tư Việt.

Không Sa Dịch sáng giọng, nói rồi lại nhìn sang Chu Tư Việt đang dựa ra sau ghế, nói: "Nếu cậu không muốn ngồi với Tiễn Tiễn thì bảo cậu ấy đổi với Tổng Từ Kỳ, tớ sẽ ngồi với Tiễn Tiễn."

Đề nghị này bị Tổng Từ Kỳ kịch liệt phản đối: "Tớ không nhé, tớ không muốn ngồi với cậu ta đâu, ngồi cạnh cậu ta áp lực chết đi được."

Không Sa Định trấn an: "Không đâu."

Tổng Từ Kỳ: "Tớ ngồi sau sẽ không nhìn thấy."

Không Sa Định xoa đầu cậu ta như xoa đầu chú cún vậy, trơ ngáo nghiêm túc nói: "Ngoan, lần sau đi cắt kính lại đi."

Tổng Từ Kỳ lắc đầu: "Mắt kính quá dày sẽ trông giống đít chai, còn lâu tớ mới cần."

Không Sa Định cắn răng: "Được, thế cậu với Chu Tư Việt ngồi trước, còn mình và Tiễn Tiễn ngồi sau."

Tổng Từ Kỳ gãi đầu: "Sao có thể mặt dày như thế được?"

Không Sa Định: "Đừng nói nhảm nữa, trước khi tớ chưa nổi giận thì gật đầu nhanh lên, nếu không tớ sẽ móc thầy các cậu đem máy chơi game vào lớp!"

"Má. Không Sa Định, mẹ nó cậu có còn nhân tính không thế hả?"

"Có được không hả? Cậu?!"

"Sợ cậu rồi đấy, được được được !!"

Nhưng hai người vừa mới thảo luận xong, Đặng Uyển Uyển ở sau lưng đã nghiêm mặt nói: "Tớ không đổi."

Ba chữ này vô cùng có lực.

Không Sa Định nghe thế thì rất nộ nóng, xắn tay áo lên định xông tới lý luận với người ta, nhưng lại bị Tổng Từ Kỳ giữ lại: "Bà cô ơi, đừng có kích động thế chứ... Sao gần đây cậu đánh đá thế?"

Mặt Không Sa Định lúc đỏ lúc trắng, mặc kệ cậu ta mà nói thẳng với Đặng Uyển Uyển: "Nếu không phải lúc trước cậu ồn ào tới hỏi Chu Tư Việt thì sao Tiễn Tiễn có thể bị cậu ép đến hàng trước ngủ hả?"

Đặng Uyển Uyển mím môi: "Dù sao thì tớ cũng không đổi."

"Được rồi." Chu thiếu gia lạnh lùng ngồi xem nãy giờ cuối cùng cũng nhàn hạ lên tiếng: "Vào học đã."

Chuông vào tiết reo lên, giáo viên kẹp giáo án dưới nách theo tiếng chuông đi vào cửa.

Rốt cuộc các bạn học lại lần nữa chuyển sự chú ý vào sách giáo khoa.

Đinh Tiễn thờ một hơi dài nhẹ nhõm, cô cảm ơn sự trượng nghĩa tương trợ của Sa Định, không để mình quá chật vật ở trước mặt Chu Tư Việt; cũng cảm ơn trung học Yên Tam, đã để cô gặp được cô gái đầy nhiệt huyết hào hứng này trong những năm tháng hoảng hốt vội vã.

Cuối tuần.

Đinh Tiễn ôn xong bài của các môn trong tuần vừa qua, vươn vai duỗi người, nhìn cái cây ngoằn ngoèo ở ngoài cửa sổ, đang suy nghĩ lúc nào đó nên chặt cái cây đi, chứ không che tầm mắt khuất ánh sáng quá rồi, bây giờ cô nhìn lên bảng đen cái gì cũng thành hai.

Đang mãi nghĩ ngợi thì Diệp Uyển Nhân ở ngoài phòng khách gọi: "Tiễn Tiễn!"

Cô chậm chạp đứng lên đi ra.

Diệp Uyển Nhân vừa cúi người lau bàn vừa nói: "Mày đến lớp năng khiếu đón em trai đi, tao chưa nấu cơm xong."

"Ồ."

Cô rì rì đi ra cửa đổi giày, trong lòng lăm lăm: thế mà vừa nãy còn có thời gian nói chuyện thảo luận với người khác.

Chuyện nhà này nhà kia, đều không thoát khỏi con hẻm rộng có một mét này được.

Diệp Uyển Nhân thấy cô chậm chạp như thế thì nổi đóa: "Mau lên đi! Nếu không tìm được thì đến mấy khu chơi game gần đấy mà tìm, có lúc chờ sót ruột thẳng bé sẽ đi chơi game."

"Nó lại đi chơi game nữa hả?"

Diệp Uyển Nhân nói: "Chơi một lát chứ có gì đâu."

Đình Tiễn cười nhạt.

Đúng như dự đoán, quả thật Đình Tuấn Thông đang ở khu chơi game gần đây, đang còn chơi đua xe với đám bạn nhỏ của mình, một đám hào hứng vô cùng, Đình Tiễn đi đến xách tai cậu, "Đình Tuấn Thông, về nhà!"

Đình Tuấn Thông rút đầu đi, không nhìn được hất tay cô ra: "Đột lát đã!"

Đình Tiễn tốt tính hỏi: "Chờ lâu mau?"

"Mười phút."

"Được."

Đình Tiễn vô cùng thoải mái đi ra ngoài cửa chờ cậu.

Nhưng đã mười phút trôi qua.

Đình Tiễn đứng ở cửa nhìn vào bên trong, không đứa nào có ý định ra ngoài cả, cô lại kêu lần nữa: "Đình Tuấn Thông!"

"Mười phút nữa thôi."

Lại mười phút trôi qua...

"Đình Tuấn Thông!!"

"Cho em thêm mười phút nữa, không thì lát về nhà em sẽ méc mẹ là chị đánh em."

Ha, thằng oắt con này.

Đình Tiễn xông đến, trực tiếp xách tai Đình Tuấn Thông kéo ra ngoài, thằng bé cứ đưa tay cầm chặt lấy vô lăng, sống chết không chịu xuống xe, "Cứu mạng với! Có kẻ buôn bán trẻ em!"

Người đi đường vội đưa mắt nhìn.

Đình Tiễn sốt ruột, giờ tay đập vào sau gáy cậu: "Mấy nghiêm túc lại cho tao, bà đây là chị mày đấy."

"Phụt —— "

Sau lưng vang lên tiếng cười khẽ.

Đình Tiễn sững sốt quay đầu lại nhìn, một tốp đông người đứng đấy, Tổng Từ Kỳ và Không Sa Định đứng bên cạnh, sau đó là Chu Tư Việt, Đặng Uyển Uyển, Tưởng Trầm cùng Tống Nghi Cần.

Thấy có người đến, Đình Tuấn Thông mau chóng thoát khỏi tay Đình Tiễn, chạy thực mạng về chơi đua xe tiếp.

Còn cậu thiếu niên cao nhất bên này, hai tay đút túi, ánh mắt vượt qua đám người thờ ơ rơi xuống người cô.

Vào lúc này, trong lòng Đình Tiễn lại nảy ra một ý nghĩ.

Vị trí mà Đặng Uyển Uyển đang đứng kia, vốn phải là cô mới đúng.

Tổng Từ Kỳ và Tưởng Trầm trêu mấy câu, thấy cô không phát giác thì đều hậm hực im miệng, thấy Chu Tư Việt đứng yên không nhúc nhích, Tổng Từ Kỳ mới như ngộ ra điều gì đó, kéo Tưởng Trầm qua nói: "Đi thôi đi thôi, chúng ta đi chơi ném bóng rổ đi, tao không tin là không phá được kỷ lục của Tư Việt."

Tưởng Trầm và Tống Nghi Cần bị Tổng Từ Kỳ gắng gượng kéo đi.

Không Sa Định nhảy chân sáo lại bên cạnh Đình Tiễn, "Tôi qua tố định gọi điện cho cậu nhưng mới nhận ra là tớ không có số cậu, thứ hai tôi cậu thêm vào danh bạ hộ tớ nhé."

Đình Tiễn không có điện thoại, Diệp Uyển Nhân không chịu mua cho cô.

Nhưng cô cũng không muốn ở trước mặt Đặng Uyển Uyển với Chu Tư Việt nói mình không có điện thoại, thế là tùy tiện gạt đầu.

Không Sa Định vui vẻ rời đi.

Đình Tiễn ngo lơ Chu Tư Việt, xoay người đi tìm Đình Tuấn Thông, thế nhưng trên xe đua đã không còn bóng người, mất đảo một vòng cũng không thấy tiểu ma vương kia đâu, cô tức đến mức tím tái mặt mày.

Trong miệng mắng câu thằng chết tiệt, ánh mắt lại cứ tìm kiếm khắp nơi không mục đích.

Đột nhiên, tóc bị người ta xoa mạnh.

Nói là xoa, nhưng lại càng giống như là chà, chà bột mì vậy.

Ai?

Đình Tiễn ngẩng đầu lên, một bóng người cao lớn sải dài bước chân lướt qua người cô, vạt áo T-shirt khẽ quét qua mu bàn tay cô, rồi bàn tay lại cắm vào trong túi quần rồi, thế nhưng cô vẫn bắt được câu nói cực nhanh vang lên bên tai.

"Thứ hai chuyển về đi."

Thiếu niên bóng lưng gầy, cước bộ như có gió, hơi hốt không tập trung.

A?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (3)

Đình Tiễn vẫn chưa hoàn hồn.

Thiếu niên rời đi rồi, Đặng Uyển Uyển bước lên kéo tay Đình Tiễn, cười tủm tỉm nhìn cô: "Thứ hai tới chúng ta đổi chỗ lại đi, thật ra mấy ngày nay ngồi ở phía sau, mình cũng không thấy rõ lắm."

Í?

Sao bỗng nhiên lại...

Đình Tiễn ngây ngẩn để mặc cô ấy nắm tay, đầu óc hỗn loạn.

Đặng Uyển Uyển cười sờ đầu cô, ánh mắt liếc ra sau lưng, nói: "Ngớ người làm gì thế? Mình đã biết cả rồi."

Nghe thấy thế, Đình Tiễn vội xua tay, "Không, mình không phải..."

Không cái gì chứ?

Nghe cậu ta bảo mày chuyển về, có phải trong lòng bấn loạn quá rồi đúng không?

Đặng Uyển Uyển cũng không đợi cô nói hết câu mà ngắt lời: "Được rồi, sao cậu không nói sớm cho mình biết chứ?"

Lời này nghe rất mập mờ, mập mờ tới nỗi Đình Tiễn cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Đặng Uyển Uyển.

Tiểu cô nương cúi đầu, càng xác nhận suy nghĩ trong lòng Đặng Uyển Uyển.

Đặng Uyển Uyển mỉm cười: "Mọi người đều là bạn học cả, nếu cậu nói thẳng với mình, dĩ nhiên mình sẽ không từ chối rồi."

Nói thẳng?

Nói thẳng với cậu thế nào được?

Đình Tiễn bĩu môi.

Đặng Uyển Uyển buông tay cô ra, nhìn về phía trước rồi bảo: "Được rồi, Chu Tư Việt đều đã nói với mình cả rồi, đừng có ngại, thứ hai mình sẽ chuyển về, mình đi chơi đã nhé."

Khoan khoan... Cái gì cơ?

Đình Tiễn giờ tay ra giữ lại, nhìn thẳng vào cô ấy: "Cái tên chết... khụ... Chu Tư Việt nói gì với cậu thế?"

Đặng Uyển Uyển sáng khoái trả lời: "Cậu ấy nói cậu mới đến thành phố, không quen thổ địa, thời gian qua thường xuyên đi vệ sinh ngay trong giờ học, ngồi phía sau sẽ tiện hơn."

....!!

Bây giờ đi qua đập chết cậu ta còn kịp không vậy?

Đặng Uyển Uyển nói xong thì chạy ngay tới chỗ máy ném bóng rổ, Đinh Tiễn nhìn bóng lưng cao lớn đứng gần cổ máy, giận dữ cắn răng.

Chu Tư Việt đứng trước máy ném bóng, giờ tay tạo động tác rất tiêu chuẩn xác định điểm ném, quả bóng bay qua đỉnh đầu tạo thành một hình cong parabol rơi xuống khung bóng rổ ở đối diện, tốc độ ở tay anh cực nhanh, bóng còn chưa rơi xuống thì trái tiếp theo đã đập vào.

Máy ném bóng kiểu này ở trấn Duyên Bình cũng có một cái.

Cô có một cậu bạn lớn lên cùng nhau từ nhỏ chơi trò này cực giỏi, lúc rảnh rỗi thì chỉ thích chơi bóng rổ ở khu game, không tới một tháng, trong danh sách kỷ lục chỉ toàn tên của cậu ta, hơn nữa chưa có ai phá nổi kỷ lục đó.

Đây là lần thứ hai Đinh Tiễn thấy có người có thể ném bóng được số điểm 999.

Khi quả bóng cuối cùng mà Chu Tư Việt ném rơi xuống, bên tai truyền đến tiếng trầm trồ của Tống Tử Kỳ và Trương Trầm, Khổng Sa Dịch ở cạnh nhau nhao muốn thử, Đặng Uyển Uyển thì đi qua lấy tiền chơi game của Chu Tư Việt.

Chu Tư Việt không hiểu phong tình nói: "Lấy của mình làm gì. Tự đi mà đòi."

Tống Tử Kỳ huyết sáo.

Khổng Sa Dịch ở bên bên vực: "Đúng thế, cậu lấy của người khác làm gì, muốn chơi thì tự đi đòi đi."

Đặng Uyển Uyển hừ một tiếng, giữ sự kiêu ngạo của mình: "Không chơi nữa."

Khổng Sa Dịch dương dương đắc ý với Đinh Tiễn đang nhũn mỳ ở bên này, vẻ mặt như muốn nói: "Yên tâm đi, tớ vẫn canh chừng giúp cậu đấy, yên tâm đi tìm em trai cậu đi."

Còn thiếu niên mà cô bạn lòng lại chẳng hay biết đến việc này, giờ đang chuyên tâm chơi gấp thú.

Bỗng Đinh Tiễn bật cười.

Chợt nhớ mình đã từng thấy trong sách có một câu rằng ——

Mâu thuẫn như cá nổi đuôi nhau, sinh tồn lâu dài trên thế giới này.

Còn thiếu niên thiếu nữ trong giai đoạn trưởng thành, lại phát triển mâu thuẫn đẩy đến tình tế.

...

Đinh Tiễn dẫn Đinh Tuấn Thông về nhà, đúng lúc Diệp Uyển Nhân vừa làm cơm xong, cũng chẳng nhiều lời, giục hai người mau đi rửa tay ăn cơm. Đinh Tuấn Thông làm mặt quỷ với Đinh Tiễn, cấp tốc chạy vào nhà vệ sinh.

Trên bàn ăn.

Đinh Tiễn gắp cơm trong bát, Diệp Uyển Nhân khắp khúc cá đặt vào bát cô, thuận miệng hỏi: "Gần đây học thế nào?"

Đinh Tiễn và cơm vào miệng nói: "Cũng tạm."

Diệp Uyển Nhân gật đầu, đặt bát đũa xuống cái cách, nói: "Buổi tối có rảnh thì kèm cặp em mày học toán đi."

"Vâng."

Diệp Uyển Nhân lại lơ đãng hỏi: "Qua lại với Tư Việt thế nào rồi?"

Cái tên này bỗng bị người ta nhắc đến, Đinh Tiễn có thể hiểu được cảm giác vì điều ấy, nửa phần com mắc nơ cuồng hộng, cô ho mạnh mấy cái, rồi háng giọng có bình tĩnh nói: "Tốt lắm ạ."

Diệp Uyển Nhân: "Qua lại với cậu ta cho tốt, thành tích của cậu ta thế nào?"

Trong lòng Đinh Tiễn thoáng xẹt qua tia đau thương, tìm cả buổi vẫn không ra được từ nào thích hợp để hình dung cậu, thế là đánh giá rất đúng trọng tâm mà cũng rất qua loa —— học bá.

Diệp Uyển Nhân không có nghiên cứu vì những từ ngữ này nên chỉ gật đầu rồi nói: "Quả đúng vậy, trước kia cũng có nghe lão Chu nói, con trai ông ta học gì cũng có ưu điểm, trí nhớ rất tốt, nhưng không hiểu sao thi cấp ba lại thấp như thế nhỉ?"

Dựa vào thái độ học tập của cậu ta, có thể thi được như thế đã là thần rồi đấy.

Đình Tiễn gào thét trong lòng.

Diệp Uyển Nhân: "Lúc còn bé cậu ta thông minh lắm, không biết giờ thế nào rồi."

Bây giờ là yêu nghiệt, Đình Tiễn im lặng nghĩ.

"Có đứa con năng khiếu hơn người, không chịu chăm lo bồi dưỡng sẽ rất dễ mai một, may nhìn Chu phu nhân cả ngày đánh bài không lo quản, lão Chu thì bận việc, làm sao có thời gian sinh thêm con nữa, tao thấy tương lai Thông Thông nhà chúng ta nhất định sẽ tiền đồ hơn cậu ta."

Đình Tiễn liếc nhìn em trai đang cúi đầu ăn trong đau khổ, cười nhạt, "Trước mắt thảo luận xem nó có tiền đồ vào được cấp hai vẫn đang tin hơn đấy."

...

Chẳng khác gì nói trúng tim đen.

Ngay cả Diệp Uyển Nhân cũng khó đáp lại, chỉ vỗ đầu em trai nói: "Chị con nói đúng, phải tăng thành tích mới là quan trọng nhất."

Đình Tuấn Thông ai oán nhìn cô.

Đình Tiễn nhanh chóng và còm trong bát, quay về phòng chuẩn bị bài học cho tuần tới.

Lật hai trang sách, một chữ cũng không vào đầu nổi, lá cây ngoài cửa sổ lúc đung đưa lúc dừng lại, rồi sau đó rơi xuống, một chiếc lá nhạt rơi trên khung cửa, tựa như tín hiệu mùa thu.

Bầu trời dần tối, sương chiều thâm trầm, khói sóng dậm ngàn hội tụ một màu.

Trăng già chậm chậm dâng cao đến nửa vùng trời, ánh trăng như lụa mỏng xuyên qua kẽ cây tụ hội, trải dài mảnh sáng loang lổ trên con đường đá xanh, hết như tâm sự của tiêu cô nương, sáng vắt rõ ràng mà lại không thể trút bầu tâm sự.

Bỗng cô có phản ngóng trong, thứ hai mau mau đến đi.

Thế là cứ mong đợi như thế, cuối cùng thứ hai cũng đã đến, Đình Tiễn dậy từ lúc sớm, nghiêm túc tắm rửa, chải đầu thật gọn, thay bộ quần áo sạch vừa mới giặt, cắn bánh bao trong miệng xuất phát từ nhà.

Diệp Uyển Nhân đi theo sau hỏi cô có muốn lấy một cái bánh bao nữa không.

Cô không quay đầu mà chỉ phất tay, bước chân rất nhanh.

Chưa bao giờ cô mong đợi đi học như thế.

Cô đến rất sớm, trong lớp học chỉ mới lác đác vài người, Đặng Uyển Uyển vẫn chưa đến.

Đình Tiễn ngồi xuống vị trí cũ, lấy sách tiếng Anh ra, im lặng học từ vựng.

Lưu Tiểu Phong đeo cặp sách đi vào, chủ động bắt chuyện với cô: "Hôm nay nhìn cậu không tệ nhỉ, tích cực thế."

Đình Tiễn chợt nhớ lại hôm đó cậu ta giúp mình ra mặt mà suýt nữa đã cãi nhau với Hà Tĩnh Văn, thế là mặt mày vui vẻ quay sang, ngọt ngào nói: "Cảm ơn cậu nha Lưu Tiểu Phong, hôm đó còn chưa kịp cảm ơn cậu, cho mình cảm ơn nhé."

Câu cảm ơn bất ngờ này làm Lưu Tiểu Phong lúng túng, xấu hổ gãi gáy đáp: "Không có gì mà, vốn là do Hà Tĩnh Văn không đúng, nếu đổi thành người khác thì mình cũng sẽ giúp, cậu... không cần để ý lắm đâu."

"Rất cảm ơn cậu." Đình Tiễn chân thành nói.

Lưu Tiểu Phong đỏ mặt xua tay: "Cậu không cần phải quá ——"

Đình Tiễn vừa định cười thì chợt trước mắt có bóng người lướt qua, tóc trên đỉnh đầu bị người ta vò rối, rồi bên tai vang lên một câu không nhẹ không nặng: "Dọn bàn."

Cậu càng ngày càng thuận tay rồi đấy!

Phản ứng của một giây sau là, may mà sáng nay gật đầu.

Hai chữ khách khí bị Luru Tiểu Phong nuốt về, nhìn bóng lưng không hề ngoảnh đầu của Chu Tư Việt, ngạc nhiên nói: "Cậu phải về lại rồi à?"

Đình Tiễn đứng lên, bỏ sách vở vào cặp rồi tạm biệt Luru Tiểu Phong.

Luru Tiểu Phong chần chừ: "Cũng được, nhưng sau này đừng đổi lung tung thế nữa, may mà chủ nhiệm không để ý đấy."

Đình Tiễn vỗ vai cậu ta, trịnh trọng gật đầu, rồi nói lời từ biệt như hiệp sĩ: Tạm biệt thiếu niên, có rảnh rồi thì đến làm khách.

Luru Tiểu Phong bị cô chọc cười, đứng lên: "Để mình giúp cậu, bàn này nặng thật đấy."

Khổng Sa Dịch cũng đứng lên, xống tới gia nhập đội ngũ giúp sức.

Tổng Tử Kỳ lại nhìn chỗ khác, người dựa ra sau, tay khoác lên bàn Chu Tư Việt, nói: "Tao cảm thấy thằng Luru Tiểu Phong này có ý nghĩ không trong sáng."

Chu Tư Việt đang chép bài hôm thứ sáu quên đem vở, bút nhọn thoăn thoắt viết xuống mấy đầu đề, tranh thủ ngừng đầu liếc một cái, rồi lại cúi đầu vừa viết vừa thờ ơ nói: "Cả lớp này chỉ có mày là có ý nghĩ đen tối."

Tổng Tử Kỳ trợn mắt, "Vậy mày nói xem, tại sao mày lại giúp tiểu quái thú đổi chỗ, lại còn đồng ý để Đặng Uyển Uyển chơi chung với bọn mình?"

Chu Tư Việt: "Không phải là mày đồng ý à?"

Tổng Tử Kỳ ngắt lời: "Coi như tao ngu, tao đồng ý đi, nhưng vì sao mày lại đi?"

Chu thiếu gia miễn cưỡng nhìn sang: "Được rồi, là tao chê Đặng Uyển Uyển phiền, ngày nào cũng hỏi không ngừng."

Tổng Tử Kỳ: "Câu hỏi thứ hai, vậy vì sao mày không đồng ý với yêu cầu của Khổng Sa Dịch, để tao ngồi chung với mày."

Bỗng Chu thiếu gia đặt vở xuống, trong mắt lóe lên tia sáng, người ngả ra sau, vòng tay trước ngực với vẻ lười biếng, cả người ngập chìm trong ánh ban mai buổi sáng sớm, nụ cười còn trong vắt hơn cả nước sông:

"Được thôi, mày đổi với cô ta đi, tao ngồi với mày."

"Không muốn, ngồi cạnh mày cần dũng khí quá."

"Thế thì không được."

Chu Tư Việt lười nói nhảm với cậu ta, lại lần nữa cúi đầu chép bài.

Đình Tiễn dọn bàn xong thì lại nói cảm ơn với Luru Tiểu Phong lần nữa, Luru Tiểu Phong vội phát tay, đỏ mặt rồi đi.

Khổng Sa Dịch lôi một con búp bê trong cặp ra, đặt lên bàn Đình Tiễn, "Tiễn Tiễn, cái này cho cậu."

Đình Tiễn vừa đặt lại sách vở vừa nhìn, mù mờ hỏi: "Cái gì đây?"

Khổng Sa Dịch chần chừ nhìn Chu Tư Việt, rồi nhanh chóng nói: "Đây là bạn cùng bàn của cậu gặp được đấy, cậu ta bảo tớ đưa cho cậu."

Nói rồi cũng nhanh chóng quay lên trên.

Đình Tiễn sững sờ, cứ như gặp quỷ quay đầu sang nhìn Chu Tư Việt.

Chu thiếu gia chỉ mãi chép bài, cũng không ngừng đầu mà mở miệng nói: "Đừng khách khí, tôi gấp đại thôi."

Đình Tiễn lại nhìn xuống con búp bê: "Cho tôi làm gì?"

Chu thiếu gia vẫn không ngừng đầu, chỉ nhìn vở cười khê một tiếng, bút cũng chẳng dừng, thành thật nói: "Đừng nghĩ nhiều, Khổng Sa Dịch cũng có một con, Tống Nghi Cẩn cũng có một con, tôi mới nghĩ vậy thì cho cậu một con luôn."

...

Cậu tưởng mình là hoàng đế đấy à? Tam cung lục viện người người đều phải có thể bài sủng ái của cậu chờ cậu gọi tên phải không?

"Cậu cho nhiều thế cũng không sợ bọn họ đánh nhau à?"

...

Chu thiếu gia dừng bút, ngừng đầu nhìn cô rồi cười phì một tiếng.

Lần này ngay đến cả Tống Từ Kỳ ở đằng trước cũng không nhìn được ngoài đầu lại: "Tiểu quái thú, cậu nghĩ gì thế, Không Sa Dịch là do tôi đưa, Nghi Cẩn là Trương Trầm đưa. Đặng Uyển Uyển muốn mà Chu Tư Việt còn không cho đâu đấy."

Đinh Tiễn đỏ mặt.

Một lúc lâu sau, cô mới thấp giọng nói: "Sao cậu không cho Đặng Uyển Uyển? Thật ra tôi không sao..."

Chu Tư Việt liếc cô, "Không muốn?"

Muốn.

Chu Tư Việt nhướn mày, duỗi tay ra, giả vờ như lấy về, "Vậy thì trả lại tôi."

"Muốn muốn muốn! "

Đinh Tiễn vội nhào người qua đè lại, kết quả là đè luôn lên tay cậu, đúng lúc đè ở bộ ngực mềm mại của cô, tay của nam sinh đánh bóng quanh năm nên săn chắc vô cùng, như ôm phải cục gỗ nóng ran.

Vừa cứng lại vừa nóng.

Thậm chí còn có thể cảm nhận được gân xanh gồ lên trên cánh tay cậu.

Thường ngày cô hay quan sát tay cậu, thon dài lại sạch sẽ, thế nhưng đây vẫn là một cậu con trai.

Hình ảnh như dừng lại, gió xào xạc thổi khung cửa kêu kéo cả kéo kẹt, bên ngoài đã gần như không còn nghe thấy tiếng ve kêu nữa rồi, trong phòng học ồn ào ầm ĩ này, cả hai ngây ngốc nhìn đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (4)

Gió ngoài ô cửa lùa vào, mang theo mùi hương hoa quế nhàn nhạt.

Lúc này trong lớp học chỉ còn lại tiếng đọc bài oang oang, các bạn học đã bắt đầu tiết tự học rồi, chẳng ai chú ý đến bên này cả, bọn họ cứ thế lúng túng ôm cánh tay một phút, cho đến khi Tống Từ Kỳ đột ngột quay lại nói:

"Tư Việt, ở cổng trường mới mở quán cơm, trưa nay chúng ta —— "

Thế là thấy một màn đầy khiếp đảm này, miệng há to thành hình chữ O, ánh mắt đưa qua đưa lại giữa hai người họ, lâm bảm nói: "Tao đi ăn một mình vậy." rồi che miệng quay lên.

Đinh Tiễn cơ hồ đồng thời hất tay Chu Tư Việt ra, như ném củ khoai nóng phỏng tay đi.

"Bịch —— " một tiếng, tay của thiếu niên đập xuống bàn.

Chu Tư Việt rên một tiếng đau đớn, chân mày nhíu chặt, nghiến chặt răng hít một hơi: "Cậu!"

Đinh Tiễn quay người đi, ngồi thẳng người hơi cúi đầu, lại đặt con búp bê lên bàn cậu, thấp giọng trình trọng giải thích: "Xin lỗi cậu, vừa nãy kích động quá, vì đây là lần đầu tiên có người tặng tôi quà nên... không điều khiển được cảm xúc, nếu không thì cậu nghĩ thêm chút nhé?"

Thiếu nữ dè dặt, câu nói đầu tiên lại khiến kịch tình thay đổi đột ngột.

Một mặt, Đinh Tiễn cảm thấy biểu hiện vừa rồi của mình quá kích động, sợ sẽ khiến Chu Tư Việt có hiểu lầm không cần thiết; mặt khác, Chu Tư Việt mới có ý định "đôi ý", có thể cậu ta muốn lấy về tặng Đặng Uyển Uyển.

Chu Tư Việt hoàn toàn không hiểu nổi tâm tư kia của nữ sinh, càng không hiểu nổi là, chỉ một con búp bê thôi mà, tặng thì tặng rồi, có cái gì hay mà nghĩ chứ.

Thế là cậu nhíu mày, vừa xoa tay vừa giơ chân đập vào ghế của Tống Từ Kỳ, Tống Từ Kỳ vừa quay đầu lại thì một con búp bê đập vào mặt cậu, đi kèm theo đó là âm thanh mất kiên nhẫn của thiếu gia: "Cho mày."

...

Tổng Từ Kỳ luống cuống nhận lấy con búp bê, hết nhìn Chu Tư Việt rồi lại nhìn Đinh Tiến, mặt đầy khó hiểu.

Nhưng cả hai đều đã bắt đầu cúi đầu đọc sách, không ai nói gì.

Trên cành cây ngoài lớp học nở đầy hoa quế, gió thu đưa mùi thơm bay vào, trong gió lạnh thoáng tia rùng mình, đến cả hoa quế kiêu diễm động lòng người cũng không hiểu nổi lòng thiếu nữ.

Cách thời gian kỳ thi kiểm tra chất lượng chỉ còn hơn nửa tháng.

Đinh Tiến gục mặt xuống bàn rên rĩ, ngay cả lông mày cũng sắp thành chữ 八, tiu nghỉu rồi, cảm đề lên tờ đề toán vừa làm xong, cúi mắt nhìn thấy con số 99 đỏ rực, nghĩ mãi không ra.

Vào năm 2003, điểm tối đa của các môn là một trăm hai, chín mươi chín chỉ mới là thành tích đạt tiêu chuẩn.

Đinh Tiến thiên về môn xã hội nên thi toán tương đối kém, hồi thi đầu vào môn toán lại phát huy bình thường không cản trở, lúc này mới trải qua một kỳ nghỉ hè, đầu óc đã nhũn cả ra, nghe nói đề thi chất lượng của lớp trọng điểm rất biến thái, ngay cả Hứa Kha cũng chỉ thi được hơn một trăm điểm.

Đinh Tiến nghiêng đầu liếc nhìn sang bên cạnh.

Vị trí bên cạnh đã trống, Chu Tư Việt bị giáo viên gọi lên phòng công tác, trên mặt bàn trống trơn là bài thi toán viết được nửa được bút đề lên.

Đinh Tiến ngẩn người.

Đội đội đội đã ——

"Tuyển Tập Đề Thi Olympic Lớp Mười (Một) "

Cô tròn tròn mắt, quét nhanh qua từng xấp đề.

Bắt đầu từ đề thứ ba trở đi, với kiến thức toán học hạn hẹp hiện nay của cô thì đã xem không hiểu rồi, hơn nữa có rất nhiều nội dung không được học, đúng là Trương Trâm không hề gạt cô.

Quả thật cậu ta đã học xong toán lớp mười rồi.

"Nhìn gì đấy?" Chẳng biết Không Sa Dịch từ đâu xuất hiện, nhào cả người lên Đinh Tiến, cười khanh khách ôm lấy cô, đặt đầu cô vào bộ ngực mềm mại của mình.

Không Sa Dịch dậy thì thành công, mới lớp mười mà đã có bộ ngực đáng kiêu ngạo, lúc chạy bộ trong giờ học thể ngực sẽ đong đưa theo bước chân, thế là thành công biến Đinh Tiến chạy theo bên cạnh trở thành tám ván di động.

Đinh Tiến giải cứu đầu mình ra khỏi ngực cô nàng, lại lần nữa nằm dài xuống bàn, thở dài một tiếng: "Cậu nói xem vì sao người ta phải học toán chứ? Chẳng lẽ sau này mua thức ăn còn phải dùng phương trình hàm số à?"

Không Sa Dịch ngồi vào chỗ của mình, cũng thuận thế dựa cằm lên bàn cô, nhìn sang vị trí của Chu Tư Việt rồi nói: "Không biết, nhưng tớ nghe Tổng Từ Kỳ nói, cái cậu ngồi cạnh cậu muốn đi thi đấy."

Đinh Tiến sùng sốt: "Thi cái gì?"

Không Sa Dịch: "Toán đó, cậu ta thi đầu vào được điểm toán tuyệt đối như thế không bị người ta để ý mới là lạ đó, cậu có biết Hứa Kha lớp mười hai không? Cũng thi đầu vào được điểm toán tuyệt đối nên được thầy giáo khuyên đi thi đó, có điều Hứa Kha hơi thâm, tham gia hai khóa đều không được thứ bậc cao."

Đang còn nói thì Chu Tư Việt đã về, kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Đinh Tiến.

Không Sa Dịch thức thoir xoay lên.

Tổng Từ Kỳ thấy cậu về thì chồm người qua, "Nói sao rồi?"

Chu Tư Việt cầm bút nhìn bài thi trên bàn, tiện tay viết xuống một đáp án, bút trong tay quay một vòng, thờ ơ nói: "Còn nói thế nào nữa."

Tổng Từ Kỳ liếc nhìn vở cậu, "Vậy rốt cuộc mày có đi không?"

Chu Tư Việt cúi đầu tiếp tục nhìn tờ đề, không nhanh không chậm viết cách giải ra, nhướn mày, "Không biết."

Tổng Từ Kỳ xì một tiếng: "Mày do dự cái gì, cơ hội tốt như thế, người khác muốn đi còn không được nữa là, dù không làm được cũng có thể vào đội tuyển quốc gia, chắc chắn vào thẳng Thanh Hoa Bắc Đại, rồi lấy thêm giải thưởng gì đó, có nhiều mặt mà." Nói rồi lại liếc nhìn Đinh Tiến, khề hắt cằm, "Cậu nói thử đi tiêu quái thứ?"

Bị chỉ đích danh bất thành lĩnh làm Đình Tiền vốn đang cúi đầu hoảng hốt, a một tiếng, ngẩng đầu lên gật đầu như máy, "A, đúng thế, tốt lắm đó."

Chu Tư Việt nhìn đề thi cười hừ một tiếng, không đáp.

Cười cái quái gì.

Đình Tiền thăm tự nhủ.

Người so với người, quả thực là tức chết người.

Người ta còn đang do dự vào Thanh Hoa hay Bắc Đại, nhưng cô lại chỉ có thể nhìn tờ bài thi chín mươi chín điểm không biết sai ở đâu này, cả đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Cậu là đồ biến thái.

Lại âm thầm bổ sung thêm một câu.

Bỗng tờ bài làm biến thành gương mặt tuần tú đầy giễu cợt của Chu Tư Việt, Đình Tiền cắn răng, lấy bút đâm xuống, sao lại phiền thế chứ!

"Xoẹt —— "

Bài thi bị kéo rách một đường.

Chu Tư Việt nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu lên, lơ đãng nhìn sang cô, rồi cũng hiểu được đại khái, thế là nhướn mày cười: "Chỉ học mỗi khoa xã hội hả? Cậu học lệch sẽ thiệt thòi đấy, sau này dù có học văn học lý cũng không tránh được toán."

Đình Tiền tức giận đáp: "Chỉ ít toán bên khoa xã hội dễ hơn."

Chu Tư Việt lắc đầu cười: "Bài thi này cũng dễ còn gì, thế mà cậu thi được chừng ấy điểm, tình hình hơi căng đấy."

Bỗng Đình Tiền như cọng cỏ ũ rũ, không có lấy chút sức lực để cãi lại, cậu ta nói đúng, quả thật tình hình lúc này của cô rất tệ.

Đình Tiền dè dặt ghép hai mảnh bài thi bị xé vào với nhau, rồi lấy băng keo ở trong hộp bút ra, dùng miệng cắn xé, vừa dán vừa tự giận mình mà nói: "Tôi chỉ là mồm cá, không có lý tưởng xa vời gì, càng chưa từng nghĩ sẽ vào Thanh Hoa Bắc Đại, mục tiêu của tôi chính là thi vào một trường phổ thông ở tỉnh khác là được."

Chu Tư Việt ngạc nhiên nhướn mày, có lẽ không ngờ tiểu cô nương còn đang mạnh miệng này lại bỗng ỉu xiu, không chống đỡ được, ngăn người nói: "Đại học chính quy phổ thông ở tỉnh khác?"

Đình Tiền vừa dán bài thi vừa gật đầu: "Tôi muốn đi Hàng Châu."

Cách nơi đây càng xa càng tốt.

Lúc nói câu này hai mắt Đình Tiền sáng lên, có thể nhận ra là cô thật sự thích Hàng Châu.

"Cậu đã đến Tây Hồ chưa? Đã thấy tháp Lô Phong chưa? Có biết cầu Đoạn không*?"

(*Cầu Đoạn, hay còn gọi là Đoạn kiều/cầu gãy: là cây cầu bắc qua Tây Hồ ở Hàng Châu. Vào cuối đông, tuyết bên đầu cầu đón nắng thường tan trước, để lại nửa kia vẫn chìm trong một màu trắng. Và khi soi bóng trên mặt nước, cầu hiện lên như một cây cầu gãy.)

Chu Tư Việt nhìn cô mỉm cười, vòng tay trước ngực, sát cánh nói: "Bạch Nương Tử* thì gặp nhiều rồi!"

(*Theo truyền thuyết, cầu Đoạn chính là nơi hẹn hò của rắn tình Bạch Nương Tử và chàng Hứa Tiên.)

Cuộc trò chuyện kết thúc, thiếu gia không để ý đến cô nữa.

Đình Tiền lại một mình vắt óc suy nghĩ bài thi, bài cuối cùng gần như là sai hết, cô lại lật giấy nháp viết công thức phương trình ra, kết quả đột nhiên bên tai truyền đến một câu: "Thật ra thì phong cảnh của Thiên An Môn ở Bắc Kinh cũng không tệ*."

(*Đại học Thanh Hoa hay Bắc Đại đều nằm ở Bắc Kinh.)

Bàn tay giải toán của Đinh Tiến khựng lại, cô hơi ngẩng đầu lên, "Hả?"

Chuyến tới còn chưa đến hai tháng, những khu thắng cảnh nổi tiếng này bình thường đều rất đông người, với cả trong nhà có nhiều chuyện, Diệp Uyển Nhân cũng sẽ không dễ cho cô đi.

Chu Tư Việt lật bài thi nửa trêu nói: "Đi xem ảnh chân dung của Mao chủ tịch đi, để ngài ấy chỉ cho cậu con đường tươi sáng."

Đinh Tiến nhỏ giọng coi thường: "Lên lớp cũng nghe không hiểu thì còn có thể chỉ được đường sáng gì."

Chu Tư Việt: "Một người sống sờ sờ ngồi cạnh đây mà không biết hỏi à?"

Đinh Tiến xen vào: "Cậu cũng đâu có nghe giảng, tôi hỏi cậu cậu biết tôi nói gì không?"

Chu Tư Việt tiện tay cầm lấy cuốn vở trên bàn đập lên đầu cô, lực không nặng lắm, lại rất tự nhiên: "Không nghe giảng cũng giỏi hơn cậu."

Đinh Tiến tròn mắt nhìn cậu, nhưng trong lòng lại chẳng bài xích chút nào, bất ngờ là còn cảm thấy ngọt ngào.

Nam sinh học lớp khác quen Chu Tư Việt đi ngang qua cửa sau, thấy cậu đang đùa giỡn cùng một nữ sinh thì huyết sáo, đứng ngoài hành lang đùa đôi câu thêm mắm thêm muối.

Đinh Tiến nhìn sang, ánh mắt mờ ám của cậu ta cứ di qua di lại giữa hai người.

Cô vội vàng xoay người, giả vờ cúi đầu giở vở.

Chu Tư Việt lười biếng dựa ra sau ghế, cũng lười tiếp lời.

Nam nữ cấp ba ngồi cùng bàn luôn rất dễ bị người ta trêu đùa gán ghép, huống hồ còn là Chu Tư Việt, bỗng Đinh Tiến nghĩ, liệu trước kia cậu ta với bạn cùng bàn có bị người ta trêu đùa thế không.

Hay là, chỉ cô là đặc biệt?

Còn mãi nghĩ ngợi thì bên tai vang lên giọng của Chu Tư Việt: "Đưa bài thi đây."

Hả?

Bài thi gì cơ?

Đinh Tiến ngờ ngác nhìn đôi tay dài kia giật lấy bài thi vừa được dán ở trước mặt cô, đặt ở giữa hai bàn, trải phẳng ra, cậu lật trước lật sau một cái, chắc chắn được chỗ sai thì cầm bút gạch xóa trong bài, giúp cô bỏ phần giải sai đi.

Sau đó viết ra các bước giải ở chỗ trống bên cạnh.

"Vì bội số chung nhỏ nhất của 2, 3, 5 là 30, số hình hộp chữ nhật do 2, 3, 5 tạo thành mà đường chéo của một hình lập phương cạnh dài 30 đi qua là số chẵn. Cho nên số hình hộp chữ nhật do 2, 3, 5 tạo thành mà đường chéo của một hình lập phương cạnh dài 90 đi qua là một số chia hết cho 3, nhìn đáp án xem, tìm số chia hết cho 3..."

Còn cả bài này nữa, các cạnh AD, BC, CD nối nhau, bỏ đường phụ của trục X và trục Y đi thì tứ giác ABCD chính là hình chiếu, tìm lim là được..."

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Đinh Tiến vẫn có thể nhớ lại hình ảnh ngày hôm đó.

Thiếu niên hăng hái giật lấy bài thi trong tay cô, giảng cho cô hiểu môn toán sở trường của cậu, lá vàng mùa thu ngoài khung cửa rơi xuống, lơ lửng bay về phương na,

Manh nha trong lòng như cùng với thời tiết ngoài cửa sổ bước vào một mùa khác

Bỗng cô biết mình đang khó chịu vì điều gì.

Chỉ là cô hâm mộ tình cảm không chút che giấu của Đặng Uyển Uyển.

Hy vọng có một ngày, rồi cô cũng có thể dũng cảm lên.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (5)

Không biết có phải Đinh Tiễn ảo giác hay không, mà cô cảm thấy Chu Tư Việt cố ý giảng bài chậm lại.

Hắn là vì ngồi cùng bàn nên mới có đái ngộ này, nghĩ như thế cô liền bật cười.

Đầu bị người ta lấy bút gõ một cái, "Cười cái gì đấy, mau ghi chép lại đi."

"Ừ." Đinh Tiễn thôi cười, nghiêm túc cầm bút viết, nhưng cô có nghe vào gì đâu, thế nên cũng chẳng biết phải ghi cái gì nữa. Ngồi bút dừng giữ không trung, cô lén liếc mắt nhìn người bên cạnh, Chu Tư Việt trực tiếp đập mạnh, "Thì ra hồi nãy không nghe gì hết phải không?"

Lực có hơi mạnh, cô vừa xoa vừa gật đầu: "Có nghe mà."

Chu thiếu gia cười nhạt: "À, vậy tôi nói gì?"

Đinh Tiễn vất óc nhưng chỉ có thể nhớ được câu cuối: "Cậu nói... Từ giác ABCD này là hình chiếu, có thể tìm lim..."

Chu Tư Việt cười giễu, gương mặt trở nên hà khắc: "Cậu đúng là con cá mập, trí nhớ ba giây." Nói rồi ngả người ra sau dựa vào lưng ghế, hai tay đút túi quần, khẽ nở nụ cười mỉa mai: "Sao cậu thi vào được đây hay vậy?"

Đã quen với việc cậu khất khe, cũng không cảm thấy không chịu nổi, giờ đây Đinh Tiễn đã thích ứng được rồi, thậm chí còn có thể thao thao bất tuyệt nói với cậu về lịch sử thi đậu Yên Tam lúc trước: "Cậu có biết Hứa Kha không?"

Hứa Kha?

Chu Tư Việt lắc đầu.

Lúc nhắc đến Hứa Kha, mặt Đinh Tiễn vô cùng kiêu ngạo, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tròn mắt đen láy, "Cũng là vì anh ấy nên tôi mới quyết định thi Yên Tam đấy, thật ra hồi nhỏ kết quả học tập của tôi không tốt lắm, giống cậu nói đấy, trí nhớ quá kém, những bạn khác đã sớm học xong hai mươi sáu chữ cái rồi, thế nhưng tôi phải mất một tháng mới xong, lúc nào mẹ tôi cũng lấy Hứa Kha ra so, so đo nhiều dần sinh ra chênh lệch trong lòng. Lúc nào cũng ghét tôi, tại sao người khác có thể học được còn tôi thì không, sau đó gặp Hứa Kha, anh ấy mới nói với tôi là, trên thế giới không có chuyện gì người khác có thể làm mà em không làm được cả. Em không làm được, đó là vì em chưa cố gắng."

Chu Tư Việt vòng tay, hừ một tiếng xem thường.

Đinh Tiễn biết, con người cậu ta xưa nay rất ghét mấy câu nói lý giảng道理, "Cậu đừng có không tin, Hứa Kha nói có lý lắm đấy, cũng vì lời của anh ấy nên tôi mới quyết định sức yếu phải lo trước, người khác học một giờ, tôi học hai giờ."

Quả thật Đinh Tiễn vô cùng kiên nhẫn, chuyện cô đã quyết định phải làm thì có húc vỡ tường cũng không quay đầu.

Kết quả là bị Chu Tư Việt bắt ngờ tạt cho chậu nước lạnh: "Nên cậu mới học tới tận hai giờ sáng? Thế mà điểm toán có chừng đó thôi à?"

Giọng thẳng đuột làm Đinh Tiễn rất muốn tìm cái lỗ nê mà chui xuống, cô nhẹ giọng nói: "Đâu phải ngày nào cũng học tới hai giờ, có lúc mệt quá sẽ ngủ sớm, lúc có tinh thần mới học trễ."

Thấy cậu cười mỉa, Đinh Tiễn bĩu môi bổ sung thêm một câu: "Cậu tưởng ai cũng giống cậu à? Nhìn một lần là biết?"

Chu Tư Việt buồn cười nhìn Đinh Tiễn, hai tay vẫn đút túi: "Cậu có hiểu làm gì với chỉ số IQ của mọi người à? Hay cậu cảm thấy chỉ số IQ của tôi vượt ra khỏi cảnh giới người thường rồi? Ngoài thiên tài hiếm có có IQ cao hơn người bình thường, phần lớn IQ của mọi người đều ngang nhau cả, chênh lệch không lớn, cậu không học tốt thì chỉ có thể nói là do cậu không tìm đúng phương pháp."

Nhìn kia nhìn kia, thiên tài này nói đạo mạo chưa, khiêm tốn chưa.

Nói rồi còn thuận thế nghiêng người tới trước rút tập vở ghi chép đầy ắp của cô lên, sau đó lại vứt xuống bàn, tay lại đút vào túi, "Đã sớm nói với cậu rồi, lúc ghi chép phải chọn trọng điểm để ghi, cậu ghi chép như thế, thi được điểm cao mới lạ."

Đinh Tiễn nhìn cậu một lúc lâu, cứ như đang nghiền ngẫm lời của cậu vậy.

Chu Tư Việt bị cái nhìn trần trụi của cô làm cho rợn tóc gáy, "Làm gì đấy?"

Đinh Tiễn nghĩ ngợi rồi mím môi, hạ quyết tâm, chấp tay ôm quyền với cậu: "Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

Chu Tư Việt cười với cô rất miễn cưỡng, còn không nhìn được chọc cô: "Có điều IQ của cậu đúng là thấp hơn so với mặt bằng chung thật, ông trời ác với cậu thật đấy, đã đóng cửa chính rồi mà còn khép luôn cửa sổ."

Đinh Tiễn hằm hè nhìn cậu: "Cậu có ý gì?"

Chu Tư Việt nhưn mảy, xoay qua chỗ khác giải bài, chỉ để lại cái gáy cho cô, ý là tự cậu hiểu đi.

Mặt trời ngả về tây, gió thu xạc xào.

Mái tóc đen mềm mượt phản chiếu ánh nắng vàng rực dưới chiều tà, sườn mặt thiếu niên trông vừa tuấn tú lại nhanh nhẹn.

Lúc ấy chẳng biết Đinh Tiễn lấy đâu ra dũng khí mà đưa tay đẩy đầu cậu, nghiêng răng nghiêng lợi: "Cậu mới là đồ vừa xấu xí vừa ngu ngốc!"

Đơn giản chỉ là cô muốn sờ tóc cậu mà thôi.

Giống như dự đoán, xúc cảm không tệ.

Chu thiếu gia xù lông, "Tạo phản rồi hả?"

Đinh Tiễn rút cổ trốn vào trong góc tường, cầm sách lên che mặt, nhanh chóng nhận lỗi: "Không dám."

Nhưng trong lòng lại có con người nhỏ dương dương đắc ý vẫy cờ kêu gào: Tạo phản đi tạo phản đi.

Lúc đó cảm xúc thật đơn thuần, hi vọng ái ố trong ngày thường đều rất rõ ràng, cao ngạo hoặc tự ti cũng tồn tại rõ như thế.

Thời gian dần trôi về phía trước, chúng ta không thể nào quay đầu lại được; năm tháng nói, các bạn mới là vị thần của tương lai.

Lúc ấy Đinh Tiễn đã nhận định Chu Tư Việt là thần.

Cách học vốn không tồn tại trên người của thần, mà dưới sự hướng dẫn của thần, đột nhiên Đinh Tiễn cảm thấy toán cũng không khó khăn lắm, chỉ ít là những bài cậu giảng cô có thể hiểu.

Chu Tư Việt chỉ giảng bài chứ không nói nhảm, lời ít ý nhiều đi thẳng vào vấn đề, nói xong rồi còn chỉ điểm ý chính cho cô.

Nhưng Chu thiếu gia không có kiên nhẫn, có một vài bài khi giải sâu thì chính là cùng một dạng, lúc Đinh Tiễn lấy thêm bài ra hỏi thì sầm mặt ngay, "Giảng mấy lần rồi?"

Đinh Tiễn ngốc nghếch còn đang nghĩ, đó là bài làm lúc nãy mà.

Cho đến khi cậu phân tích tới bước cuối, cô mới phát hiện là cùng một dạng đề, quá buồn.

Có điều cô rất giỏi làm toán hình học, dù kiểu hình học không gian, dùng lời của Chu Tư Việt thì trí tưởng tượng không gian của cô không tệ.

Gặp một bài toán không gian khó, ngay đến Chu Tư Việt cũng phải nghĩ mấy giây, nhưng cô lại có thể tìm ra đáp án ngay.

Hiếm khi thấy Chu thiếu gia dùng ánh mắt khen ngợi nhìn cô, không tệ đấy.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng tìm được tự tin sau khi bị nghiền ép các mặt.

Thiếu niên đưa mắt ra hiệu với cô: "Có phải không quá khó không?"

Đúng thế, không hề khó như vậy chút nào, có cậu ở đây, chẳng có gì là khó cả.

Đinh Tiễn âm thầm đáp.

Bất tri bất giác cách ngày thi chất lượng chỉ còn một tuần.

Sau khi kiểm tra Lưu Giang sẽ phân lại chỗ ngồi lần nữa, lúc giải giảng Lưu Giang cũng có nói sẽ ngồi theo thành tích, rốt cuộc là xếp thứ tự dựa theo thành tích, hay xếp xen kẽ điểm cao với điểm thấp?

Bất kể là xếp thế nào, Đinh Tiễn cũng biết khả năng mình ngồi cùng bàn với Chu Tư Việt là rất thấp.

Mấy ngày liên tiếp, tâm trạng của Đinh Tiễn không khá chút nào, ỉu xiu nằm rạp trên bàn.

Bị chung bệnh còn có Không Sa Dịch, trong lòng hai cô gái đều biết rõ, nhìn nhau cười khổ một tiếng, Không Sa Dịch đi đến trước bàn cô, đưa mắt nhìn sang bên cạnh: "Còn cậu ta?"

Đinh Tiễn thờ dãi: "Còn làm gì nữa? Đi chơi bóng rồi."

Giờ nghỉ trưa ở trong lớp không có nhiều người, phần lớn nam sinh đều ra ngoài hóng gió, mượn cơ hội ấy mà đi ngắm gái lớp khác.

Không Sa Dịch nghiêng mặt dán má xuống bàn, cũng thờ dãi: "Tổng Từ Kỳ cũng thế, hôm qua tớ mới nói chuyện đổi chỗ với cậu ta xong, cậu ta bảo đổi thì đổi, không phải bình thường cậu hay la hét bảo tớ với Đinh Tiễn đổi chỗ sao, thế mà giống nhau được à, cậu ta và Chu Tư Việt cùng bàn, tớ còn ngồi

trước mặt cậu ta, cậu nói xem có phải cậu ta bị ngu không?"

Đình Tiễn cũng đổi tư thế, dán mặt xuống bàn, nghe tiếng ù ù trong bàn vang lên bên tai, khẽ gật đầu: "Có thể."

Ở đây còn có một người ngu hơn đây.

"Hy vọng Luru Giang bận mà quên chuyện đổi chỗ này đi."

Không Sa Dịch chấp hai tay nhắm mắt cầu khẩn.

Đình Tiễn lại thở dài: "Vô dụng thôi, hôm qua Luru Giang tìm lớp trưởng nói chuyện rồi, là chuyện này đây."

Không Sa Dịch rên rĩ, lại tiếp tục nằm xuống bàn.

"Cậu làm gì thế!"

Bỗng Đình Tiễn có cảm giác đầu bị ai đó vỗ một cái, cô ngồi phắt dậy, trông thấy Chu Tư Việt cầm bóng rổ đi vào, sau lưng còn có cả Tống Từ Kỳ.

Chu Tư Việt vừa chơi bóng rổ xong, cả người ướt đầm mồ hôi, trên người mặc chiếc áo bóng rổ màu xanh tay cộc cùng quần bóng rổ quá đầu gối, bắp chân nổi cơ sần chắc thấy rõ, dưới chân mang đôi giày viên trắng để lộ tất, toát lên khí chất thiếu niên.

Mồ hôi nhễ nhại, một lọn tóc ướt nhẹp dính vào trán, vẫn còn đang nhỏ nước, cậu ôm bóng đi tới, vuốt đầu cô một cái rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

Lúc đó trong đầu Đình Tiễn chỉ có mỗi năm chữ ——

Thiếu niên hết như gió.

Có điều cô hoàn hồn rất nhanh, nhích sang một bên hét to: "Bắn chết đi được!"

Tính thiếu niên lạ, nổi hứng đùa dai.

Chu Tư Việt nhích môi, nghiêng người tới trước, ác ý giơ tay quẹt lên mặt cô, "Này có bắn không?"

Bàn tay ướt đầm mang theo hơi ẩm còn dư lại chạm vào má cô, như làn gió ẩm áp thổi qua, quanh người đều là mùi của cậu.

Còn nồng nặc hơn cả mùi hoa quế ngoài khung cửa, còn khiến người ta khó lòng né tránh.

Ngay lập tức, rút vào nơi cỗi lòng trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (1)

Có một tâm hồn sinh ra đã nhạy cảm.

Cứ như vậy chạm nhẹ một cái, Đình Tiễn cứ như nhìn thấy quỷ từ sau lưng xuất hiện, sống lưng dán lên mặt tường màu xanh lá lạnh như băng, mắt trừng lớn hết chuông đồng, giống như con nai nhỏ hoảng sợ ngây ngô nhìn thiếu niên trước mặt.

Chu Tư Việt cười một tiếng, xoay người thành thạo ném bóng rổ vào sọt phía sau phòng học, rồi mới xoay người trở lại, nhìn xéo cô nói: "Có ngốc không vậy, đây là nước."

Lúc này Đình Tiễn mới phát hiện trên cổ cùng xương gò má cậu cũng có những giọt mồ hôi chảy xuống, theo đường cong chảy vào đồng phục bóng rổ của cậu.

"A."

Đình Tiễn rời khỏi vách tường, điềm tĩnh kéo ghế trở về chỗ cũ.

Chu Tư Việt: "Ngốc."

Nói xong cũng không để ý tới cô, tiện tay rút một quyển sách, lại tùy ý lật một trang, vừa nhìn vừa lấy sách làm quạt, tóc mái theo gió mát bay bay.

Tất cả đều rất có đáng về của thiếu niên.

Gần đây trong lớp xảy ra nhiều chuyện, hết tranh cử ban cán sự rồi đăng ký hội thể thao, sau kỳ thi kiểm tra chất lượng là ba ngày hội thể thao, sau đó mới nghỉ lễ Quốc Khánh.

Không Sa Định muốn tranh cử vị trí ban cán sự văn nghệ, Tổng Từ Kỳ thì muốn tranh cử ban cán sự thể dục.

Cấp ba là thời điểm ai ai cũng muốn tranh cử vào một chức vị nửa vơi trong lớp, thuận tiện kiểm tra năng lực lãnh đạo cũng như khả năng quản lý tổ chức, chứ như chức vụ lớp trưởng bí thư rồi lớp phó học tập này, vừa nhiều chuyện lại phức tạp.

Thế là ban cán sự văn nghệ cùng ban cán sự thể thao trở thành chức vị hấp dẫn.

Tổng Từ Kỳ lôi kéo Chu Tư Việt cùng với cậu ta tham gia tranh cử vị trí ban cán sự thể thao, thế nhưng lại bị Chu thiếu gia cười giễu cho qua, mà suy nghĩ một chút cũng phải, Chu thiếu gia làm sao có thể tranh cử vị trí đó chứ. Cậu vốn không cần kiểm tra khả năng lãnh đạo của mình, cậu giống cha mình, trời sinh có tính lãnh đạo, nhưng hết lần này tới lần khác lại không chịu câu nệ trời buộc.

Không Sa Định lại lôi kéo Đinh Tiễn: “Tiễn Tiễn, tớ cảm thấy cậu nên thử đi tranh cử vị trí lớp phó học tập đi, không thì bí thư đoàn hay ủy viên kỷ luật đều được.” Nói rồi cũng không chờ cho Đinh Tiễn trả lời, trực tiếp để Tổng Từ Kỳ viết tên luôn.

“Không muốn mà —— “

Giọng của cô vừa lớn vừa chói tai, cứ như bị người ta đập phải đuôi chó vậy, ngay cả Chu Tư Việt đang đọc sách cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn cô, “Ai lại đập phải đuôi của cậu à?”

Đinh Tiễn giờ mới lấy lại tinh thần, chậm rãi nói với Không Sa Định: “Đừng viết, tớ không muốn làm đâu.”

Mặc dù biết nơi đây không phải là ngôi trường lộn xộn như Duyên Bình, nhưng mà cô chỉ muốn yên ổn học tập, quả thật không muốn thân mang chức vụ nào hết.

Không Sa Định bị cô gào vào mặt thì sùng sốt, đầu óc xoay chuyển chậm, một lúc sau mới a a phản ứng lại, bảo Tổng Từ Kỳ gạch tên.

Chu Tư Việt nhìn Đinh Tiễn như có chiều dăm chiêu.

Tiểu cô nương tâm tư tinh tế, nhận thấy có người nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, rồi lại rất ăn ý đồng thời xoay đi.

Trên bục giảng nháo nháo hồ hết bắt đầu tranh cử vị trí ban cán sự.

Tổng Từ Kỳ dễ dàng được nhiều phiếu chọn. Chức vụ ban cán sự thể dục, thiếu niên đứng trên bục giảng ném cái nhìn quỵên rũ về phía Chu Tư Việt, không biết lúc trước hai người này đưa ra chủ ý gì.

Từ xưa đến nay văn-thể đã là một nhà, sau khi Tổng Từ Kỳ có được vị trí ban cán sự thể dục, Không Sa Định càng gấp gấp muốn có được chức vụ ban cán sự văn nghệ này.

Kết quả nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim*.

(*Khi một người được gọi là Trình Giảo Kim thì ý chỉ đó là kẻ phá đám)

Dương Thuần Từ trước nay vốn không nói nhiều trong lớp bỗng nhiên xin làm ban cán sự văn nghệ.

Nếu Chu Tư Việt là hotboy của lớp, vậy thì Dương Thuần Từ chính là hotgirl rồi.

Cô gái này cũng được coi như là bản sao nữ của Chu Tư Việt, thi đầu vào là bảy trăm lẻ một, chơi dương cầm ở cấp độ mười, đáng dấp xinh đẹp, thật ra thì không thể nói là quá mức đẹp được, dĩ nhiên là nếu tính luôn cả mấy định ngữ đằng trước.

Cô nàng hẳn là học bá trong top xinh đẹp.

Đinh Tiễn vẫn cho rằng Không Sa Định là người đẹp nhất trong lớp, với điều kiện tiên quyết là nếu như Không Sa Định không nói gì, chứ hễ nói chuyện thì lập tức còn không bằng một nửa người khác.

“Dương Thuần Từ và Không Sa Định, cậu chọn ai?”

Đinh Tiễn hỏi Chu Tư Việt đang ngồi một bên múa bút viết bài.

“Chọn cái gì?”

Chu Tư Việt rõ ràng không chú ý tới, chỉ lo giải toán.

Đinh Tiễn hít sâu một hơi, gõ lên mặt bàn bên cậu: “Tranh cử ban cán sự đấy, dù gì cậu cũng nên có niềm vinh dự tập thể chứ.”

Chu Tư Việt buồn cười nhìn cô: “Cậu có vinh dự tập thể như thế thì vì sao không đi tranh cử đi? Cậu đi tranh cử đi, tôi chọn cậu.”

“Chọn tôi làm gì!”

Con nai nhỏ đang chạy loạn trong lòng, cô chợt dạ lại vội vàng nói.

“Bởi vì cậu ngốc.”

“...”

“Bây giờ là đang chọn giữa Sa Định với Dương Thuần Từ.”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, đưa ra câu trả lời: “Dương Thuần Từ.”

Đinh Tiễn bỗng im lặng.

Khổng Sa Định sẽ không vì Chu Tư Việt không chọn mình mà cảm thấy khổ sở, nhưng Đinh Tiễn lại vì Chu Tư Việt chọn Dương Thuần Từ mà trong lòng thấy đắng chát.

Trong lúc đó.

Ngay khi Chu Tư Việt nhìn Dương Thuần Từ nhiều hơn một cái, Đinh Tiễn yên lặng cúi thấp đầu xuống, sau đó cảm nhận sâu sắc rằng mình cũng những người này chênh lệch quá nhiều, người như Chu Tư Việt, làm sao có thể thích mình chứ.

Có lẽ, cho dù cậu ngồi ngồi cùng bàn với ai cũng sẽ đối xử như vậy.

Có lẽ, ba năm sau, cô sẽ đi Hàng Châu, còn cậu thì ở lại Bắc Kinh.

Và rồi những gì đã diễn ra ở đây, hết như một giấc mộng Nam Kha của thanh xuân tươi đẹp, cuối cùng lại bị thời gian đốt cháy thành không tưởng.

Bất chợt Đinh Tiễn bắt đầu xem kỹ chính mình.

Suýt nữa cô đã quên mất bản thân nên làm cái gì, rốt cuộc cô vẫn khác Chu Tư Việt, cậu có một bầu trời rộng lớn, cậu lại tự do tự tại, trời sinh tính tình thoải mái, Thanh Hoa Bắc Đại đang vẫy tay chào đón cậu.

Mà còn cô, nhất định không bước vào được cuộc sống của cậu.

Điều đó là chắc chắn.

Nhận rõ được điểm này, Đinh Tiễn bỗng nhiên phản chấn lại, không nhịn được lấy tay vỗ vào đầu mình tự nói.

“Trước đó mày làm cái gì vậy chứ!”

Chu Tư Việt liếc cô, cười trêu chọc: “Đầu óc đã không được linh hoạt cho lắm rồi, còn đánh nữa thì có muốn thi đại học không đấy.”

Đinh Tiễn không ngẩng đầu lên: “Thi chứ, đương nhiên phải thi.”

Chu Tư Việt: “Đã nghĩ xong là sẽ thi vào đâu chưa?”

“Hàng Châu, vẫn vậy không thay đổi.”

Chu Tư Việt lắc đầu một cái: “Trẻ nhỏ không dễ dạy.”

“Chẳng lẽ người người thi vào Thanh Hoa mới dễ dạy à?”

Chu Tư Việt thấy Đinh Tiễn nghiêm túc thì lập tức thôi cười, lật sách, thờ ơ nói: “Tôi chỉ nói đại thôi, cậu muốn thi vào đâu thì thi, tôi không có ý kiến.”

Bất chợt thời gian sau đó lại khôi phục bình thường.

Chu thiếu gia vẫn như cũ ung dung đọc sách của mình, Đinh Tiễn tiếp tục vui đầu vào toán, tan học lại như bình thường cùng Khổng Sa Định tay trong tay đi nhà vệ sinh, dáng dấp của Khổng Sa Định luôn khiến nhiều nam sinh lớp khác chú ý nhiều.

Còn Đinh Tiễn chẳng khác gì tiểu nha đầu theo sát người cô nàng.

A quên nói nữa, vị trí ban cán sự văn nghệ của Khổng Sa Định bị Dương Thuần Từ giành mất rồi.

Mặc dù trên mặt Khổng Sa Định không biểu lộ gì, nhưng Đinh Tiễn có thể cảm thấy không những cô ấy không vui vẻ mà còn sinh ra địch ý đối với

Dương Thuần Tử.

Tâm tư giữa nữ sinh đặc biệt nhạy cảm, chỉ cần một cái liếc mắt là đã biết hai người họ không hợp nhau, nhưng với chuyện này thì cánh nam sinh lại chẳng tài nào hiểu nổi, giống như bên này sắp đánh nhau tới nơi rồi, mà bên kia còn ngu ngơ chạy lại hỏi, các cậu đang làm gì vậy?

Dĩ nhiên, Dương Thuần Tử chẳng hề để địch ý của Không Sa Địch vào mắt, người ta vẫn cứ như nữ thần mùa xuân, từ trong sương mù và gió bước ra, tình cờ gặp nhau trên đường thì gật đầu nhìn nhau cười một tiếng, sau đó như tiên nữ nhẹ nhàng lướt qua.

Không Sa Địch ở bên này đã muốn cắn nát hàm răng, phun ra hai chữ: “Vờ vịt.”

Vờ vịt chỗ nào?

Đinh Tiễn cảm thấy cô ấy rất tự nhiên, tự nhiên như tiên nữ thật từ trên trời bay xuống vậy, thế nên cô vỗ vai Không Sa Địch, khuyên nhủ: “Ghen tị sẽ khiến bản thân xấu đi.”

Không Sa Địch bị dọa ôm mặt: “Có thật không?”

Đinh Tiễn nhìn bóng lưng của Dương Thuần Tử, nghiêm túc gật đầu: “Thật.”

Không Sa Địch chợt nắm hai vai cô, vô cùng chân thành nói: “Nói thật, tớ cảm thấy nếu cậu chung diện lên, cũng không đến nỗi khó coi.” Nói xong lại nhìn khuôn mặt cô chăm chú: “Thật luôn, trán cậu có hơi cao, thử để mái che đi xem, cậu thấy thế nào? Cuối tuần chúng ta đi cắt tóc nhé?”

Nói trắng ra chính là muốn rủ cô cùng đi cắt tóc mà thôi.

“Muốn tớ đi cắt tóc cùng cậu thì cứ nói thẳng, có điều cuối tuần này phải giúp em trai học thêm, không thể đi được.”

Không Sa Địch ôm tay cô nũng nịu: “Sao lần tớ tìm cậu cũng không có thời gian thế.”

Đinh Tiễn thấp giọng nói: “Thật sự không có thời gian.”

“Được rồi.” Không Sa Địch thất vọng nói: “Vậy tớ chỉ có thể tìm bạn cũ thôi, nhưng mà điều tớ nói là sự thật, cậu cũng dễ thương lắm đấy, chỉ là trán hơi cao thôi, đầu thì hơi to, có điều che đi thì trông sẽ đẹp lắm.”

Đinh Tiễn nào dám cắt tóc mái, cũng không dám có ý nghĩ này trong đầu, chỉ cần đụng vào một cọng tóc trên đầu thì Diệp Uyển Nhân sẽ liều mạng với cô.

“Thầy bói nói đầu to sau này sẽ làm quan, không thể che lại.”

Không Sa Địch bị cô chọc cười khúc khích, “Cậu còn tin cái đó à?”

Hai người quay lại lớp, Chu Tư Việt vẫn như bình thường lười biếng dựa vào lưng ghế nói chuyện với Tống Tử Kỳ.

Đinh Tiễn mới vừa ngồi xuống thì một tờ giấy được đưa sang, định thần nhìn lại —— bản đăng ký hoạt động thể thao.

“Là sao?”

Chu thiếu gia bắt chéo hai chân: “Thì đăng ký thôi.”

Lớp ba có ít nữ, chỉ có được mười mấy người, mỗi người phải đăng ký hai hạng mục thì mới đủ, Đinh Tiễn biết rõ không thể kéo cả lớp tụt lại phía sau, cô cầm tờ đăng ký cả nửa buổi, cuối cùng tìm hai hạng mục có thể tham gia.

Nhảy xa với nhảy cao.

Vừa viết xong thì thấy Dương Thuần Tử từ phía trước đi tới, đưa hai tờ giấy cho Chu Tư Việt.

“Cậu và bạn cùng bàn điền cả đi.”

Sau đó, Đinh Tiễn thấy Chu Tư Việt bỗng đặt hai chân xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giác Mơng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (2)

Thầm mèn ấy à, chính là trong lòng tớ mở một buổi hòa nhạc, thế nhưng cậu lại là khách quý đặc biệt trong KTV của người khác.

—— Trích từ "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú".

Đây chính là chênh lệch.

Vị thiếu gia này chưa bao giờ để ý đến hình tượng ở trước mặt cô, dù có vất chân lên đến tận trời cũng không thấy cậu khép lại.

Một khi bắt được vài manh mối, thì mọi thứ đều sẽ để lại dấu vết.

Cũng may mà tình ngộ sớm.

Đình Tiễn hoàn hồn, cúi đầu xuống thấp.

Gió khẽ lướt qua làm cánh cửa sổ chậm chạp đung đưa, bên tai là tiếng ừ đứng đắn hiếm thấy của thiếu niên, không còn vẻ biếng nhác của bình thường nữa.

Đúng là Dương Thuần Từ chẳng hề nói nói nhiều với ai cả, ngay đến Chu Tư Việt cũng không phải ngoại lệ, đặt bản kê khai xuống bán cậu rồi xoay người rời đi. Trái lại Chu Tư Việt lại nhìn theo bóng lưng cô ấy một lúc, sau đó tự giấu nhếch miệng cười, chia một tờ cho Đình Tiễn.

Đình Tiễn cảm thấy, liếc mắt nhìn —— Giấy thu thập sở trường.

Đình Tiễn gần như là điền vào ô trống theo bản năng: hội họa. Suy nghĩ một giây lại gạch đi, nghiêm túc ghi lại lần nữa —— phác họa.

"Tôi thấy cậu hợp làm báo bảng đấy."

Chu Tư Việt viết không có, sau đó nhìn tờ giấy của cô mà hừ khế.

Đình Tiễn cẩn thận gấp giấy lại, "Tôi vui."

Cô đã làm báo bảng ba năm ở Duyên Bình, chút chuyện này không làm khó được cô, và đây cũng là chuyện duy nhất cô có hứng thú ngoài việc học.

Đúng như dự đoán, ngày thứ hai sau khi nộp tờ đơn, Dương Thuần Từ chủ động đến tìm Đình Tiễn, mời cô sau này cùng làm báo bảng với mình.

Đình Tiễn do dự, cô có ý định sẽ làm báo bảng, nhưng không muốn làm cùng Dương Thuần Từ.

Hơn nữa, chuyện báo bảng cũng không thuộc sự quản lý của ban cán sự văn nghệ.

"Sao thế? Sợ à?"

Chu Tư Việt nhướn mày nhìn cô.

Tôi sợ cái quỷ ấy.

Đình Tiễn liếc cậu, rồi quay đầu lại nói với Dương Thuần Từ: "Được nhé."

Nữ thần cười với cô: "Được, chủ đề báo bảng số đầu tiên là hội thể thao, tuần sau là thi rồi nên có thể trong khoảng thời gian này phải phiền cậu tan học xong ở lại."

Đình Tiễn gật đầu.

Dương Thuần Từ rời đi, Chu Tư Việt cúi đầu cười nhạt, bỗng Đình Tiễn xáp lại gần nói: "Có phải lúc này cậu đang rất ghen tị với tôi không?"

Chu Tư Việt bỗng quay sang nhìn cô, biểu cảm như gặp quỷ, nhếch môi cười: "Ghen tị... với cậu?"

Đình Tiễn gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng lưng của Dương Thuần Từ, ý là ——

Tôi còn có thể làm chung báo bảng với cậu ấy, có phải cậu rất ghen với tôi không?

Chu Tư Việt nhìn một lúc lâu vẫn chẳng tài nào hiểu nổi, ánh mắt đuổi theo mấy giây rồi thu về, sau đó bất chợt ngồi thẳng dậy, "Có ý gì?"

Nụ cười của Đình Tiễn đông cứng trên mặt, cảm thấy mình đúng là đồ ngớ ngẩn.

Tự dưng khi không lại đi hỏi câu này.

Quyết định không nói chuyện cùng cậu nữa, cô le lưỡi khoát tay: "Không có gì hết không có gì hết, tôi rảnh quá ấy mà, mau làm bài tập đi."

Chu Tư Việt mù mờ nhìn cô với cái nhìn (tạm thời cho là) đầy ấp thâm tình trong ba giây, sau đó lạnh lùng thốt ra hai chữ: "Ngớ ngẩn."

Cậu mới ngớ ngẩn.

Cậu là đồ cực ngớ ngẩn.

Cậu cực cực cực ngớ ngẩn.

Đình Tiễn âm thầm đáp trả.

Kết quả là thiếu niên thờ ơ lật sách, tầm mắt theo đó mà dời đi, đến mí mắt cũng chẳng thèm nhúc: "Có gì thì nói đi, nín nhịn như vậy không sợ hư phổi à?"

Đình Tiễn: "Cậu mới là đồ cực ngớ ngẩn."

Chưa thấy người nào mắng lại như vậy cả.

Nói rồi cũng chẳng để ý đến cậu nữa, mở sách bài tập ra bắt đầu giải bài.

Khóe môi Chu Tư Việt giật giật, trông khá vui.

Bỗng lớp học xôn xao, bên ngoài cửa sổ có bóng người đi qua, Khổng Sa Định kích động quay lại đập bàn cô, "Hot boy trường hot boy trường! Mau nhìn hot boy của trường đi!"

Ý, còn cả nhân vật hot boy trường nữa à?

Đình Tiễn vẫn cứ cho rằng hot boy trường Yến Tam là Chu Tư Việt rồi, quả nhiên cô chỉ là ếch ngồi đáy giếng, đưa ánh mắt tò mò nhìn ra ngoài lớp, trông thấy một nam sinh vừa cao vừa gầy đứng ngoài hành lang đang nói chuyện với Dương Thuần Tử.

Quả nhiên hot boy trường này rất "hot".

Nhuộm tóc hồng, hót sọc tóc hai bên, để tóc mái trước trán vừa dày vừa nặng. Đình Tiễn của lúc đó chỉ thấy một quá cường điệu rồi, quả thật tướng mạo của cậu ta rất đẹp, gần như có thể sử dụng hai chữ xinh đẹp để hình dung, còn dễ nhìn hơn cả con gái nữa.

Cái này cái này cái này... là ai bầu chọn vậy?

Cô vẫn thích kiểu sạch sẽ thoải mái rục rờ như Chu Tư Việt hơn.

Đưa con phản nghịch trong Khổng Sa Định đã dần thành hình, "Tiễn Tiễn, cậu có cảm thấy cậu ta trông giống minh tinh Hàn Quốc gì đó không, gần đây mới nổi lên ấy." Cho tới bây giờ Đình Tiễn ít khi xem tivi, sao trong nước còn chưa biết hết thì sao biết được minh tinh Hàn Quốc chứ.

Khổng Sa Định cau mày, ngón trỏ gõ nhẹ huyệt thái dương, cuối cùng cũng sực nhớ: "Là Hyunbin! Có phải rất rất đẹp trai không?"

"Đúng thế đúng thế, siêu điển trai luôn." Đình Tiễn phụ họa: "Cậu ta học lớp nào? Tên gì?"

Khổng Sa Định: "Hạ Tư Hàn. Lớp tám đấy, có phải tên nghe rất êm tai không?"

Đình Tiễn gật đầu như giả vờ, không thể đồng ý hơn nữa, "Quá êm tai."

Lập tức nghe thấy hai người bên cạnh nói:

Tổng Tử Kỳ: "Đồ hám trai."

Chu Tư Việt: "Đồ ngốc."

Hai người làm như không nghe thấy, tiếp tục thảo luận.

Đình Tiễn hỏi: "Thành tích ra sao?"

Thật ra là cô muốn hỏi, thành tích so với Chu Tư Việt thì thế nào?

Khổng Sa Định: "Cũng từ trường liên cấp lên, thành tích không tốt lắm, có điều hot boy mà, có cái giữ thể diện là được, cậu không thấy đi chung với cậu ta rất nổi sao?"

Đình Tiễn muốn nói là không thấy.

Nhưng nhìn sang Chu Tư Việt ngồi cạnh, cô vẫn trịnh trọng gật đầu.

Gần như cùng lúc đó, Chu Tư Việt cười xì, "Nếu Hạ Tư Hàn biết lớp ba có hai người các cậu, đoán chắc lần sau cũng không dám đến tìm Dương Thuần Từ nữa đâu."

Xì.

Hai người ngoài hành lang đã nói chuyện xong, Dương Thuần Từ ôm sách vở về lớp, lúc rời đi Hạ Tư Hàn có nhìn vào cửa sau, lên tiếng chào hỏi với Chu Tư Việt rồi sải bước rời đi.

Về sau Đinh Tiễn mới biết cái danh tiếng ngồi cùng bàn này của cô lớn đến mức nào.

Trước kia ở trường liên cấp Chu Tư Việt rất nổi tiếng, nhiều bạn, cả "yêu ma quỷ quái" gì đó cũng qua lại được, vì giỏi toán nên thường đại diện trường tham gia vài cuộc thi quốc gia, cũng quen không ít học sinh ngoài trường.

Gần như mỗi một lớp đều quen một hai người.

Đừng nói đến hội bạn chơi với nhau từ bé Tưởng Trầm Tống Nghi Cần, mà cả Dương Thuần Từ và Hạ Tư Hàn đều là bạn cùng lớp trước kia.

Sau khi Hạ Tư Hàn rời đi, bỗng Chu Tư Việt nhìn cô nói: "Không nhìn ra đấy, thì ra cậu thích kiểu đấy à?"

Nụ cười của cậu ở trong mắt Đinh Tiễn khá là nhếch nhếch, tiểu cô nương bĩu môi theo bản năng: "Không có ai quy định tôi phải thích kiểu như cậu cả..."

Trong lớp ầm ĩ ồn ào, tiếng nói chuyện râm ran bên tai không dứt, Chu Tư Việt không nghe rõ, cả cái gì cơ?

Lúc này Đinh Tiễn mới giật mình nhận ra mình nói gì, hốt hoảng nhìn cậu bảo, "Không có gì."

"Tôi phát hiện gần đây cậu có hơi bị thần kinh đấy..." Chu thiếu gia liếc nhìn cô, "Không phải học đến ngu rồi đấy chứ?"

Đinh Tiễn mặc xác cậu, nằm úp mặt xuống bàn.

Trong khuôn viên sân trường, vào thời gian phát thanh buổi trưa, một giọng nữ du dương dễ nghe chui lọt vào tai.

"...Có gió nhẹ, mây trắng, cùng anh kẻ bên em,

Ghé tai nghe lòng hạnh phúc cảm kích.

Chẳng cầu gì lớn lao, ngoài mùa hè như thế,

Chỉ cần trải qua, một lần mà thôi"

Bài "Đồng hành cùng người" của Tịch Mộ Dung được MC đọc lên vô cùng uyển chuyển, thanh âm cứ tựa chim én vỗ cánh nhảy trên mỗi ngõ ngách cành cây trong sân trường, lượn vòng xung quanh, không ngừng truyền vào tai cô.

Tâm tình nữ sinh của Đinh Tiễn đắm chìm trong đó, đôi mắt dần dà trở nên phiến muộn, chợt bên tai nghe thấy người không hiểu phong tình nói: "Phát mấy cái này còn không bằng phát công thức toán, vừa ồn vừa lãng phí thời gian."

"..."

Cậu theo chân môn toán của cậu đi chết chung đi.

Khi quyết định bỏ ra khỏi vùng bùn thẳm mền này thì thời gian chỉ còn lại một tuần ngồi cùng bàn, Đinh Tiễn khó mà thay đổi, vì cô không không chế được mình, bên ngoài khoác lên lớp áo không thêm để tâm, thế nhưng lại luôn không nhìn được mà lên nhìn cậu.

Nhìn ngang nhìn dọc, bất kể là nhìn thế nào, cô đều cảm thấy Chu Tư Việt càng nhìn càng đẹp mắt, càng nhìn càng dễ coi.

Đặc biệt là lúc giải toán.

Ngồi bút kia xoay vòng liên tục, cô không nhìn nổi lại dán mắt nhìn, mà nhìn rồi lại thấy phiến lòng.

Bây giờ cô chẳng khác gì người sa lầy cả.

Bước ra một tắc là lại lún xuống ba tắc, càng lúc càng lún sâu, cái cảm giác bất lực ngày càng rõ ràng, thẳm buồn bức vì mình lạc hậu, lại giận cậu thờ ơ.

Thế là có màn sau đây:

Đinh Tiễn: "Cậu có phiền không thế, có thể đừng xoay bút nữa được không!"

Chu Tư Việt im lặng nhìn cô, cũng chẳng so đo gì, cúi đầu tiếp tục giải bài, không xoay bút nữa.

Phần lớn thời gian, với những con giận khó hiểu của phái nữ, các chàng trai cũng chỉ cho rằng là kỳ kinh nguyệt đến, Chu Tư Việt cũng không ngoại lệ, nên khi Đinh Tiến không nhận được quát cậu, hiếm khi thấy Chu thiếu gia tốt tính đáp: "Ừ? Thì thế nào?"

Giọng của cậu vốn đã dễ nghe rồi, nay lại còn mang theo giọng mũi càng khiến Đinh Tiến sững sờ.

Nực cười, cậu ta có bao giờ dỗ người đâu, không phải lần đó đâm thọc cô tới mức thương tích đầy mình sao.

Vào giây lát đó, cô rất muốn lắc bả vai cậu như Nhĩ Khang lắc Từ Vy, sau đó lớn tiếng quát vắn ——

"Rốt cuộc cậu có thích tớ không hả!!"

Cô biết rõ mình không có lá gan đó, chỉ cần một cái nhìn của cậu thôi cũng đã đủ khiến mình rã rời.

Cô không dám hỏi, sợ biết được câu trả lời của cậu.

Thậm chí có một khoảnh khắc, cô vĩnh viễn hy vọng, chút thắm mến này có thể âm thầm kết thúc đi.

Đến chết cũng không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (3)

Với tình cảm thắm mến này, cứ thế kiên trì còn dễ dàng hơn buông tay nhiều.

—— Trích "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú"

Giống như về chuyện này, từ trước đến giờ đều không bình đẳng; thích một người, vào thời điểm bạn trông đợi câu trả lời tương tự ở đối phương, thì bạn đã thua rồi.

Đinh Tiến kịp thời ý thức được rằng mình và Chu Tư Việt rất khác nhau, cũng biết cậu sẽ không thích mình. Thế nên, trước khi bao ý đồ trong cô nhấn chìm mình thì mau chóng thu nó lại, kéo quan hệ của hai người trở lại đồng đẳng.

Ít nhất không để mình trông quá hèn mọn.

Ai đó đã nói, thích một người, là phải cúi đầu xuống cát bụi mới nở hoa.

Bà đây không thêm

Lớp học buổi chiều yên tĩnh thoải mái, yên lặng như tờ, ánh mặt trời ảm áp từ bên ngoài chiếu vào, rải thành một tầng ánh vàng rực rỡ.

Giáo viên tiếng anh máy móc giảng cách dùng của phó từ cùng giới từ, thanh âm nhạt nhẽo không có gì lạ cả, chỉ tỏ khiến người nghe cảm thấy buồn ngủ, Đinh Tiến chống cằm mở to mắt, cố làm cho mình tỉnh táo.

Kết quả là bị Ngu Thục Quân bắt tại trận.

Con người xoay chuyển, cảm hắt về phía cô, dưới cặp kính là đôi mắt sắc bén, "Bạn học nữ ngồi hàng cuối của tổ một."

Đinh Tiến còn đang suy nghĩ là ai lại xui xẻo như vậy, thì tất cả mọi ánh mắt đồng loạt hướng về cô, trong chớp mắt cả người sững sờ, tay vẫn đang đỡ lấy mắt.

Ngu Thục Quân thôi nhìn, bình thần nói: "Đặt câu với giới từ about, dùng cách tôi vừa giảng lúc nãy."

Cô vừa mới giảng gì vậy?

Đầu óc Đinh Tiến vẫn còn mơ hồ.

Có người nói nhanh bên tai, dùng thanh âm có thể cho cô nghe được một câu tiếng anh ——

"The train is about to leave."

Bạn nói xem.

Bảo tôi không thích cậu ấy thế nào đây.

Đình Tiễn dựa vào câu đó đọc một lần, mới vừa đọc xong, trong lớp vang lên một tràng cười, Đình Tiễn phản ứng không kịp, Ngu Thục Quân vỗ bàn một cái, mặt nghiêm túc: “Cười cái gì?”

Ngu Thục Quân trông dịu dàng nhưng tính khí lại không tốt lắm, vào lúc tức giận hay đẩy gọng kính, mọi người đều cúi đầu xuống, không dám cười tiếp nữa.

Ngu Thục Quân lần nữa nhìn về phía Đình Tiễn, “Chu Tư Việt, em đọc lại câu vừa rồi một lần nữa.”

Ghế bên cạnh dịch ra sau, một bóng người cao lớn đứng lên, che phần nửa ánh sáng bên cô, chiếc áo T-shirt vải bông mịn màng khẽ chạm vào bả vai cô, còn mang theo chút hơi ấm xốt lại.

Giọng thiếu niên vững vàng lặp lại một lần nữa.

“The train is about to leave.”

Thế là Đình Tiễn đã biết vấn đề của mình nằm ở đâu.

Cậu phát âm rất chuẩn, chuẩn khẩu âm Mỹ, nghe như âm thanh từ trong băng phát ra; có so sánh mới biết, cô phát âm đúng chuẩn kiểu âm Tung Quốc.

Mang nồng nặc âm vị nhựa.

Duyên Bình không chú trọng việc phát âm của học sinh cùng với khóa học ngoài giờ, chỉ cần thành tích thi cuối kỳ cao là được rồi, còn những thứ khác chỉ là mây trời mà thôi, dẫu sao thì những đứa trẻ ở đó cũng ít xuất ngoại.

Đình Tiễn lung túng đỏ bừng mặt.

Ngu Thục Quân gật đầu tỏ ý cho Chu Tư Việt ngồi xuống, rồi nói với Đình Tiễn: “Muốn chú trọng cách phát âm, thì mỗi ngày phải nghe nhiều từ một chút, em học thêm cách phát âm với bạn cùng bàn đi.”

Đình Tiễn gật đầu, vừa định ngồi xuống thì lại nghe Ngu Thục Quân hỏi:

“Em tên gì? Số thứ tự bao nhiêu?”

Cô khẽ báo: “Ba mươi tám, Đình Tiễn.”

Ngu Thục Quân dùng bút đánh dấu vào danh sách, nói: “Ngồi xuống đi, về nhà nhớ luyện tập.”

Cô không biết Ngu Thục Quân ghi gì vào danh sách, có lẽ gạch tên cô, phát âm không được, e là chú ý tới cô rồi. Nhưng điều đấy thôi đã đủ đủ kích Đình Tiễn.

Cô đã từng là học sinh giỏi trong mắt của thầy cô, được mọi người tặng bóc, tán thưởng, tranh giành. Mỗi lần thi đều đứng nhất, mỗi lần giáo viên nhắc tới cô đều là nụ cười triu mến, mặt đầy gió xuân.

Diệp Uyển Nhân từng dương dương đắc ý khoe khoang phiếu điểm của cô với chị em dâu, thì có người từng nói lại một câu thế này.

“Con gái ấy mà, lên cấp ba là coi như tâm tư phân tán, dễ sụt thành tích lắm, vẫn là sinh con trai tốt hơn.”

Lời đấy nói thẳng trước mặt bà.

Lập tức, Diệp Uyển Nhân sầm mặt.

Từ lúc đó tới nơi này.

Sự tự tin của Đình Tiễn sắp bị sụp đổ xuống con số không rồi.

Từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên trong lòng cô sinh ra cảm giác chán ghét học hành.

Hơn thế nữa, cô còn thay đổi hành vi rất nhanh —— cô lại trốn học.

Tiết cuối của buổi chiều là giờ tự học, ra tiết Đình Tiễn đi vệ sinh xong cũng không quay lại, mà đến thẳng tòa nhà của khối mười hai.

Khối mười hai nằm ở phía tây, là một tòa nhà độc lập. Ban đầu đây là một phòng thí nghiệm, sau đó có người quyên góp xây mới, trường học mới cải tạo tòa nhà thí nghiệm này thành khối mười hai, giống như đám bệnh nhân bị cách ly bởi dịch SARS vậy.

Quả thật bọn họ ai ai cũng là bệnh nhân.

Trúng một loại virus tên là "thi đại học".

Tòa nhà khối mười hai vô cùng yên tĩnh, không như học sinh khối mười với mười một ngập tràn ước mơ với mái trường này, tùm tùm hai ba nhóm đứng ngoài hành lang cùng tán gẫu, xem xem bạn nữ nào đẹp nhất.

Thế nhưng tòa nhà này rất trống, Đinh Tiễn bước lên cầu thang nặng nề, chẳng khác gì đi lạc vào tòa lâu đài bị bỏ hoang nơi ngoại thành, còn bên trong là những binh lính đang mài vũ khí soàn soạt.

Đinh Tiễn tìm một "binh lính" tên Hứa Kha trong số đó.

Chàng trai để đầu cạo đơn giản, mặc chiếc áo polo màu đen, quần dài màu đen cùng với đôi giày bình thường bước ra khỏi lớp học, lúc đi ngang qua một nam sinh chơi chung với mình thì bị cậu ta trêu đùa: "Nhanh thế mà đã có đàn em gái đến tìm cậu rồi à Hứa Kha?"

Hứa Kha nghiêm túc đẩy kính: "Chớ nói nhảm, đây là đồng hương của tôi."

Người kia cười đi ra.

Lúc này Hứa Kha mới nhìn Đinh Tiễn, cười một tiếng: "Sao em lại đến đây?"

Đinh Tiễn cúi đầu: "Em muốn nói chuyện với anh một lát, được không ạ?"

"Dĩ nhiên là được rồi."

Hứa Kha dẫn cô lên sân thượng.

Trên sân thượng gió lớn, ngay tức khắc thổi bay tâm tình của cô lộ nguyên hình, tiểu cô nương đỏ mắt rung rung.

Hứa Kha nhìn cô, nói: "Không quen hả?"

Đinh Tiễn chun mũi, "Bình thường ạ."

Hứa Kha cười: "Bình thường thật à?" Nói xong thì giả vờ xoay người đi: "Vậy anh đi nhé?"

Đinh Tiễn thất thanh, lúi kéo anh lại.

Anh cho cô thời gian để ổn định lại cảm xúc.

Hứa Kha quay người lại, "Nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?"

Đinh Tiễn lại chun mũi lần nữa, đổi đề tài: "Ngồi cùng bàn với anh là nam hay nữ?"

Hứa Kha a lên một tiếng với vẻ khó tin, còn cứ ngỡ cô sẽ hỏi vấn đề học tập.

Đinh Tiễn ây da, thả cánh tay đang lôi anh ra xuống: "Anh trả lời trước đi."

"Là nam."

"Vậy anh có ngồi cùng với bạn nữ không?"

"Có."

Hứa Kha thành thực trả lời.

"Vậy bàn cùng bàn nữ đó đối xử với anh có tốt không?"

"..." Hứa Kha nói: "Bạn cùng bàn không tốt với em à?"

"Không không không."

Đinh Tiễn thở dài, cảm thấy thế nào cũng không nói được, vậy là dứt khoát đổi câu hỏi: "Được rồi, cách phát âm tiếng Anh của anh có chuẩn không?"

"Giáo viên tiếng Anh nói em phát âm không chuẩn?"

Rốt cuộc Hứa Kha cũng đã hiểu.

Đinh Tiễn gật đầu.

Trái lại về chuyện này thì Hứa Kha có rất nhiều kinh nghiệm, anh nói liên tục: “Cũng bình thường thôi, do lúc bé chúng ta phát âm ABCD không giỏi, lát em về tìm nhiều từ mang ra đọc là được, hoặc là trao đổi nhiều với người có khẩu âm tốt, đương nhiên sẽ phát hiện ra vấn đề, em có nghe đến Crazy English của Lý Dương chưa*? Chỗ anh có một cuốn đấy, lát em mang về đọc xem sao, muốn học phát âm thì phải đọc nhiều nói nhiều, hồi đó anh phải bỏ ra nửa năm mới tốt lên được.”

*(*Phương pháp học tiếng Anh cuồng nhiệt (Crazy English) là phương pháp do một giáo viên người Trung Quốc tên là Lý Dương khởi xướng. Có thể tham khảo thêm ở google.)*

“Vâng ạ.”

Hứa Kha: “Em mới nói bạn cùng bàn là thế nào đấy? Em với bạn ấy hay cãi nhau? Hay là bạn ấy bắt nạt em?”

Đình Tiễn cúi đầu, ngón tay để trước mặt vẩn vơ vẩn lụi, lầy dững khì nói: “Em cảm thấy có lẽ bạn ấy thích em...”

Kết quả Hứa Kha cười rất to: “Là em thích cậu ta chứ?”

Trời má.

Nói khó hiểu như vậy mà vẫn bị phát hiện.

Đình Tiễn trừng mắt, Hứa Kha lập tức ngừng cười: “Không lộn xộn nữa, có thể lắm chứ, xem ra nam sinh kia cũng không tệ, để đó bao giờ anh qua xem chút.”

“Từ lúc nào mà anh lăm chuyện thế?”

Hứa Kha: “Anh chỉ tò mò thôi mà, không biết chàng trai như thế nào mà lại khiến em có không tập trung đến thế. Em quên rồi à, mấy đứa bạn của em đặt biệt hiệu cho em là gì nhỉ? Nữ thần Duyên Bình?”

Nói rồi Hứa Kha lại cười to một trận.

Đình Tiễn tính xoay người rồi đi, kết quả Hứa Kha gọi cô lại: “Về phương diện tình cảm, anh không thể cho em nhiều lời khuyên được. Anh chỉ có thể nói với em rằng, phải tự tin lên, không phải trước kia ở Duyên Bình em rất hăng hái sao, đừng nói chỉ là một bạn cùng bàn, cho dù toàn bộ nam sinh trong trường đều thích em, vậy thì có gì lạ đâu.”

Thượng đế nói, cô nương trời sinh đã như vậy rồi đấy.

Cám ơn Thượng đế.

Đình Tiễn rón rén trở lại lớp học.

Mới vừa kéo ghế ra thì bên tai nghe thấy câu hỏi thăm không mặn không nhạt: “Cậu đi đâu đấy?”

Có lẽ do cuộc nói chuyện với Hứa Kha đã có tác dụng, giờ phút này cô thấy mình tựa như đóa hồng người người muốn tranh giành, nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, sau đó quay sang Chu Tư Việt nở nụ cười xinh đẹp, thốt ra năm chữ ——

“Không, liên, quan, đến, cậu.”

Không cần sợ hãi, cứ thế mà làm

Giận cậu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (4)

Xem bộ phim này xong, tớ sẽ không thích cậu nữa, cũng không cần như kẻ bị bệnh tâm thần nữa.

Tớ nói thật đấy.

—— "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú".

Mà trong mắt Chu Tư Việt, Đình Tiễn của lúc này hết như người bị bệnh tâm thần, khỏe môi cậu giật giật, trong chất giọng uể oải có vẻ hài hước: "Còn lâu tôi mới thèm biết chuyện của cậu, vừa rồi chủ nhiệm đến, hỏi tôi cậu đi đâu?"

Phụt ——

Không phải vào giờ này Lưu Giang đi đón con sao?!

Lưu Giang nổi danh hay thích gọi phụ huynh, vừa nghĩ đến gương mặt của Diệp Uyển Nhân, da đầu cô bắt đầu tê dại, thần kinh căng cứng.

Lập tức tìm Đình Tiễn nhảy lên đến tận cuống họng, nhảy thành thịch không ngừng, đầu lưỡi lấp bắp: "Cậu cậu... cậu nói thế nào?"

Chu Tư Việt đang giải đề, ngẩng đầu lên nhìn cô mỉm cười: "Với cái gan này của cậu mà còn dám phản nghịch à?"

"Ai phản... phản nghịch... chứ." Cô thấp giọng phản bác.

Thiếu niên nhưn mày, rồi lúc này mới lười biếng đáp: "Tôi nói với thầy là cậu đi vệ sinh."

Nói rồi cầm bút gõ lên đầu cô, không đau: "Cậu đấy, đòi trước tích đức gì mà có thể ngồi cùng bàn với tôi vậy chứ."

Đình Tiễn thờ phào nhẹ nhõm, trái tim lại đặt xuống vị trí cũ, cười với cậu một tiếng: "Cảm ơn cậu nha Chu Tư Việt."

Bỗng trịnh trọng gọi người ta như thế làm Chu Tư Việt thấy kỳ quái liếc cô, tiểu cô nương bỏ lại một câu như thế rồi dứt khoát quay đầu đi giờ vỡ ra, không nhìn cậu nữa.

Cái vẻ lạnh nhạt này khiến cậu không nhận được nhìn Đình Tiễn thêm lần nữa.

Tối gần tối, trời chiều vương vãi ánh tà dương cuối ngày, nghiêng nghiêng hắt qua cửa sổ rọi vào lớp học, bóng dáng cô nương nhỏ bé cứ thế chiếu rọi dưới tia sáng, mấy cọng tóc con trên đỉnh đầu dựng đứng, khẽ bay theo gió nhẹ.

Thật ra cô rất trắng, chỉ là quá gầy mà thôi, trên người không được mấy lạng thịt, vóc dáng cứ thiếu thiếu thế nào, không có điểm gì đáng để thưởng thức, cứ như mình chỉ cần một tay là có thể xách được cô lên.

Thật ra lúc hai người còn bé đúng là có gặp nhau một lần.

Giống như Diệp Uyển Nhân nói, đêm đó hai người họ ngủ chung một giường, nhưng khi đó mới bốn năm tuổi? Hay là sáu bảy tuổi?

Chu Tư Việt không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ lúc ấy đang nghỉ hè, cậu bị ông bà nội đưa về nông thôn ở, đúng lúc thời gian đó vừa bị lũ, nhà ông nội bị ngập lụt, chăn giường chiếu nệm đều ướt đẫm, trên đất toàn là bùn lầy, không thể nào ở được, lúc ấy mới qua nhà họ Đình ở trong xóm ngủ một đêm.

Lúc ấy nhà họ Đình vẫn chưa sinh Đình Tuấn Thông, nhà đã nhỏ mà giường càng nhỏ hơn, giường của Đình Tiễn chỉ là giường gấp chưa tới một mét hai, mẹ Đình mới để cậu chen chúc cùng Đình Tiễn, cậu không chịu, một nam tử hán bé làm sao có thể ngủ chung một giường với con gái được, sống chết không chịu, kết quả là ông nội nói với mẹ Đình: Vậy thì đính hôn từ bé đi.

Lúc ấy Chu Tông Đường đang ở độ cường thịnh, Diệp Uyển Nhân thăm tự quyết, mập mờ đồng ý.

Có điều dù thế Chu Tư Việt cũng không chịu lên giường, cuối cùng buồn ngủ quá nên nằm trên bàn ngủ thiếp đi, bị Diệp Uyển Nhân ôm vào giường Đình Tiễn, tiểu cô nương lúc đó còn đang say giấc, chợt không hiểu vì sao bên cạnh lại có một cậu bé, làm cô cực kỳ kinh ngạc.

Diệp Uyển Nhân làm động tác suýt với cô.

Đình Tiễn cam chịu nhìn Chu Tư Việt.

Cậu bé ngủ rất say, da trắng như đồ sứ, lông mi dài khép lại, chân mày cứ nhíu chặt, ánh trắng bàng bạc ngoài khung cửa như vòng ôm của người mẹ, dịu dàng vuốt ve vỗ về đứa bé trên giường say giấc.

Sau đó...

Có lẽ vì con lũ ban ngày mà... tối đó Chu Tư Việt tè dầm.

Đã lớn như thế rồi, cậu lập tức có ý thức ngay, lần đầu tiên tè dầm khiến cậu đỏ mặt ngồi phất dậy, mặt ngơ ngác nhìn Đình Tiễn, rồi lại nhìn khăn trải giường dưới thân mình.

Đình Tiễn nín cười.

Chu Tư Việt cầm gối lên đập xuống: "Cười cái quỷ."

Đình Tiễn thôi cười, trong đầu nghĩ: Tiểu thiếu gia trên thành phố đúng là dễ cáu.

Cô nương lúc đó hoạt bát linh động hơn bây giờ nhiều, che miệng cười một hồi, mắt nhỏ chớp chớp nói: "Tớ phải mách với mẹ, nói cậu làm bẩn giường tớ."

"Cậu quay lại đây!"

Chu thiếu gia ngồi trên giường, lại cầm gối đập cái nữa.

Đình Tiễn không để ý đến cậu, xoay người đi định mở cửa: "Tớ phải mách mẹ, cậu còn ném gối tớ."

Trần Diên Bình chỉ có trăm dặm, rảnh rồi nhất chính là Diệp Uyển Nhân và một đám phụ nữ, hề không có gì làm là cứ thích tụ tập ở đầu cầu, bờ sông tán gẫu chuyện người khác, lần trước còn nghe con nhà này nhà nọ đã lên sáu rồi mà còn tè dầm, sau đó mấy cô mấy bà vây quanh cười khanh khách run cả người.

Lúc đó cậu bé đã có thể diện rồi.

Trước khi Đình Tiễn mở cửa, cậu lập tức nhảy xuống giường kéo người lại, lúc nhỏ Đình Tiễn cũng coi như đầy đặn, mặt tròn trịa, dáng dấp rất dễ thương, đặc biệt tiếng cười lạnh lạnh như chú sơn ca.

Cậu bé đưa ra điều kiện: "Cậu rửa khăn trải giường cho tớ, đừng nói mẹ biết, lần sau cậu lên thành phố thì tớ sẽ đưa cậu đi chơi."

Đình Tiễn chớp mắt nói: "Tớ cũng không lên thành phố."

Biểu cảm của cậu bé cứ như nói cậu là đồ ngốc: "Dù sao cậu cũng phải lên thành phố đi học, chẳng lẽ cậu muốn móc meo cả đời ở cái trấn nhỏ này à?"

Đình Tiễn nghĩ ngợi, cũng đúng, nhiều bạn nhiều đường, thế là khoai trá thành giao.

Trước ngày khai giảng lúc hai người gặp nhau ở nhà họ Chu, Chu Tư Việt cảm thấy cô nương này đến là để đòi nợ.

Có điều khai giảng đã lâu thế rồi, cô lại chẳng hề nhắc đến một chữ.

"Này."

Chu Tư Việt gấp ngón trở gõ lên bàn cô.

Đình Tiễn ngẩng đầu, khó hiểu nhìn cậu.

Thiếu niên thu tay về, sờ chớp mũi ho khê một tiếng, "Cuối tuần này..."

Đình Tiễn càng khó hiểu, "Sao?"

Chu Tư Việt khôi phục vẻ lạnh lùng: "Cậu muốn đi đâu chơi?"

"???"

Cậu muốn hẹn hò với tôi?

Vì tôi từ bỏ nên cậu không cam lòng? Phải không?

Đình Tiễn ngạc nhiên tròn tròn mắt, "Cậu muốn làm gì?"

Fuck.

Chu Tư Việt đập xuống đầu cô, "Vẻ mặt này của cậu là gì đấy? Dẹp nó đi."

Đình Tiễn cười hề hề, cổ đè nén sợ hãi trong lòng xướng: "Ừ, có gì phải làm hả?"

Chu Tư Việt hừ một tiếng, tiếp đó lại dựa ra sau ghế, cánh tay vất lên thành ghế, "Không phải là cậu mới đến à, tôi chỉ đang làm tròn chức trách của chủ nhà mà thôi."

Đình Tiễn nhìn cậu đầy phòng bị.

Chu Tư Việt mất kiên nhẫn, dùng tay đập xuống mặt bàn: "Có đi hay không?"

Đình Tiễn lắc đầu, một lát sau lại gật đầu.

"Rốt cuộc là có đi không?"

"..."

Chu Tư Việt nhướn mày.

Đình Tiễn cụp mắt, haiz, đi đi.

"Đi đâu?"

Chu Tư Việt lườm cô: "Cậu muốn đi đâu?"

"Đến rạp phim đi, tôi chưa xem phim chiếu bóng bao giờ."

Đình Tiễn cố ra vẻ thoải mái, nhìn cậu với ánh mắt háo hức.

Xem bộ phim đấy xong, tớ sẽ không thích cậu nữa, cũng không cần như kẻ bị bệnh tâm thần nữa.

Tớ nói thật đấy.

Chu Tư Việt vui vẻ, lại vất hai chân lên, khôi phục dáng vẻ thiếu gia trước sau như một, cong môi giễu cợt, "Được thôi."

Chuông tan học vang lên.

Tiết cuối cùng của ngày thứ sáu, mọi người ủa ra khỏi lớp như ong vỡ tổ, Đình Tiễn ngồi trên ghế thu dọn sách vở, Dương Thuần Từ quay đầu lại nhìn Đình Tiễn, nói: "Đình Tiễn, hôm nay chúng ta ở lại làm báo bảng nhé."

Cô khẽ gạt đầu, nhét cặp sách vào dưới học bàn.

Tổng Từ Kỳ quay lại, "Tư Việt, đi đánh bóng đi, Tường Trầm đang đợi ở cửa."

Chu Tư Việt thong dong dựa vào ghế, gãi nhẹ mắt thu hồi vẻ biếng nhác, cậu đứng lên, đẩy cặp sách vào dưới học bàn, "Đi thôi."

Hai người khoác vai đi ra ngoài, Tổng Từ Kỳ liếc nhìn Đình Tiễn, cười hì hì: "Hay là để hôm nay tao cũng dỗ bạn cùng bàn của mày đi, rồi mày nhường tao ba trái."

Nắng hoàng hôn chiếu xuống hành lang ngoài lớp học, chiếc bóng của thiếu niên bị kéo dài ra.

Chu Tư Việt đút một tay vào túi quần, vừa đi vừa dùng tay khác tóm lấy gáy Tổng Từ Kỳ, kéo người đi tới trước, nhin cười mắng: "Cút."

Tường Trầm không hiểu gì: "Ba trái gì cơ?"

Tổng Từ Kỳ giải thích: "Lần trước tao lỡ chọc giận tiểu quái thú, nó cứ bắt tao phải dỗ người ta vui mới được, dỗ vui thì nhường tao ba trái."

Tường Trầm chửi một tiếng, ngạc nhiên nhìn Chu Tư Việt: "Không phải đấy chứ? Mày nhường rồi á?"

Tổng Từ Kỳ: "Nhường đó."

"Fuck. Chu Tư Việt, mày không phải thế đấy chứ? Mày ngó lơ người đẹp như Nghi Cầm mà đi thích con nhò kia?"

Chu Tư Việt đập Tường Trầm, "Thích cái đéo."

Ba thiếu niên kẻ đẩy người kéo ầm ĩ đi đến sân bóng.

Không Sa Định quay xuống nói với Đình Tiễn: "Nè Tiễn Tiễn, cậu đi xem họ chơi bóng với tớ nhé?"

Đình Tiễn: "Tớ phải làm báo bảng."

Không Sa Định lộ vẻ tiếc nuối, "Haiz đáng thương quá, vậy tớ đi một mình vậy, tớ phải đi xem mới được, dạo này có nhiều đứa con gái tới xem lắm, cậu phải cẩn thận đấy!"

Đình Tiễn không cười: "Xem thôi mà, liên quan gì đến tớ."

"Cứng mồm lắm." Không Sa Định sờ đầu cô, "Có điều không hiểu sao mà tớ có trực giác, người cuối cùng của cậu ta nhất định là cậu."

Lúc nói câu này, Không Sa Định cố ý nhìn Dương Thuần Từ đang cầm hộp phấn ở đằng trước, rồi lại nói tiếp: "Tớ luôn cảm thấy trên người cậu có một luồng sức mạnh, rất độc."

Đình Tiễn sùng sốt.

Rồi lại nghe Khổng Sa Định thần bí như bà đồng, nói: "Người có thể từ Diên Bình đến, nhất định không đơn giản. Hứa Khả là một này, cậu là một này."

Đinh Tiễn đẩy tay cô ra: "Nếu thi đại học có môn đoán mệnh thì chắc chắn cậu được tối đa điểm luôn đấy, giả thần giả quỷ, chẳng ai bằng được cậu."

Khổng Sa Định ôi cha một tiếng: "Đừng có mà không tin, tổ tiên tớ có người làm đoán mệnh đấy, lúc nào cậu có rảnh tớ sẽ dẫn cậu đi xem, tớ thấy trước trán tiêu nha đầu cậu có tia sáng đỏ, gần đây có số đào hoa đó."

Số đào hoa?

Cô cũng sắp chết trong cái đào hoa này rồi.

Đinh Tiễn không nghe nổi nữa, đuối cô nằng đi.

Rốt cuộc trong lớp chỉ còn lại cô và Dương Thuần Từ, thêm một ủy viên ban tuyên truyền.

Ủy viên ban tuyên truyền là một nam sinh đeo kính, đã lùn lại mập, đầu tròn tròn, chỉ biết cắm cúi làm bài.

Dương Thuần Từ cầm hộp phấn đi tới cạnh cô, "Chúng ta bắt đầu trước đi."

Giọng Dương Thuần Từ rất đầm ấm, tinh tế nghe rất thoải mái.

Đinh Tiễn gật đầu, đi đến cạnh cô ấy cầm một cục phấn lên, "Mình vẽ bên này trước, có phác họa tổng thể không?"

"Không có, không kịp nữa rồi, cậu tự phát huy đi, cậu vẽ trước nhé, mình đi tìm mấy câu slogan tinh thần thể thao để chép đây." Dương Thuần Từ nói, rồi tiện tay cầm bút trên bàn Chu Tử Việt.

Đinh Tiễn không nhận được bảo: "Cậu lấy của mình đi, cậu ta không thích người khác động vào đồ mình đâu."

Bỗng Dương Thuần Từ ngẩng đầu nhìn cô, một giây, rồi lại cúi đầu: "Tớ không sao."

"Ồ."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (5)

Tại sao vào ngay thời điểm vất vả quyết định sẽ buông tay, lại xuất hiện ám hiệu cậu có thể thích tớ kia chứ?

A, nhất định là ông trời cả.

Cậu là con cưng của Thượng đế, mà tớ thì không.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú.”

Dương Thuần Từ dứt khoát kéo ghế Chu Tử Việt ra rồi ngồi xuống, sau đó rút cuốn sách Ngữ Văn của Chu Tử Việt ra, đồng thời lật một trang giấy trắng ra ghi chép lại soạn soạn.

Cô nằng không có cột tóc, tóc đen dài rối tung ở sau lưng, gió mát thổi vào.

Có mấy lọn tóc không nghe lời rủ xuống trước người cô, rơi xuống bàn Chu Tử Việt. Trên mặt bàn lộn xộn của cậu trai có đặt một cuốn sách, thỉnh thoảng buổi trưa chơi bóng xong, một thân mồ hôi nhễ nhãi cứ thế bước vào lớp học, nếu có một quả sẽ gục xuống bàn ngủ một lúc.

Rất kỳ lạ, tuy cô không tài nào chịu nổi mùi mồ hôi của người khác, nhưng lại cảm thấy mùi của cậu không quá khó ngửi, không có nhờn và dính dớp, hơi thở rất rõ ràng.

Đinh Tiễn a một tiếng quay người lên, một lần nữa dồn lực tập trung vào báo bảng.

Cô làm báo bảng ở Diên Bình được ba năm rồi, đã quen tay với kết cấu của báo bảng, cũng biết phải làm sao để bớt việc nhưng có thể đem lại cảm nhận cho người khác.

Cô vẽ thật không tệ, ủy viên tuyên truyền Trương Trì ôm bịch khoai tây chiên, đi vòng quanh phòng học nhìn ba lần, liên tục gật đầu, “Cậu lợi hại ghê đấy Đinh Tiễn, đây là lần đầu tiên tớ thấy...”

Trương Trì không thể nghĩ ra từ nào để hình dung tiếp được.

Phải nói thế nào đây, mặc dù rất bình thường, nhưng nhìn một lần là cảm thấy sẽ nhận được phần thưởng, cả phong cách vẽ lẫn bút lực đều có rất nhiều kinh nghiệm.

Cuối cùng Trương Trì không nghĩ ra được từ gì đặc biệt để mô tả, thế là gờ ngón cái lên với cô: “Rất lợi hại.”

Từ khi tới đây, đã rất lâu rồi Đinh Tiễn chưa từng nghe ai tán dương mình trắng trợn như thế, cô không kiềm chế được mà đỏ mặt.

Mới vừa cúi đầu xuống, liền nghe thấy ở phía cửa có người vỗ bóng đi tới.

Còn có giọng nói quen thuộc.

“Con mẹ nó, trần bóng rõ vừa nảy đấy, mấy thằng oắt lóp tám đó ông đây gặp một lần là đánh một lần, có phải cú chặn bóng vừa rồi của tao giống Kobe lắm không?” Tổng Từ Kỳ kích động nói.

*(*Kobe Bryant là cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp Mỹ.)*

Ngay sau đó là một tiếng cười khề đầy uể oải: “Giống đồ ngốc.”

“Nhỏ vào.” Tổng Từ Kỳ đẩy Chu Tư Việt, còn nói: “Mày ngày nữa là đội bóng trường sẽ tuyển chọn, mày có đi không?”

“Không đi.”

Tổng Từ Kỳ giọng đầy tiếc nuối, cảm thấy quá đáng tiếc, với thân thể cao lớn này, kỹ thuật này, lại thêm kỹ thuật kiểm soát lực nảy của bóng này.

“Cũng đúng, có phải cuộc thi toán của mày đã bắt đầu rồi không?”

“Ừ.”

Tổng Từ Kỳ như đàn anh vỗ vỗ vai cậu, “Đúng vậy, học tập mới là chuyện chính. Cuối tuần đi đâu chơi?”

Âm thanh bên kia dừng lại một chút rồi mới nói: “Bọn mày đi chơi đi, tao có bận rồi.”

Vừa dứt lời, lập tức có hai bóng người đi vào cửa phòng học, Chu Tư Việt ôm bóng, đưa mắt nhìn vị trí của mình, đứng bất động ở cửa, Đinh Tiễn cứ ngỡ cậu sẽ nổi giận, thế nhưng cậu lại không hề.

Thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhíu lại.

Đinh Tiễn bỗng nhiên tự giễu.

Tổng Từ Kỳ ở đằng sau cũng đi tới, đi lướt qua người cậu, cất tiếng chào hỏi đầy quen biết với Dương Thuần Từ, giọng nửa đùa nói:

“Nữ thần đang làm gì đấy?”

Dương Thuần Từ không ngẩng đầu, “Làm báo bảng.”

Lúc này Tổng Từ Kỳ mới quay đầu lại nhìn, nhìn thấy màu sắc sặc sỡ trên bảng đen thì kinh ngạc mở miệng: “Tiểu quái thú, đây là cậu vẽ đấy hả?”

Đinh Tiễn: “Không lẽ là cậu vẽ chắc?”

Tổng Từ Kỳ a một tiếng, “Tôi phát hiện từ sau khi cậu ngồi cùng bàn với Chu Tư Việt nhà bọn này, tính tình liền xấu đi đấy.”

Đinh Tiễn bất giác liếc nhìn Chu Tư Việt.

Người đã đi đến bên cạnh cửa sổ hóng gió, cả người đầy mồ hôi, tóc sau gáy ướt nhẹp dính vào cổ, sau lưng ướt đẫm một mảng lớn, nửa người dựa trên lan can, ngắm nhìn phong cảnh sân trường xanh biếc bên ngoài ô cửa.

Đinh Tiễn thấy cậu đang cố ý né tránh.

Vừa bước vào cửa phát hiện thấy Dương Thuần Từ đang ở chỗ của cậu, cậu lập tức ném bóng vào sọt bên cạnh thùng rác, rồi đi về phía cửa sổ.

“Tổng Từ Kỳ, cậu ra đây cho bà!”

Không Sa Dịch đeo cặp sách, chống nạnh xuất hiện ở cửa, gào lên oang oang, mấy người còn lại trong lớp đều đồng loạt nhìn về phía cô nàng, ngay cả Chu Thiếu gia đang đứng hóng gió ở cửa sổ cũng quay đầu lại nhìn.

Đinh Tiễn đưa mắt ra hiệu với cô nàng.

Không Sa Dịch để ý thấy Dương Thuần Từ cũng ở đây, thế là kéo lại vạt áo, khẽ ho một tiếng: “Tổng Từ Kỳ, cậu đi ra đây.”

Tổng Từ Kỳ mặt đầy mơ hồ: “Sao thế? Bà cô?”

Không Sa Dịch cười tươi rói, thế nhưng lại cắn răng nói: “Cậu ra ngoài chút đi, ngoan nào.”

Tổng Từ Kỳ càng sợ hơn, giọng run run nói: “Cậu muốn làm gì...?”

Không Sa Dịch hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, một bước dài xông lên đem người lôi ra ngoài, Tổng Từ Kỳ đang đứng bên cạnh Đinh Tiễn nghiêng cứu bảo bảng đã bị khí thế hùng hổ của Không Sa Dịch khí dọa cho giật mình, cả người rụt về cạnh Đinh Tiễn, vừa trốn vừa la lên: “Cậu có thể học tập Dương Thuần Từ được không, có thể nói chuyện đàng hoàng không, làm gì mà táy máy tay chân thế hả!”

Chỉ một câu đã đâm trúng chỗ đau của Không Sa Dịch, đã bao giờ nghe câu một núi không thể có hai hồ bao giờ chưa?

Hai cô gái xinh đẹp không thể nào hợp nhau được.

Không Sa Dịch bùng nổ ngay tại chỗ, trực tiếp đưa tay định vòng qua Đinh Tiễn kéo cổ áo của Tổng Từ Kỳ, nhưng Tổng Từ Kỳ lại mau chóng trốn ra sau lưng Đinh Tiễn.

Tìm Đinh Tiễn đập thành thịch.

Hai người muốn liếc mắt đưa tình thì cũng đừng có làm ở cạnh ghế tớ chứ, không nhìn thấy ghế đang lung lay sao?!

“Sa Dịch...”

Tớ sắp ngã rồi.

Nhưng một câu nho nhỏ này lại không thể lọt vào tai Không Sa Dịch đang nổi giận đùng đùng được, toàn bộ sự chú ý bây giờ của cô nàng đều đặt trên người Tổng Từ Kỳ, “Cậu đi ra ngoài với tôi!”

Ngay vào lúc Đinh Tiễn cho rằng mình sắp ngã xuống, thì bất chợt, không biết từ đâu sau lưng Đinh Tiễn có lực, đè cả người cô vào bên trong.

Vậy là cả người cô đều hướng vào trong, mặt dán sát băng đen, mấy mẫu phấn đỏ vừa dùng để vẽ trái bóng rổ sắp bị người ta dùng tay đè lên.

“Tổng Từ Kỳ, đừng làm rộn.”

Người nào đó ở phía sau không nặng không nhẹ nói một câu.

Cuối cùng thế giới đã yên tĩnh lại.

Rốt cuộc hai người kia cũng dừng lại.

Rồi sau đó, mọi người đồng loạt nhìn sang cô ba giây, tiếp đến là một tràng cười kịch liệt vang lên ——

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

Không Sa Dịch cũng bị chọc cười, không kiềm chế được bản thân, vừa cười vừa rút tay về, lại còn vừa xin lỗi cô: “Xin lỗi Tiễn Tiễn, tớ không kiềm chế được...”

Thiếu niên rút tay trong túi quần ở đằng sau cũng cười cười, chợt đột nhiên nhìn cô: “Đùa gì thế, dễ nhìn hơn bình thường nhiều đấy.”

Không Sa Dịch vội lấy gương cầm tay trong cặp ra đưa cho cô, “Thật đó, cứ như được trang điểm vậy.”

Đinh Tiễn trong gương hệt như lén bôi phấn Rouge của mẹ vậy, bên môi, gò má, chóp mũi, đều dính vệt hồng của bụi phấn, nhìn có chút tức cười, trông như cô hề vậy, nhưng không cần phải nói, thật đúng là trông có tinh thần hơn so với bình thường nhiều.

Chính cô cũng không kiềm được mà cong khóe môi.

Chu Tư Việt rút tay trong túi quần, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới, cười nhạo một tiếng: “Có đúng không nào?”

Đinh Tiễn phản bác lại cậu trong vô thức: “Đúng cái rắm!”

nắng chiều rót vào, tà dương nhạt nhòa chiếu lên bóng lưng rộng của thiếu niên, Chu Tư Việt cứ cười nhìn cô, vô hình trung cô như cảm giác vào giây phút này cả hai như đang liếc mắt đưa tình vậy, đặc biệt đáng về không cự lại để mặc cô mắng của cậu lúc này trông cực giống.

Không Sa Dịch giả vờ nôn khan, mờ ám liếc mắt nhìn Chu Tư Việt: “Chắc chắc, hai người...”

Kết quả Chu thiếu gia nói một câu: “Không Sa Dịch, mắt cậu mù à?”

“Đỉnh Tiên, cậu về xong chưa?”

Bất chợt một âm thanh êm ái xen vào, cả bốn người đều ngừng cười, Không Sa Dịch liếc Đỉnh Tiên đưa mắt ra hiệu, nhưng Đỉnh Tiên lại không hiểu, hơi giật mình đáp: “Làm ngay đây.”

Rồi cô đưa mắt tìm Chu Tư Việt.

Người nào đó lại đi đến cửa sổ hóng gió.

Không Sa Dịch lôi Tống Tử Kỳ ra ngoài, trong lớp học chỉ còn lại cô và Chu Tư Việt, còn có Dương Thuần Từ.

Không biết ủy viên tuyên truyền Trương Tri đã đi đâu rồi.

Không biết tại sao, Đỉnh Tiên có cảm giác bầu không khí giữa hai người đang ngày càng ngọt ngào.

Chu Tư Việt không phải kiểu con trai lạnh lùng không bắt chuyện với nữ sinh nào, tuy cậu không quá chủ động tán gẫu với đám con gái, nhưng một khi đã chuyện trò thì có lúc cậu có thể nói như gió xuân ấm áp.

Chẳng hạn như Không sa Dịch, có lúc cô ấy cãi nhau với Tống Tử Kỳ, cậu ở phía sau lắng nghe, cũng thỉnh thoảng chen miệng vào nói đùa.

Người khác hỏi cậu đề toán học, cậu cũng giải đáp từng cái một, cậu là người hết sức thẳng thắn, sẽ không giống Hà Tĩnh Văn tuy không hiểu nhưng vẫn giả vờ hiểu giảng bài cho người ta, nói sai cũng không sợ.

Nếu không biết, Chu Tư Việt sẽ ngay lập tức nói thẳng với người ta rằng cậu cũng không biết.

Rất ít khi cô tránh mặt nữ sinh như thế.

Dương Thuần Từ cũng không chủ động tìm cậu nói chuyện, viết xong thì trả sách ngữ văn lại chỗ cũ, đứng lên đi về phía bảng sau chép lại, suốt toàn bộ quá trình cả hai đều không ai nói với ai lời nào.

Hai người nổi bật nhất trong lớp, không nói câu gì.

Đỉnh Tiên rửa mặt xong trở lại thì Chu Tư Việt vẫn chưa đi, balo đeo trên lưng, dựa vào tường ngoài hành lang, một cánh tay gấp lại chống lên tường.

Đỉnh Tiên ngẩn người: “Sao cậu còn chưa đi?”

Cậu gãi mi, nói: “Cậu làm xong chưa, xong rồi thì cùng đi.”

Cùng cùng cùng... cùng đi?

Khai giảng cũng đã gần một tháng, có bao giờ đi chung với nhau đâu?

Thiếu niên cậu hôm nay rất lạ đấy nha.

Chẳng lẽ cậu muốn đem tôi ra để chọc tức Dương Thuần Từ?

Đỉnh Tiên đi lấy cặp sách, Hạ Tư Hàn đến tìm Dương Thuần Từ, đang dựa vào cửa tán gẫu với Chu Tư Việt.

Hôm nay hotboy trường lại đổi kiểu tóc, cắt ngắn lại, so với tạo hình rock lúc trước thì bây giờ thuận mắt hơn nhiều.

Đỉnh Tiên đi tới: “Xong... xong rồi.”

Chu Tư Việt kết thúc cuộc trò chuyện với hotboy, cậu đứng dậy đeo balo lên vai, balo nghiêng ngả trên tấm lưng dày của cậu, chẳng hề quay đầu, cậu cứ thế bước xuống cầu thang: “Đi thôi.”

Người này chân dài, đi rất nhanh.

Còn chưa ra khỏi cổng mà Đỉnh Tiên chân ngắn đã kéo dẫn một khoảng cách lớn, ánh dương chiếu xuống, chỉ thấy bóng dáng thiếu niên cao lớn sai bước đi bộ, nhưng chưa đi được mấy bước thì đã dừng lại.

Đầu tóc rối xù ánh kim dưới ráng chiều lụa hoa, ngũ quan anh tuấn, vẻ mặt mất kiên nhẫn:

“Cậu là ốc sên hả?”

Bóng người nhỏ bé đằng sau cũng không vì lời nói của cậu mà đi nhanh hơn, vẫn cứ không nhanh không chậm giữ vững nhịp bước của mình.

“Cậu đã thấy con ốc sên nào tao nhả như thế này chưa?”

Dù sao thì bắt đầu từ ngày mai, tớ sẽ không thích cậu nữa.

Sau này, tớ muốn làm một con ốc sên tao nhả ở trước mặt cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (1)

Cậu nói, vinh quang bắt đầu ở phương xa.

—— "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú"

Bắt đầu từ năm tám tuổi, Đinh Tiến đã không còn tổ chức tiệc sinh nhật.

Năm ấy em trai ra đời, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều là Đinh Tuấn Thông, không ai để ý đến cô.

Diệp Uyển Nhân sinh Đinh Tuấn Thông thì sinh khó, đợi trước phòng sinh khoảng mười bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng lúc đẩy ra chỉ còn lại một hơi mà thôi. Ngay cả ông bố bình thường ít nói cũng không kiềm nén được, viền mắt đỏ hồng.

Thế mà Đinh Tiến lại như kẻ ngoài cuộc đứng ở cửa phòng phẫu thuật.

Bà nội nói từ nhỏ cô đã nhẫn tâm rồi, sau này cũng sẽ không thương em trai, nên rất đề phòng cô, còn đặc biệt đón Đinh Tuấn Thông về quê nuôi một thời gian.

Từ nhỏ bà nội đã không thích cô rồi, nhất định ép Diệp Uyển Nhân sinh con trai, bảo là muốn giữ lại gốc rễ. Thân thích cô di trong họ cũng hay trêu với Đinh Tiến: "Mẹ cháu muốn sinh em trai, cũng không cần cháu nữa."

Lần đầu tiên nghe câu này là năm ba bốn tuổi gì đấy, cô sợ quá bật khóc tại chỗ, ôm đùi Diệp Uyển Nhân khóc lóc cầu xin.

Nhưng có vẻ người lớn rất thích lấy những câu đại loại đó ra dọa cô, "Có em trai rồi, sẽ không còn ai thương cháu nữa."

Một lần hai lần, rồi ba lần bốn lần.

Đinh Tiến khắc ghi những lời đó vào trong lòng, cho đến lúc có một lần, ngay trước mặt mọi người trong nhà, bà nội giục Diệp Uyển Nhân sinh con trai đi, Đinh Tiến mới mở miệng khóc: "Cháu không muốn em trai, sinh ra cháu sẽ vất nó!"

Từ đó trở đi bà nội bắt đầu đề phòng cô, thường xuyên nửa đêm thức dậy nhìn, xem cô có ném Đinh Tuấn Thông đi thật hay không.

Còn Diệp Uyển Nhân cũng dồn tất cả tình lực vào người con trai, thường xuyên quên sinh nhật con gái.

Bản thân Đinh Tiến cũng rất ít nói, trừ việc thỉnh thoảng mấy năm bố có nhớ ra thì sẽ đưa cô đến tiệm ăn.

Bây giờ ngay cả cô cũng gần như quên khuấy đi rồi.

Vừa com nước xong, Đinh Tiến ngồi trước cây ngoằn ngoèo làm bài tập, chợt nhớ ngày mai là sinh nhật của cô.

Ngày mai...

Xem phim rạp...

Thế là sau đó chẳng còn tâm trạng làm bài nữa rồi.

Tiểu cô nướng chống cằm, đôi mắt chớp chớp sau cặp kính cận.

Thôi bỏ đi, ngày mai sẽ kết thúc tất cả.

Thế là đêm hôm đó mất ngủ.

Đã nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường năm trăm lần, thế nhưng đồng hồ báo thức lại chậm rì rì như một bà lão, Đinh Tiến trần trọc khó ngủ, lăn qua lộn lại, cuối cùng khi màu trắng bạc vừa ló dạng nơi chân trời, cô mới đi vào giấc ngủ.

Hẹn xem phim là buổi chiều.

Đinh Tiến tỉnh giấc lúc tám giờ.

Đúng như dự đoán, trong gương ở nhà vệ sinh, cô nhìn thấy vết quầng thâm sâu hoắm. Đợi đến khi cô rửa mặt xong đi ra thì Diệp Uyển Nhân đã làm xong bữa sáng, nhìn cô nói: "Tối đừng bữa đi."

Đinh Tiến đi theo gót, tay vừa nhón lấy một cái bánh bao cho vào miệng, thì nghe Diệp Uyển Nhân đặt bát đĩa xuống cái cạch, nói với cô: "Chiều nay dạy kèm Thông Thông môn toán đi."

Đinh Tiến cầm bánh bao, vừa định nói gì đó thì sau lưng có tiếng Đinh Tuấn Thông mới dậy la to: "Chiều nay con có hẹn với Tiểu Vũ rồi."

Diệp Uyển Nhân: "Con hẹn với Tiểu Vũ lúc nào?"

"Hôm qua đã hẹn đi chơi patin rồi!" Đinh Tuấn Thông nghiêm túc kêu la.

Diệp Uyển Nhân lại chiều con, dịu dàng nói: "Được được được, vậy ngày mai học sau, ăn trước đi đã."

Đinh Tiến thờ dãi một hơi, lại nhét bánh bao vào miệng, bất chợt Diệp Uyển Nhân ngẩng đầu lên nhìn cô, "Chiều nay mày có chuyện gì không?"

Đinh Tiến gật đầu, trôi chảy nói ra câu trả lời đã chuẩn bị sẵn: "Chiều nay con đến trường làm báo bảng, tuần sau trong trường sẽ có kiểm tra."

Diệp Uyển Nhân đặt đĩa xuống: "Mày lại làm ban cán sự lớp rồi?"

Đinh Tiến vội nói: "Không phải ạ, chỉ là giúp mà thôi."

Diệp Uyển Nhân gật đầu: "Mấy chuyện đó làm ít thôi, cổ sức cũng không được tốt tí nào, lại còn lãng phí thời gian học tập."

Đinh Tiến gật đầu qua loa, tạm thời quyết định không phản bác.

Ăn sáng xong, cô nhanh chóng chuẩn bị, trốn trong phòng giải hai đề thi, đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, đồng hồ đã chỉ 12 giờ rồi.

Vẫn là thời gian làm bài tập trôi đi nhanh.

Ăn trưa xong, Đinh Tiến về phòng thay quần áo.

Cách giờ hẹn càng lúc càng gần, tim cô như muốn bay ra ngoài vậy, một mặt thì nói qua hôm nay sẽ kết thúc tất cả, mặt khác lại cảm thấy, nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại trong buổi chiều này thì tốt biết bao.

Cô gái nhỏ đứng trước tủ quần áo nghĩ ngợi.

Trong ngăn kéo rộng mở chất một đống áo ngực, mà có lẽ còn không được gọi là áo ngực nữa, trông chúng na ná quần ngực của tiểu cô nương vừa mới dậy thì. Từ khi cô bắt đầu lên cấp ba, Diệp Uyển Nhân đã mua cho cô hai cái áo ngực để mặc.

Thật ra con người Diệp Uyển Nhân rất chú trọng chăm sóc, đặc biệt là đồ lót với quần lót, thà mua ít cũng phải mua đồ tốt.

Nịt ngực người lớn, lúc mới mua về Đinh Tiến có mặc một lần, luôn cảm thấy nó không thoải mái lắm, vừa chật lại nóng. Mặc hai lần liền bị cô bỏ xó một bên, có điều quả thật hình bầu ngực đẹp hơn bình thường nhiều.

Do dự một lúc lâu.

Cô không phục nghĩ: tại sao mình phải mặc áo ngực vì cậu ta chứ.

Một giây sau đó, lại ngoan ngoãn mặc áo ngực vào.

Vừa mặc vừa nghĩ: dù sao cũng là lần cuối cùng.

Hai người hẹn gặp nhau ở đầu con hẻm, lúc Đinh Tiến đến, Chu Tư Việt đã đứng dựa vào bức tường đá cũ ở đầu hẻm, nói chuyện với một cụ ông kéo đàn nhị ở ven đường.

Đúng là ai cậu ta cũng có thể bắt chuyện.

Cụ ông chỉ ôm đàn nhị chứ không kéo đàn, thở dài một tiếng. "Sợ là hôm nay trời lại thay đổi rồi."

Chu Tư Việt dựa lưng vào tường, hai tay đút túi ngẩng đầu nhìn bầu trời u tối, rồi cười một tiếng: "Thế sao ông còn chưa về ạ?"

Lúc ở trường rất ít khi cậu nói chuyện với giọng Bắc Kinh, chỉ thỉnh thoảng lúc chơi đùa với đám anh em Tổng Từ Kỳ mới bị ép chửi mấy câu với giọng thủ đô, nghe cậu nói thổ ngữ cũng không khó nghe lắm.

Lúc cậu nói giọng Bắc Kinh, chất giọng sạch gọn ấy sẽ xen lẫn vẻ thiếu nghiêm túc.

Cụ ông lắc đầu: "Đã sống mấy năm nay rồi, tuy không ngộ được những việc khác, nhưng tâm tư của trời cao ông lại hiểu rất rõ, hôm nay sẽ không có mưa nổi đâu."

Chu Tư Việt cười khê: "Nhưng cũng không nên để bảo bối trong tay ông bị dính ướt chứ."

Cụ ông ngạc nhiên nhìn sang, hai mắt sáng lên: "Khá lắm tiểu tử, biết nhìn hàng hả?"

Chu Tư Việt cup mắt nhìn sang, gật đầu: "Cũng được vài năm rồi ạ."

Cụ ông cúi đầu ôm chặt đàn nhị như bảo bối, chẳng hiểu sao trong mắt lại sóng sánh nước: "Đúng thế, đây là đồ của tổ tiên, cậu nhìn đường vân da trăn này đi, không hề bị phai."

Chu Tư Việt cúi người xác nhận: "Đúng là hàng tốt."

Cụ ông như vô tình gặp được tri âm, thao thao bất tuyệt với cậu về lai lịch của đàn nhị, lại phát hiện Chu Tư Việt đều nghe hiểu cả, bao gồm chất liệu gỗ đàn hương đỏ lobular của đàn nhị này cũng được cậu nhận ra, lúc này cụ ông đánh giá thiếu niên trước mặt với ánh mắt sâu kín, "Tiểu tử cậu biết cũng không ít đấy."

Thiếu niên cười khiêm tốn, "Chỉ biết một ít thôi ạ."

"Tuổi còn nhỏ, quá ghê gớm rồi."

Bổng Đình Tiễn hỏi hận.

Có lẽ hôm nay không nên đến, tiếp xúc nhiều với cậu một chút, mày sẽ lại thích cậu nhiều một chút.

Cụ ông cao giọng hỏi cậu: "Đứng lâu thế rồi, cậu làm gì ở đây à? Chờ người hả?"

Chu Tư Việt cầm hai tay vào túi lần nữa, lưng lại dựa ra sau, gáy đối diện mặt tường, ngược đầu bắt đắc dĩ thở dài một tiếng,

"Đang đợi một con ốc sên."

Mắng ai đấy?

Nghe thấy câu này, Đình Tiễn đã vô ý thức bước qua, sai bước chân tự cho là ưu nhã.

"Tôi tới rồi."

Cô như con bướm nhẹ nhàng đi đến trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên đập lên đầu cô, mắng: "Cậu đúng là đồ ốc sên!"

Cậu có biết mình nói chuyện với cụ ông còn dịu dàng hơn với tôi không hả?!

Chu Tư Việt: "Về mặt gì đấy?"

Túi thân.

Ghen tị.

Khổ sở.

Dù sao cậu cũng không hiểu được đâu.

Cụ ông ở bên nhìn mà vui vẻ, cũng không nói xen vào, cho đến khi Chu Tư Việt kéo Đình Tiễn lại chào tạm biệt ông: "Đi thôi".

Thì lúc này cụ ông mới híp mắt cười gật đầu với họ, "Đi đi đi đi, nhân lúc còn trẻ, đừng lãng phí thời gian đẹp."

Cái ông lão này không đứng đắn gì hết!

Ở Yên Tam có một rạp chiếu phim cũ, người xem không nhiều lắm, nhưng đối với con đẻ nhũi Đinh Tiến cả đời chưa từng đặt chân vào rạp phim mà nói, thì nơi đây đã rất to lớn rồi.

Đinh Tiến cẩn thận đi theo sau Chu Tư Việt.

Hai người cũng xếp hàng đứng trước bảng quảng cáo, Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cô, khẽ hắt cằm: "Muốn xem phim gì?"

Có bốn banner quảng cáo.

Tháng chín năm ấy có bốn bộ phim đang được chiếu, nếu như nhớ không lầm thì là, "38 độ C", "Những Cô Gái Giỏi Võ", "Thiên Địa Anh Hùng" và "Vô Gian Đạo".

Cô còn đang nghĩ, con trai như cậu sẽ thích phim gì.

"38 độ C" là phim tình cảm, nhất định cậu sẽ không thích.

Cũng không thích luôn "Những Cô Gái Giỏi Võ".

"Thiên Địa Anh Hùng" và "Vô Gian Đạo" thì sao?

Cậu cũng không giục, ga lăng hiem thấy nói với cô: "Từ từ mà nghĩ, không vội." Nói rồi khoanh tay nghiêng người dựa vào tường, trông rất kiên nhẫn.

Có phải cậu cũng dễ thương lượng với con gái thế không?

Đinh Tiến không nghĩ nhiều nữa: "Vô Gian Đạo đi."

Cậu chớp mắt: "Quyết định rồi?"

Đinh Tiến gật đầu.

"Được." Chu Tư Việt nhướn mày, đứng dậy lôi tiền trong túi quần thả ra, xoay người tới cửa sổ nhỏ mua vé.

Buổi chiều không có nhiều người lắm.

Chỉ có vài ba lượt người, một cặp tình thân, hai mẹ con, một đôi bạn thân, và một đôi "bạn cùng bàn" hai người họ nữa mà thôi.

Chu Tư Việt cao lại anh tuấn, nổi bật nhất trong tất cả mọi người, Đinh Tiến nhìn một cái là có thể nhận ra ngay.

Hai cô nàng xếp hàng sau lưng cậu cứ liếc mắt thậm thụt nhìn cậu, cười cười đùn đẩy nhau, có lúc không cẩn thận, tay lại chạm nhẹ vào lưng của cậu thiếu niên cao ráo đằng trước.

"Á, xin lỗi bạn."

Cô gái mắc cỡ đỏ mặt xin lỗi.

"Không sao."

Thiếu niên lạnh lùng đáp.

Trong chớp mắt đó, bỗng Đinh Tiến nghĩ: Nếu như cậu có bạn gái thì sẽ ra sao đây? Cũng sẽ cùng cô ấy đi xem phim, đi dạo phố, rồi hôn nhau dưới bóng cây không người ư...

Cô bị suy nghĩ táo bạo của mình làm cho giật mình.

Thiếu niên mua vé xong quay lại bên cạnh cô, trong tay còn cầm một hộp bỏng ngô nữa, rồi cậu nhét vào trước ngực cô.

"Cái gì đây?"

Chu Tư Việt đặt vé xem phim lên bàn, nhét ví tiền vào lại trong túi quần, sau đó phanh chân ngồi xuống cạnh cô, dựa lưng ra thành ghế, nhàn tản quét mắt nhìn khắp nơi một lượt, lời ý ít nhiều: "Đề ăn."

Dĩ nhiên cô biết xem phim phải ăn bỏng ngô rồi.

Có điều cậu phục vụ thể này liệu có phải quá sẵn sóc rồi không.

Đinh Tiến nhón một hạt bỏng cho vào miệng, vừa giòn vừa ngọt, ăn ngon thật đấy.

Trước khi phim được chiếu thì đã ăn xong một hộp bỏng rồi.

Thiếu niên phục vụ chu đáo, kịp thời bổ sung hàng, trên mặt là biểu cảm sùng nịnh cậu muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn bấy nhiêu.

Hộp bỏng ngô thứ hai ăn được một nửa.

Đình Tiễn loáng thoáng trông thấy Dương Thuần Từ và Hạ Tư Hàn, hai hạt bỏng mắc trong cổ họng, không xuống được cũng không nhổ ra được, suýt nữa nước mắt chảy ra, kết quả Chu Tư Việt bên cạnh vỗ một cái lên lưng cô.

"Ăn nhanh như thế làm gì, có ai cướp của cậu đâu?"

Nhẹ chút có được không hả?

Tôi bị cậu đập chết đến nơi rồi đấy.

Đình Tiễn đỏ mặt ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng ho ra được hạt bỏng, nước mắt giàn dụa nhìn Chu Tư Việt.

Bên cạnh có người vẫy tay kêu lên: "Tư Việt."

Chu Tư Việt quay đầu lại, Dương Thuần Từ và Hạ Tư Hà đứng trước cửa rạp phim, đang đi về phía bọn họ, Đình Tiễn cảm thấy sống lưng Chu Tư Việt căng cứng thấy rõ.

Hôm nay hot boy trường lại đổi kiểu tóc rồi, rõ ràng hôm qua còn là kiểu đầu đinh mà.

Cậu ta đúng là bướng bỉnh bất kham, mỗi ngày một kiểu tóc.

Hạ Tư Hàn liếc nhìn Đình Tiễn, cười một tiếng với cô: "Lại gặp nhau rồi."

Lại?

Bọn họ gặp nhau trước đó bao giờ?

Thấy cả đầu cô đều là dấu chấm hỏi, Hạ Tư Hàn cười giải thích, nhìn trông nhả nhẹn cực, không phù hợp chút nào với vẻ bề ngoài bướng bỉnh của cậu ta: "Ồ lớp ba thường xuyên thấy cậu, cậu ngồi cùng bàn với Tư Việt."

So sánh như thế, hot boy quả đúng là bạn học gió xuân đưa tình.

Đình Tiễn vội gạt đầu, nói: "Chào cậu chào cậu, mình tên là Đình Tiễn."

Hot boy cười với cô: "Hạ Tư Hàn."

Bầu không khí có phần lúng túng, Đình Tiễn nhìn Chu Tư Việt, thiếu gia ngồi dựa ra sau, không hề có ý định tiếp lời.

Đình Tiễn chợt phát hiện, Chu Tư Việt khá lạnh lùng với hai người này.

Chàng trai ơi, cậu nói gì đi chứ, nếu không tôi phải vát óc đấy.

Nhưng Chu Tư Việt vẫn chẳng nói câu gì.

Dường như Hạ Tư Hàn chẳng hề ngại chút nào, tiếp tục trò chuyện với Đình Tiễn: "Hai người xem gì thế?"

Đối mặt với hot boy trường đẹp trai lại hòa nhã dễ gần như thế, mặc dù ăn mặc không bình thường lắm, nhưng cô cũng không làm lơ người ta được, mỉm cười đáp: "Vô Gian Đạo."

Hạ Tư Hàn kích động: "Vô Gian Đạo xem hay lắm, có điều lần sau cậu có thể đến xem Thiên Địa Anh Hùng, cũng không tệ."

Tại sao lại nói giọng Hương Cảng rồi?

Đình Tiễn cảm thấy cậu hot boy này thật thất thường.

"Được, lần sau mình sẽ đến xem."

Vừa dứt câu thì đột nhiên người nào đó nhìn sang cô, khóe miệng giờ lên nụ cười giễu cợt.

Cười cái gì mà cười, tôi tự đi xem không được à.

Hạ Tư Hàn cười nói: "Nếu cậu thích xem phim rạp thì ở chỗ mình có bản download đẹp lắm, có thể đưa cho cậu xem."

Hot boy à, cậu đã đẹp như vậy mà lại còn bình dị gần gũi như thế, mẹ cậu có biết không?

Cuối cùng cuộc trò chuyện đầy khó xử này cũng kết thúc khi phim bắt đầu chiếu.

Chu Tư Việt kéo Đình Tiễn đứng dậy đi, Hạ Tư Hàn đuổi theo cậu nói: "Lần sau cùng chơi bóng nhé."

Chu Tư Việt ừ khê một tiếng, rồi kéo mũ sao áo Đình Tiễn lôi đi.

Đình Tiễn giải cứu mũ của mình khỏi tay cậu, sau đó gạt tay cậu ra, cũng chẳng biết con giận từ đâu ra mà có vẻ trái ngược hẳn dáng vẻ cúi đầu nhẫn nhục bình thường. "Đừng có kéo tôi, đầu phải tôi không có chân đâu, tự đi được."

Tiểu cô nương đột ngột phản kháng khiến cậu bỗng khựng lại, đưa mắt nhìn Đình Tiễn, sau đó mắng khê một tiếng, "Ngu ngốc."

Rồi sai bước rời đi.

Trong suốt quá trình xem phim, chẳng ai nói với ai câu gì.

Cho đến khi ra khỏi rạp chiếu bóng, Đình Tiễn vẫn còn đang đắm chìm trong lời hát kinh Phật ở cuối phim.

"Kinh khủng nhất tám tầng địa ngục, xưng rằng địa ngục vô gian, vì đại khổ kéo dài không dứt, nên tự có tên này. Người ở vô đạo mãi không chết, tại địa ngục vô gian, trường thọ là đại kiếp."

Cô hít hơi mấy cái.

Chu Tư Việt nghe thấy tiếng, nghiêng đầu sang nhìn cô, "Xem phim thôi mà khóc cái gì?"

Cậu thì biết gì.

"So ra thì với vài người, sống chính là đau khổ."

Hai người đứng ở cửa rạp phim, bên ngoài mây đen âm u, tầng mây dày nặng cứ kiềm nén như bộ phim này vậy, thế nhưng lại chẳng có giọt mưa nào rơi xuống, cứ ngọt ngọt như thế.

Chu Tư Việt dứt tay vào túi quần, tầm mắt nhìn ra nơi phương xa.

"Có từng nghe qua một câu nói?"

"Nói cái gì?" Đình Tiễn ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn gò má của cậu mà thấy dịu dàng hiếm hoi.

"Vinh quang bắt đầu ở phương xa."

Từng con chữ rõ ràng dội trúng linh hồn Đình Tiễn, Chu Tư Việt nheo mắt, bắt chợt mơ màng thâm trầm, "Mục tiêu xa xôi, thế mới có giá trị khiêu chiến đúng không?"

Đình Tiễn nghĩ, sự kiêu ngạo tận trong xương cốt đã bị bộ phim làm kích động.

"Sau này cậu muốn làm gì?"

Câu hỏi thường được hỏi trong những năm tháng thiếu trẻ, vào lúc này đây lại trở nên thận trọng vô cùng.

Cậu cúi đầu cười khê rồi quay lại nhìn cô, lúc còn trẻ nói đến ước mơ, trong mắt luôn có tia sáng lấp lánh rực rỡ.

"Không có gì đặc biệt muốn làm cả."

Nói dối.

Đình Tiễn nhìn cậu.

Bỗng thiếu niên lấy lại bình tĩnh, trên mặt lại khôi phục dáng vẻ thường ngày, lười biếng nhưng ngập tràn tự tin.

Bất kể là nhớ lại bao nhiêu lần, Đình Tiễn mãi luôn nhớ đến buổi chiều nặng nề khi bước ra khỏi rạp phim ngày ấy, chàng thiếu niên trút bỏ vẻ buông thả và bất cần đời trước đó, hời hợt nói với cô một sự thực ——

Xã hội này sẽ thay đổi.

Còn về việc thay đổi như thế nào thì cậu lại không nói rõ.

"Sẽ thay đổi địa vị nam nữ à?"

Chu Tư Việt kinh ngạc nhìn cô, tiểu cô nương đang cúi đầu, bất chợt cậu nhớ đến em trai trong nhà cô, trong lòng sáng tỏ, lạnh nhạt nói: "Sẽ tốt hơn rất nhiều, chỉ ít là tốt hơn bây giờ."

"Cậu..."

Đinh Tiễn há miệng, muốn hỏi vì sao cậu lại kết luận như thế, nhưng lại sợ lấy được câu trả lời không khẳng định.

"Còn muốn hỏi gì nữa không?"

Thiếu niên cup mắt liếc cô, thấy cô lắc đầu thì nhếch khóe miệng, kéo lấy mũ áo sau lưng cô, vừa đi ra ngoài vừa nói, "Đi thôi đồ ngốc."

Hai người đi dọc theo đường quay về, từ tiệm vịt quay bên đường bốc lên một mùi thơm hôi hổi.

Lúc Đinh Tiễn bước ngang qua tiệm vịt quay ấy, bước chân chậm lại thấy rõ.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê: "Đói rồi à?"

Đinh Tiễn vội lắc đầu: "Không đói."

Chu Tư Việt cười xì một tiếng, "Vờ vịt cái gì, phim cũng mời cậu xem rồi, giờ đến một con vịt quay mà tôi còn không để cậu ăn ư?"

Nói rồi lại kéo lấy mũ sau áo cô, đi thẳng vào trong tiệm.

Sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!

Chu Tư Việt gọi một con vịt quay, sau đó tìm bàn kéo ghế ra ngồi xuống, Đinh Tiễn chậm rãi đi theo, ngồi ở đối diện cậu, để cặp sách xuống, thấp giọng nói: "Bữa này tôi mời cậu đi."

Chu Tư Việt như nhị đại gia dựa ghế, nghiêng người xách bình trà trên bàn, vừa từ từ rót trà vừa liếc cô qua làn khói bốc lên, "Cậu có tiền à?"

Xem thường người ta hả?

Dù không nhiều lắm, nhưng chân ruồi cũng là thịt, mời cậu bữa vịt quay không nổi chác?

"Mẹ có cho tôi tiền tiêu vặt."

Cứ mỗi tuần Diệp Uyển Nhân đều cho cô ít tiền tiêu vặt, dù không nhiều lắm nhưng Đinh Tiễn lại gần như chẳng tiêu pha gì, tiết kiệm từng chút một, cứ thế qua mấy năm, cũng tích cóp được kha khá.

Chu thiếu gia cầm nước trà lên uống, mắt nhìn sang một bên, "Thôi đi, tôi không có thói quen để con gái trả tiếm."

Đinh Tiễn nghe được trọng điểm, "Cậu thường xuyên đi chơi với con gái à?"

Chu Tư Việt cười phì, đặt ly trà xuống bàn: "Có thể ư?"

Cũng đúng.

Cũng chẳng ai sẵn lòng ra ngoài với tên mặt liệt cậu cả.

Nhưng bỗng nhiên nhớ tới đôi bạn thân trong rạp phim lúc nãy, có lẽ đúng là không ít thật.

Cô khéo léo nói sang chuyện khác: "Bắc Kinh có chỗ nào hay không? Đến đây lâu thế rồi mà tôi chưa đi chơi đâu cả."

Chu Tư Việt nhấp một hớp trà, thờ ơ đáp: "Bên cạnh có phần mộ của công chúa, cậu có muốn đến xem không?"

...

Đinh Tiễn ngẩn ngơ, "Còn gì khác không?"

"Có phần mộ của bát vương."

"..."

"Thôi vậy."

Đinh Tiễn nản chí khoát tay.

Chu Tư Việt nhấp một hộp trà, "Sao nào, xem thường mộ của công chúa với bát vương à?"

Đình Tiễn sững sốt, cô dâu có ý này, một bình dân xoàng xĩnh đâu dám khinh thường đòi trước.

Bỗng Chu Tư Việt cười: "Đùa cậu thôi. Muốn xem cậu thích gì."

"Tiền."

Đến lượt Chu Tư Việt sững sốt, nụ cười càng đậm hơn, cậu đặt ly trà xuống, dựa vào ghế nói: "Thích tiền thì đến Thập Sát Hải* thôi."

*(*Thập Sát Hải là tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh.)*

"Vì sao?"

"Tên cũ của Thập Sát Hải là Thập Điều Hải, ý là có mười hồ bạc, truyền thuyết kể rằng năm đó sau khi Chu Lệ định cư ở Bắc Kinh, muốn tu sửa thành nên đã đến tìm vị thần tài sống ở dân gian lúc đó, tên là Thẩm Vạn Tam. Thẩm Vạn Tam liền dẫn theo một đám người đi đào bạc, đào được mười hồ bạc ở ngay Thập Sát Hải, một hồ bạc gồm có bốn trăm tám mươi vạn lượng, tổng cộng mười hồ, đào xong cũng chẳng cho người lấp lại mà cứ để lại đấy một hồ to, nước mưa đọng lại thì thành ao lớn, nên mới gọi là Thập Điều Hải*."

*(*Chữ "sát/chà" trong Thập Sát Hải, người Bắc Kinh nói nhanh, nghe gần giống với chữ "diều/jiào", diều có nghĩa là cái hố chôn đồ.)*

Đình Tiễn cảm thấy trong đầu cậu chứa có nhiều điều, chỉ một câu chuyện nhỏ như thế mà cũng có thể kể ra được sự tích truyền thuyết.

"Bị người ta đào rỗng cả rồi, tôi đi làm gì?"

"Để cảm nhận kỹ thuật đào vàng của tổ tiên."

"Có chuyện nào độc đáo nữa không?"

"Có chuyện đi một ngày đàng học một sàng khôn." Chu Tư Việt giữ tư thế cũ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Bắc Kinh nhiều người già, cứ đến mỗi một nơi là cậu lại tùy tiện trò chuyện đôi câu với họ, như thế sẽ thu hoạch được không ít."

"Cậu có hứng thú với lịch sử à?"

Chu Tư Việt: "Sinh sống tại thành phố, không biết lịch sử thì biết cái gì?"

Thái độ không cao ngạo không thấp hèn lại sống theo ý mình của cậu khiến Đình Tiễn thấy xấu hổ, cô chưa từng chủ động khám phá văn hóa nội tình trong thành phố bao giờ, vẫn là cô hạn hẹp.

"Không phải chỉ ngồi trong lớp mới gọi là học."

"Nhưng cậu ngồi trong lớp cũng có học đâu." Đình Tiễn cố ra vẻ thoải mái nói: "Có điều tôi nể cậu thật đấy, không cần học cũng có thể thi tốt, không giống tôi, dù có dốc sức cũng chỉ được tí thành tích."

Chu Tư Việt dựa ra sau, gạt đầu không chút khiêm tốn: "So tài với cậu thì đúng là dư sức."

"..."

Đình Tiễn tròn mắt với cậu.

Bất chợt Chu Tư Việt bật cười: "Thật ra vào lúc không cố chấp, cậu rất..."

Rất cái gì?

"Bình thường."

Vốn muốn nói là rất đáng yêu, nhưng lớn thế rồi cậu không quen khen con gái đáng yêu bao giờ, nên không nói thành lời được, thế là đổi sang dùng phương thức khen người đầy tiêu chuẩn Chu Tư Việt.

Thật ra cô gái này rất là buồn cười.

Ngồi cùng bàn với cô thoải mái đến lạ, chỉ giải mấy bài toán thôi cũng có thể dọa cô sững sốt được, đến nỗi trước mắt bắn ra tia lửa. Làm bài mệt rồi thì lại chọc cô để giải stress.

Mỗi lần nhìn gương mặt mù mờ không ứng phó kịp của cô là lại buồn cười.

Cô không hề tạo áp lực cho người khác, có điều ép quá thì sẽ cắn người, vào lúc nín nhịn đối nghịch với bạn, bạn sẽ chẳng đoán được phản ứng tiếp theo của cô là gì.

Nhưng lần nào cũng đều rất tức cười, nhất là lúc giải bài không ra, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô là lập tức linh cảm ủa đến.

"Còn cậu là đồ không bình thường!"

Tiểu cô nương tức giận tròn tròn mắt, cứ tưởng có thể nghe được lời khen gì từ cậu, quả nhiên là cô nghĩ nhiều rồi.

Cậu vô vị cười một tiếng: "Lần sau muốn đi đâu thì nói trước với tôi, đợi tôi rảnh sẽ dẫn cậu đi."

Còn còn còn... có lần sau hả?

Thấy cô kinh ngạc ra mặt, Chu Tư Việt sờ mũi ho nhẹ, nói: "Không phải nói đợi cậu tới Bắc Kinh, tôi sẽ dẫn cậu đi chơi à? Có điều phải chờ tôi rảnh mới được, gần đây bận quá."

Đình Tiễn nghĩ mãi mới nhớ ra mình nói câu này từ khi nào.

Nói thật, cô đã quên sạch sành sanh chuyện này đi rồi, nếu không phải hôm đó ở nhà họ Đình Diệp Uyển Nhân nhắc tới chuyện hồi nhỏ hai người ngủ chung một giường, thì cô cũng sắp quên mất rốt cuộc cậu bé xinh xắn hồi trước là ai rồi.

Dù con người Chu Tư Việt ngoài miệng thì cay nghiệt, có lúc lại thích chọc cô, nhưng cẩn thận nghĩ lại, trải qua thời gian bên nhau đấy, cậu đã giúp cô không ít.

Mời cô xem phim, giúp cô đổi chỗ, giúp cô trút hận với Tống Tử Kỳ, bây giờ Trường Trầm thấy cô cũng không dám nói lung tung nữa.

So với lời hứa hồi bé, cậu đã làm quá nhiều rồi.

Cuối cùng cũng đã rõ, cậu đối tốt với cô là để trả ơn hồi bé đã giặt khăn trải giường giúp cậu.

"Không... không cần." Đình Tiễn khoát tay, cúi đầu nói: "Cậu cứ bận việc của mình đi, tôi cũng chẳng có chỗ nào muốn đi cả."

Chu Tư Việt nhìn cô, khẽ gật đầu.

Đúng lúc chủ tiệm bung vịt quay đã xé lên, "Tới rồi đây."

Cuối cùng câu chuyện cũng kết thúc.

Chu Tư Việt ngồi thẳng người, cánh tay khoác dọc theo mép bàn.

Đình Tiễn cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì, Chu Tư Việt giờ tay gõ lên mặt bàn, "Ăn đi."

Đình Tiễn hít sâu một hơi, rồi ngẩng đầu nở nụ cười tươi tắn với người ngồi đối diện, vừa thẳng thắn lại rộng lượng, "Ăn trước đi."

Hai người đồng thời ra tay, giải quyết đĩa vịt quay thơm phức ngào ngạt đang đợi làm thịt.

Chu Tư Việt không có tật xấu nào trong việc ăn, không giống Tống Tử Kỳ cuồng sạch sẽ, ăn một bữa trong canteen trường mà phải tự mang theo com hộp, ngay đến đĩa cũng phải dùng khăn tay gói kỹ đem từ nhà tới, kiên quyết không đụng vào đồ trong canteen.

Tính khí Chu Tư Việt bất thường, tùy ý khoe khoang nhưng lại có vẻ hiền lành.

Đang ăn được nửa thì gặp được Hứa Kha.

Đình Tiễn vừa cuốn vịt quay xong, đang nhét vào miệng thì chợt nghe thấy có người gọi cô, "Đình Tiễn."

Hai người đồng thời ngoái đầu nhìn lui.

Đứng ở cửa là một nam sinh cao gầy, mặc áo polo màu xám tro cùng quần jean đã phai màu, trên chân đi đôi giày màu đen, so với Chu Tư Việt lớp mười thì phong cách ăn mặc của anh có phần trưởng thành hơn.

Chu Tư Việt chỉ nhìn lướt qua rồi cúp mắt, rõ ràng, cậu không hề có hứng thú với Hứa Kha.

Đình Tiễn nhiệt tình vẫy anh lại, "Tiền bối."

Hứa Kha cúi đầu nói với người bên cạnh một câu rồi đi đến, ánh mắt dừng lại trên người Chu Tư Việt, cười cười nhìn Đình Tiễn, "Trùng hợp thế à?"

Đình Tiễn đứng lên, do dự không biết có nên giới thiệu hai người họ với nhau không.

Lạ thật, Chu Tư Việt thích kết bạn như thế mà lại không có ý định chào hỏi Hứa Kha, Đình Tiễn lúng túng cười với Hứa Kha, "Hay là anh ngồi bên đó, em qua bàn anh nói chuyện."

Hứa Kha cười dịu dàng, "Được."

Hai người ngồi xuống một bàn gần đấy, Hứa Kha liếc nhìn Chu Tư Việt đầy ý tứ, dùng khẩu hình hỏi Đình Tiễn: "Bạn cùng bàn đấy hả?"

Đình Tiễn đỏ mặt gật đầu.

Hứa Kha nhìn cô đầy tán thưởng, "Được lắm, tiến triển nhanh đấy."

Đình Tiễn thấp giọng giải thích: "Không không không, không phải như anh nghĩ đâu, chỉ là đi xem phim ăn bữa cơm rất bình thường thôi."

Hứa Kha còn cười đậm hơn: "Tại sao anh không có bạn khác giới bình thường thế nhỉ?"

Đình Tiễn có trăm miệng cũng không thể bào chữa nổi, biết rõ hai người bạn họ không phải như thế, vừa sốt rột lại buồn phiền, "Không phải thật mà..."

Hứa Kha bật cười, không trêu cô nữa, "Quýnh thế làm gì, cho dù phải thì anh cũng sẽ giúp em giữ bí mật với di Diệp. Anh biết cậu bé đó." Anh thấp giọng tiến lại gần cô, "Chu Tư Việt đúng không?"

Đình Tiễn ngạc nhiên, "Sao anh biết?"

Hứa Kha lắc đầu cười, "Học trò cưng của giáo viên toán bọn anh đấy, lần nào cậu ta đi thi cũng đều do giáo viên bọn anh một tay dẫn dắt, từ hồi cấp hai đã gặt hái không ít giải thưởng thi môn toán rồi, là mầm non của Thanh Hoa Bắc Đại đấy."

Khó trách thành thạo hay thấy trên bàn cậu có vài tờ đề thi lớp mười một mười hai.

Haiz

"Sao lại ngồi cùng bàn với cậu ta vậy?"

Đình Tiễn cúi đầu hồi hận không thôi, nếu không phải trước đó cô đi trễ thi đã không có những chuyện sau đó rồi, "Trùng hợp thôi, mà cũng gần đôi chỗ rồi."

Tiểu cô nương cúi đầu, tóc dài rũ xuống.

Hứa Kha đưa tay vỗ đầu cô, Đình Tiễn chột ngắc lên, thấy anh đang tìm tìm nhìn cô: "Sao cứ như đưa đám thế, em cũng không tệ mà, em vẽ tranh lợi hại lắm mà, à đúng rồi, anh có đem sách tới đây, định hôm nay đến nhà em tìm em, may mà đúng lúc, đưa em luôn này."

Hứa Kha vừa nói vừa rút cuốn Crazy English của Lý Dương ở trong cặp ra đưa cho cô, lại còn kèm theo một băng cassette.

"Đây là tập phát âm, em có thể lấy về nghe thử, dù sao anh cũng không dùng nữa, đưa cho em vậy."

Đình Tiễn: "Sao có thể xấu hổ vậy được chứ, em dùng xong sẽ trả cho anh."

Điều kiện kinh tế nhà Hứa Kha không tốt lắm, đoán là mua mấy thứ sách này cũng tốn của anh không ít tiền, Đình Tiễn sao dám nhận.

Bạn của Hứa Kha đã gọi món xong quay lại, Đình Tiễn cất sách đi về bàn cũ.

Đĩa vịt quay đã trống trơn.

Đình Tiễn nhìn Chu Tư Việt đang thông thả ăn miếng vịt cuối cùng, không chừa lại cho cô miếng nào.

Ai mà làm bạn gái cậu thì đúng là tám đời bất hạnh.

Trên đường về nhà, Đình Tiễn vẫn đang giận dữ mặc niệm Chu Tư Việt tàn nhẫn.

Hai người một trước một sau đi trên vỉa hè, lần này đổi ngược lại, Đình Tiễn bước nhanh đi đằng trước, còn Chu thiếu gia đã cơm nước no nê, vừa đút tay vào túi vừa chậm rãi đi phía sau.

"Này."

Đình Tiễn vờ như không nghe thấy gì, bước nhanh hơn.

Đã sắp đến quốc lộ rồi, đáng tiếc vừa chuyển sang đèn đỏ nên cô đành ôm cặp sách, đứng trên vỉa hè chờ.

Chu Tư Việt tay dài chân dài, chỉ hai ba bước đã đuổi kịp, cậu bước xuống vỉa hè, đứng trước mặt Đình Tiễn liếc nhìn cặp sách bị cô ôm chặt trước ngực, cười xem thường: "Crazy English của Lý Dương? Anh ta cho cậu à?"

Đình Tiễn: "Đâu phải chuyện của cậu."

Chu Tư Việt giễu cợt, một chân nhẹ nhàng đạp xuống lề vỉa hè: "Cậu tức cái gì?"

Đúng thế.

Cô tức gì chứ, chỉ là một con vịt quay thôi mà.

"Tức vì tôi ăn hết vịt quay không thừa cho cậu à?" Cậu cười nói: "Cậu thấy Hứa Kha chẳng khác gì thấy bố ruột cả, cứ thế nhào đến vắt tôi sang một bên, tôi còn chưa tính nợ với cậu đấy."

Đình Tiễn ngạc nhiên ra trò: "Sao cậu biết anh ấy là Hứa Kha?"

Chu Tư Việt nhếch môi chế giễu: "Trong trường này cậu có biết ai ngoài anh ta à?"

Ừ thì cậu nhiều bạn rồi.

"Chiều hôm đó đi tìm Hứa Kha hả?"

Đình Tiễn gật đầu.

"Muốn học khẩu âm sao không nói với tôi, ngồi cạnh một người sống sờ sờ ra đấy, cậu là còn bỏ gần cầu xa?"

"... Cũng sắp đổi chỗ rồi, có thể chúng ta không ngồi cùng bàn nữa, cũng không thể chuyện gì tôi cũng lệ thuộc vào cậu được."

Tuần tới là kiểm tra chất lượng rồi, ai biết thi xong bạn cùng bàn mới của cậu là Trương Thúy Thúy Lý Oanh Oanh hay là Vương Yến Yến chứ, đến lúc đó cậu còn nhớ nổi tôi à?

Từ xưa đến nay chỉ thấy người mới cười, nào nghe người cũ khóc.

Cuối cùng mây đen cũng tản đi, bầu trời trong suốt như vừa được tắm tã, là màu xanh da trời đẹp đến lạ thường.

Lập tức nghe thấy thiếu niên nhẹ nhõm nói: "Đồ ngốc, kiểm tra chất lượng thôi mà, đến lúc đó thi giống nhau không phải tốt à? Dù sao cũng không cần đến lớp khác thi."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (2)

Lúc cậu xoay người bước đi, tớ lại nhớ tới Trương Quốc Vinh.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Kiểm tra chất lượng không chia lớp theo alphabet toàn khối mà thi tại trong lớp mình, chỉ cần kéo bàn ra mà thôi.

Học sinh lớp trọng điểm kiêu ngạo, không cần giám thị cũng tự giác giác vừa làm bài vừa che lại.

“Làm... làm sao thi giống nhau được?”

Đình Tiễn cúi đầu nói.

Đèn đỏ đối diện tắt đi, đèn vàng hiện lên, đã có người đi trước nhưng Chu Tư Việt không nhúc nhích, vẫn nhàn rỗi giẫm một chân lên mép vỉa hè, bình thản nói ra hai chữ: “Gian lận.”

Gian gian gian... Gian lận ư?!

Đình Tiễn ngăn người kinh ngạc ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt như cười như không của cậu, lập tức con nai trong lòng lại chạy loạn, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng làm chuyện này bao giờ, ngộ nhờ bị bắt được, với tích cách của Lưu Giang thì nhất định sẽ gọi phụ huynh.

“Không... Không được.” Cô nhỏ giọng nói.

Chu Tư Việt quay đầu liếc cô, đèn xanh vừa sáng thì một tay đút vào túi, tay còn lại túm lấy mũ sau lưng cô, mắt nhìn xe cộ tới lui rồi trực tiếp kéo cô đi, lười nhác nói: “Có cái gì mà không được.”

Thái độ học bá của cậu đây à?

“Sao cậu lại... muốn... ngồi cùng bàn với tôi?”

Đinh Tiễn nghiêng tai lắng nghe, lại đây khen tôi đi nào.

Chu Tư Việt liếc cô một cái, khéo môi hơi nhếch lên, mỉm cười: “Bởi vì cậu đàn.”

“...”

“Tránh đường tránh đường, tôi phải đi về nhà.”

Nói rồi, Đinh Tiễn ôm sách, bước nhanh đi về phía trước.

Chu Tư Việt vươn tay kéo lấy mũ áo cô lại, Đinh Tiễn chỉ biết giậm tại chỗ, cô nương giận đến mức không ngừng giậm chân, lời thề tên họ của cậu ra hét: “Chu Tư Việt.”

Chu Tư Việt kéo cô quay lại, mũ siết chặt làm hai mắt Đinh Tiễn đỏ lên, cậu đưa tay đè đầu rồi đứng chắn trước người cô, cúi đầu nhìn, cười cong hàng mi mở to đôi mắt, “Chỉ có thể nói là, ngồi cùng bàn với cậu không bị áp lực.”

Đinh Tiễn sững sờ.

Chu Tư Việt buông tay đứng thẳng người lên, tầm mắt quét nhìn phía trước, đút tay vào trong túi: “Cậu sẽ không hỏi tôi thi được mấy điểm, sẽ không bóng gió hỏi tôi tôi học bài đến mấy giờ, sẽ không dò hỏi xem tôi học tới phần nào rồi, cũng sẽ không nói với tôi rằng tham gia thi đấu chỉ tổ tốn thời gian.”

Nói xong câu cuối, cậu cười tự giễu.

“Bởi vì cậu không quan tâm tôi, cho nên tôi mới cảm thấy rất tự tại.”

Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng nói như thế.

Bình thường cứ thấy cậu tùy tiện phóng khoáng, chưa từng thấy cậu nói chuyện bằng giọng điệu đó bao giờ cả, thì ra có thông minh như cậu cũng sẽ có lúc bần khoản, mờ mịt.

Trong lòng Đinh Tiễn bỗng nhiên bình ổn lại, chỉ số thông minh cao thì sao? Chỉ khiến phiền não hơn thôi.

“Thì ra, cậu cũng sợ... những thứ như vậy.” Đinh Tiễn cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không sợ gì cả...”

“Sợ?” Phía trên đỉnh đầu truyền tới tiếng nói giễu cợt: “Chẳng qua tôi cảm thấy phiền thôi.”

“...”

Con mẹ nó.

Thật ra thành tích của hai người kém nhau không nhiều, tổng điểm của Đinh Tiễn cao, còn Chu Tư Việt cũng chỉ có toán và vật lý là tốt, chứ mấy môn xã hội đều ở mức ổn định, không bị kéo lùi, nhưng Đinh Tiễn tương đối thâm, nếu môn toán phát huy không tốt thì chắc chắn sẽ bị hạ gục.

Hai người dọc theo đường quay về đầu ngõ, hoàng hôn buông xuống, không thấy tung tích ông cụ đã nữa, cây dương già ở đầu ngõ vẫn đứng sừng sững như cũ.

Con ngõ Yên Tam chia làm hai hướng đông tây, cả hai đều dừng bước trước hẻm.

Chu Tư Việt hát cảm với cô, nhướn mày: “Cần đưa cậu vào không?”

Nào dám làm phiền ngài đại giá.

Đinh Tiễn lắc đầu, “Không... Không cần.”

Chu Tư Việt cười cười, bỗng nhiên đưa tay vỗ đầu cô, “Có ngốc không thế, đi thôi.”

Rồi cậu xoay người, một giây cũng không ngừng lại.

Hoàng hôn gọi lên một hình ảnh đẹp, giống như nơi chân trời treo một bức tranh ngũ sắc, tươi sáng yên tĩnh.

Đầu ngõ là hai hàng cây dương già đứng thẳng không khác gì binh lính cổ thủ thành nhiều năm, đứng vững vàng trong nắng chiều.

Bóng lưng thiếu niên rộng lớn lại đơn bạc, áo T-shirt rộng thùng thình khiến bả vai cậu trông có vẻ gầy, đường cong cánh tay lưu loát, xuôi xuống bên người, đầu ngón tay sạch sẽ. Đã nhìn quen hể cậu đi đến đâu đều có nhiều người vây quanh, hôm nay nhìn bóng lưng quanh quệ ấy của cậu, thoáng trong chớp mắt, Đinh Tiến cảm thấy cậu thật cô đơn.

Người học giỏi một cách dễ dàng, ai biết được những đắng cay trong đây?

Cậu từng nói chỉ số thông minh của cậu không khác gì người bình thường, chẳng qua là tìm đúng phương pháp, nhưng vì sao lại có người có thể tìm được đúng phương pháp, có người lại không tìm được chứ? Giống như cô.

Một đề bài làm vô số lần, công thức sai, làm năm sáu lần mới có thể làm đúng hướng, có thể giống như cậu làm bất cứ đề gì cũng không sai.

Bóng lưng thiếu niên dần rời xa chao đảo, dần dần đi về phía cuối hẻm đông, tường cũ bong tróc, bao bọc bóng lưng cao lớn lại mỏng lung của cậu.

Con đường của cậu vừa rộng rãi lại sáng ngời.

Còn cô tựa như vẫn đang ra sức giũa trong hồ cá.

Bất kể dù sau này cô có ở đâu, thì đều mãi không quên chàng trai chói mắt như sao sáng này.

Vào năm cô mười sáu tuổi đấy, cậu vung tay vẫy chào và tạm biệt lần cuối cùng cô, rồi bước lên con đường thuộc về mình, sau đó ——

Không quay đầu lại nữa.

Đinh Tiến đặt tay lên môi, bỗng nhiên hướng về phía Chu Tư Việt gọi lớn ——

“Chu Tư Việt!”

Chàng trai dừng bước xoay người lại nhìn cô, đôi mắt khẽ nheo, hai tay vẫn còn để trong túi, nắng vàng rực rỡ chiếu vào lưng cậu không thấy rõ mặt.

Chính bởi vì như thế nên cả người Đinh Tiến tràn đầy năng lực, dùng toàn sức lực la lớn:

“Hôm nay là sinh nhật tôi, cảm ơn cậu đã dẫn tôi đi xem phim.”

Không biết vì sao nữa, thôi thì cứ cho là không thể để ngày hôm nay trôi qua vô ích vậy.

Nói xong rồi mới kinh hãi, không đợi cậu trả lời, Đinh Tiến đã xoay người rồi đi, Chu Tư Việt nhìn bóng lưng vội vã của cô mà bỗng nhiên miệng cười, uể oải đáp lại với bóng lưng của cô ——

“Sinh nhật vui về.”

Chợt cô cảm thấy, như vậy cũng rất tốt.

Không thể làm người yêu, vậy thì cứ làm bạn cùng bàn đi, ít nhất thì, người ngồi bên cạnh cậu là tớ.

...

Cuối cùng kỳ kiểm tra chất lượng cũng đã đến, trước khi tan học, Chu Tư Việt lại dặn dò cô một lần, nửa giờ cuối cậu sẽ viết câu trả lời đưa cho cô, cô chỉ cần dựa theo đó mà thay đổi lại là được.

Đinh Tiến xoa tay, đáng thương nhìn cậu: “Tôi căng thẳng quá.”

Chu Tư Việt cười: “Có gì mà căng thẳng chứ, đâu phải gian lận giúp cậu thi đại học đâu.”

Đinh Tiến rù mắt, thấp giọng: “Từ nhỏ đến giờ tôi chưa gian lận bao giờ.”

“Mọi việc đều có lần đầu, trước lạ sau quen.”

Cậu bình tĩnh hết như kẻ đã quen.

Đinh Tiến đen mặt: “Đây là lời của học sinh giỏi nói đấy à?”

Chu Tư Việt bật cười, khẽ lật một trang sách, tự giễu nói: “Đừng có chụp cho tôi cái mũ cao thế, tôi chưa từng nói mình là học sinh giỏi.”

Đúng, dùng tiêu chuẩn của Lưu Giang mà xét thì quả thật không tính cậu là học sinh giỏi.

Có học sinh giỏi nào trong lớp lại ngồi đọc sách khác không, hôm nay lại đổi sang cuốn "Tại sao thế giới lại khác biệt như vậy" rồi.

Đình Tiễn vẫn do dự.

Chu Tư Việt lật đến cuối sách, khép lại "bộ" rồi ném lên bàn, ngẩng đầu lên nhìn một cái, mọi người trong lớp đã về hết rồi, cậu vỗ vai Đình Tiễn, đứng dậy thu dọn đồ đạc: "Được rồi, lo lắng vớ vẩn cũng vô dụng, nếu cậu không muốn gian lận thì tự mình thi đi, không nhất định phải ngồi cùng bàn."

Đình Tiễn ngửa đầu nhìn cậu: "Cậu có chắc chắn là thi giống nhau không?"

Cậu đeo balo lên vai, một tay chống lên bàn, nói đúng sự thật: "Không thể chắc chắn."

Dù sao cậu cũng không thể nắm chắc câu hỏi khách quan được.

"Nhưng chắc chắn tám chín phần."

"Vậy thì thử đi."

Có ý nghĩ đó nên qua mấy lần kiểm tra khiến Đình Tiễn sợ hết hồn hết vía, luôn cảm thấy ánh mắt Lưu Giang có khả năng nhìn xuyên thấu, liếc cô một cái, cô liền hoảng hốt như bị phát hiện, vội vàng cúi đầu.

Thật ra thì Lưu Giang không hề nhìn cô.

Cửa thứ nhất chính là toán học, nghề của Chu thiếu gia đây rồi, bình thường đều thấy cậu giải đề nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy kiến thức hàng thật giá thật ở trường thi. Quả nhiên không phải là người.

Chu Tư Việt làm bài rất nhanh, bình thường đi thi đã làm nhiều đề nhiều bài rồi, thành ra mấy câu hỏi kiểm tra chất lượng này này chỉ là mẫu giáo đối với cậu, chỉ cần liếc mắt một cái là đã biết ngay câu trả lời, bài thi làm được hơn phân nửa, giấy nháp một chữ cũng không viết.

Đình Tiễn mở hồ bơi đầu đầu mới làm xong trang thứ nhất, câu này đã làm xong, đáp án cũng viết xong, trực tiếp đem bài ném qua bên cạnh.

Lúc này Lưu Giang đang nhìn nơi khác.

Đình Tiễn nhìn cục giấy bên chân mình, tim bỗng đập nhanh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng không ngừng nhảy trong lồng ngực cô, cơ hồ muốn văng ra ngoài.

Chu Tư Việt liếc cô.

Thôi, chết thì chết vậy.

Đình Tiễn dùng chân đạp lên tờ giấy rồi vất cục gôm xuống đất, thừa dịp Lưu Giang không chú ý, vội cúi người xuống nhặt.

Cô dè dặt mở tờ giấy ra đặt dưới bài thi, dè dặt tìm đập lại, ngẩng đầu nhìn Lưu Giang một cái, thấy đang lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên tờ giấy đáp án được viết đầy đủ hết, ngay cả câu cuối cùng cậu cũng đã viết.

Cái này có thể nói là tiêu chuẩn hơn nhiều so với đáp án tiêu chuẩn nữa.

Cuối cùng cũng thi xong.

Đình Tiễn như mất đi nửa cái mạng, nằm trên bàn thở hổn hển, bình ổn hô hấp.

Trong phòng học hò hét ầm ĩ, ai ai cũng kích động so đáp án. Trong lòng Đình Tiễn vừa trống rỗng vừa bất đắc dĩ, một lần nữa biết được, trong trường chẳng có ai có thể làm đối thủ độ môn toán với Chu Tư Việt được.

Đột nhiên Đặng Uyển Uyển xoay sang bên này kêu: "Chu Tư Việt, đáp án câu cuối của cậu là bao nhiêu? Thẻ tích tứ chóp là mấy?"

"Năm phân sáu."

Tất cả mọi người đều nhận định đáp án của cậu là tuyệt đối chính xác, vừa nghe đáp án không giống của mình thì rên lên, trái ngược lại, có những người vui vẻ quay đầu đi tiếp tục thảo luận với nhau những câu khác.

Lần đầu tiên Dương Thuận Từ chủ động mở miệng nói chuyện với cậu: "Là số nghịch đảo à? Lấy giá trị giới hạn của T?"

Không phải cô ấy là nữ thành lạnh lùng sao? Trước giờ không nói chuyện với ai bao giờ.

"Lớn hơn hai mươi, nhỏ hơn ba mươi."

Chu Tư Việt trả lời.

Lại có người vui vẻ, có người buồn.

Bốn môn tiếp đó đều bắt chước làm theo, hết sức thuận lợi.

Nộp bài thi cuối cùng lên, Đinh Tiễn như con chó chết nằm trên bàn, ngay cả thờ cũng lười.

Chu Tư Việt đem bàn kéo lại, nhạo báng cô: “Đồ ngốc, có như vậy thôi mà cũng sợ?”

Đinh Tiễn lườm cậu: “Không phải trước kia cậu đã từng gian lận đấy chứ?”

“Phi.” Cậu cúi đầu cười: “Tôi mà cần gian lận à? Đồ nhút nhát.”

Thần kinh căng thẳng được buông lỏng, Đinh Tiễn kích động ngồi dậy, bật thốt lên: “Cậu có biết đưa sang mạo hiểm lắm không hả, mới vừa này Lưu Giang còn đứng bên cạnh, thiếu chút nữa đã bị phát hiện rồi đấy, cậu có biết tôi căng thẳng thế nào không?! Vì cậu... Tôi thiếu chút nữa là mất cái mạng nhỏ...”

Đã nói ra mất rồi ——

Nửa câu sau nuốt vào trong bụng, bởi vì cô ý thức được mình đang nói cái gì, người cũng sùng sốt, Chu Tư Việt dựa vào ghế gác hai chân lên, khóe môi nhếch lên cười khê, ánh mắt thoải mái rơi trên người cô:

“Ừm, vì tôi thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Một Quyền Đập Vỡ Lâu Hoàng Hạc (1)

Một quyền đập vỡ lâu Hoàng Hạc, một cước đá nhào châu Anh Vũ.

Bà đây không thèm chơi nữa.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

“Này.”

Này cái quý ấy, bộ tôi không có tên à?

Đinh Tiễn không để ý đến cậu nữa, sai bước dài đi về phía trước, có điều không dài bằng chân người ta, chỉ chốc lát cậu đã vượt lên trước mặt cô, túm lấy cặp kéo cô quay trở lại.

Đinh Tiễn không một chút phòng bị, lao đảo mấy bước, thiếu chút nữa ngã vào trong ngực cậu, may mà Chu Tư Việt phản ứng rất nhanh, đỡ vai cô cho đứng thẳng rồi rũ mắt liếc cô: “Cậu bị gì thế? Chỉ giúp trực nhật một lần mà mất hứng như vậy à?”

Đồ đàn.

“Nói đi.” Chu Tư Việt rất không kiên nhẫn, “Hiểu lắm không cần thiết là cái gì hả?”

Đồ ngốc.

Còn là hiểu lắm không cần thiết nào nữa?

“Tôi sợ bạn học trong lớp nói khó nghe, nói chúng ta...” Cô dừng lại không nói tiếp nữa, liếc mắt nhìn cậu rồi cúi đầu.

Nhưng cô không ngờ rằng lời này lại khiến Chu Tư Việt im lặng rất lâu, lạnh lùng nhìn cô, tự giễu cười rồi nói: “Được rồi, biết rồi.”

Thiếu niên khoác cặp rồi đi, để lại bóng lưng cao lớn, có thể nhìn ra cậu đang tức giận, ánh nắng hoàng hôn phản chiếu bóng lưng kia dần mờ hồ. Đường xe rộng rãi, thân cây dương mảnh mẽ khô khốc, dù cho mưa gió vẫn đứng sừng sững hai bên đường.

Bước chân cậu trầm ổn, không nhanh không chậm, bỗng chốc đã bước qua mấy cây dương, chưa được mấy bước mà bóng lưng săn chắc ấy đã tới cuối đường, chỉ một cái xoay người liền biến mất không một chút dấu vết.

Bỗng Đĩnh Tiễn ù xùi ngồi xổm xuống, nước mắt tuôn rơi không kìm nén được, lập tức cảm giác túi thân lan tràn khắp đáy lòng.

Thích một người.

Có thể vì cậu mà nhận lấy trăm kiểu túi thân; lại hết lần này đến lần khác không chứa nổi cảm giác túi thân đến từ cậu —— không thích mình.

Cô im lặng ngồi xổm xuống đất mà khóc, theo thói quen cố kiềm nén, dù có bị thương đến đâu cũng không thể giống Khổng Sa Dịch gào khóc thành tiếng, để nước mắt nước mũi giàn giụa trên mặt.

Cô không cảm thấy bản thân làm sai điều gì, tuy cô hâm mộ Khổng Sa Dịch làm việc không chút cố kỵ nào, nhưng cô lại không thể đồng ý với phong cách hành sự như thế được, có điều điều ấy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc cô thích cô ấy.

Còn Chu Tư Việt, cô thích cậu, nên cô mới quan tâm đến cái nhìn của cậu, sợ nhất là cậu thương hại cô, bỏ thí cô.

Nhưng hôm nay hai người cô thích nhất ở Yên Tam, lại đồng loạt có xích mích với cô.

Ngày đó Đĩnh Tiễn ngồi xổm dưới đất khóc rất lâu, cho đến lúc trời tối, cho đến khi chẳng thể đứng nổi, hai chân run run hết như bị phong thấp mà gặp trời mưa, khập khễnh bước về nhà.

Vừa đi vừa lau nước mắt.

Cùng với ánh hoàng hôn u ám, cô có cảm giác như đại hiệp võ đang vừa tỷ thí xong, cùng kiếm sát vương bụi trần đạp mây quay về.

Chỉ có điều, cô lại là người suýt chút nữa bị đánh tới chết kia.

Lúc ở đầu hẻm, Đĩnh Tiễn đi tới quầy bán quà vặt mua mấy tờ giấy màu hồng cùng phong thư, lặng lẽ nhét vào trong cặp rồi mới đi vào nhà.

Hôm nay trong nhà yên tĩnh dị thường.

Đến cả Đĩnh Tuấn Thông bình thường luôn ồn ào ầm ĩ cũng phá lệ ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, Diệp Uyển Nhân bung đĩa táo từ trong bếp ra, đưa mắt thấy cô trở về thì cười: “Về rồi à?”

Đĩnh Tiễn theo bản năng siết chặt cặp, khẽ vang một tiếng, cúi đầu thay giày.

Diệp Uyển Nhân đặt đĩa táo lên bàn, đưa tay lấy cặp của cô, hành động khác thường này khiến cho Đĩnh Tiễn bất giác co người lại, Diệp Uyển Nhân cười nói: “Sao thế? Để mẹ cất cặp giúp con.” Nói rồi mới để ý có gì đó không đúng, “Mắt con bị sao vậy?”

Mới vừa khóc xong nên mắt hơi sưng, nhưng không rõ lắm.

Đĩnh Tiễn xoa xoa, nói dối: “Vừa nãy gió lớn, chắc là bụi bay vào.”

Diệp Uyển Nhân gật đầu: “Ừ, một chút nữa cậu của con tới đây.”

Cậu?

“Cậu nào?”

Diệp Uyển Nhân cười: “Cậu nhỏ đấy.”

Thì ra là vậy, vì có người khác tới nên bà mới như thế sao?

Bất kể năm xưa đang vào thời điểm kế hoạch hóa gia đình, thì bà nội bà ngoại gì cũng đều có quan niệm có thể sinh được nhiều thì sinh, anh chị em của Diệp Uyển Nhân và bố Đĩnh đều không ít, nhưng phần lớn cả đời đều bình thường không nổi trội, tầm thường vô vị.

Chỉ có mỗi cậu con út nhà họ Diệp này là thấp nên được khôi xanh trên mộ phần tổ tiên*.

(*Ám chỉ việc có người trong họ làm to.)

Lúc bé Diệp Thường Thanh rất thích vẽ tranh, những đứa bé khác thì nghịch bùn đánh nhau, còn ông chỉ thích xách theo túi vẽ vào núi vẽ tranh, đặt mộng xuống là hết một ngày; những đứa trẻ khác thì xin cha mẹ tiền tiêu vặt để mua chút đồ ăn ngọt, còn ông lại dùng tiền tiết kiệm để mua bút vẽ.

Ngoài vẽ ra, thành tích của Diệp Thường Thanh đều bình thường, nhất là môn toán, chỉ có thể thi được hai mươi điểm, đời này cũng không học đại học bao giờ, sau khi tốt học cấp ba thì ngồi ngay đầu đường Bắc Kinh vẽ tranh phác thảo, hai đồng một tờ kí họa.

Vốn tưởng rằng cuộc đời sẽ trôi đi một cách bình lặng như thế.

Kết quả là nửa năm kí họa ở Bắc Kinh, đột nhiên cơ hội xuất hiện, ông gặp được quý nhân đầu tiên trong đời mình, chính là Vương Minh Nghĩa.

Lúc bấy giờ Vương Minh Nghĩa là giáo sư thỉnh giảng ở học viện Bắc Kinh, tham gia những cuộc thi vẽ tranh sơn dầu ở những ngôi trường đó, tư chất của khóa sinh viên được Vương Minh Nghĩa dẫn dắt đã quá khác trước, rất nhiều người học vẽ không phải chỉ vì thích học.

Nhà có tiền, không thi đậu đại học thì chọn đại vào chuyên ngành hội họa, hoặc do quyết một lòng chỉ muốn trở thành một danh họa, quên đi mất hàm nghĩa của hội họa là gì.

Vương Minh Nghĩa đang hút thuốc ở đầu cầu thì gặp được Diệp Thường Thanh.

Về mặt say mê khi vẽ tranh của Diệp Thường Thanh đã thu hút ông, rất giống ông ngày xưa, mê mết không biết nghỉ, ánh mắt rực rỡ, vì vậy ông dập tắt điếu thuốc, đi tới mời vẽ một bức.

Diệp Thường Thanh làm ăn không nhiều, thỉnh thoảng có được một người như thế thì phấn chấn vô cùng, vẽ cực kỳ nghiêm túc, lúc Vương Minh Nghĩa thấy được bữa tranh kia, ông lập tức quyết định nhất định phải dẫn dắt người này.

Ngay khi Vương Minh Nghĩa đưa ra lời mời, Diệp Thường Thanh kinh ngạc vui mừng không dám tin nổi. Về nhà báo tin này cho mẹ nghe lại còn bị mắng bả chị giễu cợt, nói không chừng là bị người ta lừa gạt, chỉ muốn cậu giao tiền mà thôi, cậu cũng đừng ngốc nữa.

Chỉ là trong chuyện vẽ vời này, Diệp Thường Thanh thật sự đồng ý làm chuyện ngu ngốc, ông bắt chấp tất cả theo Vương Minh Nghĩa bắt đầu học vẽ, bắt đầu đi khắp nơi trên thế giới, cũng biết không ít người nổi tiếng trong nghề, mới giặt mình bản thân trước kia quá nông cạn.

Có Vương Minh Nghĩa chỉ dạy, thành tựu hội họa của Diệp Thường Thanh tăng lên, cũng là học trò tiến bộ nhanh nhất của Vương Minh Nghĩa, thực ra không phải vậy, Diệp Thường Thanh cũng hay nhắc đến với Vương Minh Nghĩa rằng, ông có một đứa cháu gái nhỏ, cũng có thiên phú về mặt này.

Đó là lúc ông mới đi theo Vương Minh Nghĩa không lâu, cũng không biết rằng con đường này có thể đi được hay không, cho nên không dám đưa Đình Tiễn đi gặp mặt, về sau lại không có cơ hội.

Tuy nói Diệp Uyển Nhân là người nịnh nọt, nhưng từ nhỏ lại rất thương cậu em trai Diệp Thường Thanh này, đến tận lúc tốt nghiệp trung học nghèo đến mức chẳng có gì ăn, bà vẫn thường chăm lo cuộc sống hằng ngày của ông.

Diệp Thường Thanh là người có ơn tri ngộ, đối với những người đã từng giúp mình ông luôn cảm kích trong lòng.

...

Chân trước Đình Tiễn mới vừa bước vào cửa, chân sau Diệp Thường Thanh đã đến.

Diệp Thường Thanh không thường xuyên đến đây nên có vẻ xa lạ, nhưng khi còn bé Đình Tiễn có quan hệ rất tốt với ông, cũng hay theo ông đi khắp nơi vẽ tranh, phác họa gì đó đều là học từ ông.

“Chào cậu ạ.” Đình Tiễn lễ phép gọi.

Diệp Thường Thanh đưa tay sờ đầu cô, “Lên cấp ba rồi à?”

Đình Tiễn gật đầu.

Diệp Uyển Nhân cắt giầy giúp ông, trái cây đã được để trên bàn từ trước, “Ăn ít hoa quả đi đi, để Tiễn Tiễn nói chuyện với cậu, chị đi làm cơm đây.”

Diệp Thường Thanh ngăn bà lại: “Khỏi làm đâu chị, em nói vài câu với Tiễn Tiễn rồi đi ngay, xe đang đợi dưới lầu, lát nữa còn đến khách sạn họp.”

Diệp Uyển Nhân a lên một tiếng, “Chị mua đồ ăn cả rồi.”

Diệp Thường Thanh cười cười, kéo Đình Tiễn qua ghế salon ngồi xuống, ngẩng đầu nói: “Giữ lại cho hai đứa nhỏ ăn đi.”

Đồng hồ trong phòng khách chỉ bảy giờ.

Diệp Thường Thanh nhìn đồng hồ, rồi nghiêm túc nói với Đình Tiễn: “Không kịp nữa rồi, cậu sẽ nói ngắn gọn thôi, ở Thượng Hải có triển lãm tranh, nhà tổ chức cho cậu hai tấm vé, không phải trước kia cháu rất muốn đi xem triển lãm sao? Sao nào, có muốn đi hay không?”

Đình Tiễn sùng sốt, chợt thấy mình như được hồi sinh, đau buồn tình cảm thì có gì hay chứ, thế giới của cô không phải chỉ có mỗi bọn họ, cô còn có vẽ vời nữa mà, trong lòng có một con người nhỏ đang kêu gào quật cờ tung bay.

Cô trịnh trọng gật đầu, “Đi ạ.”

Diệp Thường Thanh cười, “Được, nhưng cháu phải xin phép nghỉ một ngày đấy, triển lãm tranh vào ngày quốc khánh, nhưng cậu phải đến trước thời hạn một ngày, thứ năm này bay, cháu đem theo thẻ học sinh hoặc sổ hộ khẩu cho cậu, cậu sẽ bảo trợ lý đi mua cho cháu.”

Đình Tiễn liếc nhìn Diệp Uyển Nhân.

Diệp Uyển Nhân chau mày: “Muốn xin nghỉ hả? Sẽ bị mất một buổi học đấy. Để lần sau đi xem triển lãm không được à?”

Diệp Thường Thanh: “Chỉ tưởng triển lãm hội họa giống đi ra chợ mua thức ăn, bất cứ lúc nào cũng có à?”

Diệp Uyển Nhân còn muốn nói điều gì nữa, nhưng lại bị Đinh Tiễn cắt ngang: “Trước quốc khánh một ngày, trường bọn con tổ chức đại hội thể thao, không sao đâu ạ, con có thể xin thầy nghỉ.”

Hai người cũng không để ý đến Diệp Uyển Nhân nữa, quyết định hành trình, sau đó Diệp Thường Thanh đứng dậy rời đi.

Đinh Tiễn trở về phòng, bắt đầu làm bài tập.

Đợi đến khi làm xong hết toàn bộ bài tập, cô mới lấy giấy viết thư vừa mua lúc nãy và bức thư bị xé mình ra, cẩn thận ghép hai mảnh lại, sau đó cầm bút lên, chép lại một bức thư khác cho người ta.

Chữ của Vu Khả Khả rất thanh tú, nội dung cũng đầy chân thành, không giống như những bức thư tình buồn nôn, mà có thể cảm nhận được mỗi một câu một chữ đều được tiểu cô nương tỉ mỉ viết ra.

“Cậu còn nhớ mình không?”

“Lần trước từng gặp một lần ở hành lang, gần đây mình luôn nhớ cậu, mình không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn làm bạn với cậu mà thôi, mình là Vu Khả Khả, lớp mười, sau này cuối mỗi tiết học mình có thể đến tìm cậu chơi được không?”

“Mình có người bạn trước kia ở trong đội tuyển thi đấu với cậu, tên là Hân Giai Thành, quả thật hâm mộ mấy nam sinh giỏi toán quá, thi dễ lắm hả cậu? Không giống mình, lần nào thi cũng phải cầu Phật này nọ, sau này có thể hỏi cậu vài vấn đề về toán được không?”

“Chu Tư Việt, tên cậu thật dễ nghe.”

Thư tình dài ba trang Đinh Tiễn chép cũng sắp giấy rồi, lật sang trang khác, á, vẫn còn nữa.

Đã hết chưa vậy.

Lập đi lập lại đều là mấy câu nói kia, cứ nói thẳng mình rất thích cậu khó lắm à? Cần phải quanh co ngoằn ngoèo biểu đạt tình cảm như thế sao?

Sau đó lại tự giễu cười một tiếng:

Có ai không như thế chứ.

Con gái đều vậy cả.

Đến một giờ sáng, Đinh Tiễn mới chép xong bức thư tình, cẩn thận bỏ vào cặp.

Sáng ngày thứ hai, Đinh Tiễn dậy thật sớm, đeo cặp nặng trĩu đi học.

Trời sáng tinh mơ, ánh nắng xuyên qua tầng mây mỏng chiếu rọi tia sáng đầu tiên. Trong không khí tràn ngập mùi sữa đậu nành và bánh quẩy, giọt sương lấp lấp trên bãi cỏ, trên phố xá đều là hình bóng vội vàng của học sinh, hồ hết âm ỉ nhưng lại có phần ấm áp.

Đinh Tiễn đến lớp sớm nhất, cô đặt lá thư vào dưới học bàn của Chu Tư Việt rồi trở về chỗ của mình, bịt chặt tai bắt đầu đọc bài sớm.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, các bạn học lục tục kéo đến.

Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ cùng nhau vào lớp, theo sau còn có Khổng Sa Định.

Ba người ngồi vào chỗ, không một ai nói chuyện với cô, Đinh Tiễn bịt chặt lỗ tai, bắt đầu lớn tiếng đọc thuộc lòng.

Chu Tư Việt vừa nhét cặp vào học bàn thì thấy một lá thư hồng nhạt rơi ra, Tống Tử Kỳ quay đầu xuống quét mắt nhìn, tựa như đùa giỡn: “Chắc chắc, tao còn nói sao số đào hoa của mày không như hồi cấp hai chứ, chưa gì nhanh vậy đã có người đưa tới cửa à? Nào, cho tao nhìn xem là hoa khôi lớp nào nào.”

Nói rồi, Tống Tử Kỳ muốn nhào qua cướp.

Nhưng lại bị Chu Tư Việt nhặt lên trước một bước, Tống Tử Kỳ không chịu từ bỏ, vẫn muốn chồm qua, Chu Tư Việt trực tiếp một tay đẩy cậu, một tay nhét thư vào học bàn, thấy không thể lấy được, Tống Tử Kỳ không cam lòng la hét: “Trước kia không phải nhận được mấy cái này đều ném đi cả à? Sao đấy, giờ lo lắng rồi hả? Xem ra có điều mờ ám nha?”

“Cút.”

Chu Tư Việt mắng rồi đập Tống Tử Kỳ một phát, hai nam sinh ồn ào gây sự trong lớp, Khổng Sa Định quay đầu liếc nhìn Đinh Tiễn, ánh mắt chế giễu đầy lạnh lùng.

Cho đến tận lúc chuông vào học reng lên, Đình Tiễn cũng không ngẩng đầu lên.

Lá thư này, Chu Tư Việt cũng không mở ra, mà trực tiếp bị cậu ném vào học bàn.

Bốn mươi phút tiết đầu tiên kết thúc, Không Sa Dịch cũng không tìm cô nói chuyện mà gục bàn xuống ngủ, có nữ sinh tìm Không Sa Dịch đi vệ sinh, Không Sa Dịch ngẩng đầu lên nhìn, cười đứng dậy nói: “Được.”

Cũng chẳng gọi Đình Tiễn đi cùng.

Sau giờ cơm trưa, Không Sa Dịch cũng không chờ cô mà cùng nữ sinh khác nắm tay đi tới phòng ăn.

Cả một buổi sáng, cả hai người này đều không mở miệng nói câu nào với cô.

Tổng Từ Kỳ cảm giác bầu không khí có điều không đúng, gõ lên bàn Đình Tiễn: “Cậu cãi nhau với Không Sa Dịch à?”

Đình Tiễn không trả lời, cúi đầu.

Trong lòng Tổng Từ Kỳ sáng tỏ, lúc trước cậu cảm thấy nha đầu này có điểm kỳ quái, nhưng tiếp xúc lâu, phát hiện cô có chút buồn cười, cũng là dạng khuyết nào như Không Sa Dịch, nhưng lại không khuyết tâm như Không Sa Dịch.

“Nữ sinh các cậu toàn thể cả, không biết cãi cái gì nữa, cậu đừng buồn, cô ấy cũng hay gây nhau với mình mà, đừng để ý tới cô ấy nữa là được, chờ cô ấy bớt giận rồi sẽ nể nang cầu hòa với cậu cho xem”

Đình Tiễn không ngờ Tổng Từ Kỳ sẽ an ủi mình, vẫn cho là chàng trai này luôn thích gì nói nấy, không biết tâm tư cũng tinh tế đến thế, vậy là cảm kích nhìn sang cậu.

“Cám ơn cậu.”

Tổng Từ Kỳ vô vị cười một tiếng: “Không có gì.”

Đến chiều, Đình Tiễn đi tìm Lưu Giang xin nghỉ.

Đạo gần đây Lưu Giang rất vui vẻ, sáng khoái ký vào đơn xin phép cho cô, còn cười híp mắt dặn dò cô không nên trễ nãi việc học, ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn.

Đình Tiễn cúi người gạt đầu, cảm kích rơi nước mắt, ai nói Lưu Giang hà khắc chứ, rõ ràng hòa nhã thế kia mà, xem ra tin tức của Hứa Kha cũng không chính xác.

Hai ngày sau đó là đại hội thể thao, Không Sa Dịch cũng không tìm cô nói chuyện lần nào, Đình Tiễn cảm thấy mình sắp trở thành người tàng hình trong bốn người bọn họ rồi.

Lá thư này vẫn cứ bị Chu Tư Việt đặt trong học bàn, nhiều lần đuôi mắt Đình Tiễn thấy cậu lấy sách ra thì đồng thời cảm lá thư này ra, sau đó lại nhét nó trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Một Quyền Đập Vỡ Lầu Hoàng Hạc (2)

Vào chiều ngày thứ hai của đại hội thể thao, Vu Khả Khả chạy đến sân lớp ba tìm Đình Tiễn.

Lúc ấy Đình Tiễn đang ngồi một mình cạnh sân khấu, hai chân gấp lại, vò đặt trên đầu gối viết bản thông cáo để lát nữa phát tin trong đại hội thể thao, Vu Khả Khả ngồi xuống cạnh cô, sáng khoái lên tiếng chào hỏi: "Hi~"

Đình Tiễn quay đầu nhìn sang, nhỏ giọng đáp: "Hi~"

Đột nhiên Vu Khả Khả bật cười, tự nhiên chuyện trò cùng cô: "Sao lại ngồi đây một mình thế? Nữ sinh đi cùng cậu hôm đó đâu rồi?"

Đình Tiễn cắn bút, quay đầu đáp: "Ồ bên kia chơi bài."

Vu Khả Khả theo đó đi qua, Không Sa Dịch đang khoác vai Tổng Từ Kỳ, ngồi giữa đám con trai gào thét chơi bài, còn cả Chu Tư Việt ngồi đối diện nữa, cậu mặc áo đồng phục bóng rổ màu đỏ, để lộ đôi tay sạch sẽ cùng cơ tay cơ chân khỏe khoắn, kèm nụ cười ngang bướng.

Bọn họ chơi bài đôi*, Không Sa Dịch và Chu Tư Việt đối diện nhau tổ thành một đội, cả hai đều ghét nhau, vừa đánh vừa tự đối đầu, kết quả thua liền mấy ván. Tống Tử Kỳ vui vẻ không thôi, còn giật dây Không Sa Dịch, "Làm khá lắm."

(*Tờ gốc là 双扣, trò này xuất phát từ Chiết Giang, cần đến 2 bộ bài Tây để chơi, cách chơi rắc rối mình cũng không hiểu lắm...)

Tâm trạng Không Sa Dịch vốn không tốt mấy, lại thua liền mấy ván, thế là khó chịu nói: "Đi ra đi, phiền chết đi được."

Chu Tư Việt không coi trọng thắng thua là mấy, vẻ mặt vẫn luôn hừng hờ, thỉnh thoảng lại đùa vài câu với Tống Tử Kỳ.

Không Sa Dịch rất háo thắng, nên khi thua thảm như thế thì trong đầu nghĩ, nhất định nguyên nhân là do thái độ cả chón của Chu Tư Việt, thế là quát lên: "Chu Tư Việt, cậu nghiêm túc đánh bài được không hả?"

Chu Tư Việt tự dưng bị ăn một phát súng, nhưng cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn cô: "Nếu tôi mà nghiêm túc đánh thì bọn họ đã có sao rồi đấy."

Tống Tử Kỳ biết điều này.

Chu Tư Việt đánh bài rất ít khi thua, cậu luôn nhớ rất rõ bài, cho đến cuối trong bốn người còn lại là gì, cậu đều biết rõ.

Không Sa Dịch hừ một tiếng, bày ra dáng vẻ chị đây không tin, cậu nhớ bài thì nhớ cho tôi xem nào.

Vốn chuyện này không có gì to tát, nhưng vì trước kia có lần đánh bài với đám Tống Tử Kỳ Tường Trầm, sau đó Tường Trầm đánh bài thua tiền, bắt đầu đi trộm tiền trong nhà, kết quả bị bố Tường Trầm bắt tại trận, mới biết tiểu tử này đánh bài thua tiền, nên mới lấy tiền trong nhà bù vào phí sinh hoạt.

Sau đó bố Tường tìm bố Chu, uyển chuyển truyền đại lại chuyện này, đêm đó Chu Tư Việt bị đánh một trận no đòn.

Bắt cậu phải đảm bảo sau này không được đánh bài với Tường Trầm nữa, về sau vô tình biết được tiểu tử này nhớ được bài, lại sợ uốn nắn quá tay với con, đi ra ngoài học thói xấu lại dính vào mê cờ bạc, nên nói với cậu thỉnh thoảng giải trí vui đùa thì được, nhưng không được phép nhớ bài.

Có một vài chuyện, một khi đã nếm thử ích lợi một lần thì về sau gương vỡ khó lành.

Mọi người đều có suy nghĩ tham lam, đáng sợ nhất là, suy nghĩ này thường xuất hiện vào lúc bạn đến đường cùng.

Lúc này, vừa hay loa phóng thanh trên sân khấu vang lên.

"Mời các bạn tham gia chung kết chạy một trăm mét đến chỗ điểm danh để điểm danh."

Vừa dứt lời, lớp trưởng ở dưới sân khấu vẫy tay với các bạn lớp ba, "Bảo Chu Tư Việt với Lưu Tiểu Phong xuống mau."

Tống Tử Kỳ vội thu dọn bài, "Được rồi được rồi, bắt đầu chung kết một trăm mét rồi, mình đi tranh giải với Tư Việt đây."

Không Sa Dịch ném bài xuống, "Tớ không đi."

Chu Tư Việt cười, "Được thôi, đợi ở chỗ nào mát mẻ đi." Nói rồi nhìn sang Lưu Tiểu Phong đã sớm chờ ở bên, "Đi thôi."

"Được."

Hai người đi về phía bậc thềm mà Đinh Tiễn và Vu Khả Khả đang ngồi.

Bỗng Vu Khả Khả thu chân lại, vuốt tóc ra sau tai, cả sống lưng trở nên căng thẳng đầy khó hiểu, bầu không khí bị lây nhiễm mạnh, ngay cả Đinh Tiễn cũng căng thẳng theo.

Bị phơi nắng nên nhức mắt, Đinh Tiễn có cảm giác mơ hồ trông thấy được cả lông chân của thiếu niên, trong thoáng chốc ngửi thấy mùi hoóc-môn.

"Đợi chút."

Lúc hai người sắp đến bậc thềm thì nghe thấy Lưu Tiểu Phong nói.

Chu Tư Việt: "Sao thế?"

"Tớ đi xem bài thông cáo của mình viết xong chưa đã."

"Bài thông cáo?"

Lưu Tiểu Phong ngại ngùng gãi gáy nói: "Đúng thế, bạn cùng bàn của cậu nói sẽ viết thông cáo cho tớ, tớ đi nhắc cô ấy đừng quên bài mình."

"..."

"Cậu đứng đây chờ tớ một lát."

Chu Tư Việt mắt kiên nhẫn: "Nhanh lên đi."

Đình Tiễn thấy lúc Lưu Tiểu Phong đi đến, Chu Tư Việt đang đứng cạnh lan can, cứ quay đầu nhìn ra đường đua, để lại sau gáy được mặt trời chiếu rọi.

"Viết xong thông cáo chưa Đình Tiễn? Mình phải đi thi đấu rồi."

Đình Tiễn hoàn hồn, "À, gần xong rồi, còn một câu nữa thôi rồi mình sẽ đi nộp."

Lưu Tiểu Phong vui vẻ vô cùng, "Được rồi, cảm ơn cậu nhé." Nói rồi xoay người định đi, nhưng sau đó lại không chắc chắn hỏi: "Thật sự là viết cho mình chứ?"

Đình Tiễn khó hiểu, gật đầu đáp: "Thật mà."

Vốn là nhiệm vụ của chủ nhiệm mà.

Lưu Tiểu Phong vui vẻ rời đi.

Đình Tiễn không hiểu nổi, cầm chai nước suối lên uống hai hớp, Vuư Khả Khả nhìn rõ mồn một, nhìn bóng lưng đầy sức sống của thiếu niên kia, rồi lại nhìn Đình Tiễn chặc chặc hai tiếng, "Nam sinh này thích cậu đấy."

Phụt ——

Nửa ngụm nước bọt từ trong miệng bắn ra ngoài.

Cô gái à, trong đầu cậu có thể trang trí thứ gì khác được không?

Vuư Khả Khả nhìn cô bật cười, "Nhìn là biết cậu chưa yêu lần nào."

Yêu?

Đình Tiễn vội dùng tay lau mép, "Cậu đừng có nói bậy, mình phải viết bản thảo nữa."

Vuư Khả Khả cười to ha ha: "Cậu đúng là trong sáng."

Thật ra trên người Vuư Khả Khả không hề có khí chất hùng hổ dọa người gì, mà trái lại, cô nương này rất dễ gần gũi, cũng chẳng lạ gì các nam sinh đều thích cô ấy, bản về tình cảm, Đình Tiễn không hề bài xích Vuư Khả Khả.

Nhưng có vài nữ sinh rất bài xích Vuư Khả Khả vì tốc độ thay bạn trai của cô ấy, cũng có không ít người lên đặt biệt danh rất khó nghe cho Vuư Khả Khả.

Nhưng vẫn không trở ngại gì việc các nam sinh thích Vuư Khả Khả.

Ở phương diện khác Vuư Khả Khả có phần giống Không Sa Dịch, nhưng cô ấy sống thoải mái hơn Không Sa Dịch.

Chính vì là Vuư Khả Khả như thế, nên Đình Tiễn càng khó ngồi yên.

Hai đêm nay, cô luôn trằn trọc khó ngủ, trong đầu toàn là chuyện thư tình, lúc ấy cô chỉ sợ Chu Tư Việt thấy thư tình bị xé thì sẽ nảy sinh hiểu lầm, cô cũng không có cách nào giải thích với Vuư Khả Khả được, càng không muốn kéo Sa Dịch vào chuyện này.

Có lẽ nếu ban đầu cứ đưa bức thư bị xé đo cho Chu Tư Việt, nói một câu xin lỗi, tôi vô tình xé rách mất.

Thì có lẽ sẽ tốt hơn cục diện lúc này.

Nhưng liệu sẽ xong ư?

Chu Tư Việt sẽ cảm thấy cô cố ý hay là "vô ý" thật?

Quả thực, cô vì che giấu mình cẩn thận mà đã làm một chuyện thất đức nhất với Vuư Khả Khả.

"Mời các bạn tham gia chung kết chạy một trăm mét đến chỗ điểm danh để điểm danh, bài thông cáo nào chưa nộp thì mau chóng nộp lên."

Loa phát thanh lặp lại lần nữa.

Đình Tiễn như sực tỉnh khỏi mộng, nói với Vuư Khả Khả: "Cậu chờ mình chốt, mình đi nộp bản thảo đã rồi lát nói chuyện sau."

Vuư Khả Khả cười gật đầu, kiên nhẫn chờ cô: "Được."

...

Trên thao trường, Chu Tư Việt và Luru Tiểu Phong sóng vai bước đi, chuyện trò câu được câu chăng.

Ở trong lớp Luru Tiểu Phong rất mờ nhạt, bình thường cũng không có cơ hội nói chuyện với đại thần toán học Chu Tư Việt, lại còn rất kính nể cậu, không quá hai câu liền vòng sang môn toán.

Chu Tư Việt hiền lành, ai cũng có thể trò chuyện, Luru Tiểu Phong hỏi gì thì cậu đáp nấy.

Luru Tiểu Phong đợi cơ hội hỏi kinh nghiệm học tập của cậu: "Tớ nghe nói đội tuyển toán của các cậu đã học đến toán mười một rồi hả?"

Ánh mặt trời nhức mắt, Chu Tư Việt hí mắt bước đi, thờ ơ cúi đầu ừ một tiếng.

Luru Tiểu Phong wow lên, "Như thế nào vậy? Toán mười một có quá khó không? Tớ cứ thấy mấy tiết trong học kỳ này áp lực quá, chịu không nổi."

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cậu ta, "Không phải cậu học toán khá lắm à?"

Luru Tiểu Phong sùng sốt.

Đại thần để ý đến mình bao giờ thế.

Khai giảng chưa đến một tháng mà cậu ta có thể biết mình học toán khá, Luru Tiểu Phong không nhận được đưa tay gãi sau gáy, đỏ mặt: "Nhưng cảm giác vẫn kém xa cậu."

Chu Tư Việt khẽ cười, không nói tiếp.

Luru Tiểu Phong úp mở: "Bạn cùng bàn... của cậu... hình như số học cũng không tệ."

"Cũng được."

Chu Tư Việt thành thật đáp.

Luru Tiểu Phong: "Cậu nhìn cô ấy đi, hình như có rất nhiều bài khó trong sách bài tập đều làm được cả."

Chu Tư Việt hồ nghi nhìn cậu ta: "Sách bài tập?"

Luru Tiểu Phong hoảng hốt, cứ như nói hớ gì đó, vội khoát tay: "Cậu đừng nghĩ bậy, chỉ là nhiều lần mình nghe thấy giáo viên toán nhắc đến cô ấy mà thôi."

Hai người nhanh chóng đến chỗ điểm danh, tổ nam sinh đã bắt đầu điểm danh rồi.

Ở chỗ điểm danh có người xách bảng đến, nói chuyện một lúc với Chu Tư Việt, đợi người kia đi rồi, Chu Tư Việt vừa khởi động, vừa hỏi Luru Tiểu Phong: "Thầy nói gì?"

Ấy? Luru Tiểu Phong tưởng cậu quên rồi, không ngờ vẫn nhớ.

"Thì nói thành tích toán của cô ấy tiến bộ rất nhiều, lần này kiểm tra chất lượng cũng không tệ."

...

Lúc Đinh Tiễn quay lại, quả nhiên Vu Khả Khả vẫn chưa đi, đang dựa vào lan can nhìn xuống.

Ở vạch xuất phát chạy đua một trăm mét đã bắt đầu có người làm khởi động.

Đinh Tiễn đi đến đứng cạnh cô ấy, "Lớp các cậu có người thi chung kết một trăm mét không?"

Vu Khả Khả gật đầu: "Có chứ, lớp bọn mình có một cậu giỏi thể thao, thuộc đội điền kinh của trường."

"Cậu không cần về cổ vũ hả?"

Vu Khả Khả buồn cười: "Ở đây cổ vũ là được."

"Được rồi."

Sau một cơn mưa quá hè, nắng gắt cuối thu mang theo tình yêu ẩm nồng.

Mặt trời lên cao, trong không khí ngập tràn mùi nhựa, trên sân bóng không một ngọn cây, tất cả đều buồn bã thẫn thờ, giống Đinh Tiễn của lúc này ở trên

khán đài vậy.

Hôm nay Vuur Khả Khả mặc áo cộc tay cùng quần ngắn của đội cổ động, không nhiều vải lắm, vừa vắn dài đến bắp đùi, để lộ đôi chân dài thẳng tắp.

Chân cô ấy rất thẳng, hệt như hai chiếc đũa thẳng đứng.

Vuur Khả Khả khoác tay lên lan can, nghiêng đầu nhìn cô: "Vừa nãy cậu muốn nói gì với mình ấy nhỉ?"

"Phía dưới sắp diễn ra chung kết một trăm mét nữa, mời các bạn học đang ở trên đường đua mau chóng rời khỏi."

Loa phát thanh lại vang lên.

Đình Tiễn cúi đầu, lấy hết dũng khí siết chặt quả đấm.

Vuur Khả Khả nửa trêu nhìn cô: "Không phải cậu nuốt thư tình của mình rồi đấy chứ? Chẳng lẽ cậu cũng thích Chu Tư Việt?"

Đình Tiễn kinh hoàng ngẩng đầu lên.

Vuur Khả Khả thấy thế thì vội nói: "Được rồi, cậu đừng có căng thẳng thế, mình đùa thôi mà. Rốt cuộc có chuyện gì rồi?"

"Mình lỡ xé thư tình của cậu rồi, mình đã..."

"Đã gì?"

"Đã giúp cậu viết lại một bản rồi."

Cô nhận thua hoàn toàn.

Vuur Khả Khả: "Có nghĩa là, cậu đã đọc thư tình của mình rồi à?"

"... Xin lỗi."

Vuur Khả Khả cười: "Thấy mình viết thế nào?"

"..."

Hả?

Đình Tiễn nhìn cô nàng, nhưng Vuur Khả Khả lại không thêm đề tâm: "Thôi đi, dù sao cũng không phải tự mình viết."

...

"Dù cậu không đề ý, nhưng mình vẫn phải xin lỗi cậu, không phải mình cố ý xé đâu, cũng không phải cố ý muốn đọc thư của cậu, mình, mình xin lỗi. Mình áy náy lắm."

"Áy náy áy á?" Vuur Khả Khả cười nhìn cô: "Nếu áy náy thì giúp mình một chuyện đi."

"Là gì?"

"Sau này buổi trưa mình đến tìm cậu cùng ăn có được không?"

Hả?

"Tìm mình cùng ăn cơm?"

Vuur Khả Khả gật đầu: "Đúng thế, tìm cậu cùng ăn."

"Nữ sinh lớp cậu đâu?"

"Mình không thích bọn họ." Vuur Khả Khả nói thẳng.

"Được... thôi."

Thấy cô gật đầu, Vuur Khả Khả sáng khoái cười một tiếng, xoay người lại dựa trên lan can, chỉ vào sân chạy nói, "Lướt nam bắt đầu rồi kia!"

Lớp ba có hai nam sinh lọt vào chung kết đã khiến những người lớp khác tăng áp lực gấp bội, lớp trưởng kéo theo một đám đứng trên khán đài hò hét trợ uy, các nữ sinh lại rục rịch đứng ngồi chẳng yên.

"Chu Tư Việt Chu Tư Việt."

Nghe thấy tiếng hét, Vuur Khả Khả quay đầu lại nhìn, hình như nhìn thấy hai nữ sinh tướng mạo bình thường, không tạo nên uy hiếp gì cả, thế là lại hồ hững quay đầu về.

"Pằng" một tiếng súng vang lên, tám bóng người ở bên kia như mũi tên rời cung, Đinh Tiễn nghe bên tai vang lên một trận đinh tai nhức óc ——

"Chu Tư Việt! Cố lên!"

này này này, cậu là lớp mười mà, cậu cô vũ nhảm rồi à?

Nhưng Vuur Khả Khả chẳng để tâm đến những ánh mắt xung quanh, tiếp tục dốc hết sức cổ vũ, tiếng sau càng lớn hơn tiếng trước, tiếng sau càng lọt tai hơn tiếng trước.

"... Hỡi các dũng sĩ đang chạy băng băng trên sân thể thao, các cậu không bị hoa tươi vây quanh, là cầu vồng thường thấy trong mưa gió. Hỡi các dũng sĩ lớp ba, các cậu là kiêu ngạo của chúng mình, Luru Tiểu Phong cố lên!"

Bài thông cáo mà Đinh Tiễn vừa viết xong đã được đọc lên.

Vuur Khả Khả: "Cậu viết đấy à? được đấy, còn hay hơn thư tình của mình nhiều, lần sau giao cho cậu nhé."

"..."

Cuộc thi kết thúc.

Về nhất là nam sinh trong đội điền kinh trường của lớp mười, Chu Tư Việt về nhì, còn Luru Tiểu Phong về thứ năm.

Vuur Khả Khả mắng một câu chó má, rồi hò hét đi tìm đội điền kinh lớp cô tính sổ.

Đinh Tiễn đứng trên khán đài, trông thấy Dương Thuần Từ ở đích đưa nước cho Chu Tư Việt, cậu nhận lấy, không uống mà dốc đổ lên đầu, giọt nước lấp lánh trượt dọc theo cổ xuống chiếc áo bóng rổ rộng lớn của cậu.

Dù trong mộng hay trong thật tế.

Dường như đều nói rõ một đạo lý.

Người bên cạnh cậu có là ai, thì hình như cũng chẳng phải là tớ.

Đinh Tiễn quay về lớp trước để dọn dẹp đồ đạc, cô đã được Luru Giang cho phép nên có thể về nhà trước một ngày, bắt đầu hành trình đến Thượng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quý Cô Giao Hàng (1)

Thứ sáu, các bạn học lục tục đi vào lớp.

Chu Tư Việt vẫn như trước, cùng Tống Từ Kỳ bước vào lớp, vừa bỏ cặp xuống thì lập tức phát giác có gì đó không đúng, chỗ ngồi bên cạnh trống không, mặt bàn được người ta dọn dẹp sạch sẽ không một chút bụi bẩn, bóng loáng, đến một cuốn sách cũng không có.

Cứ như chưa từng có người đến.

Không Sa Dịch cũng phát hiện ra, bình thường vào lúc này, Đinh Tiễn đã ngồi tại chỗ đọc bài tiếng Anh, mặc dù giọng đặc sệt vùng quê, nhưng nghe lại rất có tinh thần.

Hai người cùng nhìn nhau, Không Sa Dịch nháy mắt với Chu Tư Việt, ý là —— cậu ấy đâu rồi?

Chu Tư Việt lắc đầu.

Ngủ quên?

Ngày cuối của đại hội thể dục thể thao, chỉ còn hai trận đấu tiếp sức với nghi lễ bế mạc nữa thôi, buổi sáng không có tiết học nên chỉ vào lớp ngồi tán

gấu, vì sắp được nghỉ quốc khánh rồi nên mọi người đều không có lòng dạ nào mà học tập, hai ba người tụ lại thành nhóm, một đám người cao thấp vây lại một chỗ hàn huyên suốt buổi.

Tiết đầu kết thúc sớm, vẫn chưa thấy Đình Tiễn đến.

Rốt cuộc Không Sa Dịch không nhịn được nữa, quay đầu lại vỗ bàn Chu Tư Việt, lớn tiếng chất vấn: “Bạn cùng bàn của cậu đâu rồi?”

“Làm sao tôi biết được.”

Chu Tư Việt nhủ mảy, cúi đầu đọc sách, đến mí mắt cũng lười lật lên.

Không Sa Dịch sốt ruột, giơ tay chỉ vào Chu Tư Việt: “Cậu là bạn cùng bàn kiểu gì thế? Người ta đi đâu cũng không biết là sao?”

Chu Tư Việt đóng sách lại, ném lên bàn, người ngả về sau dựa vào thành ghế, chế giễu nhìn cô: “Biết sốt ruột à? Không phải mấy ngày trước còn không thèm để ý đến sao?”

“Cậu!” Không Sa Dịch cắn răng: “Không phải cậu cũng không để ý đến cậu ấy hả?! Cậu với cậu ấy xích mích cãi nhau cái gì chứ?! Có phải cậu ấy bị cậu làm tức cậu nên mới bỏ đi không?”

Chu Tư Việt cũng cười nhạo, “Tôi... tức giận với cậu ấy?”

Ai tức giận với ai chứ!

“Còn không phải cậu giận cậu ấy sao, chắc chắn cậu ấy cho rằng chúng ta không để ý mình nữa, cho nên không đi học.”

Không Sa Dịch ngẫm nghĩ lại cũng chỉ có khả năng này, từ nhỏ tính tình cô đã cố chấp ương ngạnh, rất ít khi cúi đầu trước người khác, cho dù có phạm sai cũng không quen xin lỗi người khác, mặc dù trong lòng áy náy, nhưng ba chữ “xin lỗi cậu” lại không thể nói ra miệng.

Có lúc cô cũng rất ghét bản thân mình, nhưng cũng hết cách rồi, mấy người qua nhiều lần gặp Đình Tiễn trên đường cô cũng muốn đi qua kéo tay cô ấy, nói với cô ấy chúng mình làm hòa đi, nhưng vừa nghĩ đến lại cảm thấy không nuốt trôi được khẩu khí này, dựa vào cái gì mà cô phải đi xin lỗi trước chứ.

Thế là cứ chiến tranh lạnh đến mấy ngày một cách khó hiểu như thế.

Chu Tư Việt cười lạnh: “Chưa đến mức đấy.”

Hai tay cậu khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, lá cây xanh um theo gió lay động, tầm mắt xa xăm, suy nghĩ một chút rồi giễu cợt bổ sung một câu: “Cậu cũng đừng có coi trọng bản thân quá, không làm được thì người ta sẽ không xem cậu ra gì thôi.”

Không Sa Dịch sững người, bỗng nhiên nhìn Chu Tư Việt không nói.

Tổng Tử Kỳ từ bên ngoài trở lại, đi về chỗ ngồi, cầm chai nước rót:

“Cậu ấy xin nghỉ để đi Thượng Hải rồi.”

“Cái gì?!” Không Sa Dịch la lên.

Chu Tư Việt cũng quay đầu lại, dùng chân đá ghế của Tổng Tử Kỳ, “Ai nói?”

Tổng Tử Kỳ bị đổ vài giọt nước, chỉ vào Lưu Tiểu Phong đang nói chuyện với Lưu Giang ở bên ngoài phòng học, “Tao hỏi cậu ta, hôm qua Đình Tiễn có nhắc đến với nó, xin nghỉ hôm nay để đi Thượng Hải.”

“Lưu Tiểu Phong?”

Hai người cùng đồng thanh nói.

Tổng Tử Kỳ gật đầu: “Ừ, Lưu Tiểu Phong nói.”

Chu Tư Việt dựa vào thành ghế khẽ nheo mắt, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cậu trai kia một lúc lâu.

Đột nhiên Không Sa Dịch có cảm giác vui vẻ trên nỗi đau của người khác, không nhịn được nhìn Chu Tư Việt chế giễu nói: “Oa, cậu ngồi cùng bàn mà cũng không có quan hệ tốt bằng Lưu Tiểu Phong nhỉ? Chắc chắn...”

Chu Tư Việt “hừ” một tiếng, tự giễu lắc lắc đầu, cậu thật sự không hiểu.

Trong đầu cô gái này rốt cuộc nghĩ cái gì.

Sợ người khác nói ra nói vào nên phải sạch quan hệ với cậu, nhưng cô với Lưu Tiểu Phong thân thiết, sao không sợ người khác nói đi? Dựa vào đâu mà trong chuyện này cậu lại bị đối xử đặc biệt như vậy?

Bỗng nhớ lại lá thư trong học bàn.

Thật ra thì sáng sớm cậu đã thấy rồi, cái kiểu chữ viết cầu thả đó ngoài cô ra thì còn ai, không viết cũng không đọc, không hiểu sao trong lòng cứ nín nhịn, cảm thấy nha đầu này càng ngày càng thay đổi thất thường, nếu cứ tiếp tục thế thì có khi cũng có thể cười trên đầu cậu mất.

Có đôi khi cậu muốn cho cô khó chịu một chút, để mấy thứ bùn nhão đặc quánh trong đầu cô được khơi thông.

Không phải chỉ là không đọc thư của cậu thôi à?

Lại còn đến mức ấy, lấy Lưu tiểu Phong chọc giận cậu?

Nực cười.

Nhìn vào trong bàn, Chu Tư Việt liếc mắt nhìn lá thư màu hồng được kẹp trong cuốn sách ấy.

Để xem cậu viết cái gì nào.

Mau chóng lấy lá thư ở bên trong mở ra, rút lấy lá thư, trải phẳng.

Câu nói đầu tiên làm cho cậu giật mình.

“Bạn học Chu Tư Việt thân mến:

Lần đầu tiên tớ thấy cậu là trên bậc cầu thang tòa nhà, tớ với bạn tay nắm tay đi lên, còn cậu cúi đầu đi xuống, lúc ấy trong lòng tớ nghĩ, nam sinh này thật điển trai...”

Khóe miệng Chu Tư Việt giật giật, nha đầu này điên rồi sao?

Nhưng đọc đến phía sau, cậu hoàn toàn không cười nổi.

Mẹ nó đây là thư tình sao?

Đọc tờ thứ hai, mặt Chu Tư Việt càng đen đi, vo thư thành cục rồi ném vào vòng thùng rác theo đường cong rất mượt.

...

Thượng Hải.

Đình Tiễn đi theo Diệp Thường Thanh đến Thượng Hải trước một ngày.

Bên kia có hai đợt triển lãm, đợt đầu tiên là triển lãm tranh lưu động thế giới của một họa sĩ nổi tiếng, đợt thứ hai là của sinh viên mỹ thuật được triển khai sau năm ngày, những tác phẩm ưu tú của cuộc triển lãm này đều tới từ các học sinh khắp nơi trên cả nước.

Vốn kế hoạch ban đầu là tham gia triển lãm tranh lưu động rồi trở về nhà, nhưng Diệp Thường Thanh đột ngột nhận được lời mời của triển lãm mỹ thuật, vì vậy lại dẫn theo Đình Tiễn vội vã chạy tới.

Tham gia hai buổi triển lãm xong thì năm ngày đã trôi qua, đến lúc sắp lên đường trở về, Diệp Thường Thanh ại dẫn Đình Tiễn đến hành lang triển lãm tranh ở Thượng Hải.

Hành lang triển lãm ở Ngõ Đồng thuộc khu danh lam thắng cảnh Nam Lộc, đây là lần đầu tiên Đình Tiễn đến Thượng Hải, Diệp Thường Thanh cho xe chạy trên đường, phong cảnh bên ngoài hiện lên làm cô lưu luyến quên đường về, cô như chú sẻ con mới biết bay, tràn đầy tò mò đối với xung quanh, sau đó phát hiện rời xa ngõ hẻm Yên Tam ở Bắc Kinh, thế giới bên ngoài rộng lớn biết bao.

Gió thu phất qua đem theo hơi lạnh đến.

Hai bên đường là ngô đồng Pháp cảnh lá đung đưa, gốc cây cao lớn, lá cây ngô đồng theo gió rơi xuống, giống như hắt lên mặt đường hắc ín một lớp vàng nhạt, dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ còn lấp lánh sáng rực hơn.

Xe dừng lại ở ngoài một con hẻm dài, hai bên là căn nhà cổ màu trắng ngụy nga lộng lẫy, xuyên qua cảnh lá ngô đồng rậm rạp, Đình Tiễn nhìn thấy tám biển quảng cáo màu hồng phát quang.

—— Hành lang triển lãm Dali.

Diệp Thường Thanh dẫn cô đi vào.

Hành lang triển lãm tĩnh mịch, vừa bước vào cửa liền ngửi thấy mùi mực nồng nặc.

"Đây là hành lang triển lãm của bạn cậu."

Diệp Thường Thanh giới thiệu cho cô, vừa dứt lời thì lập tức có người ra chào đón, hiển nhiên là nhận ra Diệp Thường Thanh, hơi khom người chào: "Giáo sư Diệp đến tìm Tô tiên sinh phải không?"

Diệp Thường Thanh gật đầu, "Anh ta vẫn chưa đến à?"

Cô gái trẻ tuổi lễ phép mỉm cười, hết sức cẩn trọng: "Tô tiên sinh nhận được điện thoại là chạy đến ngay, vẫn còn đang trên đường ạ, để tôi dẫn ngài vào trong ngồi một lát."

Hành lang triển lãm được sửa sang hết sức tinh xảo trang nhã, băng qua hành lang dài, Đinh Tiễn phát hiện những bức tranh ở đây không đơn giản, rất nhiều bức tranh của danh họa cô chỉ có thể may mắn được nhìn trên sách vở, thậm chí ở viện bảo tàng cũng chưa từng thấy.

Mà ở chỗ này lại thấy được.

"Bạn của cậu là họa sĩ à?"

Đinh Tiễn nhẹ giọng hỏi.

Diệp Thường Thanh cười cười, lắc đầu nói: "Không, là một thương nhân toàn mùi tiền hôi thối."

"..."

Ông chỉ ra ngoài cửa: "Thấy mấy bức tranh ngoài đó không? Anh ta là người sưu tầm đồ cổ, thích các danh họa trên thế giới, từng có viện bảo tàng Mỹ ra giá với anh ta muốn thu mua các bức tranh của Rembrandt, nhưng anh ta lại không chịu bán, cậu cứ tưởng anh ta thích sưu tầm, kết quả anh ta lại nói, chỉ là anh ta thích cái cảm giác nổi trội đấy, cảm giác có tiền cũng không không mua được."

"..."

Nhất định là một người biến thái.

Diệp Thường Thanh thờ dãi: "Dù ghét hơi tiền trên người anh ta, nhưng không thể không thừa nhận anh ta là người rất tài hoa lại rất coi trọng người tài, nếu không nhờ có anh ta mua hết tất cả tranh cậu vẽ lúc cậu còn nghèo khổ vất vả, thì có lẽ cậu của cháu đã sớm chết đói ở đầu đường rồi. Không phải cháu muốn học vẽ sao? Anh ta có thể giúp cháu đấy."

Đinh Tiễn do dự: "Mẹ cháu sẽ không đồng ý đâu."

Diệp Thường Thanh: "Con đường tương lai là do chính bản thân cháu đi, trước đây cậu học vẽ trong nhà cũng không ai đồng ý, bây giờ ai biết cậu có thể đi tới mức này? Không phải người nào ông trời cũng thương com ăn cả."

Đinh Tiễn không qua lớp đào tạo hệ thống nào cả, xưa nay con đường học nghệ thuật đều rất tốn tiền, Diệp Uyển Nhân hay phản đối việc cô học vẽ, nên cô cũng chưa từng qua lớp đào tạo nghiêm chỉnh nào cả, những cái căn bản hiện nay đều do lúc nhỏ đi theo Diệp Thường Thanh học, dù vẽ không tệ, nhưng cô vẫn còn kém xa những bạn theo học nghiêm túc.

Cô sợ mình sẽ chọn sai.

Diệp Thường Thanh biết Đinh Tiễn lo lắng nên động viên cô: "Cháu vẫn luôn ưu tú, không có gì để nghi ngờ cả, hãy tự tin vào bản thân đi nào."

Vừa dứt lời, thì có người đẩy cửa bước vào.

Điều đầu tiên khắc vào mắt cô chính là một đôi giày da thủ công, được lau chùi đến sáng bóng, giày mũi nhọn, sạch sẽ lưu loát.

"Đã lâu không gặp, Thường Thanh." Một giọng nam trưởng thành đầy sức hút vang lên.

Diệp Thường Thanh quay đầu lại, tầm mắt trống rỗng, Đinh Tiễn trông thấy một khuôn mặt anh tuấn như cười như không, ngập tràn ánh nắng đứng ở cửa, áo sơ mi phối cùng quần tây, như phác họa đường cong trên người.

Người đàn ông đi tới trước hai bước, cúi đầu nhìn Đinh Tiễn, giọng rất dễ nghe: "Xin chào cô bạn nhỏ."

Nếu để Đinh Tiễn sau này đánh giá lại Tô Bách Tông, quả thật anh ta chính là người đàn ông người đầy mùi tiền, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả thành đáng vẻ hào hoa phong nhã.

Tô Bách Tông dẫn bọn họ đi tham quan hành lang triển lãm, Đinh Tiễn bị một bức tranh thu hút, dừng chân trước bức vẽ hồi lâu cũng không đi tiếp, Tô Bách Tông nở nụ cười thân thiện nhìn Diệp Thường Thanh: "Cháu gái cậu tình mắt lắm đấy."

Diệp Thường Thanh nhìn lại anh ta, còn phải nói sao?

Tô Bách Tông lại cười nhạt, nói với Đinh Tiễn: "Sao thế? Thích bức tranh đó của tôi à?"

Đinh Tiễn ngẩng đầu nhìn kĩ những nét họa trên bức tranh này, tinh tế lại đơn giản, đường cong mượt mà lại rõ ràng, nhất thời nhìn đến giật mình, chậm rãi gật đầu nói: “Thích ạ.”

Tô Bách Tông trêu chọc: “Hai triệu.”

“...”

Quả nhiên.

Đinh Tiễn sợ hãi vội vã rời khỏi bức tranh, đi đến bên cạnh Diệp Thường Thanh, thấp giọng nói: “Minh đi thôi cậu ơi.”

Từ đầu đến cuối Tô Bách Tông vẫn duy trì nụ cười.

Xem xong bộ sưu tập trân quý hiếm thấy của Tô Bách Tông, Đinh Tiễn được mở rộng tầm mắt, cũng xác nhận sức hấp dẫn đầy chấn động của tiền bạc.

Trước khi đi, Tô Bách Tông đưa danh thiếp cho Đinh Tiễn, “Lần sau nhận được bộ sưu tập mới, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em đến.”

Nói rồi, kéo mỹ nữ bên cạnh ôm eo rời đi.

...

Hai ngày cuối cùng của lễ Quốc Khánh, Đinh Tiễn từ Thượng Hải chạy về Bắc Kinh, nhìn chiếc bàn đầy sách ôn thi thì lại rầu rĩ, tổng cộng có bảy tờ bài thi và ba bài luận văn, làm suốt cả đêm có được, sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, gà còn chưa có gáy, cô đã ngồi trước bàn làm bài tập.

Không cần soi gương cũng biết hai vành mắt của mình còn đen hơn gấu trúc.

Đến tận chiều, mới vừa làm xong bài thứ tư thì Diệp Uyển Nhân ở ngoài phòng khách gọi cô: “Tiễn Tiễn?!”

Đinh Tiễn đáp qua loa một tiếng, tiếp tục làm bài.

Diệp Uyển Nhân không kịp đợi, trực tiếp đẩy cửa đi vào nói: “Mau mau ra đây cho mẹ, mẹ mới làm xong bánh phù dung, mau đưa đến nhà Tư Việt hộ mẹ đi.”

Cô không hề ngẩng đầu, tay viết thoăn thoắt, cứng cổ nói: “Không đi.”

Diệp Uyển Nhân trực tiếp捏 tai cô, “Nói cái gì đấy, mau đi đưa cho tao ngay.”

Đinh Tiễn phiền chết đi được, bài thi chưa làm xong mà bài luận văn vẫn chưa viết, đưa cái gì mà đưa cứ, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, à con còn làm bài tập đấy, nếu không xong thì ngày mai sẽ bị thầy phạt.”

Diệp Uyển Nhân đã sớm bắt mẫn với việc cô đi Thượng Hải, liền bất chấp tất cả kéo cô dậy, đẩy ra ngoài cửa: “Ai bảo mày đi xem buổi triển lãm bỏ đi đó chứ hả? Lại còn về trễ thế nữa, mau đi đưa đi, đưa xong thì về làm bài tiếp, cũng không mất thời gian của mày mấy.”

Nửa tiếng sau.

Tại cửa nhà họ Chu ở cuối hẻm đông, một cánh cửa màu xanh lá vừa nặng nề lại ngọt ngào.

“Ding dong.”

Đinh Tiễn phòng mặt, thờ hắt ra một hơi, lại nhấn chuông tiếp.

Không có ai mở cửa ra.

“Ding dong.”

Cô lại nhấn lần nữa.

Mấy giây sau, cô nghe thấy tiếng dép lệt xệt trên đất, kéo lê cho đến khi tới sau cửa.

“Cạch ——” một tiếng.

Âm thanh nặng nề từ cánh cửa sắt vang lên.

Một bóng dáng vừa cao vừa gầy xuất hiện ở cửa, dựa vào quả đầu ổ quạ quen thuộc mà đoán, chắc chắn Chu Tư Việt vừa mới ngủ dậy, tay đang vò tóc, híp mắt nhìn cô chăm chú hai giây, đến khi thấy rõ người tới là ai thì bàn tay đặt trên mái tóc đen nhánh khựng lại, tay cậu trắng vô cùng, khớp xương thon dài lại tinh tế.

Hai giây sau lại khôi phục đáng vẻ lạnh nhạt, nhướm mày nhìn cô, giọng lạnh như băng:

“Cậu tới đây làm gì?”

Mặt Đinh Tiễn không chú cảm xúc, cúi đầu thôi nhìn, nhét đồ trong tay vào trong ngực thiếu niên, thở không ra hơi: “Tôi đưa đồ ăn chăn nuôi cho cậu!”

Nói rồi xoay người rời đi, không ngừng lại dù một giây.

Kết quả sau lưng truyền đến giọng nói châm chọc lười biếng.

“À, giúp người khác đưa thư tình xong rồi lại đem đồ ăn tới, cậu là chuyên phát nhanh à?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Quý Cô Giao Hàng (2)

Đinh Tiễn quay đầu lại, trong tia sáng chói mắt, cô nhìn thấy một chàng trai khoanh tay dựa vào cửa sắt xanh to lớn, miệng nhếch lên vẽ nên nụ cười giễu cợt, cười cũng cao sắp bằng cánh cửa sắt này rồi, cái vẻ đối nghịch cùng cô đấy, sao lại trông ngây thơ đến thế kia chứ.

Cứ mặc kệ cậu, cô tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng lại truyền đến tiếng gọi, "Này."

Đinh Tiễn kiên định bước đi.

"Cậu và Luru Tiểu Phong có chuyện gì đấy?"

Chu Tư Việt khoanh tay, lạnh nhạt hỏi một câu.

Thật ra lúc đó Đinh Tiễn rất muốn ngoái đầu lại hỏi cậu: "Vậy giữa cậu và Dương Thuần Từ là có chuyện gì, sao cậu không nói chuyện với cậu ấy?"

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại không nhìn được lác đầu.

Vậy thì tính cái gì chứ?

Cứ thế đi được hai bước, Đinh Tiễn đụng phải Chu Tông Đường, Chu Tông Đường vừa xuống xe, đỡ lấy Chu phu nhân, gọi cô: "Tiễn Tiễn?"

Đinh Tiễn chột ngắc đầu lên, đập vào mắt là cảnh vợ chồng nhà họ Chu hoà nhã dễ gần.

Chu phu nhân rất thích tiểu nha đầu này, khai giảng đã lâu mà không thấy cô bé đến, bà thăm trách.

"Cháu đến tìm Tư Việt hả?"

Đinh Tiễn trả lời theo bản năng: "Không không không... Mẹ cháu bảo cháu đến đưa bánh phù dung cho dì, cháu đã đưa đồ cho Chu... Tư Việt rồi ạ."

Chu phu nhân đưa mắt nhìn ra sau, con trai nhà mình cứ như hệt thần giữ cửa ngăn lại, tưởng rằng Chu Tư Việt không cho cô vào, bà liền mỉm cười kéo người đến: "Lại đây, vào ngồi một lát đã nào."

"... Không, không cần đâu ạ."

Chu phu nhân rất dịu dàng, nói chuyện vừa phải, không cho xen vào, kéo Đinh Tiễn đi lại cửa nhà mình, cũng chẳng để ý đến ông chồng ở sau lưng.

Thật sự không cần mà, Đinh Tiễn kêu khổ trong lòng, nhưng lại không đành lòng từ chối Chu phu nhân dịu dàng như thế.

Lúc đi qua cửa.

Thiếu niên cáo to cúi đầu nhìn cô, khẽ chế giễu một tiếng rồi xoay người đi vào trước.

Chu phu nhân kéo Đinh Tiễn đến ngồi xuống ghế, rồi lại sai Chu Tư Việt đi rót nước cho Đinh Tiễn.

Chu Tư Việt rót cốc nước, thuận tiện ngồi xuống ghế đơn bên cạnh, tự mình uống.

"..."

"..."

Chu phu nhân: "Bảo con rót nước cho Tiễn Tiễn mà."

Chu Tư Việt nghiêng người với lấy điều khiển tivi, bị Chu phu nhân đập một cái, cậu bất đắc dĩ nhìn mẹ mình, thấy ánh mắt sắc nhọn như muốn nổi đóa của Chu phu nhân, cậu gio tay lên nhận thua, "Được rồi được rồi."

Thế là đứng lên, lê dép loẹt xoẹt đi vào bếp rót một cốc nước đem ra, đưa tới trước mặt Đình Tiễn, hơi cúi người, giọng đầy nhạo báng: "Đây, đại tiểu thư."

"... Cám... ơn."

Chu Tư Việt nhếch môi: "Khách khí."

Ngồi chưa đến hai phút, Đình Tiễn đã đặt cốc nước xuống, lấp bắp nói: "Dì Chu à, cháu... cháu về đây ạ, cháu vẫn chưa làm xong bài tập."

Chu phu nhân ngạc nhiên: "Bảy ngày lận mà, sao vẫn chưa làm xong bài tập vậy?"

Đình Tiễn mở miệng, nhưng đã bị ai đó cười nhạt ngắt lời: "Ham chơi quá đấy mà."

Đình Tiễn trừng mắt, Chu phu nhân cũng trừng mắt.

"Cháu có việc đi nơi khác nên bị trễ ạ."

Chu phu nhân gật đầu, cũng không giữ lại, "Vậy thì mau về làm bài tập đi, đi cũng không làm cháu chậm trễ nữa, mai là đi học rồi đấy, cũng đừng la cà nữa, mau đi về đi, để dì bảo Tư Việt đưa cháu về."

Không cần mà, chỉ có mấy bước chứ mấy.

Đình Tiễn vừa định từ chối thì Chu Tư Việt đã đứng lên, đi ra cửa thay giày, "Vừa hay tôi cũng muốn ra ngoài tìm Tường Trầm." Thay xong thì liếc mắt nhìn cô, thấy cô không nhúc nhích thì mặt kiên nhẫn nói: "Đi thôi."

Gió thu kêu xào xạc, đổ cả một rừng cây.

Trong con ngõ nhỏ, hai bóng người một cao một thấp sóng vai bước đi, tà dương treo nghiêng sau những căn nhà thấp bé, hắt lấy những tia sáng dày đặc loang lổ.

Đình Tiễn cúi đầu mím môi, ngón tay xoắn nhẹ, nói: "Cậu về đi."

Chu Tư Việt mặc đồ thoải mái, bên ngoài khoác áo khoác đen, kéo khóa lên cao che kín cằm, hai tay đút trong túi, làm như không nghe cô nói mà mở miệng hỏi: "Còn mấy tờ chưa làm xong?"

Đình Tiễn ừ ừ: "Bốn tờ."

"..."

Một giây sau đó đầu bị ấn đập một phát, "Đi chơi cũng không biết mang theo bài tập à?"

Đình Tiễn đau, đưa tay xoa nơi bị đập, vẻ mặt đau khổ: "Thì cứ tưởng chỉ đi hai ngày thôi, kết quả có chuyện nên kéo dài tới ngày thứ năm mới về, cậu tưởng tôi ngốc chắc? Ai đi chơi lại mang theo bài tập hả."

Bỗng Chu Tư Việt nhìn thẳng mà nói: "Vốn tưởng cậu là đồ ngốc chứ."

Đình Tiễn: "..."

"Giờ suy nghĩ lại..." Cậu quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy khó hiểu hơn bình thường nhiều, lại đen bóng, suýt nữa Đình Tiễn đã bị câu hóp hóp, để cậu bị nhạo báng dần đi.

Chỉ nghe thấy câu khôi phục giọng nói lười biếng: "Cậu tuyệt đối không ngốc đơn giản như thế."

Nơi khóe miệng còn lấp ló nụ cười.

Tôi chính là đồ ngốc đấy.

Lại còn mong đợi gì ở cậu nữa chứ.

Đình Tiền dừng bước, đập một phát với bóng lưng cao lớn của cậu.

Cô đi nhanh hơn, bỏ người sau lưng lại rồi quăng lại một câu lạnh lùng: "Tôi đến nơi rồi, cậu về đi."

Nhưng chưa đi được hai bước thì đã bị người ta xách cổ áo kéo về.

Đình Tiền nổi đóa, vẻ mặt tức giận phùng mang trợn mắt biểu hiện đến mức cao nhất.

Lại là một tiếng cười khê.

"Đến đâu chứ, đằng trước là nhà Tường Trầm, nhà cậu ở đằng sau kia."

Đình Tiền chợt bừng tỉnh, hình như bắt đầu từ khi ra cửa thì cô đã theo cậu đi hướng ngược lại, quả nhiên gặp phải cậu, ngay cả dây thần kinh trong não cũng xoắn cả lại.

Cô tức giận xoay người bỏ đi.

Chu Tư Việt chặn người lại, "Chờ tôi một lúc."

Tại sao phải chờ cậu chứ.

Đình Tiền chẳng thèm để ý đến, đẩy cậu ra.

Cuối cùng lại chọc giận người ta, "Làm ồn đủ chưa?"

Chu Tư Việt rất ít khi nghiêm túc tức giận như thế, có lúc cùng đám Tường Trầm đùa giỡn cũng đều vừa cười vừa mắng, con trai mà, đâu có ghi hận bao giờ.

Sau mấy ngày ở chung trên trường, phát hiện nhân duyên của cậu rất tốt, ai cũng muốn làm bạn với cậu, rất thích nói cười lỏng bông với nhau, nhưng cũng có người không thích cậu.

Ví dụ như Hà Tĩnh Văn.

Cảm thấy cậu chính là loại người thích ở trước mặt người khác giả vờ chơi bời, thực chất đến tối lại ở nhà liều mạng học bài nguy trang mình thành học sinh thiên tài, thỉnh thoảng mấy lần không gặp sẽ chằm chọc đôi câu.

Có điều chưa thấy cậu nổi nóng với người khác bao giờ, luôn là nụ cười nhạt thờ ơ, rất rộng rãi với người khác.

Nhưng cậu lại cực kỳ kiêu ngạo.

Buổi chiều, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh không một bóng người lui tới, một tiếng gào này để lại âm vang, cứ quanh quẩn bên tai Đình Tiền.

Từ nhỏ cô đã luôn kiềm nén, không nổi giận bao giờ, đừng nói đến nam sinh, ngay cả nữ sinh cũng chưa hét lên với cô như thế, chỉ mới một chút đã dọa cô sợ đến choáng váng, ngăn người đứng ngay tại chỗ.

"Rốt cuộc cậu tức cái gì hả?"

Chu Tư Việt khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, cúi đầu hỏi cô.

Đình Tiền nhìn cậu, suýt nữa đã thốt ra câu "tôi thích cậu đấy đồ ngốc" rồi, cô dời mắt đi chỗ khác, ép mình không nhìn vào đôi mắt sáng tỏ kia của cậu, quá trong suốt.

Rất sợ tâm tư dơ bẩn của mình bị nhìn thấu.

Mấy ngày nay Chu Tư Việt vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc là điều gì đã kích thích nha đầu này vậy, nghĩ tới nghĩ lui, chính là bắt đầu từ buổi chiều hôm trực nhật đó, vậy là cậu thành khẩn bày tỏ: "Được rồi, mấy ngày qua tôi phớt lờ cậu là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Cùng lắm sau này tôi sẽ tự trực nhật là được chứ gì?"

"Còn nữa, mặc dù nói thế nhưng tôi vẫn không thấy mình nói sai gì, cậu bảo sợ bị người ta chỉ trích, nhưng cậu gần gũi với Lưu Tiểu Phong như thế, bộ không sợ sẽ bị người ta nói ra nói vào với cậu ta à? Điều này không logic lắm." Cậu nhấp môi dưới, lấy lại vẻ kiêu ngạo, hai tay đút túi, nói: "Có điều, nếu tôi đã làm bạn cùng bàn với cậu thì nhân nhượng cậu là đúng, thỉnh thoảng có thể chịu được cậu nổi nóng tức giận, nhưng không được nhiều lắm, cậu nhìn Khổng Sa Dịch xem, có phải ngày nào cũng cãi cọ với Tổng Từ Kỳ đâu, cậu đừng quá đáng đấy."

Đình Tiền: "Dựa vào đâu mà tôi phải giống Khổng Sa Dịch?"

Chu Tư Việt liếc mắt nhìn cô, ý cảnh cáo: "Quá đáng đấy."

Giữa con gái với nhau sợ nhất là bị đem ra so sánh, cậu xem ai ai cũng đều như thế, mà vì sao cậu lại không như thế? Mà một khi đã nói thế, thì sau đó

chính là trận đại chiến.

"Không Sa Định có đẹp không?"

Đột nhiên Đinh Tiễn hỏi một câu ngoài chủ đề.

Chu Tư Việt bối rối, "Cái gì?"

"Không Sa Định đẹp hay Vưu Khả Khả đẹp?"

Chu Tư Việt: "Vưu Khả Khả là ai?"

"... Cậu không đọc thư tình à?"

Trong nháy mắt Chu Tư Việt xù lông lên: "Cậu còn mặt mũi mà nhắc đến hả?"

Đinh Tiễn: "Đó là bất ngờ mà!"

Chu Tư Việt nhướn mày, "Hử?"

Thế cục lại lần nữa rơi vào tay cậu, mỗi khi nói chuyện với cậu, luôn là cậu nắm giữ quyền chủ động.

Đinh Tiễn giải thích đầu đuôi câu chuyện lại cho cậu.

Chu Tư Việt gõ đầu cô cảnh cáo: "Lần sau mà còn dám nhét thứ bậy bạ đó vào học bản tôi, tôi sẽ báo chủ nhiệm chuyện lần trước cậu cúp tiết."

"Chi có nửa tiết thôi mà, cậu nhớ dai thế làm gì?"

Hơn nữa bộ tôi muốn nhét vào chặc?

Chu Tư Việt mặc xác cô, gọi điện cho Tường Trầm, trên tầng hai xuất hiện một quả đầu nhẵn nhụi, dọa Đinh Tiễn giật mình, "Không phải cậu ấy cung nhất kiểu tóc của mình à, sao giờ lại cạo đầu trọc rồi?"

"Lão Tường bảo cạo đấy. Trước đây nói bỏ kiểu đầu nhìn churóng mắt quá, thế là kéo đến chỗ bác thợ Trương ở đầu đường cạo luôn, thấy không?"
Chu Tư Việt hất cằm chỉ lên trên, "Cửa sổ tầng hai khóa kín hết."

"Vì sao?"

"Lão Tường sợ cậu ta nhảy lầu."

"..."

Tường Trầm chạy xuống cầu thang, đưa một người máy nhỏ trong tay cho Chu Tư Việt, nghi ngờ liếc nhìn Đinh Tiễn: "Sao hai người lại đi chung với nhau?"

Chu Tư Việt cầm lấy, cúi đầu lật xem đồ chơi trong tay, cũng chẳng ngẩng đầu lên, "Mày lo cái gì, không phá của tao đấy chứ?"

Tường Trầm: "Nào dám? Thi xong là tao không động vào nữa."

Dứt lời lại thấy Đinh Tiễn cứ nhìn mình chằm chằm, lập tức hung dữ trợn mắt nhìn cô: "Cậu nhìn cái gì?"

Đinh Tiễn không nhận được nói: "Giống bí ngô quá..."

Vừa nói xong thì đến cả Chu Tư Việt đang cúi đầu kiểm tra người máy cũng không nhận được nhìn lướt qua, "Cậu đừng nói chứ, từ này hình dung hợp lắm đấy."

Hai người cười nghiêng ngả, mặt Tường Trầm đen đi, hít một hơi rồi cười mắng: "Con nhóc thôi tha này, thù dai quá đấy."

Những thành kiến và 편견 của lúc trước, dường như đã bị gió thổi bay.

Hai người quay về.

Đinh Tiễn nhìn người máy tinh xảo trong tay Chu Tư Việt, "Cậu tham gia thi đấu bao giờ thế?"

Chu Tư Việt mù mịt, giờ người máy lên hỏi: "Cái này ấy à?"

"Ừ."

Chu Tư Việt cười: "Cuối tuần trước."

"Sao cậu không nói?"

"Có gì hay mà nói chứ, với lại cậu cũng không hiểu."

Đình Tiễn: "Tôi có thể đi cổ vũ cho cậu mà."

Chu Tư Việt cười hừ một tiếng, đùa cô: "Giờ không sợ bị người ta nói ra nói vào nữa à?"

"..."

"Đây cũng chỉ là đồ chơi lúc nhỏ, giờ không chơi nữa rồi."

Lại lần nữa quay về cửa nhà họ Chu, bỗng Chu Tư Việt nói với cô: "Bốn tờ đề chưa làm là gì?"

"Hà?"

Thấy cô ngần ngại, Chu Tư Việt mắt kiên nhẫn giục: "Là bốn tờ nào?"

Đình Tiễn nhanh chóng báo: "Hai tờ toán, hai tờ tiếng Anh."

Không lâu sau, Chu Tư Việt cầm bốn tờ đề đi ra, một tay dứt túi, một tay nhét bài làm vào trong lòng cô, "Đừng chép hết toán, không phải trình độ của cậu đâu."

"..."

"Đi, đưa cậu về nhà."

Thiếu niên dẫn đầu đi trước, tấm lưng dày rộng ở trước mặt cô, đèn đường kéo dài bóng cậu, vừa phóng khoáng lại cao siêu.

Đình Tiễn ôm lấy bài thi còn sót hơi ấm, đứng tại chỗ hai giây, trong lòng như có hũ mật rót vào, bỗng cô toét miệng cười, cất bước đuổi theo bịch bịch, người nhẹ như én, lại như chú sè nhỏ vui vẻ.

Trong con ngõ yên tĩnh, truyền đến giọng nói véo von của thiếu nữ: "Chu Tư Việt này, hay tối nay cậu viết giúp tôi ba bài luận văn luôn đi?"

"Vậy đề tôi ăn luôn cơm của cậu nhé?"

Chu Tư Việt uể oải nói.

...

Tuần đầu tiên sau quốc khánh, Lưu Giang điều chỉnh lại chỗ ngồi, cầm tờ giấy đứng trên bục giảng đọc chỗ ngồi mới.

Tất cả bạn học lớp ba đều đồng loạt chen chúc ở phía cuối phòng học.

Trước khi tuyên bố, Lưu Giang còn nhắc.

"Vì vẫn chưa hiểu các em lắm nên vị trí này là dựa theo thành tích kiểm tra chất lượng xếp ra, sau này mỗi học kỳ sẽ đổi chỗ một lần, lần sau sẽ không dựa vào thành tích nữa, mà thầy sẽ căn cứ vào biểu hiện của mỗi cá nhân để sắp xếp bạn cùng bàn thích hợp nhất cho các em, bây giờ, các bạn học nghe tên mình thì đến vị trí thầy đã chỉ định."

Mọi người nín thở ngưng thần.

Đình Tiễn căng thẳng lên nhìn Chu Tư Việt.

Nhưng cậu lại lạnh nhạt nhìn cô.

"Bàn đầu của tổ một, Dương Thuần Từ, Hà Tĩnh Văn."

Theo chỗ ngồi có thể thấy được thứ tự xếp hạng, mọi người đều ngạc nhiên, Hà trạng nguyên lại không thi hơn Dương Thuần Từ.

"Bàn hai của tổ một, Trần Vọng, Giang Sơn."

"..."

"Bàn sáu của tổ một, Chu Tư Việt, Đình Tiễn."

"..."

Bàn sáu của tổ hai, Tống Từ Kỳ, Đặng Uyển Uyển."

Trong nháy mắt, cả Đinh Tiễn và Không Sa Dịch đồng thời sầm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (1)

Thành ngữ có thể hình dung được việc thích một người nhất, ắt hẳn là “Có tật giật mình”?

—— “Nhật ký Tiểu Quái Thú”.

Chỗ ngồi lúc đó là hai tuần đôi một lần, hay nói cách khác, Chu Tư Việt bọn họ sẽ ngồi ở tổ một gần cửa ra vào và sau hai tuần sẽ đổi đến tổ bốn gần cửa sổ, tổ hai hiện tại sẽ đổi ra ngoài gần cửa, tổ ba và tổ bốn hiện tại sẽ dịch vào giữa, mà hai tổ ở giữa này luôn thống nhất ngồi ghép nhau, phân bố thành chỗ ngồi 2-4-2 điển hình.

Đặng Uyển Uyển chỉ cách Chu Tư Việt một lối đi nhỏ, có nghĩa là một tháng rưỡi sau, Đặng Uyển Uyển sẽ ngồi cùng Chu Tư Việt*.

Đinh Tiễn nhanh chóng ý thức được điểm này, dĩ nhiên còn có cả Không Sa Dịch cũng mất hứng.

Cô ngồi bàn năm tổ bốn, ngồi cùng bàn là một nữ sinh khá khó chịu, bình thường trong lớp rất mờ nhạt, không tham gia một hoạt động nào cả, chỉ chuyên tâm học hành, nhưng thành tích cũng chẳng cao mấy.

Thành tích của Không Sa Dịch đang ngập ngừng bờ vực nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng sang năm sẽ bị sàng lọc, Đinh Tiễn không nhận được đưa mắt nhìn về phía bên kia, Không Sa Dịch cúi đầu gục xuống bàn, nửa gương mặt vùi vào mặt bàn, tâm trạng không tốt lắm.

Đinh Tiễn lại nhìn Đặng Uyển Uyển đang nói cười với Tống Từ Kỳ ở bên cạnh.

Cô có thể hiểu được tâm tình của Không Sa Dịch lúc này, nhưng cô lại không biết nên an ủi cô ấy như thế nào. Dù sao cô vẫn ngồi cùng bàn với Chu Tư Việt.

“Trả bài làm của tôi đây.”

Bên cạnh có người nói.

Đinh Tiễn sực tỉnh, nhìn gương mặt lạnh lùng của Chu Tư Việt thì liên tục a a mấy tiếng, lấy bài thi từ trong cặp ra, khôn khéo đưa tới, “Này.”

Chu Tư Việt nhận lấy, lật đại một tờ rồi bỏ lên bàn, hờ hững nói: “Chép xong rồi à?”

“Ừ.”

“Không có lần sau đâu đấy.”

“...”

Chương vào học reo lên, giáo viên Ngữ văn Chiêm Văn Lệ đi giày cao gót bước vào phòng học, mùi hương nước hoa theo gió thoảng vào, có chút gắt mũi, những bạn học ngồi bàn đầu đều không nhận được mà lấy tay xoa mũi.

Chu Tư Việt lật sách Ngữ văn, thờ ơ hỏi cô: “Đi Thượng Hải làm gì?”

Đinh Tiễn ngẩn người, “Sao cậu biết tôi đi Thượng Hải?”

Hình như lúc ở nhà họ Chu cô chỉ nói đến nơi khác thôi mà nhỉ?

Chu Tư Việt mỉm cười, ngả người ra sau ghế, châm chọc nói: “Nói với Lưu Tiểu Phong mà không nói với tôi được à?”

“Đó là do Lưu Tiểu Phong hỏi tôi lễ Quốc Khánh làm gì, cậu không hỏi, việc gì tôi phải nói với cậu.”

Đinh Tiễn bấu môi đáp.

Chu Tư Việt: “Cậu ta hỏi cậu Quốc Khánh để làm gì?”

“Sao tôi biết được, tôi chỉ nói mình muốn xin nghỉ đi Thượng Hải mấy ngày.”

Vừa dứt lời, hai người liền bị điểm danh.

Ánh mắt Chiêm Văn Lệ sắc bén nhìn hai người chằm chằm, đẩy mắt kính lên, thanh âm vang vọng: “Đinh Tiễn, em đứng lên.”

Tại sao không gọi cậu ấy.

Đinh Tiễn oán thăm trong lòng, nhưng lại không thể không đứng lên.

“Vừa rồi cô nói đến đâu rồi?”

Cô có nói gì đâu.

Con người Đinh Tiễn ấy, có đôi khi có thể cùng một lúc làm được hai việc, quả thật vừa nãy Chiêm Văn Lệ không hề nói gì.

Nhưng cô cũng không dám mạnh miệng, Chiêm Văn Lệ gọi cô có nghĩa là cô ấy đã nhìn thấy cô và Chu Tư Việt nói chuyện, nếu cô ngụy biện, nói không chừng tiết này Chiêm Văn Lệ sẽ không bỏ qua cho cô.

Nên cô chỉ cúi đầu, về mặt biết nhận sai.

Cũng may Chiêm Văn Lệ không làm khó cô, nhắc nhở cô trong giờ học phải chú ý, rồi để cô ngồi xuống.

Đinh Tiễn đỏ bừng hai tai ngồi xuống, thấp tha thấp thỏm suốt cả giờ học.

Sau khi tan tiết, Chiêm Văn Lệ gọi Đinh Tiễn vào phòng giáo viên.

Phòng giáo viên không lớn lắm, bảy tám giáo viên dùng chung một phòng, chỗ ngồi của Chiêm Văn Lệ ngay ở vị trí gần cửa sổ, Đinh Tiễn vừa đi vào, liền bị mấy thầy cô khác mặt không cảm xúc liếc nhìn, khiến Đinh Tiễn càng thêm quần bách, cúi thấp đầu lặng lẽ không tiếng động đi sau lưng Chiêm Văn Lệ.

Chiêm Văn Lệ mang giày cao gót, tiếng giày gõ xuống sàn nhà xuyên qua lỗ tai cô, cô ấy ngồi xuống, ngẩng đầu liếc nhìn Đinh Tiễn, nói: “Em đến từ Duyên Bình hả?”

Đinh Tiễn gật đầu.

Chiêm Văn Lệ: “Học sinh khoa văn ở Duyên Bình các em trông cũng không tệ lắm, Hứa Kha hơn hai khóa đó cùng do cô hướng dẫn, luận văn thường đạt điểm tuyệt đối.”

Đinh Tiễn không hiểu được ý của cô ấy.

Chiêm Văn Lệ: “Cô có xem điểm môn văn của em rồi, tổng điểm đứng nhất, luận văn 48 điểm, không tệ chút nào, nhưng lần kiểm tra chất lượng này lại có vẻ sút, có phải do ngồi cùng Chu Tư Việt nên bị ảnh hưởng không?”

“Không...”

Không đợi cô nói xong, Chiêm Văn Lệ uống một hớp nước, tự mình nói tiếp: “Tụi nhóc từ trường liên cấp vào đây đều như nhau cả, cô thấy trong giờ Ngữ văn cậu ta không tập trung học hành mấy, có điều viết văn vẫn ổn, kiểu học sinh này rất khó quản, em đừng học theo thói xấu của cậu ta.”

Chiêm Văn Lệ là giáo viên đầu tiên ở trước mặt Đinh Tiễn nói không thích Chu Tư Việt.

Trong tất cả các thầy cô dường như ai cũng có thái độ hết sức tiếu tài với Chu Tư Việt, đặc biệt là giáo viên môn toán, luôn tìm ra những đề khó để Chu Tư Việt đến phòng giáo viên làm.

“Thật ra thì cậu ấy không...”

Đinh Tiễn cắn môi, theo bản năng muốn giải thích hộ cậu, nhưng lại sợ sẽ làm cô giáo hiểu lầm, bèn đổi câu nói: “Cậu ấy học toán rất giỏi.”

Chiêm Văn Lệ vất chân lên, giày cao gót bên chân lắc lư, một tay giữ con chuột, một tay cầm ly nước uống, nghe thấy tiếng liền quay đầu qua nhìn cô, “Sau này chỉ có môn văn là áp dụng được, chứ không phải toán.”

Đinh Tiễn im lặng nhìn cô giáo một cách chăm chú.

Chiêm Văn Lệ cũng không nói nhiều với cô, nói cho cô biết cuối tháng này có cuộc thi tài viết văn trung học cấp thành phố, bảo cô chuẩn bị một chút,

“Nhân tiện, em làm đại diện tiết văn đi, trước giờ học cứ đến phòng giáo viên nhận bài tập, trong giờ học ít nói chuyện với Chu Tư Việt lại.”

“...”

Đình Tiễn trở lại lớp, mới vừa ngồi xuống, Chu Tư Việt đã hỏi cô: “Chiêm Văn Lệ tìm cậu có chuyện gì thế?”

Học sinh trong lớp đều thích lên gọi thẳng tên họ giáo viên.

“Cậu không thể khách khí gọi một tiếng cô Chiêm được hả?”

“Tôi đây không tùy tiện khách khí.”

Lúc ấy Đình Tiễn chỉ nghe rồi cho qua, nhưng về sau nhớ lại, những lời này năm đó, quả thật đã khiến cô xúc động rất nặng.

“Chiêm Văn Lệ dẫn tôi trong giờ học bớt nói chuyện lại với cậu.” Cô thở dài, làm ra vẻ mặt tiếc nuối: “Không thể không nói, tôi không ngờ đấy, lại có giáo viên không thích cậu.”

Chu Tư Việt nghe xong thì phì cười, “Tôi đâu phải tởn nhân dân tệ, làm gì mà ai ai phải thích tôi?”

Nhưng trong mắt tớ cậu chính là tởn nhân dân tệ đó.

Đình Tiễn truy hỏi: “Cậu không khó chịu à?”

“Khó chịu cái gì?”

Chu thiếu gia cúi đầu làm bài tập, tóc trên trán tung bay rối loạn, giống như ngòi bút thông thuận trên tay.

“Nếu như tôi biết Lưu Giang không thích tôi, nhất định tôi sẽ khó chịu, ở trong trường, không phải học sinh nên nghiêm túc nghe lời thầy cô, đó được thầy cô yêu thích à?”

Lúc này Chu Tư Việt mới dừng lại, dựa người ra sau, ánh mắt rơi trên người cô hồi lâu rồi cúi đầu cười cười, lắc đầu: “Ai nói với cậu là học sinh nhất định phải được thầy cô yêu thích hả?”

“...?”

“Cậu tới đây để học? Hay là đến để được người ta thích?”

“...”

“Học sinh và giáo viên là bình đẳng nhau, tôn trọng nhau, cũng như thế, tôi có khuynh hướng thích toán, không thích văn, đương nhiên Chiêm Văn Lệ không thích tôi rồi, không phải điều này rất bình thường sao? Nếu tôi đã như vậy mà Chiêm Văn Lệ còn thích tôi, không rợn tóc gáy mới sợ đấy.”

Đúng đúng đúng, cậu nói gì cũng đúng.

“Phạm tất cả mọi vật đều có tính đối lập, lúc chúng ta đưa ra lựa chọn là đồng thời từ bỏ một lựa chọn khác, quan hệ lợi ích thăng bằng cũng sẽ bị đánh vỡ, trên cõi đời này không có gì là hoàn mỹ cả. Ví dụ như, cậu muốn sống, thì nhất định phải ăn cơm đúng không? Tức là đồng nghĩa với việc cậu sẽ mập.”

Nửa câu đầu Đình Tiễn nghe không hiểu, nhưng nửa câu sau...

“Cậu nói ai mập?”

Chu Tư Việt cười nhạt một tiếng: “Tôi không nói cậu, chỉ đang so sánh cho cậu hiểu thôi, kích động cái gì chứ.”

Đình Tiễn nhìn cậu chằm chằm, cười lạnh một cái, rồi nhanh như chớp chụp lấy cuốn sách ngữ văn trên bàn, đập về phía cậu, Chu Tư Việt đưa tay qua, trở tay bất lắt, cười mắng: “Tạo phản hả.”

“Đình Tiễn.”

Bỗng ở cửa vang lên tiếng gọi.

Hai người đồng thời dừng lại, cùng thôi cười nhìn về phía cửa, Vu Khả Khả đang cười khanh khách đứng ở cửa lớp.

Bên ngoài phòng học gió lớn, làn váy chỉ che đến bắp đùi Vu Khả Khả nhẹ nhàng phiêu bồng, còn nhẹ hơn cả chú bướm.

Đình Tiễn thăm thở dài, đứng dậy đi ra ngoài.

Vu Khả Khả kéo cô đứng ở đầu bậc thang, thấp giọng nói: “Buổi trưa ăn chung nhé?”

Vốn tưởng rằng qua lễ Quốc Khánh thì chuyện này sẽ bị quên đi, không ngờ Vuur Khả Khả vẫn còn nhớ, mới đi học lại ngày đầu tiên liền chạy tới tìm cô.

Vuur Khả Khả lắc tay cô, hai trái đào trước ngực theo đó mà lắc lư, đong đưa khiến cô nhức cả đầu.

“Được.”

Buổi trưa lúc ăn cơm, Vuur Khả Khả đã sớm chờ ở cửa.

Con gái mặt đẹp đáng đẹp luôn dễ dàng khiến nam sinh chú ý, học sinh lớp ba cũng không ngoại lệ, mỗi lần đi qua là ánh mắt mấy cậu con trai cứ lờn vờn trên người Vuur Khả Khả.

Đình Tiễn vừa đi ra, liền bị Vuur Khả Khả thân mật ôm lấy cánh tay, kéo cô đi tới phòng ăn.

Tổng Từ Kỳ ở lau lừng nhìn đến ngậy người, nói với Chu Tư Việt: “F*ck, ở đâu ra người đẹp thế? Mày nói xem có phải nha đầu này còn hút gái hơn cả chúng ta không thế, sao người đẹp nào cũng đều muốn làm bạn với cậu ta vậy?”

Chu Tư Việt xoa tóc, nhàn nhạt nhìn theo bóng lưng nho nhỏ của Đình Tiễn, thờ ơ nói: “Chắc là do họp làm nên.”

Tổng Từ Kỳ liếc xéo cậu, mặt đầy tổn thương.

Mấy ngày liên tục, cứ giờ nghỉ trưa là Vuur Khả Khả không rời Đình Tiễn nửa bước.

Vốn tưởng rằng Vuur Khả Khả sẽ mượn quan hệ với Đình Tiễn mà yêu cầu chuyện trò với Chu Tư Việt rồi làm quen này nọ, nhưng cô ấy không hề nói gì, trái lại toàn tâm sự những bí mật nhỏ giữa con gái với nhau.

“Sao cậu không mặc nịt ngực mà còn mặc loại dây đeo này vậy, cẩn thận sau này dậy thì khuôn ngực sẽ không đẹp đâu đấy.”

“Cậu đừng mặc quần hoải như thế, mặc váy đi.”

“Tóc cậu bình thường quá, phải cắt kiểu giống mình đây này.”

Đối với những vấn đề này, Đình Tiễn luôn im lặng chống đỡ, mau sớm kết thúc đề tài rồi tìm lý do để trở về phòng học.

Cứ vậy qua lại với nhau đến một tuần.

Rốt cuộc Đình Tiễn cũng không chịu đựng nổi nữa, không nhìn được mà nói với Vuur Khả Khả: “Khả Khả à, nếu cậu thích Chu Tư Việt thì phải dừng bám theo đuổi, chứ đừng nghĩ đủ cách thông qua mình bắc cầu giúp cậu, lần trước mình giúp cậu đưa thư tình, Chu Tư Việt đã rất giận mình rồi, sợ là... sau này mình không thể giúp cậu được nữa rồi.”

Cuối cùng cũng đã nói ra.

Vuur Khả Khả nhìn cô bằng đôi mắt trong veo, một hồi lâu sau, bật cười khanh khách: “Nói thật nhé, mình lười lắm, không thích chủ động theo đuổi con trai.”

Hả?

Cái lý luận gì đây?

Vuur Khả Khả thở dài: “Mình không biết vì sao mà con gái thích làm khó con gái thế nữa, hình như nữ sinh xinh đẹp dường luôn bị người khác ghét, cũng không phải là tuyệt đối, có điều do tính mình có chút vấn đề, tùy tiện câu thả, nói chuyện cũng không để tâm, luôn đắc tội với người khác, lúc trước chơi với cậu cũng chưa từng nghĩ sẽ dựa vào cậu để đến gần Chu Tư Việt, chỉ là đơn giản cảm thấy chơi với cậu rất thoải mái mà thôi.”

“Vậy cậu với Chu Tư Việt...”

“Bình thường khi mình đưa thư tình, qua ngày thứ hai bọn con trai sẽ tìm đến cửa, nếu không đến, có nghĩa là không có hứng thú với mình, cần gì phải quần quít đuổi theo người ta, đã qua nhiều ngày thế rồi mà cậu ấy không trả lời, điều ấy đã nói rõ không có hứng thú với mình, hơn nữa không phải mình chưa từng nghe qua danh tiếng của Chu Tư Việt, đã sớm chuẩn bị tâm lý bị từ chối rồi. Hơn nữa, chẳng qua mình cảm thấy hèn hò với cậu ấy thì rất có phong cách thôi, nên mới nghĩ đến việc theo đuổi.”

Phụt.

Lần đầu tiên Đình Tiễn nghe có người hình dung Chu Tư Việt như vậy, cái từ phong cách này Đình Tiễn cảm thấy chỉ có Hạ Tư Hàn mới họp.

“Cậu ấy... phong cách?”

Vuur Khả Khả hài lòng ngồi trên ghế dài ven hồ, hai chân trắng nõn lắc lư, gật đầu vói về đương nhiên: “Cậu ấy đẹp trai, thành tích tốt, bạn bè nhiều, đi đến chỗ nào đều có người biết, chẳng phải làm bạn gái cậu ấy rất có phong cách à?”

“... Chỉ là vì phong cách?”

“Ừ, chỉ vì phong cách thôi.” Vuur Khả Khả cười một tiếng: “Không phải cậu tưởng là ở độ tuổi này của chúng ta thích có nghĩa là yêu đấy chứ? Đừng nói đùa, tương lai đường dài như thế, làm sao cậu biết được người tiếp theo có đẹp trai hay có nhiều tiền nhiều bạn hơn? Dù sao mình cũng không thất cổ trên một thân cây duy nhất đâu.”

Lúc hai người quay về, vô tình bắt phải Không Sa Định ở bậc cầu thang.

Vuur Khả Khả kéo tay Đình Tiễn nói: “Mình đi đây, ngày mai mình sẽ tới tìm cậu.”

Đình Tiễn đứng ở cửa phòng học, khẽ gật đầu.

Vừa mới xoay người thì bà vai liền bị người ta dùng lực đụng một cái, lực đập va phải, dưới chân không vững, trực tiếp nghiêng qua một bên, Đình Tiễn ngã thẳng vào người Chu Tư Việt đang ngủ say.

Sau lưng thiếu niên được phoi nắng ấm áp, cả người cô đè lên Chu Tư Việt, bầu ngực mềm mại chạm vào tấm lưng rắn chắc của cậu, mặt Đình Tiễn lập tức đỏ bừng.

Bàn ghế va vào nhau phát ra âm thanh “kẽo kẹt”.

Đình Tiễn nằm trên người Chu Tư Việt.

Nghe thấy dưới người truyền đến một câu mê hoặc, rất ngắn rất xúc tích ——

F*ck.

Xong rồi, người chưa chửi thô tục bao giờ lại đang chửi thô tục này.

Đình Tiễn khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (2)

Trong tình cảm thâm lặng ấy, trời đất rung chuyển điên đảo tám, có lẽ cũng chỉ có bản thân biết mà thôi.

—— "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú"

"Vẫn chưa chịu dậy hả? Muốn đề chết tôi à?"

Người bên dưới rít lên, giọng trầm thấp đầy kiềm nén, lại còn vẻ lìm dim vừa tỉnh ngủ. Nếu cậu không lên tiếng thì Đình Tiễn đã cứ mãi ngủ ra như thế, cứ dán vào sau lưng cậu.

Đình Tiễn chợt bắn ra khỏi người cậu, quả đúng là có giật mình, quay đầu lại nhìn, Không Sa Định cũng bối rối không biết xử sự thế nào.

Chút chuyện nhỏ giữa con gái với nhau rốt cuộc cũng bị đem ra.

Cô nàng Không Sa Định này không quen nín nhịn, thấy mấy ngày nay Đình Tiễn và Vuur Khả Khả qua lại thường xuyên, quả thật trong lòng cô có cảm giác như bị người ta cướp mất bạn trai, dù rằng trước đó hai người đã "chia tay".

Huống hồ, hai người còn vì Vuur khả Khả mà cãi nhau, cái cảm giác bị người ta chen chân vào này không khác gì khoét sạch trong lòng. Vào lúc này Không Sa Định ngập tràn ác ý với Vuur Khả Khả, lại cảm thấy bản thân oan ức. Dựa vào đâu mà chưa gì Đình Tiễn đã có bạn mới, có điều cô đã hoàn toàn quên mất mấy ngày trước, chính bản thân cũng kéo tay bạn mới như thế để kích thích Đình Tiễn.

Nước mắt bất ngờ trào ra, Không Sa Định lau mắt xoay người chạy đi, cảm thấy bản thân vào lúc này rất giống nữ chính phim Quỳnh Dao, bị bi thương cực độ nhấn chìm, khóc lao ra khỏi lớp học.

Đình Tiễn không hiểu được tâm tình của Không Sa Định, rõ ràng là cô ấy đụng mình trước, nhưng sao lại là cô ấy tủi thân chứ, Đình Tiễn khó hiểu đứng ngây tại chỗ.

Chu Tư Việt xoa tóc ngồi dậy, dựa ra sau ghế, cúi đầu lìm đim tỉnh giấc.

Buổi trưa gục xuống bàn ngủ nên đau xương sống, nửa bên cánh tay cậu bị đè tê rần, lắc lắc đầu, cậu vừa xoa tay vừa thờ ơ nhìn cô, giọng nặng âm mũi: "Cậu lại chọc cậu ấy à?"

"Tôi vừa mới về mà." Đinh Tiến thấp giọng nói.

Chu Tư Việt liếc cô, vì khô môi nên đầu lưỡi nhấp nhệ môi dưới, cảm thấy quan hệ giữa đám con gái quá phức tạp, không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Đến khi sắp hết giờ nghỉ trưa, người trong lớp đều đã dậy hơn phân nửa, các bạn học dụi mắt, ngồi dậy tán gẫu với bạn bên cạnh hoặc làm bài tập. Đinh Tiến nhìn Chu Tư Việt đang uống nước, thấp giọng hỏi: "Tôi có cần giải thích với cô ấy không nhỉ?"

Chu Tư Việt nhấp một ngụm nước, cổ họng được thấm nhuận, lấy lại giọng thanh lạnh: "Giải thích cái gì?"

"... Đi cầu hòa, chứ như thế khó chịu quá, thật ra chuyện đơn giản lắm, nếu lúc ấy tôi nhường một bước thì tốt rồi, đâu cần nhiều chuyện như bây giờ."

Chu Tư Việt im lặng lắng nghe, uống hết ngụm nước cuối cùng thì bóp siết chai nước, quay người ném chính xác vào thùng rác ở phía sau, nửa trên nói: "Biết cầu hòa với cậu ấy mà không biết cúi đầu với tôi à? Chắc chắn, xem ra tôi chiều cậu quá rồi."

Vậy thì sao chứ?

Đinh Tiến ai oán nhìn cậu.

Chu Tư Việt rút một tờ bài làm ra, vừa mới mở ra thì thấy bị người ta nhìn chằm chằm như thế, cậu khẽ cười: "Sao nào? Không phục à?"

"..."

"Lần sau nếu hai ta gây gỗ nữa, cậu phải có giác ngộ này mới được."

Chu Tư Việt nói rồi không để ý đến cô nữa, mà mở đề thi ra, bắt đầu dấn thân vào sự nghiệp thi đua của mình, không mặn không nhạt bỏ lại một câu: "Không Sa Định là đồ ngốc, không cần so đo với cậu ấy đâu, muốn cầu hòa thì đi mau đi."

Đinh Tiến tìm thấy Không Sa Định ở nhà vệ sinh, hai mắt tiểu cô nương sưng lên vì khóc, y hết chú ý nhỏ đứng trước bồn rửa tay, còn không quên lườm cô: "Cậu đến đây làm gì?"

Đinh Tiến đứng ở ngoài cửa, buông tay vô tội nói: "Tớ đến đi vệ sinh mà."

"..."

Không Sa Định xoay người rồi đi.

Lúc này Đinh Tiến mới kéo cô ấy lại đỡ: "Được rồi Sa Định à, là tớ sai, ngày hôm đó tớ không nên nổi giận với cậu."

Không Sa Định quệt miệng, cúi đầu nhìn cô, biểu cảm muốn nói lại thôi, dường như có cả một đồng lời muốn nói, nhưng lại chẳng có cách nào nói ra miệng được, cô nàng oan ức quá, cả nửa buổi mới thốt ra được một tiếng đầy ý vị sâu xa ——

"Hừ."

Thật ra lúc bình thường quan hệ giữa hai người đều do Không Sa Định nắm quyền chủ động.

Nhưng xem ra vào giờ phút này, Đinh Tiến mềm giọng rỉ tai lại như đang dỗ bạn gái của mình, "Bọn mình đừng cãi nhau nữa nhé, có được không?"

Không Sa Định không nói gì mà chỉ chống nạnh hất mặt, dường như không muốn dễ dàng tha thứ cho cô như thế được.

Có điều trong lòng biết rõ bản thân cũng sai.

Ngẩn người hồi lâu, ánh mắt cứ lờn vờn qua lại trên người cô, thái độ có phần mềm đi.

Đinh Tiến biết cô ấy sợ nhột, thế là nhân cơ hội đưa tay ra cù cô nàng.

"Phi" Không Sa Định không kiềm chế được bật cười, đồng thời nước mũi cũng nhảy ra theo.

Im lặng hai giây, rồi bất chợt trong nhà vệ sinh vang lên trận cười ầm, cùng tiếng hét khê đầy xấu hổ của Không Sa Định: "Đinh Tiến!"

"Tớ sai rồi tớ sai rồi, bà cô của tôi ời."

Sau giữa trưa, tiếng cười như chuông ngân vang vọng trong nhà vệ sinh, dường như hoa quế ngoài khung cửa lại nở bung cánh.

Hai người tay nắm tay quay về lớp.

Chu Tư Việt đang giảng bài cho nam sinh ngồi đằng trước, Hà Tĩnh Văn vừa đi vệ sinh vào, lúc đi ngang qua Chu Tư Việt thì lén liếc mắt nhìn, Đình Tiền thấy cậu ta khinh thường ra mặt hừ khê một tiếng, vừa đi vừa vẩy tay vung nước.

Cả hai nam sinh đều không phát hiện, đang say sưa thảo luận bài toán, không chút nhận ra Hà Tĩnh Văn đang ác ý "công kích".

Đình Tiền quay về chỗ ngồi, Chu Tư Việt thấy có động tĩnh nhưng cũng chỉ nhìn cô một cái, rồi lại tiếp tục nói với người ta.

Giảng xong mấy bài, nam sinh cảm kích rơi nước mắt: "Có cảm giác như được cậu khai thông vậy, cả người không khác gì hai mạch nhâm, đốc được đã thông, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn nhé đại thần."

Chu Tư Việt cười nhạt: "Được thôi."

Nam sinh cười cười chấp tay cảm bài làm quay lên.

Chu Tư Việt liếc nhìn Đình Tiền gục xuống bàn, "Hòa rồi hả?"

Đình Tiền gật đầu, "Khó dễ lắm đó, tôi phải mất công phu miệng lưỡi một phen đấy."

"Cậu mà còn đi dỗ người ta á? Không được rồi."

Bỗng Đình Tiền ngồi dậy, nhìn cậu đáp một nẻo: "Cậu nói xem, giữa con trai với nhau có phải cũng có cãi nhau không?"

Chu Tư Việt vừa xoay bút vừa viết câu trả lời ra, không chút nghĩ ngợi nói: "Sẽ có, đều bọn con trai nếu thấy khó chịu thì sẽ đánh một trận."

"... Cậu cũng biết đánh nhau à?"

Chu Tư Việt không thèm lật mí mắt, trả lời thẳng: "Biế chứ."

Chàng trai khoan dung nhiều như thế mà cũng biết đánh nhau? Đình Tiền không cách nào tưởng tượng nổi, rốt cuộc là chuyện như thế nào mới có thể kích thích dục vọng đánh nhau của cậu đây?

Kết quả nghe thấy Chu Tư Việt dừng dừng bởi thêm một câu: "Hồi bé ngày nào cũng đánh nhau với Tường Trâm, cậu đừng có nhìn Tường Trâm bây giờ mà nghĩ thế, chứ hồi bé thiếu đòn lắm đấy."

"... Bây giờ cũng thiếu đòn."

Đình Tiền bắt mồm.

Chu Tư Việt cười: "Vẫn còn thù dai à? Được rồi, lần sau anh đây bắt cậu ta mời cơm cậu."

"Thôi đi, cũng chẳng quen gì cậu ta cả."

Chu Tư Việt ừ, lại lần nữa quay về đề thi, "Được thôi."

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Tiết thứ hai trong buổi chiều là giờ văn, sau tiết đầu tiên Đình Tiền liền đến chỗ Chiêm Văn Lệ lấy bài tập cho các bạn, cửa văn phòng khép hờ, cô vừa đưa tay lên gõ cửa thì nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, dường như lúc này không phải lúc đi vào, cô bèn nhích sang một bên, vừa quay người lại thì nghe thấy ——

"Em muốn tham gia cuộc thi à?"

Giáo viên toán nhìn cậu bé mặc áo dài tay đứng trước mặt.

Hà Tĩnh Văn gật đầu.

Dương Vi Đào biết rõ thành tích của Hà Tĩnh Văn, cậu ta giỏi vật lý hóa học với ngữ văn, nếu so ra thì toán và tiếng Anh ỏi yếu, lúc chọn người Dương Vi Đào cũng cân nhắc rất nhiều khía cạnh, Chu Tư Việt có thiên phú lại nhiều thời gian, chắc chắn nằm đầu sự lựa chọn.

"Em còn sức không? Thật ra thì Hà Tĩnh Văn này, chúng ta không nhất định phải đi thi làm gì, bây giờ em cũng khá toàn diện rồi, tham gia kỳ thi quốc gia cũng có thể đậu vào trường đại học giỏi."

Đình Tiền phồng miệng.

Nói thế nào nhỉ, chẳng qua là Chu Tư Việt không học thôi, chứ nếu cậu nghiêm túc thì hạng nhất đầu có chỗ cho Hà Tĩnh Văn.

Thật ra Hà Tĩnh Văn chẳng có sức gì, nhưng được cái cậu ta ham học, luôn cảm thấy rằng, chuyện người khác có thể làm được thì vì sao mình không làm được, cậu ta không thấy bản thân dốt hơn người khác.

"Thầy ơi, em muốn tham gia."

Hà Tĩnh Văn kiên định nói.

Dương Vi Đào không biết cậu bé này lấy quyết tâm đâu ra, bắt đắc dĩ ôm trán nói: "Tham gia thi rất tốn thời gian, có lẽ sau này sẽ chiếm thời gian học những môn khác của em nữa, em không sao chứ?"

"Không sao ạ, Chu Tư Việt còn làm được mà, thành tích của em cao hơn cậu ấy, vì sao em không thể."

Bỗng Dương Vi Đào nhìn cậu ta bằng ánh mắt sâu xa, cuối cùng gật đầu: "Đã có căn bản trước chưa?"

Hà Tĩnh Văn lắc đầu.

Dương Vi Đào rút mấy đề thi đưa đến: "Làm xấp này trước đã, ngày mai nộp lại thầy."

Trước khi Hà Tĩnh Văn ra ngoài, Đinh Tiễn vội đến chỗ đầu cầu thang giả vờ mình vừa mới lên lầu. Hà Tĩnh Văn cầm một xấp bài thi vội vã rời đi, cũng chẳng nhìn cô, như một con gió lướt qua người cô.

Đinh Tiễn ôm bài tập bước ra, lại lần nữa đụng phải Hà Tĩnh Văn ở cửa lớp, hình như cậu ta mới đi vệ sinh về, đề thi còn cầm trong tay, bước chân vẫn vội vã.

Đinh Tiễn ôm một chồng vở bài tập dày cộm, không biết Hà Tĩnh Văn đang nghĩ gì mà như không trông thấy cô, đâm thẳng vào cô, Đinh Tiễn không dừng lại kịp, hai người va vào nhau.

"Soạt —— " một tiếng, vở bài tập rơi đầy đất.

Cô ngã mông xuống sàn, sau đó một con đau lan khắp tứ chi mình nẩy, đau đến mức cô thắm chửi rủa, không nhận được hít sâu một hơi, mặt mũi vằn vẹo, chẳng cần nghĩ cũng biết tức điên tới đâu.

Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ đang trò chuyện tranh giải NBA, nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, trông thấy Đinh Tiễn bốn chân chỉ trời thì đồng loạt cười run cả vai.

Đinh Tiễn ngẩng mặt chống sàn, đau tới nỗi không ngừng cắn răng: "Cười cái rắm ấy."

Chu Tư Việt: "Tống Tử Kỳ, mày cười cái gì đấy."

Tống Tử Kỳ: "Có kẻ vu oan giá họa như mày không hả?"

Hà Tĩnh Văn nhặt đề thi trên sàn lên, không nói một lời mà bỏ đi ngay.

Bị hai chàng trai tinh mắt trông thấy, Chu Tư Việt không có biểu cảm gì, còn Tống Tử Kỳ lại hỏi: "Cậu ta muốn tham dự kỳ thi à?"

Chu Tư Việt không hứng thú với việc người nào tham dự kỳ thi.

Cậu cười đủ rồi mới đứng lên kéo Đinh Tiễn dậy, không hề dịu dàng, kéo tay cậu trực tiếp lôi người dậy, lòng bàn tay ấm áp của chàng trai xuyên qua chiếc áo mỏng tang của cô, vừa ấm lại khô ráo. Chu Tư Việt nhặt tất cả vở lên đặt trên bàn hộ cô, nói rồi: "Phục cậu rồi đấy, thế này mà cũng ngã được, chạy nhanh thế làm gì? Có cần đưa cậu đến phòng cấp cứu khám xem không?"

Đinh Tiễn đau mông, rất muốn xoa nhưng lại cảm thấy bất nhã quá, thế nên chỉ đành phải nhịn, kìm nén tới mức mặt lúc đỏ lúc trắng, cô khoát tay, định đứng dậy đi phát vở bài tập.

Chu Tư Việt kéo cô lại, "Ngồi đi."

"Cậu muốn giúp tôi phát à?"

Đinh Tiễn kinh ngạc.

Nhưng Chu Tư Việt lại đưa đồ sang cho Tống Tử Kỳ, thành thạo chỉ huy: "Mày phát đi."

"..."

"Mẹ nó, mày rần gái, dựa vào đâu mà bảo tao phát cho mày hả?"

Kết quả bị Chu Tư Việt đập một phát, "Nói lộn xộn gì đấy."

Đình Tiễn bị hai chữ "tân gái" của Tống Tử Kỳ làm cho đỏ mặt.

Thì ra, ở trước mặt Chu Tư Việt, cô vẫn được coi là con gái sao?

Kết quả nghe thấy người nào đó cười khẽ một tiếng, "Cô nàng chỉ được tính là gái sai vật thôi."

"..."

Đình Tiễn cướp lấy vở bài tập, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Để tự tôi."

Vừa dứt lời thì sau lưng vang lên câu nói đầy nhiệt tình:

"Để mình giúp cậu."

Đình Tiễn nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, nhìn thấy Lưu Tiểu Phong vừa từ văn phòng của thầy về, đang niềm nở gật đầu cười ngốc với cô ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (1)

Cậu hỏi tớ vì sao lại thích cậu ấy ư?

Đơn giản lắm, bởi vì cậu ấy là người đầu tiên bảo vệ tớ khi tớ đến thành phố này.

Cho nên, tớ cũng phải bảo vệ cậu.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Đình Tiễn rất cảm kích Lưu Tiểu Phong - cậu bé với quả đầu húi cua và tướng mạo cũng không tính là đẹp trai đó, cậu ấy nhiều lần cứu giúp mình trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng, thế nhưng không cách nào sinh ra cảm giác như đối với Chu Tư Việt được.

Lấy lời Không Sa Định nói, đây chính là —— nhìn mặt.

Đình Tiễn không tin mình là một người nông cạn như vậy, hơn nữa nhìn đàn ông không nên nhìn mặt, tác phong làm việc mới chính là gốc rễ của một người.

Không Sa Định lắc ngón tay, “Cậu thử tưởng tượng thử xem, nếu Lưu Tiểu Phong làm những chuyện mà Chu Tư Việt đã làm với cậu, thì cậu có cảm thấy quá phiền phức không?”

Vừa thử tưởng tượng, đúng là có thật.

Không Sa Định vỗ tay một cái, kết luận lại: “Vậy không được rồi.”

Từ đầu đến cuối Đình Tiễn không muốn thừa nhận, tình cảm của cô dành cho Chu Tư Việt lại có thể có nguyên nhân nông cạn thế sao?

Không Sa Định cũng từng an ủi cô, “Đừng buồn nữa, con gái trong thời kỳ trưởng thành có ai không từng mê muội? Hơn nữa đâu có ai bảo đảm sau này Chu Tư Việt không tàn chứ, tớ có người chị, lúc đi học thích cậu hotboy trường đẹp trai thành tích giỏi, người lại phóng khoáng, có một đám vệ tinh theo đuổi, cũng có không ít cô em ngày ngày vì anh ta mà viết nhật ký thầm mến, bây giờ đi làm đã được ba năm, năm ngoái có gặp một lần trong lần họp lớp, ngờ đâu đã biến thành một thanh niên xã hội mồm thối, nhiều chị em com nước xong về nhà nôn ra cả, tự trách sao năm đó lại thích anh ta đến thế chứ. Cho nên đừng lo lắng quá, về ngoài của bọn con trai đều chỉ dừng lại ở cấp ba, còn con gái thì không giống thế, nữ lên mười tám sẽ thay đổi, càng thay đổi càng nhìn ôn hòa, nói không chừng, tương lai có thể biến thành Chu Tư Việt theo đuổi cậu đấy, cậu tưởng tượng xem nếu có ông chú trung niên đầu hói bụng phê miệng hôi răng vàng theo đuổi cậu thì cảm giác sẽ như thế nào.”

Ngày hôm đó Đình Tiễn bị cảnh tượng này làm cho buồn nôn rất lâu.

Đương lúc ngẩn ngơ, Lưu Tiểu Phong đã mỉm cười nhận lấy vở bài tập trong tay Đình Tiễn.

Đình Tiễn định nói không cần, nhưng tay Lưu Tiểu Phong nhanh hơn, đã bắt đầu phát mất rồi, cô chỉ đành khẽ lên tiếng: “Cảm ơn.”

Tống Tử Kỳ buông tay ra, trước khi đi bỏ lại một câu rất nhẹ, từ góc của Đình Tiễn nhìn sang thì giống hệt âm bụng, rất nhẹ, cô nghe không rõ, nhưng Chu Tư Việt lại nghe thấu mồn một.

“Cậu không xem cậu ấy là con gái, nhưng có người thì có đấy.”

Chu Tư Việt nhìn cô, mĩa mai cười hừ một tiếng, kéo ghế ra ngồi xuống, ghế phát ra một tiếng "két —— " vô cùng chói tai.

Chẳng hiểu sao Đinh Tiễn lại có phản chột dạ.

Biểu cảm của Chu Tư Việt làm cô có cảm giác như bị bắt gian tại trận.

Lưu Tiểu Phong nhanh chóng phát hết, hai cuốn cuối cùng là của Chu Tư Việt và Đinh Tiễn, lúc cuốn vở đưa tới tay Đinh Tiễn, cô lại lần nữa nói câu cảm ơn, Lưu Tiểu Phong gãi gáy bảo, “Không cần khách khí, chỉ là chuyện thuận tay thôi mà.”

Nói xong rồi, Lưu Tiểu Phong còn liếc nhìn Chu Tư Việt, phát hiện đại thần đang làm đề thi toán, đã làm xong được ba đề rồi, giống như nhìn đề là biết được đáp án ngay vậy, chỉ cần liếc mắt một cái liền hạ bút viết, trong đó có đến mấy bài là phép nhân, thế mà cậu có thể ghi thẳng ra câu trả lời ở bên cạnh, ở bên mép bài chỉ chít số với số, cậu như thế thật sự làm Lưu Tiểu Phong nhìn đến ngây ngẩn.

Thật ra bình thường Chu Tư Việt không như thế, chỉ có khi không có ai ở bên cạnh thì cậu mới làm bài nhanh như vậy, Đinh Tiễn biết rõ điều này, bởi vì chỉ có cô mới biết cậu giải đề rất nhanh, lúc có người nói chuyện cùng thì cậu sẽ coi như giết thời gian mà từ tốn làm từng bài một, đầu tiên là để suy nghĩ kiến thức trong bài, thứ hai là không tạo cho người khác áp lực quá lớn.

“Cậu biết tính nhảm hả?”

Mặc dù không muốn quấy rầy cậu làm bài, nhưng Lưu Tiểu Phong có chút giật mình, bèn bắt chuyện.

Chu Tư Việt cũng không ngẩng đầu, chỉ biếng nhác gật đầu nói, “Ừ.”

Lưu Tiểu Phong thào vỗ tay, hết như một fan boy đứng bên cạnh nói chuyện: “Làm bài liên tục như vậy không mệt hả? Liệu có tiêu hao nhiều sức lực không?”

Không biết vì sao, mà Đinh Tiễn có trực giác rằng Chu Tư Việt của lúc này nhất định là không biết nói cái gì cho phải, trong lòng không nhịn được thay Lưu Tiểu Phong đánh trống, có gì hay đâu mà hỏi, người ta là học thần, chắc chắn khác hẳn chúng ta.

Quả nhiên nghe thấy người nào đó không mặn không nhạt trả lời: “Cũng bình thường, nếu một thi lấy mấy bài đọc hiểu ra thả lỏng.”

“...”

“...”

Đinh Tiễn: “Lưu Tiểu Phong, mau học bài đi.”

“Được được, vậy tớ về chỗ trước đây.”

Mặc dù là như thế, nhưng Lưu Tiểu Phong vẫn rất khách khí sùng bái ra mặt nói lời tạm biệt với Chu Tư Việt, so với Hà Tĩnh Văn, nhất định cậu ấy chính là đồ ngọc ngày thơ.

Lễ Quốc Khánh qua đi, kỳ thi chất lượng đã kết thúc, tiếp đến là bắt đầu kỳ thi giữa kỳ, lại là một trận chiến ác liệt nữa, Đinh Tiễn thật bội phục học sinh lớp trọng điểm này, mới vừa kết thúc kỳ kiểm tra chất lượng mà vẫn có thể tập trung chuẩn bị chiến đấu cho trận giữa kỳ.

Trong thời gian ấy Vu Khả Khả có mấy lần đi tìm cô, Khổng Sa Định với cô ấy không hợp nhau, hai người mới gặp mặt đã chí chóe, cậu một câu tôi một câu, nói chuyện châm chọc mĩa mai không chút nương tay, có điều trông hai người họ cũng rất vui vẻ, nên Đinh Tiễn cũng chỉ đứng cười.

Đinh Tiễn thỉnh thoảng đi qua lớp mười mấy bạn, lớp học buông thả, hai ba người chụm lại thành một nhóm đùa giỡn với nhau.

Ngày hôm đó, Đinh Tiễn đi vệ sinh xong thì đứng trước cửa lớp mười nói chuyện với Vu Khả Khả.

Vào lúc này, ở cửa lớp mười có một đám con trai thân hình cao to vây quanh, cười cười nói nói, xô xô đẩy đẩy, toàn là mùi mồ hôi.

Bỗng nhiên có người gọi: “Hà Tĩnh Văn.”

Trước cửa nam sinh nhiều, hai người che mắt tầm mắt của Đinh Tiễn, chỉ có thể thấy một đôi giày cũ nát màu đen bước từ nhà vệ sinh nam ra, đúng là đôi giày Hà Tĩnh Văn thường mang.

Cậu nam sinh ban nãy la lên đó hình như là bạn cùng bàn trước kia của Hà Tĩnh Văn, khoác bả vai cậu ta rồi giới thiệu với người khác: “Chao ôi, trước kia tao có nói với bọn mày rồi đấy, trạng nguyên trường bọn tao học lớp ba, Hà Tĩnh Văn.”

Có nam sinh nói: “Lớp ba? Không phải cùng lớp với Chu Tư Việt sao?”

Hà Tĩnh Văn không nhìn thấy Đinh Tiễn, toàn bộ sự chú ý đều tập trung trên người đám nam sinh này, gật đầu nói: “Cùng một lớp.”

“Chu Tư Việt có phải là người chạy về nhì đó không?”

“Đúng thế, tuyển thẳng từ trường liên cấp, trước kia cùng lớp với đám Tường Trầm, bọn nó đều là nhà có tiền, còn gì nữa nhỉ? Nộp ba năm học phí để mua điểm, uống công chiếm chỗ trong lớp trọng điểm của người khác.”

Vưu Khả Khả quay đầu liếc nhìn, “Những người này đều thế cả, không ăn được nhó thì chê nhó xanh, đừng để ý tới bọn họ nữa.” Nói xong còn chỉ chỉ với cô: “Cái cậu đeo kính kia, hồi cấp hai chính là một côn đồ, bản thân cũng bỏ tiền mua điểm mà còn nói người khác.”

Đinh Tiễn quay đầu lại, nam sinh kia đeo kính có dây, hai tròng mắt lồi to như ếch, ghen tị đã khiến tướng mạo cậu ta trở nên vượn vẹo.

“Chu Tư Việt?”

Thanh âm quen thuộc vang lên, là Hà Tĩnh Văn.

“Đúng thế.”

Hà Tĩnh Văn đẩy kính, nói: “Tôi và cậu ta tiếp xúc không nhiều, hình như rất giỏi toán, nhưng bạn học lớp tôi đều nói cậu ta lúc nào cũng tự cho mình là đúng, còn thích giả vờ hiểu trong khi không hiểu gì, lần trước giảng sai bài còn cho cậu trả lời sai nữa chứ.” Vừa dứt lời, cậu ta làm bộ như vô tội, buông tay ra: “Đều tôi cũng không biết, toàn nghe người khác nói cả.”

Lời này vừa nói ra, cậu ếch kia càng thêm khinh miệt, cứ như đạt được khoái cảm làm tổn hại Chu Tư Việt từ người khác vậy.

Thì ra thích tám chuyện không chỉ có con gái.

Thì ra con trai cũng có lòng ghen tị.

Đáng tiếc lúc ấy hai tay Đinh Tiễn trống trơn, cô rất tự tin, nếu như lúc ấy trong tay cô có bất cứ vật gì, cô sẽ không chút do dự mà đập vào bộ mặt đối trá của Hà Tĩnh Văn, hung hăng mắng thêm một câu ——

Cái con mẹ nó chứ, cậu đang nói bản thân mình đấy hả?

Có điều con người ta vào lúc tức giận tốt cùng thì bỗng bình tĩnh một cách khó hiểu, không chỉ như vậy, cô còn giữ bị Lưu Khả Khả muốn xông lên tranh luận lại, cho cô ấy cái nhìn "hãy tin mình".

Thật kỳ lạ, rõ ràng bình thường thoát nhìn chỉ là một nữ sinh nhát gan, lại cho cô nàng cảm giác an toàn đầy khó hiểu, Vưu Khả Khả như ma xui quỷ khiến mà gật đầu.

Đinh Tiễn trở về lớp học.

Chu Tư Việt gác chân ngồi tại chỗ nói chuyện với Tống Tử Kỳ, thỉnh thoảng cúi đầu cười cười, áo thun rộng lớn bị gió thổi áp vào cơ bụng cứng rắn, nơi đó bằng phẳng không có lấy một miếng thịt thừa nào.

Bên ngoài là chiếc áo khoác màu đen, có mũ kèm khóa kéo, có cả kí hiệu adi.

Tống Tử Kỳ: “Mấy ngày trước tao gặp ông mù họ Lý coi bói kia, nghe nói lại trở về, tao để cho ông ta tính một quẻ, mày đoán xem ông ta nói gì?”

Chu Tư Việt: “Nói thế nào?”

“Nói sau này tao có cặp sinh đôi đấy!”

Chu Tư Việt cong môi, thái độ qua quýt: “Lợi hại thật.”

Đinh Tiễn đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, Tống Tử Kỳ cố ý nói: “Tư Việt, nếu không tao để ông Lý xem cho mày nhé, để xem sau này mày sinh đôi hay sinh ba? Nghe nói con gái mỏng to dễ sinh lắm! mày phải xem cho chuẩn.”

Kết quả bị Chu Tư Việt cười mắng đập một phát.

Không còn Tống Tử Kỳ phiền phức kia, bầu không khí nhanh chóng yên tĩnh trở lại, Chu Tư Việt liếc nhìn cô: “Sao ngày nào con gái các cậu cũng căng thẳng ra mặt thế?”

“Các cậu?”

Chu Tư Việt nghiêng đầu chỉ sang Khổng Sa Dịch.

Đinh Tiễn theo đó nhìn qua: “Cậu ấy làm sao vậy?”

Chu Tư Việt: “Lưu Giang gọi lên nói chuyện, lúc về liền thế rồi, chắc là nói điều khó nghe.” Rồi cậu xoay đầu lại nhìn cô: “Còn cậu đi vệ sinh thì sao

đấy?”

Đình Tiễn nặn ra một nụ cười: “Không có gì, vẫn bình thường.”

“Ở chỗ tôi thì đừng có che đậy gì hết, cậu có chuyện gì mà tôi không biết hả? Trên mặt đều hiện lên hết.”

Thế ư, vậy cậu biết tớ thích cậu không?

Cậu biết không hả?! Đồ ngốc!

Cậu giơ tay lên, “Không nói thì thôi, tôi coi như bà dì của cậu đến sớm vậy.”

“...”

“Sao cậu biết lúc nào bà dì của tôi đến?” Đình Tiễn dựng lỗ tai lên.

Cậu trầm ngâm một tiếng: “Không chắc chắn lắm, có điều mỗi tháng đều có mấy ngày tính tình rất nóng nảy.”

“... Cậu là đồ biến thái.”

Đình Tiễn mắng.

Chu Tư Việt bật cười ha hả, để lộ hàm răng trắng tinh, bả vai liên tục run lên vì cười.

Ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở, chiếu rọi lên bàn ghế trong phòng học, hiện lên ánh sáng vàng vàng, trên bàn ghế là thiếu niên mà cô thích, Chu Tư Việt như thể càng trở nên chói lọi hơn, tràn vào đáy lòng hư không của cô.

Người như vậy, tớ không bảo vệ cậu ấy thì bảo vệ ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (2)

Trưa hôm nay, Đình Tiễn và Không Sa Dịch cùng ăn ở canteen, Vu Khả Khả bung khay đồ ăn đi đến, vừa mới đặt khay xuống thì Không Sa Dịch nhìn cô nằng hét lên: “Nhiều chỗ trống thế sao cậu không ngồi mà lại cứ ngồi ở đây hả?”

Vu Khả Khả mặc kệ cười một tiếng, nghiêng đầu nói: “Tôi thích đây.”

Không Sa Dịch ném đũa đi: “Ồi chào, cái cậu này...”

Vu Khả Khả coi thường cô, gấp một miếng cánh gà đặt vào bán Đình Tiễn, cười: “Ăn nhiều vào, sao cậu ăn có được tí đó thế, hèn gì gầy vậy.”

Đình Tiễn chưa kịp phản ứng gì thì Không Sa Dịch đã không vui, cũng gấp một miếng đùi gà bỏ vào bát Đình Tiễn, châm biếm cô nằng: “Cánh gà đó thì có gì nhiều chứ, ăn đùi gà đi.”

Vu Khả Khả lại gấp cái khác.

Không Sa Dịch không chịu thua, bưng bưng gấp liền mấy miếng.

Cậu tới tôi đi, chỉ trong chốc lát, trước mặt Đình Tiễn đã chất đầy một núi nhỏ.

“...”

Tổng Tử Kỳ và Chu Tư Việt ở phái sau bung khay đồ ăn đến.

Bọn họ đến trễ nên phòng ăn đầy người là người, Tổng Tử Kỳ bèn cầm hộp cơm riêng của mình lại ngồi xuống gần Không Sa Dịch, Chu Tư Việt quét nhìn vị trí, cầm khay đồ ăn ngồi cuống cạnh Đình Tiễn, không nói một lời bắt đầu và com.

Không Sa Dịch xách tai Tổng Tử Kỳ: “Sao hôm nay không ăn chung với Tường Trâm?”

Tổng Tử Kỳ đau đớn hít một hơi: “Nhẹ chút thôi, Tường Trâm không đi học, xin nghỉ rồi.”

Chợt Đình Tiền nhớ lại quả bí ngô kia, liền nhìn sang Chu Tư Việt bật thốt: "... Không phải cậu ta... gì đó chứ?"

Chu Tư Việt ngẩng đầu lên khỏi bát cơm nhìn cô, khó hiểu: "Gì đó?"

"Không phải cậu ta cạo tóc rồi à?"

Chu Tư Việt phì cười: "Cậu tưởng đàn ông yếu đuối lắm hả, chỉ chút chuyện này thì có thể làm gì được, trong nhà cậu ta có việc nên xin nghỉ rồi."

Con trai trong tuổi dậy thì đều tự xưng mình là đàn ông, khiến người ta có cảm giác an toàn gấp bội.

Bỗng Tổng Từ Kỳ nhìn sang Vu Khả Khả im lặng nãy giờ, "Người đẹp này là ai thế, sao không giới thiệu với người ta vậy."

Vừa dứt lời thì Tổng Từ Kỳ tru lên một tiếng thảm thiết như heo bị làm thịt, hét lên với Không Sa Dịch: "Cậu có bệnh hả! Đạp tôi làm gì?"

Tiếp đến lại một cước.

Tổng Từ Kỳ xù lông, giật đuôi ngựa của Không Sa Dịch, "Cậu bị bệnh hả?"

Không Sa Dịch lại dẫm thêm cái nữa, "Cậu mới có bệnh ấy!"

"Không phải cậu hét ngời cùng bàn với tôi nên nhớ tôi đây hả? Không Sa Dịch?"

"Nhớ con mẹ cậu!"

Đình Tiền liếc nhìn Vu Khả Khả, khẽ kéo áo Chu Tư Việt.

Thiếu niên đang và cơm cũng chẳng ngẩng đầu, "Gì đấy?"

Đình Tiền ngửa người ra sau, để lộ mặt của Vu Khả Khả, "Đây là Vu Khả Khả, lớp mười."

Chu Tư Việt nhìn Đình Tiền, miệng từ tốn nhai cơm, ánh mắt quét trên người Vu Khả Khả hai giây rồi lễ phép: "À, chào cậu."

Quả thật trên người Chu Tư Việt có luồng sức lực bất bí người ta, có điều cô nàng Vu Khả Khả này khá tinh tường, chỉ một bữa ăn đã nhìn ra đầu mối.

"Chào cậu Chu Tư Việt, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Chu Tư Việt cười, nhổ xương cá trong miệng ra, không tiếp lời mà và liền ba thìa hết cơm, rồi cầm khay đứng lên rồi đi, cũng chẳng đợi Tổng Từ Kỳ, trực tiếp bỏ lại một câu: "Tao về lớp trước đây."

Ăn xong cơm trưa.

Ba cô nàng đi quanh sân trường một vòng cho tiêu cơm, Không Sa Dịch vẫn như thường lệ kiếm chuyện với Vu Khả Khả, "Cái cậu này sao lại phiền thế chứ, đi đâu cậu cũng đi theo là sao."

Vu Khả Khả chẳng thèm để ý: "Tôi đi với Đình Tiền chứ không phải đi với cậu, nếu cậu cảm thấy phiền thì cậu tự đi đi."

Dựa vào đâu mà tôi đi hả, lời này đã chọc tức Không Sa Dịch.

"Cậu!"

Vu Khả Khả chấp hai tay ở sau lưng, vẫn cứ đi tiếp, cúi người khiêu khích nói: "Không Sa Dịch này, cậu ghét tôi như thế, không phải là vì tôi đẹp hơn cậu đấy chứ? Sợ tôi cướp bạn trai cậu đấy à?"

"Xì!"

Có câu gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn, Không Sa Dịch có thể khắc Tổng Từ Kỳ, Vu Khả Khả lại có thể khắc Không Sa Dịch, cô nàng rất hay bị Vu Khả Khả chặn họng không nói tiếp được, bình thường sức chiến đấu của Không Sa Dịch ở trước mặt Đình Tiền rất mạnh bạo, nhưng đến khi đứng trước mặt Vu Khả Khả thì phát huy còn chưa tới năm mươi phần trăm nữa.

"Dù sao sau này cậu cũng đừng đến tìm bọn này nữa."

Không Sa Dịch gắt giọng nói.

Vu Khả Khả: "Tôi cứ đến tìm đấy, thì sao nào..." Nói rồi còn cố ý chọc tức cô, "Tôi không chỉ tìm mỗi các cậu, mà tôi còn tìm Chu Tư Việt, tìm cái cậu Kỳ gì đấy."

Không Sa Dịch nổi điên, xắn tay áo muốn xông đến chửi lộn thì bị Đình Tiền im lặng nãy giờ kéo lại, "Được rồi, cậu đừng làm ầm nữa, cậu về lớp trước

đi."

Trên sân trường giữa trưa, mặt trời đứng bóng, ánh nắng rơi rải loang lổ trên đường mòn.

Tóc Đinh Tiến hơi ngả vàng, dưới ánh nắng rực rỡ lóe lên tia vàng, vóc dáng gầy nhỏ, thâm hạ quyết tâm, "Khả Khả, chúng ta tìm chỗ nói chuyện chút đi."

Vưu Khả Khả cười nhẹ: "Được."

...

Vừa nãy ở trên đường, Đinh Tiến vẫn còn đang nghĩ, nếu Vưu Khả Khả biết cô cũng thích Chu Tư Việt thì phải làm sao đây?

Cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình, hay là hai người sẽ trở mặt triệt để với nhau, hay sẽ là bình tĩnh nói với cô, cạnh tranh công bằng.

Có điều cô không ngờ đến cảnh tượng trước mắt mình đây.

Không Sa Định bị cô xúi về lớp, còn hai người đi đến sân đá bóng.

Trên sân trống trơn, ngay cả một người chạy bộ cũng chẳng có, sân bóng xanh mướt, cỏ cây bị phơi nắng như nhũn cả ra, héo rũ cả.

Đột nhiên Đinh Tiến có cảm giác.

Đây đúng là nơi thích hợp để tỏ tình.

Một cơn gió lớn cuốn lá thu phiếm vàng rụng xuống, Vưu Khả Khả đi ở phía trước, bỗng xoay người lại nói với cô: "Không có ai rồi, nói ở đây đi."

Thế là, tại khoảng sân nhuộm vàng giữa ngày trời thu, cô bầu bạn cùng gió, nói ra suy nghĩ không nên có kia.

"Xin lỗi cậu."

"Vì sao lại xin lỗi?" Vưu Khả Khả híp mắt nhìn cô, khoanh hai tay trước ngực: "Thích cậu ấy, là cậu có lỗi với ai à?"

Đinh Tiến nhìn cô, ánh mắt mê man.

Vưu Khả Khả buông tay, vung ra sau mỉm cười: "Được rồi, nên xin lỗi là tớ mới đúng, trước kia cũng là tớ lừa cậu, thật ra đúng là lúc trước muốn mượn cậu để tiếp cận cậu ấy, nhưng sau đó mới phát hiện, cậu vui hơn cậu ấy, hơn nữa trưa nay ăn cơm tớ cũng đã nhìn ra rồi, dù trên người cậu ấy có cái kiểu bắt chẹt người ta, nhưng tớ thật sự không thích người cao ngạo lạnh lùng vô vị như thế."

Đinh Tiến giải thích: "Thật ra cậu ấy cũng thú vị lắm, cậu tiếp xúc nhiều là biết —— "

"... Thôi bỏ đi, tớ thích cái kiểu con trai la hét om sòm như Tống Từ Kỳ hơn."

"... Không không không, Tống Từ Kỳ cũng không được."

Hai mắt Vưu Khả Khả tóe lửa, dọa cô sợ hãi: "Tớ không cướp người của cậu, nhưng không nói là sẽ không cướp người của Không Sa Định."

"... Cậu đừng mà."

Đinh Tiến gần như bật khóc.

Vưu Khả Khả cười một tràng dài, "Được rồi, không đùa cậu nữa." Rồi nắm lấy vai cô nói: "Cậu tự tin lên đi, thật ra thì cậu cũng rất đẹp đấy, cắt tóc mái là được. Trán rộng quá."

"..."

Hình như câu này nghe hơi quen?

"Nhất định cậu và Không Sa Định sẽ trở thành bạn tốt." Đinh Tiến nói.

Vưu Khả Khả khinh thường ngắt lời.

Quay về lớp học.

Đinh Tiến vừa định ngồi xuống thì bên tai vang lên giọng nói đặc sệt chất Bắc Kinh, "Cậu đợi lát đã."

Hả?

Chu Tư Việt quay sang kéo ghế cô ra, dón cô vào trong góc tường, còn mình thì như nhị đại gia ngồi dựa ra sau ghế, hất cằm với cô, ra hiệu cô ngồi đi.

Dáng vẻ này là muốn hội thẩm đấy hả?

Đình Tiễn ngồi xuống, muốn lên lút kéo ghế về lại cạnh bàn.

Nhưng lại bị cậu đưa chân ngăn lại, chân dài đặt dưới bàn cô, đuôi lông mày nhướn lên, vẻ mặt lạnh lùng, không cho phép cô kéo ghế.

Được thôi, chân cậu dài, cậu có quyền.

Đình Tiễn ngoan ngoãn kéo ghế về lại, tay đặt trên đầu gối, có vẻ nể phục.

Chu Tư Việt: "Vưu Khả Khả đó là gì thế hả?"

"... Cô ấy là bạn tôi."

Cậu lạnh lùng châm biếm: "Đưa thư tình hộ người ta là thành bạn hả?"

Ôi chao, sao cậu biết được mấy thứ quanh co trong đó?

Thật ra trước đây tình cảnh giống ban nãy ở canteen cũng đã xảy ra một lần, đó là vào hồi lớp chín, lúc ấy cậu vừa nhận được giải thưởng toán học cấp quốc gia, đối phương là ai cậu không nhớ, họ tên mặt mũi đều không có ấn tượng, nhưng quan hệ của Tường Trầm và nữ sinh kia rất tốt, nói rất sùng bái Chu Tư Việt, muốn làm quen với cậu.

Tường Trầm lại ý vào việc bản thân có quan hệ tốt với cậu nên đồng ý, còn hẹn ngày hôm sau cùng ăn ở canteen.

Lúc ăn cơm, Tường Trầm nghĩ trăm phương ngàn kế dẫn dắt sự chú ý đến trên người nữ sinh kia, nữ sinh nói mình cũng thích toán, Chu Tư Việt liền tùy tiện hỏi hai câu nhưng lại khiến người ta bối rối, cậu cũng chỉ cười cười, cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa, mau chóng ăn cơm rồi rời đi.

Thật ra nếu đặt vào lúc bình thường thì cậu không phải người như thế, cậu quen nhiều người lại khiêm tốn, người khác thích nói chuyện với cậu, cậu lại càng thích nghe người khác nói chuyện mà cậu không biết, coi như bổ sung vào kho tàng kiến thức, trò nam đất bắc, trò chuyện cũng phải được đổi ba câu.

Có điều cậu rất ghét cái kiểu cố tình tiếp cận này, lại càng không thích có người làm mối cho cậu.

Đặc biệt là Đình Tiễn đây, cậu cứ tưởng cô nàng này ngốc nghếch, đầu óc khuyết não, nhưng dù gì cũng không khuyết tâm.

Chu Tư Việt không khách khí trực tiếp nói thẳng.

"Trước kia không phát hiện ra đấy, thì ra cậu thích làm mối đến vậy. Tôi không có hứng thú với Vưu Khả Khả kia, cậu đừng có bắc cầu giạt dây lung tung cho tôi nữa, nghe không?"

Đình Tiễn gật đầu như giả vờ.

Thấy cậu có vẻ dụ dỗ, cô liền kéo ghế sang truy hỏi: "Vì sao thế, Vưu Khả Khả đẹp thế mà?"

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cô, "Người xinh đẹp nhiều như thế, bộ phải thích hết à? Không lẽ gặp một người yêu một người?"

Đình Tiễn giả vờ vỗ tay: "Không nhìn ra đấy, thì ra cậu một lòng đến vậy."

Chu Tư Việt hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, cúi đầu làm bài tiếp, Đình Tiễn ngồi bên cạnh lại nhìn hoa quế ngoài khung cửa, bất chợt nghĩ, cậu mà thích một người thì sẽ như thế nào nhỉ?

Hắn là chiêu chuộng lắm.

Giai đoạn tiếp theo chính là chuẩn bị chiến đấu cho kỳ thi giữa kỳ.

Đình Tiễn làm thử mấy tờ đề thi, hiệu quả đều không lý tưởng lắm, gần đây nửa học kỳ này cũng không biết đang làm gì nữa, phát hiện có rất nhiều bài tập chưa làm, cô lại nhìn san Chu Tư Việt bên cạnh đang bàn bạc với Tống Tử Kỳ xem thi giữa kỳ xong sẽ đi đâu chơi, lập tức bị thương mọc thành bụi, vì sao cậu ấy không bị ảnh hưởng chút nào thế.

Khổng Sa Định huyếch một cái, "Đi chung nhé, thi giữa kỳ xong chúng ta đi chơi bi da được không?"

Tống Tử Kỳ gật gù, "Được đấy! Để cho các cậu mở mang kiến thức, thế nào là vua Snooker của Yến Tam."

Chu Tư Việt: "Sao cũng được."

Khổng Sa Định chạy đến cạnh Đình Tiễn đang gục mặt xuống bàn, khoác vai cô nói: "Đi cùng nhé được không?"

Đình Tiền thờ dài, kéo tay cô ấy xuống, "Tớ không biết đánh."

Khổng Sa Dịch: "Tớ cũng không biết mà, dù sao đến lúc đó cậu thấy banh thì thọc mấy phát là được. Sợ gì."

Tổng Tử Kỳ hét âm ỉ: "Cậu như vậy không được, tôi không đánh với cậu."

"Xì, nói cứ như tôi muốn đánh với cậu ấy." Khổng Sa Dịch trả đũa.

Đình Tiền còn định nói gì đấy.

"Đi đi, tôi dạy cậu đánh."

Đình Tiền nghe tiếng quay đầu lại.

Chu Tư Việt nhàn tản ngồi dựa vào lưng ghế, một tay vòng ở trước ngực, một tay mắt tự nhiên sờ chóp mũi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trầm Cạn Người Có Ích Gì Nữa? (1)

Đình Tiền đồng ý đi.

Gần tới giữa kỳ, tất cả các lớp học đều lan tràn bầu không khí đầy căng thẳng, hệt như mỗi người đều mang theo một cây đao bên mình, siêng năng mài dũa đến mất ăn mất ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị ra chiến trường chém giết phần đầu.

Vào lúc nguy cấp này, Đình Tiền bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng —— hình như cô bị cận thị rồi.

Có lẽ là bắt đầu từ tiết toán nào đó, trên bảng đen chẳng chịt chữ số, mỗi lần nhìn cô đều phải rướn cổ lên không khác gì vịt dò đầu, híp mắt nhìn mới có thể thấy rõ.

Dần dà, chuyện viết bài trên bảng trở nên rất tốn sức.

Chu Tư Việt lại không thích ghi chép, cô muốn bỏ sung chỗ thiếu cũng không biết tìm ai.

Buổi tối về nhà ăn cơm, Đình Tiền nói chuyện đi cắt kính với Diệp Uyển Nhân, Diệp Uyển Nhân bưng bát, quét mắt nhìn cô, gấp cánh gà vào chén Đình Tuấn Thông rồi hỏi ngược lại: "Mày bị cận thị rồi à?"

Đình Tiền gật đầu.

Diệp Uyển Nhân quăng đũa đi, mắt kiên nhẫn: "Đã dặn mày nhiều rồi, bình thường đừng có đọc sát sách như thế, hại mắt lắm, mà mày không chịu nghe, vốn mày đã chẳng đẹp gì rồi, bây giờ lại đeo mắt kính, để xem ai có thể nhìn trúng mày."

Có bà mẹ nào lại chê con mình xấu xí không?

Nhưng có mấy lời nghe riết cũng tổn thương, có lẽ Diệp Uyển Nhân biết rõ Đình Tiền nhẫn nhục chịu đựng, cho nên nói chuyện cũng không cố kỵ gì.

"Mày ngồi hàng mấy?" Diệp Uyển Nhân hỏi.

"Hàng sáu."

Diệp Uyển Nhân không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: "Nói với thầy giáo đổi đến hàng đầu ngồi, có cận cũng không cần đeo kính, gần đây bận rộn công việc không thể đi mua mắt kính với mày."

Là không muốn bỏ tiền ra mua thì có.

Đình Tiền không nói gì thêm, cúi đầu xuống ăn hai bát cơm rồi trở về phòng.

Cô không muốn đổi chỗ, nhưng Diệp Uyển Nhân đã tỏ thái độ rồi, ngày hôm sau đi học Đình Tiền vẫn không thấy rõ, ngay cả mấy ví dụ mẫu thầy giáo bộ môn toán viết trên bảng cũng nghe không hiểu, chưa kịp chép xong thì đã bị người ta lau sạch.

Người đầu tiên phát hiện ra vấn đề vẫn là Chu Tư Việt.

Nghỉ trưa hôm nay, Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ đã banh đến độ cả người đầy mồ hôi mới trở về, nhìn thấy Đinh Tiễn nằm một chỗ coi đề bài, một bài làm rất đơn giản vậy mà trên tờ giấy nhấp về đầy biểu đồ, cứ như là không hiểu.

Chu Tư Việt không nhìn nổi nữa, ném quả bóng ra phía sau rồi cầm chai nước trên bàn lên, dốc ngược hai ngụm, đóng nắp chai, giọng nghiêm túc: “Đề này mà cậu còn không biết làm hả?”

Đinh Tiễn gục mặt xuống bàn, miễn cưỡng gật đầu.

Chu Tư Việt thấy thái độ cam chịu của cô như vậy thì càng tức giận hơn, cầm chai nước gõ lên đầu cô một cái: “Tôi nghĩ cậu đừng thi kỳ thi giữa kỳ này nữa, đến bài này cũng không làm được, ngộ nhờ thi được kết quả quá thảm thương, tôi sợ cậu không còn tự tin để sống mất.”

“...”

Đinh Tiễn không để ý tới cậu, tiếp tục vẽ biểu đồ trên giấy nhấp, lòng cũng lạnh phân nửa: “Dĩ nhiên kiểu học thần như cậu không hiểu được rồi.”

Chu Tư Việt giật giật cơ miệng, cầm bài thi của cô lại: “Được rồi, đừng có tự oán giận nữa, lại đây, tôi nói lại một lần cho cậu, thầy giáo đã giảng bài này nhiều lần rồi, cậu không nghe à?”

Đinh Tiễn ngoan ngoãn lại gần, “Tôi có nghe, chẳng qua là nghe không hiểu...”

Lại một cái cốc đầu, “Nghe không hiểu, vậy sao không hỏi?”

“Tôi thấy gần đây cậu bận quá, sợ làm phiền tới cậu.”

Quả thật gần đây lớp thi đấu dự tuyển của Chu Tư Việt có cường độ quá lớn, không chỉ học thêm cuối tuần, ngay cả buổi tối Dương Vi Đào cũng kéo cậu đi làm đề, mặc dù sang năm mới có thể tham gia tranh giải, nhưng Dương Vi Đào lại có kỳ vọng rất lớn vào Chu Tư Việt.

“Cậu đừng có lo cho tôi, lo bản thân cậu trước đi đã.” Thiếu niên nói nhỏ một câu.

Không quá hai ngày, Chu thiếu gia phát hiện có gì đó sai sai, ăn cơm trưa xong thì kéo Đinh Tiễn trở về lớp học, ấn người xuống băng ghế, còn mình thì ôm tay đứng dựa vào khung cửa sau, nói thẳng vào trọng điểm: “Có phải cậu không nhìn thấy bảng đúng không?”

Đinh Tiễn thờ dài, “Nhìn có hơi nhòe, trong giờ của mấy thầy cô khác thì tôi có thể nhìn thấy, chỉ có toán với văn là chịu, chữ của cô Chiêm và thầy Dương hơi nhỏ, nhìn khá tốn sức.”

Chu Tư Việt cúi đầu liếc cô.

“Nói với mẹ cậu chưa?”

Đinh Tiễn cúi đầu đáp, “Nói rồi.”

“Bà ấy nói thế nào?”

“Tạm thời không có thời gian dẫn tôi đi làm kính, bảo tôi nói với thầy giáo, trước mắt đổi chỗ ngồi.”

“Bản thân cậu muốn sao?”

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, xoay sang cô.

Dĩ nhiên không muốn rồi.

“Không phải cậu có tiền để dành à?”

Cô không muốn động tới số tiền kia, nhất định qua một thời gian ngắn nữa Diệp Uyển Nhân sẽ dẫn cô đi, nếu như mình âm thầm đi thì cũng sẽ bị Diệp Uyển Nhân hỏi tiền ở đâu ra, chắc chắn không thể tự mình cắt được rồi.

Chu Tư Việt có vẻ cũng hiểu được, gật đầu với cô nói: “Biết rồi.”

Nói rồi xách cặp đứng lên.

“Cậu đi đâu vậy?” Đinh Tiễn la lên với bóng dáng cao lớn đang rời đi kia.

“Nhà vệ sinh.”

Thiếu niên được ánh mặt trời chiếu rọi về lười biếng.

Đi nhà vệ sinh mà mất cả buổi nghỉ trưa.

Lúc Chu Tư Việt quay lại thì cầm trên tay một cuốn sổ, Đinh Tiến mới vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy cậu cất sổ vào học bàn, ném ly trà sữa cho cô, lạnh giọng bảo: “Đi ngang qua nên tiện tay mua.”

Đinh Tiến lim dim buồn ngủ, đầu óc xoay chuyển chậm chạp, chỉ ngây ngốc nhìn ly trà sữa trên bàn.

Phải một lúc lâu sau mới nhận ra, cần cảm ơn cậu.

“Cám ơn.”

Chu Tư Việt nhếch môi, “Không dám.”

Nghỉ trưa kết thúc, Đinh Tiến tỉnh ngủ dựa vào tường uống trà sữa, cắn ống hút, hút một lúc rồi nhả ra, y hệt chú mèo nhỏ, mắt nhìn thẳng cậu chàng đang làm bài tập bên cạnh.

Khổng Sa Dịch nhào tới che khuất tầm mắt của cô, tiểu cô nương nằm sát bên tai cô, thấp giọng nói: “Nếu còn nhìn nữa ;à con mắt lòi ra luôn đấy.”

Đinh Tiến kinh hãi, bất giác đỏ mặt, ngượng ngùng cúi thấp đầu, hận không thể tìm được kẽ hở dưới đất để chui vào.

“Cậu ấy đưa trà sữa cho à?”

Khổng Sa Dịch dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nằm trên người cô mà nói.

Đinh Tiến gật đầu.

Khổng Sa Dịch cười vui vẻ hơn: “Tớ biết ngay mà, đồ nha đầu thối này.”

“Sao? Ngọt không?”

Đinh Tiến lại gật đầu lần nữa.

Cô không biết thế nào mà cả buổi trưa ngày đó, chỉ cần nghĩ đến lúc cậu đi ngang quán trà sữa, nhớ đến mình, thì trong lòng còn ngọt hơn so với mật, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Khổng Sa Dịch nói, cô gái trẻ à, biểu hiện của cậu đây chính là dậy thì đấy.

Đinh Tiến vờ nghiêm túc đuổi Khổng Sa Dịch đi, nhưng trong lòng lại vì ly trà sữa nàu mà bắt đầu dòi sông lấp biển, ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, lại lần nữa tâm tình bị chôn vùi.

Buổi tối tan học.

Đinh Tiến vẫn đang đắm chìm trong cách giảng quá nhanh của Dương Vi Đào, thì bất chợt Chu Tư Việt ném cuốn sổ cho cô, cô nghi hoặc nhìn sang, “Cái gì đây?”

Chu Tư Việt cũng chẳng ngần đầu mà chỉ thu dọn sách vở bỏ vào cặp: “Ghi chép đấy, cậu chỉnh sửa lại đi, tôi chỉ ghi lại trọng tâm thôi, xem không hiểu thì hỏi lại.”

Nói rồi khoác cặp lên vai, cũng không chờ cô đáp lời mà đã cùng Tống Tử Kỳ đi ra ngoài.

Đinh Tiến nhìn cuốn sổ đến ngẩn người.

Khổng Sa Dịch sửa sang lại đồ rồi qua gọi Đinh Tiến cùng trở về, thấy cuốn sổ trên bàn, muốn cầm lên xem thì bị Đinh Tiến dè lại.

Khổng Sa Dịch nghi ngờ nhìn cô: “Cậu cuống cái gì đấy?”

Đinh Tiến lắc đầu.

Khổng Sa Dịch ghét bỏ nhìn cô: “Cuốn sổ này xấu quá đi.”

Đinh Tiến nhìn kỹ mặt bìa màu xanh lá, quả thật rất xấu, đúng là thảm mỹ của con trai.

Cô vội vã cất sổ vào cặp: “Đi thôi, về nhà nào.”

“Thần thần bí bí cái gì không biết.”

Về đến nhà, Đinh Tiến vội vã ăn hai bát cơm rồi trốn trong phòng, nghiên cứu cuốn sổ Chu Tư Việt đã đưa.

Đêm khuya.

Ngồi cửa sổ bóng người thưa thớt, bóng cây lay động.

Cậu ghi chú rất đơn giản.

Nội dung một tiết thì không ghi nhiều, nhưng điểm chính đều được cậu đánh dấu lại, Đình Tiễn chép tất cả nội dung lại vào vở mình, hơn nữa còn dùng bút đỏ đánh dấu.

Đúng là so với bình thường mình chép lấy chép để thì tiết kiệm sức hơn nhiều.

Chữ Chu Tư Việt rất đẹp, cứng cáp có lực, nét chữ hằn lên trang giấy, cũng có khi viết ẩu qua loa, rồng bay phượng múa, có lúc viết vờ ẩu quá còn bị Chiêm Văn Lệ trừ mấy điểm.

Nhưng khi cậu nghiêm túc thì viết chữ rất đẹp.

Trước khi ngủ, Đình Tiễn ôm cuốn sổ vừa xấu vừa xanh nằm lên giường cẩn thận lật xem, bất tri bất giác ngủ quên.

Buổi sáng tỉnh dậy, cô mới phát hiện mấy trang trong cuốn sổ bị đè nhăn nếp.

Đình Tiễn đặt trong học bàn đề lên cho đến tận trưa mà cũng không thể làm phẳng lại, được trong giờ anh văn, Chu Tư Việt muốn lấy lại sổ, Đình Tiễn đưa sổ ra, “Hôm qua vô tình làm đè mất.”

Có điều trông Chu Tư Việt không quan tâm mấy, mở sổ ra, “Hiểu cả chứ?”

Đình Tiễn gật đầu, “Hiểu.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bầu không khí hài hòa, Chu Tư Việt ném cuốn sổ lên bàn, người dựa ra sau ghế, một tay chống lên bàn, nhướn mày cười nói: “Được rồi, đã vui chưa?”

“Tôi... có không vui đâu.”

“Thôi đi, mấy người trước còn sa sầm mặt mày, tôi còn tưởng bản thân đặc tội gì với cậu chứ.”

Cậu đồ người về phía trước, lần nữa tập trung vào bài thi của mình: “Không nói chuyện với cậu nữa, giúp tôi canh Ngu Thục Quân giùm cái, hôm qua vì chép bài cho cậu mà tôi còn chưa giải xong đề của mình đây.”

“Yên tâm, trong vòng hai mét sẽ nhắc cậu.”

Chu Tư Việt: “Ngoan.”

Trong thời gian này hai người rất ăn ý với nhau, Chu Tư Việt giúp cô ghi chép, làm “mắt kính” của cô; Đình Tiễn thì che chắn cho cậu trong tiết, làm ra đa của cậu.

Có một lần ra đa mắt tác dụng, Ngu Thục Quân đã sắp đến trước mặt Chu Tư Việt mà Đình Tiễn còn chưa kịp phản ứng, Chu Tư Việt bị bắt tại chỗ, có điều từ trước đến giờ Ngu Thục quân rất thích Chu Tư Việt nên cũng không làm khó cậu, chỉ nhắc nhở cậu hai câu rồi bảo cậu cất đề thi đi.

Chu Tư Việt ít khi làm trái lời giáo viên, cũng rất nghe lời cất đề đi.

Hết tiết, hai người diễn trò chịu đòn nhận tội.

“Vi thần sai rồi, do lúc nãy đã phân tâm, cầu tha thứ.”

Đình Tiễn chu môi, dùng ngón tay làm bộ dạng đầu gối, bắt chước “quỳ xuống” nhận lỗi với cậu.

Chu Tư Việt lắc đầu, đáng vẻ đau lòng ôm đầu: “Trăm cần người có ích gì nữa!”

Ngón tay Đình Tiễn lại gập hai cái, “Vi thần biết sai rồi.”

Diễn đến cuối màn thì chính cả hai tự bật cười, giữa trưa ánh nắng vàng rộ, Đình Tiễn như trông thấy cầu vồng đã lâu không gặp, cô chợt bừng tỉnh, thì ra trong độ tuổi có thể tùy ý không gò bó gì này, mới gọi là thanh xuân.

Không cam lòng, mắt nhắm, vui sướng, thỏa mãn.

Trăm sắc thái mọc um tùm.

Thời gian dần bước vào tháng mười hai, mùa đông tới, gió bắc như lưỡi trợt.

Thời gian cách kỳ thi giữa kỳ chỉ còn lại ba ngày, Chiêm Văn Lệ gọi Đình Tiễn tới phòng giáo viên, cô vừa đẩy cửa ra thì nghe thấy Dương Vi Đào than

phiên với Lưu Giang: “Hà Tĩnh Văn lớp anh đó, quả thật không phải ứng cử viên để có thể đi thi, kiểm tra mấy lần đều không mấy khả quan, giải đề cũng không nhanh bằng Chu Tư Việt, chẳng biết vì sao em ấy cứ nằng nặc đòi đi thi thế nữa.”

Lưu Giang thở dài: “Em nó đã đăng ký rồi, anh cứ thử xem thêm nữa đi.”

“Rõ ràng mặt nào cũng cân bằng, có thể thi đại học được, nhưng sao em ấy cứ chọn con đường thi cử này chứ.”

“Anh nói câu này tôi không thích nghe đâu đấy, vậy nhất định Chu Tư Việt cứ phải đi thi à? Nếu thằng bé phải nghiêm túc thi, cũng có thể thi vào trường đại học danh tiếng.”

Dương Vi Đào lắc đầu: “Anh không biết đấy thôi, Chu Tư Việt trời sinh có năng khiếu thi toán, không giống đâu, anh muốn cho thằng bé nghiêm túc thi, chưa chắc đã thi đậu đâu.”

Lưu Giang cười: “Được rồi, Hà Tĩnh Văn cũng không tệ, tôi biết rõ anh chỉ thích cái kiểu như Chu Tư Việt, nhưng tôi cũng không muốn làm đẽ lờ học sinh giỏi.”

Đình Tiễn ôm tập vở, đi ra khỏi phòng giáo viên.

Hình như cô chợt trông thấy bóng lưng của Hà Tĩnh Văn rẽ vào đầu bậc thang.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Trầm Căn Người Có Ích Gì Nữa? (2)

Trước kỳ thi giữa kỳ một ngày, trong giờ ra chơi, Lưu Giang đi vào phát sơ đồ phân bố phòng thi.

“Các em phải nhớ số báo danh của mình, đừng đi nhầm phòng, đồ dùng cần đem theo thì nhớ đem đủ đừng để quên, thi giữa kỳ là để kiểm tra thành quả trong nửa học kỳ qua của các em, có thể phát hiện ra vấn đề nhanh nhất, cũng để giải quyết luôn, thế nên các em nhất định phải nghiêm túc trong kỳ thi lần này.”

Đình Tiễn dò tìm trong danh sách, nhanh chóng tìm được tên mình, và ngay sau đó chính là cái tên Chu Tư Việt nằm bên cạnh, cô liền hưng phấn nhìn sang bên cạnh: “Nè nè nè, hai ta ngồi chung này.”

Chu Tư Việt tựa ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực, hiếm khi nghiêm túc nghe Lưu Giang phát biểu, nghe thấy tiếng thì liếc nhìn tiểu cô nương bên cạnh, nhìn đáng vẻ hưng phấn của cô thì tạt cho cậu nước lạnh: “Vui cái nỗi gì? Lần này tôi sẽ không cho cậu chép nữa đâu.”

“...”

Đình Tiễn không phục, hừ một tiếng: “Nếu cậu thi không hơn tôi thì làm thế nào?”

Chu Tư Việt cười miệt thị: “Tôi làm dễ lắm, mấu chốt là ở cậu đấy, cậu thi kém hơn tôi như thế, cậu phải làm sao đây?”

Đình Tiễn thành công bị lừa, “Thì tôi... mời cậu com canteen một tuần.”

“Chốt kèo nhé.”

Hả?!!

Lúc nghỉ trưa gần kết thúc, bỗng Đặng Uyển Uyển và Hà Tĩnh Văn cãi nhau, cậu một câu tôi một câu đỏ mặt tía tai.

Đình Tiễn đang mơ màng cũng bị đánh thức, ngược mắt lên khỏi cánh tay, nhìn thế giới choáng váng chóng mặt, bên tai có tiếng cười khê, một người cả buổi trưa chẳng nói năng gì, mới vừa mở miệng, giọng vừa khàn lại trầm thấp: “Dậy rồi à?”

Đình Tiễn dụi mắt, ngồi thẳng người lên, “Cậu không ngủ hả?”

Chu Tư Việt tự giễu cong môi: “Không phải đàn ông có số vất vả à?”

Đình Tiễn bị nửa câu của cậu chọc cười, xoa mắt tỉnh ngủ, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vâng vâng vâng, cậu vất vả nhất.” Nói rồi quay đầu lại, nhìn hai người vẫn đang cãi và kìa: “Bọn họ sao thế?”

Chu Tư Việt lắc đầu, không biết, tự nhiên cãi nhau thế.

Đình Tiễn dòng tai lên, nghe một hồi rồi biết ngay chuyện.

Nguồn gốc là Đặng Uyển Uyển bị chia trực nhật khu vực phụ trách tuần này với Hà Tĩnh Văn.

Lúc mới nhập học, hiệu trưởng đã đứng nói dưới quốc kỳ, vì chú ý đến các bạn học của lớp trọng điểm nên đã giữ lại một khu vực phụ trách khá lớn ở sân bóng cho các bạn lớp ba, hy vọng bọn họ có học cũng có thể chú trọng “rèn luyện kết hợp”, kết hợp lao động nghỉ ngơi.

Nhưng con người Hà Tĩnh Văn này ngoài học ra thì không để tâm gì đến chuyện khác, cũng sắp đến thứ năm rồi mà chưa thấy cậu ta xuất hiện ở khu vực phụ trách bao giờ, đều là một mình Đặng Uyển Uyển quét sân vào buổi trưa, lúc không có ai Đặng Uyển Uyển đã từng oán trách rất nhiều lần, nhưng cũng chẳng thấy Hà Tĩnh Văn cải thiện. Không những thế, cô ấy quét xong quay về liền cầm chổi ném thẳng vào người Hà Tĩnh Văn, lửa giận cao ba trượng mắng cậu ta tề tất.

Hà Tĩnh Văn còn đang giải đề, bị chổi quét vào người thì cũng sôi máu, “Đặng Uyển Uyển, cậu bị điên hả?”

“Hà Tĩnh Văn, cậu phải học còn tôi không phải học hả? Cậu không biết xấu hổ à? Một thằng con trai lại để một đứa con gái quét hết sân khu vực phụ trách?”

Hà Tĩnh Văn làm bài không ra đã phiền lắm rồi, “Cậu thích quét khu vực phụ trách thì cứ quét, tôi có quét hay không là chuyện của tôi, gần đây tôi phải tham dự kỳ thi, không có rảnh.”

Hơn nửa lớp bị bọn họ đánh thức, lục tục phát ra âm thanh bất mãn, lớp trưởng thân là bạn tốt của Đặng Uyển Uyển cũng không nhịn được mà khuyên, “Hà Tĩnh Văn này, cậu là con trai, cậu không thể nhường Uyển Uyển được à?”

Hà Tĩnh Văn ngắt lời, không nói gì thêm, chỉ nhặt cuốn vở vừa bị rơi xuống đất lên đặt trên bàn, tiếp tục giải đề.

Không khí đông đặc đến cực điểm, Đặng Uyển Uyển cứ thế đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt phẫn hận dán chặt lấy Hà Tĩnh Văn, lớp trưởng kéo cô đi, nhỏ giọng khuyên: “Uyển Uyển à, thôi bỏ đi... Đừng tức nữa...”

Đặng Uyển Uyển vẫn chôn chân tại chỗ, mặc cô ấy có lôi kéo thế nào cũng không nhúc nhích, cả lớp cũng tưởng bầu không khí căng co này sẽ duy trì đến khi vào tiết, nhưng không ngờ Đặng Uyển Uyển lại mở miệng.

“Chu Tư Việt cũng tham gia thi đấy thôi, sao cậu ấy không xấu tính như cậu hả? Cũng không thấy người ta giống cậu bao giờ, khó trách thầy Dương thích cậu ấy chứ không thích cậu.”

Lời vừa nói ra, có nửa số người đưa mắt nhìn Chu Tư Việt ngồi phía sau, ngay cả Đình Tiễn cũng thuận thế nhìn qua, nhưng cậu lại cứ như người ngoài cuộc vậy, vui đầu giải đề, ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm lật.

Tất cả mọi người đều biết, Hà Tĩnh Văn luôn coi Chu Tư Việt như quân địch giả của mình, dù bình thường cậu ta có tỏ vẻ khinh thường Chu Tư Việt bao nhiêu, nhưng chuyện này đã giúp học bá nhạy cảm hiểu ra, ai với ai là quan hệ cạnh tranh.

Hà Tĩnh Văn ngắt lời, “Ai chẳng biết cậu thích cậu ta.”

Tâm tư thiếu nữ bỗng bị người ta hỏi hột chi ra ngay trước mặt cả lớp, nếu đôi lại là Đình Tiễn, có thể cô điên lên thật.

Bầu không khí trong lớp căng thẳng đến cực điểm, vào lúc này, ngay cả ánh mắt của nửa lớp còn lại cũng nhìn sang Chu Tư Việt, còn Chu Tư Việt theo bản năng ngẩng đầu nhìn Đình Tiễn, hai người bốn mắt nhìn nhau, lại đồng thời phát hiện khác thường, bèn quay mặt đi.

Đặng Uyển Uyển sùng sốt, không ngờ Hà Tĩnh Văn sẽ nói ra chuyện này, hai người ngồi cùng bàn mấy ngày, quả thật cô rất hay nói trước mặt Hà Tĩnh Văn là Chu Tư Việt giải đề rất rõ ràng, phương pháp cũng đơn giản, đơn giản hơn cậu ta nhiều, nhưng cô không ngờ rằng, Hà Tĩnh Văn lại chỉ ra chuyện này ở ngay trước mặt nhiều người như thế.

Còn không đợi cô phản kích thì Hà Tĩnh Văn lại mở miệng, mục tiêu công kích lần này đã từ Đặng Uyển Uyển biến thành Chu Tư Việt, giọng đầy châm chọc: “Thầy Dương coi cậu ta là con ruột mà, người cử đi thi cũng chưa một suất cho cậu ta rồi, mà non Thanh Bắc* mà, tôi sao chọc nổi.”

(*Thanh Bắc là nói tắt chỉ Thanh Hoa, Bắc Đại, ý chỉ đại học top đầu.)

Chỉ một câu nói, đã hoàn toàn đập đổ mọi cố gắng và thực lực của Chu Tư Việt.

Có lẽ người khác thấy Chu Tư Việt có nhiều thiên phú, nhưng Đình Tiễn thân là bạn cùng bàn, cô biết thời gian cậu dành cho môn toán cũng không ít hơn người khác, trái lại, gần đây còn vì cô mà cậu còn giảm bớt thời gian chơi bóng, gần như tất cả thời gian đều tập trung vào toán.

Có lẽ trời sinh cậu đã cho người ta cảm giác buông thả lại không đứng đắn, lại càng không thích biện giải cho mình, cậu kết bạn cũng tùy tâm tình, nói chuyện được thì sẽ tán gẫu, tam quan không hợp vẫn giữ tôn trọng, có lẽ cũng sẽ có vài người có suy nghĩ giống Hà Tĩnh Văn.

“Hà Tĩnh Văn này, trước kia tôi cảm thấy cậu cũng có thể thi Thanh Bắc, có điều bây giờ, tôi thấy cậu cũng chỉ có thể thi Bắc Đại Thanh Điều* mà thôi.” Cả lớp yên lặng nên giọng Đình Tiễn trở nên trong trẻo hơn bình thường nhiều, cô nói bằng chất giọng rất vô tội lại ung dung: “Dù sao thì, nếu bên cạnh tôi có bạn có thể thi đậu Thanh Bắc, nhất định tôi sẽ vui giùm cậu ấy.”

(*Beida Jade Bird Group là một trong những tập đoàn trực thuộc Đại học Bắc Kinh, chuyên về mảng khoa học kỹ thuật.)

Trong lớp vang lên mấy tiếng cười phì.

Đinh Tiễn đã mở miệng, Không Sa Dịch cũng ngồi không yên, ngay cả Tống Tử Kỳ cũng cười lạnh đậm Hà Tinh Văn mấy câu: “Không ăn được nho thì chê nho chua, này Hà Tinh Văn, cái tính tình nhỏ mọn đầy của cậu không hay đâu đấy.”

Hà Tinh Văn thấy không chiếm được thế thượng phong, nín thở một bụng tức giận, ném vở rồi đi giải đề.

Trong lớp lại bình thường trở lại, có người kéo nhau đứng lên đi vệ sinh, rót nước, chuẩn bị cho tiết học buổi chiều.

Chu Tư Việt ngả người ra ghế, liếc xéo Đinh Tiễn, giọng đầy nhạo báng: “Được lắm, tiểu bạch thỏ cũng biết học ghét người ta rồi hả?”

“Còn không phải do cậu dạy à?” Đinh Tiễn nhìn cậu cười.

Chu Tư Việt nhìn thẳng cô, thấy cô cười chẳng khác gì kẻ ngốc, không nhịn được cúi đầu mắng một câu, “Đồ ngốc.”

Tia sáng ấm áp xuyên qua ô cửa lười biếng, buộc thành bó nắng vàng nhạt lơ lửng trên không trung, không hề nhúc nhích, soi rõ bụi bặm bay trong không khí, càng y hệt bàn tay dịu dàng khẽ vuốt lấy mặt những cô cậu này.

Lúc đó, cô thường xuyên nghĩ, sau này Chu Tư Việt trưởng thành, thực sự trở thành đàn ông thì sẽ trông như thế nào?

“Chu Tư Việt, thật ra tôi không ngốc.” Bỗng Đinh Tiễn mở miệng.

Thiếu niên ngồi cạnh cùng dần thôi cười, quay đầu lại, lần nữa tập trung vào bài thi, giọng lạnh lùng: “Tôi biết.”

Tiết cuối trong chiều là giờ thể dục, vì ngày mai thi giữa kỳ rồi nên giáo viên thể dục cũng không bắt làm gì cả, để bọn họ tự do hoạt động, coi như thả lỏng tâm tình.

Các nam sinh tụ tập trên thao trường say sưa chơi bóng rổ, nữ sinh thì tùm năm tùm bảy ngồi dưới bóng cây tán gẫu.

Không Sa Dịch kéo Đinh Tiễn đứng dọc bên mép sân bóng rổ nhìn Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ chơi bóng, miệng vẫn nhắc đến chuyện hồi trưa, “Cậu hồi trưa dọa tớ hết hồn, sao cậu đừng cảm vậy chứ?”

Ánh mắt Đinh Tiễn đuổi theo bóng người linh động trên sân.

Chu Tư Việt bị người ta canh phòng cố thủ bên ngoài vạch ba điểm, đồng đội vẫy tay với cậu, Chu Tư Việt thả dù xoay thân, lách người vượt qua đối thủ, chuyển bóng cho đồng đội, hai người phối hợp khá ăn ý, động tác lưu loát liền một mạch, trái bóng rơi thẳng một đường parabol vào khung bóng.

“Đẹp lắm.”

Tống Tử Kỳ vỗ tay khen.

“Tư Việt, giò bóng.”

Các thiếu niên ở trên sân bóng vã mồ hôi như tắm, sau lưng là vầng sáng vạn trượng, để lộ tài hoa hăng hái.

Cô khẽ cười, trong mắt ngập tràn tia sáng, đáp một nêo: “Sa Dịch này, đợi thi xong cậu đi cắt tóc với tớ nha?”

Không Sa Dịch chợt quay đầu lại, tròn to mắt, hít một ngụm khí lạnh rồi nhìn cô: “Cậu nói gì?!”

Đinh Tiễn kiên định nói: “Cắt tóc mái, tớ muốn cắt tóc mái.”

Muốn đẹp hơn, muốn xinh hơn, muốn để cậu ấy nhìn tớ.

Rốt cuộc Không Sa Dịch bật cười, gõ quả đầu nhỏ của cô, “Cuối cùng cũng thông suốt rồi hả, tớ biết có một tiệm, tay nghề tốt lắm, thi xong chúng ta đi luôn đi...”

“Sa Dịch à, tớ cảm thấy tớ thật sự rất thích cậu ấy.”

“Đúng thế, tớ cũng rất thích cái đồ đàn kia.”

Hai tiểu cô nương nhìn nhau cười, đã nhìn thấu tâm sự của nhau, trong mắt tràn ngập hạnh phúc, rồi sau đó tự quay đầu đi.

Vui quá hóa buồn.

“Này —— bạn học bên kia, cẩn thận.”

Một quả bóng rổ bất ngờ không kịp đề phòng bay về phía Đinh Tiến.

Vào trong thời khắc khẩn cấp này, càng hốt hoảng lại càng dễ mắc sai lầm, cả người còn tiến về phía trước một bước.

“Rầm——” một tiếng thật lớn, quả bóng rổ bất thành linh đập vào mắt Đinh Tiến, sau đó nảy một phát dội vào người Đinh Tiến, trong nháy mắt hai tiểu cô nương bị lực mạnh của quả bóng đẩy nằm rạp xuống đất.

“A!”

“Ồi!”

Hai tiếng gần như đồng thời vang lên rồi người ngã ra đất.

Mấy nữ sinh lớp ba tụ tập tán gẫu bên cạnh đồng thời vây quanh, ân cần hỏi, “Hai cậu không sao chứ?”

Mắt Đinh Tiến nỏ đom đóm, chóng mặt mờ mắt ra, thấy trên đỉnh đầu có mấy cái đầu vây thành một vòng thì càng choáng hơn.

Chu Tư Việt ném bóng trong tay đi chạy tới, dạt đám người ra, thấy Đinh Tiến đang che mắt thì tóm lấy cánh tay kéo người lên, “Đập vào mắt hả? Đứng lên tôi nhìn xem nào.”

Đinh Tiến hít một hơi: “Đau quá, cậu đừng kéo.”

Nam sinh lớp khác ở phía sau chạy lại, cúi đầu khom lưng với Đinh Tiến nói xin lỗi, “Xin lỗi bạn, là mình không để ý, bạn à bạn không sao chứ?”

Lại một giọng nam chen vào, “Có cần đưa cậu lên phòng y tế xem sao không?”

Giọng nghe khá quen tai.

Đinh Tiến cố mở con mắt còn lại ra nhìn, thì ra là Hạ Tư Hàn. Tuy con đau bắt chợt ủa đến khiến cô phải hít hà, nhưng vẫn khoát tay nói không sao.

“Không cần, tôi đưa cô ấy đi, sắp hết giờ rồi, cậu về trước tập hợp đi.”

Chu Tư Việt trực tiếp từ chối.

Hạ Tư Hàn ngậm ngất đầu, “Ồ ờ, không cần mình đi thật hả?”

Chu Tư Việt lạnh lùng ừ một tiếng, đẩy Đinh Tiến ra khỏi đám người, Đinh Tiến quay đầu lại tìm Khổng Sa Dịch, tiểu cô nương nằm trên đất đau đến nỗi nhe răng toét miệng mà vẫn còn khoát tay với cô: “Tớ không sao, cậu đi trước đi, chỉ là móng hơi đau thôi.”

Tổng Từ Kỳ đi đến kéo cô lên, “Đứng dậy đi, tôi cũng đưa cậu đi coi xem sao.”

Khổng Sa Dịch: “Móng đau rồi, không đứng nổi.”

Tổng Từ Kỳ nhìn cô, nhả ra hai chữ phiền toái rồi ôm ngang người lên.

Mọi người nhìn đến ngây người.

Nữ sinh lớp tam nhao nhao tỏ vẻ, nam sinh lớp ba man quá trời ời, rồi lại còn chê trách nhìn nam sinh lớp mình.

Trên đường đến phòng y tế.

Tổng Từ Kỳ ôm Khổng Sa Dịch đi đằng trước, Khổng Sa Dịch thẹn thùng bị người ta ôm vào lòng, thi thoảng lén nhìn sang Đinh Tiến nở nụ cười chiến thắng với cô.

Đinh Tiến thì xụ mặt ai oán bị Chu Tư Việt kéo đằng sau.

Đang vào mùa đông.

Tàn mạn trong không khí là luồng gió êm dịu cùng ánh nắng nhẹ nhàng, bao gồm cả cậu thiếu niên chẳng hiểu phong tình đang lôi tay cô đi đằng trước đây, đến gò má cũng trở nên dịu dàng lạ thường.

Bỗng cô hy vọng thời gian chậm lại đi.

Thời gian như thế này, cứ kéo dài, kéo dài chút nữa, tốt nhất có thể kéo dài đến tận cùng của năm tháng.

“Cậu là heo đấy à? Sao lại dùng đầu đỡ bóng?”

Giọng của thiếu niên như một đường sét đánh, từng chút kéo hồn phách của cô về lại thế giới hiện tại ——

Thôi vậy, thời gian ơi trôi nhanh lên đi.

Bác sĩ ở phòng y tế viết đơn, ánh mắt hần tía máu, phải đến bệnh viện chụp phim để chắc chắn xem có bị thương vồng mọc không.

Đội cô chụp phim xong thì trời đã tối, Chu Tư Việt ngồi trên băng ghế dài ở cửa phòng khám, có lẽ do gần đây mệt quá nên cậu chợp mắt nghỉ ngơi, bên cạnh là hai cặp sách của bọn họ, chồng lên nhau, vô hình mang lại cảm giác an toàn, thiếu niên duỗi thẳng một chân, chân kia gập lại, đặt ở dưới băng ghế.

Cô biết gần đây cậu thức đêm để chuẩn bị cho vòng loại toán cấp thành phố Bắc Kinh sau kỳ thi giữa kỳ, Dương Vi Đào từng nhắc qua trong lớp, vòng loại chỉ là thử nghiệm, mới lớp mười mà muốn đạt được giải thưởng thì rất khó, chỉ có thể đi trước thăm dò xem sao, nhưng thầy ấy rất tin tưởng vào Chu Tư Việt, hy vọng cậu có thể một lần đạt được nhất tỉnh, tiến vào đội tuyển tỉnh, tham gia IMO*, tiến vào đội tuyển quốc gia, đây là mục tiêu Dương Vi Đào đặt ra cho Chu Tư Việt, cũng là kỳ vọng của cả đội toán.

Những thứ cậu phải chịu đựng, không phải là thứ bọn họ có thể trông thấy từ xa.

(*Viết tắt của International Mathematical Olympiad, Olympic Toán quốc tế.)

Tổng Từ Kỳ nói gần đây ba giờ khuya cậu mới ngủ, sáu giờ sáng đã dậy rồi, giải đề tới mức một ngày chỉ ngủ ba tiếng, không một ai có tư cách nói cậu không cố gắng cả.

Đình Tiễn bước đến, cố gắng không chạm vào cậu, nhưng vừa ngồi xuống thì cậu đã tỉnh, mở mắt ra khàn giọng nói: “Xong rồi hả?”

“Cậu ngủ một lúc nữa đi, còn phải chờ nửa tiếng nữa mới có kết quả.”

Cô dịu dàng nói, sợ quấy rầy cậu.

Chu Tư Việt xoa cổ rồi ngả người ra sau, vươn vai duỗi người, một tay vát lên cô, nghiêng đầu nhìn cô cười: “Bị đập vào mắt mà nói chuyện điềm điềm thế làm gì?”

Đình Tiễn rất muốn trợn mắt, bất chợt nghĩ đến tròng mắt trắng bệch ứ máu này mà lật lên xem thì chắc kinh khủng lắm.

“Chu Tư Việt, sau này cậu khỏi cần ghi chép giúp tôi nữa đâu.”

Thấy sắc mặt thiếu niên hơi xanh, Đình Tiễn lập tức giải thích, “Tôi sợ làm lỡ chuyện đi thi của cậu, thi giữa kỳ xong nhất định tôi sẽ để mẹ đi cắt mắt kính, cậu không cần phải phân tâm vì chuyện của tôi nữa.”

Trong hành lang bệnh viện toàn là mùi nước thuốc nồng nặc gắt mũi, ánh đèn u ám, kèm theo tiếng máy gọi số lạnh như băng cứ chốc chốc là lại vang lên.

Ở tại nơi huyền ảo như vậy, Chu Tư Việt lại nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa rất lâu, sau đó lạnh lùng quay đi chỗ khác, biếng nhác thốt ra ba chữ: “Tôi biết rồi.”

Đình Tiễn do dự hồi lâu, một tay che con mắt hần ti máu, một tay khác nắm chặt quả đấm là tư thế cổ lên, nói với cậu: “Còn nữa, đi thi cố lên nhé!”

Dáng vẻ vô cùng buồn cười.

Chu Tư Việt khoanh hai tay trước ngực, bị cô chọc cười cúi đầu phì một tiếng, nhưng vẫn hòa nhã đáp.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái (1)

Nếu một người đàn ông vì bạn mà xị keo vuốt tóc trước khi ra ngoài, thì mẹ nó bạn còn lẻ mề cái gì nữa?

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Chỗ ngồi trong kỳ thi giữa kỳ là căn cứ vào thành tích kiểm tra chất lượng để xếp, Chu Tư Việt và Đình Tiễn chỉ cách nhau trước sau có một bàn, có cậu

ngồi trước, Đinh Tiễn an tâm một cách khó hiểu, mỗi một đợt thi, khi làm được phân nửa Đinh Tiễn đều ngẩng đầu lên nhìn cậu thiếu niên trước mặt, cậu đã thu lại vẻ ngả ngớn của bình thường khi ở trên lớp, toàn bộ quá trình đều toàn cúi đầu chuyên tâm làm bài, cột sống sau lưng hơi gập vạch ra một đường cong.

Vào lúc Đinh Tiễn không viết ra lời giải hoặc bị bí thì cô sẽ ngẩng đầu nhìn cậu, rồi bắt đầu tính toán lại, nếu như là cậu, gặp phải đề bài này thì sẽ làm như thế nào, kết quả càng nghĩ càng sai, mấy buổi thi cũng không làm kịp, đến gần hết giờ còn bối rối điền vào tờ đáp án.

Chờ cô đầu đầy mồ hôi điền hết đáp án, cũng là lúc tiếng chuông hết giờ vang lên, cô có cảm giác như sóng sót sau tai nạn, không nhận được lau mồ hôi một cái, nộp bài, ngồi tại chỗ thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thì thấy người nào đó về mặt thoải mái quay xuống nhìn mình, biểu cảm hết sức vui mừng.

Hai người ra khỏi phòng thi, Chu Tư Việt sớm đã nhìn thấu: “Làm không kịp hả?”

Cô ủ rũ cúi đầu gật gật: “Có nhiều bài không dám khẳng định, cũng không chắc chắn lắm, mấy câu lớn của cuối cũng không làm được gì.”

Trong hành lang đều là bóng dáng của mấy cô cậu học sinh vừa thi xong, hò hét từ lớp học cho đến canteen, vóc dáng cậu cao, đứng trong đám người đặc biệt nổi bật, vừa định nói hai câu với Đinh Tiễn thì đã bị bạn học sau lưng gọi: “Tur Việt, câu nhỏ với câu lớn của bài cuối có đáp án mấy thế?”

Đinh Tiễn thẳm căng thẳng, ngay cả câu nhỏ đầu tiên cô cũng không giải được, nên không muốn nghe câu trả lời tàn khốc kiểu này, cô không kiềm chế được mà ôm chặt cặp vào lòng, bước chân nhanh hơn, nhưng vào lúc này dòng người đang ở thời điểm cao điểm, cho dù cô cố gắng thế nào thì vẫn bị kẹp giữa đám nam sinh đang chậm rãi đẩy đi. Các nam sinh đều chạy đến canteen để tranh nhau chỗ, hoàn toàn không có chút phong độ lịch sự nào cả, cũng không để ý là nam hay nữ mà cứ thế chen lấn xông lên, Đinh Tiễn cứ bị người này đẩy người kia xô, cả người lắc lư muốn rụng rời.

Chu Tư Việt thấy thế, lập tức đưa tay kéo người đến bên cạnh mình, quay đầu lại nói với nam sinh vừa hỏi kia: “Không làm được.”

Đinh Tiễn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu.

Chu Tư Việt cười với cô: “Sao đấy?”

Đinh Tiễn nhỏ giọng nói: “Rõ ràng là tôi... thấy cậu có làm mà.”

“Thi xong rồi, không cần phải dò đáp án.” Cậu buông lỏng tay, rút vào túi, hơi hột kéo đi, “Đi, buổi trưa dẫn cậu ra ngoài bồi bổ.”

“A, Không đi canteen ăn à?”

Chu Tư Việt: “Cậu muốn vào canteen nghe đáp án hả?”

Cũng đúng, bây giờ trong khắp ngõ ngách của canteen đều là “Câu thứ ba cậu chọn cái nào?”, “Không phải chứ, tớ nhớ là trong giờ học thầy có nói qua là chọn câu B mà.”, “Rõ ràng trước khi thi tớ còn xem qua cái đề khoảng đơn điệu của hàm hợp kia, thế mà lại chọn sai!”, “Đương Vi Đào bị gì vậy, ra cái đề tớ chẳng biết gì cả”, “Cũng bình thường mà, đều là đề căn bản, thầy cũng đã nói qua rồi, câu lớn của bài cuối thì khá khó, ngay cả câu nhỏ bài cuối tớ cũng không giải được.”

Đinh Tiễn và Chu Tư Việt mới ngồi xuống trong quán mới mở đối diện trường, thì chân sau Không Sa Dịch với Tống Tử Kỳ cũng bước vào.

Không Sa Dịch âm ỉ chạy đến ôm cổ Đinh Tiễn, ở ngay trước mặt hai nam sinh diễn cảnh đã lâu gặp lại, tăng bốc lẫn nhau, đây là thói quen thông thường của hai người.

“Nha đầu thối tha, mới không thấy cậu một lúc mà bây giờ đã xinh đẹp hơn rồi.”

Đinh Tiễn cũng rất hưởng thụ, cũng ôm lấy cô ấy, thở dài một hơi: “Cậu cũng vậy, rất xinh đẹp.”

Nói rồi hai cô nương ôm nhau, không tìm không phôi mà cười ha hả.

Từ sớm hai nam sinh đã quá quen với cảnh này, trái lại cũng không thấy có gì lạ cả, Tống Tử Kỳ vẫn cứ như thường lật mắt khinh khinh, Chu Tư Việt ngồi trên ghế, một tay rút vào túi quần, một tay nắm thành quyền gõ khê lên bàn, các cô gái quay đầu lại, cùng chung mối thù mà nhìn cậu, thiếu niên làm như không thấy, hất cằm về phía thực đơn trên tường, giọng lạnh tanh: “Ăn cái gì?”

Không Sa Dịch ngồi bên cạnh Tống Tử Kỳ, cầm thực đơn lên lật xem, “Có phải hôm nay là Chu thiếu gia của chúng ta mời khách không?”

Tống Tử Kỳ cũng rất hứng thú với việc làm thịt Chu Tư Việt, bèn tiến lại gần Không Sa Dịch nhìn thực đơn, “Đừng khách khí với cậu ấy, ăn cái gì mặc mặc xui đi, lần trước đi thì tên này cầm không ít tiền thưởng đâu.”

Không Sa Dịch: “Gọi trước mấy chiếc chân giò quện đường phèn đã nào.”

Tống Tử Kỳ đoạt lấy gọi lại thức ăn: “Thịt thái xào tương đi...”

“Cậu có thể giữ phong độ được không hả Tống Tử Kỳ.” Không Sa Dịch bắt mẫn nói.

Đình Tiễn ngồi xuống cạnh Chu Tư Việt, liếc mắt nhìn thực đơn ở đối diện, bị giá tiền làm cho kinh ngạc đến ngấy người, không nhận được nói: “Ăn đại cái gì thôi... Buổi chiều còn phải thi nữa đây.”

Tổng từ Kỳ ngẩng đầu lên khỏi thực đơn, chắc chắn hai tiếng, không chút nghĩ ngợi bật thốt nói: “Chưa được gả đi, vậy mà muốn tiết kiệm giùm cậu ấy rồi đây à?”

Hai người vô thức mắt đối mắt nhìn nhau, đều đọc rõ cảm xúc của đối phương, đợi đến khi ý thức được thì cả hai nhanh chóng dời mắt đi, Đình Tiễn cúi đầu, hai tai đỏ ửng. Mà Chu Tư Việt từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng lại bỗng nhắc chân đạp Tổng Từ Kỳ phía đối diện một phát, cười nhạt mắng: “Nói bậy bạ nữa thì mày cuốn gói về canteen mà ăn.”

Trong độ tuổi nhạy cảm này, hễ nhắc tới vấn đề cưới gả đều là những con chữ khiến người ta rung động, hơn nữa đối phương chính là người mình thích đến mức không thể thích hơn được nữa, con nai con trong bụng lại không ngừng chạy loạn, hai cô nàng trao đổi ánh mắt nhìn nhau, lại ngượng ngùng cúi đầu, hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.

Một bữa cơm cứ thế diễn ra trong bầu không khí mất tự nhiên.

Tiếp theo là buổi thi nửa ngày, Chu Tư Việt cũng khá để tâm đến tâm tình của cô, vô luận là ai tới hỏi đáp án, cậu cũng chỉ nói là mình không chắc.

Có lẽ ở các môn khác cậu cũng không thể chắc, nhưng với bài thi toán, Đình Tiễn tuyệt đối không tin.

Rồi cũng xong môn sinh học thi cuối cùng, Đình Tiễn mệt là cả người, gục xuống bàn thở mạnh như con chó Shar Pei vừa ngoi lên từ trong nước, Chu Tư Việt đi đến vỗ đầu cô, “Đi thôi.”

Thật ra trong phòng thi này có không ít nữ sinh, đều nhìn chòng chọc Chu Tư Việt, trong lúc thi hóa, Đình Tiễn phát hiện có không ít cô gái lén đi qua nhìn cậu, lúc đi vệ sinh cũng nghe thấy có hai nữ sinh thảo luận, bên cạnh cậu chính là Chu Tư Việt đấy hả, thiệt hay giả vậy? Trong trường có người đẹp trai như vậy sao?

Ngay tại thời điểm Chu Tư Việt đi tới vỗ đầu cô, có mấy nữ sinh cũng theo bản năng nhìn sang cô.

Không hiểu sao trong lòng Đình Tiễn lại có cảm giác... kiêu ngạo.

Nhanh chóng thu dọn dụng cụ học tập, bịch bịch đi theo sau cậu, trong cả quá trình, cô không nhận được mà ngẩng cao đầu, vờ như bản thân là con thiên nga.

Trở lại hành lang lớp học.

Đình Tiễn hỏi dò cậu: “Mới vừa rồi có mấy nữ sinh trong phòng thi lén nhìn cậu đấy, cậu không thấy hả?”

Chu Tư Việt kinh ngạc cúi đầu liếc cô, “May mà lúc nãy tôi che kín bài.”

“...”

Tớ thật sự là, hết nói nổi với cậu luôn đây.

Cuối cùng cũng kết thúc thi giữa kỳ đầy căng thẳng, hai ngày tiếp theo là thời gian tự do bay nhảy.

Đình Tiễn hẹn Không Sa Dịch sáng thứ bảy đi cắt tóc, Đình Tiễn dậy thật sớm báo cáo địa điểm hẹn của mình với Diệp Uyển Nhân, sau đó Không Sa Dịch quen cửa quen nẻo dẫn cô đi đến một tiệm làm tóc mà cô ấy thường làm, lại rất thành thạo mà tìm cho cô một “nhà tạo mẫu” danh tiếng.

Trong chốc lát, một nhà tạo mẫu với quả đầu nhuộm vàng, dắt kéo bên hông đi ra, cất tiếng chào hỏi quen thuộc với Không Sa Dịch, “Hôm nay không đi học à?”

Đình Tiễn chợt cảm thấy vì sao chuyện này lại trở nên không đáng tin cậy như vậy chứ? Trong lòng phát hoảng, ánh mắt khẽ run mà nhìn nhà tạo mẫu trước mặt, đáng trông lù: “Sa... Sa... Dịch này, tớ cảm thấy... hay là thôi đi.”

Không Sa Dịch ấn cô ngồi lên ghế, coi thường lời kháng nghị của cô, dứt khoát quay người nói với nhà tạo mẫu số 9 kia: “Anh cứ cắt đi, cắt tóc mái sao cho hợp với mặt của cậu ấy, không phải năm nay đang thịnh hành trào lưu tóc mái dày rồi để hai bên sao à?”

Cô ấy còn khoa tay múa chân miêu tả kiểu tóc đó cho nhà tạo mẫu.

Nhà tạo mẫu số 9 quan sát Đình Tiễn từ trên xuống dưới, lại không đồng ý: “Không thể để dài hai bên được, mặt cô bé này nhỏ, không cần để dài hai bên, nếu không nhìn không đẹp.”

“Bắt đầu thôi.”

Giơ tay lên cắt xuống, “soạt soạt” rơi xuống trước mặt hai lọn tóc đen, Đình Tiễn sợ hãi nhanh chóng nhắm mắt lại, không yên tâm lại dặn một câu: “Anh cắt tóc ới, xin anh hạ thủ lưu tình với em.”

Một giờ sau.

Đình Tiễn mở mắt ra, có chút ngơ ngác, nhìn chăm chăm vào gương, lay Không Sa Dịch chờ đến ngủ gục ở bên cạnh đây, “Sa Dịch!!!”

Không Sa Dịch đang mờ mịt bị đánh thức, vừa nhìn liền thấy tóc mái ngắn ngắn vừa tới chân mày của Đình Tiễn, “F*ck, sao lại ngắn thế hả? A Thường, anh làm cái gì thế?!”

Nhà tạo mẫu kia được gọi là A Thường, “Dài quá thì che mắt, đây không phải là mái tóc em gái chính thống à?”

Nhưng quả thật là quá ngắn rồi, Đình Tiễn cảm thấy bây giờ mình cảm cuộc lên cũng có thể ra ruộng làm việc được rồi, cô quay đầu sang, không chút cảm xúc hỏi Không Sa Dịch: “Có thể khiêu nài không?”

A Thường vội vàng nói: “Đừng đừng bà chị, để tôi sửa lại cho em một chút, sửa đẹp thì thôi.”

Không Sa Dịch cười khan hai tiếng, “Thật ra thì nhìn lâu, thấy cũng tạm được, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy thì có phần... chưa quen.”

Đình Tiễn: “Ừ, vậy cậu có cách nào làm cho Chu Tư Việt khỏi cần nhìn lần đầu, trực tiếp quen ngay được không?”

Nào, nói ra đi, để tớ nghe một chút.

“Nếu không, tớ mua tóc giả cho cậu đội nhé?”

“Hay là, để tớ mua cái bịt mắt cho Chu Tư Việt.”

“Tuyệt giao đi.”

...

Chỗ đánh bida nằm dưới lầu một khu quán net ở Yên Tam, ngay tại lúc Đình Tiễn và Không Sa Dịch đi qua, Chu Tư Việt đã cùng Tống Tử Kỳ đứng dựa tường tán gẫu, bên cạnh còn có mấy học sinh mặc đồng phục trường khác đứng hút thuốc lá, trong số đó có một người để tóc đầu đinh rất ngắn, vóc người cao gầy, khuôn mặt cứng rắn như được tước gọt, mặt mũi có phần lạnh lùng, mặc đồ học sinh màu xanh trắng xen kẽ, giữa ngực in chữ Thập Bát Trung, cứ như sợ người khác không biết cậu ta học ở đó vậy. Một đám con trai xấp xỉ tuổi tác trò chuyện sục sôi ngất trời, xô đẩy cười đùa.

Cậu đứng là bạn bè nào cũng kết giao được.

Cuối tuần quán internet này thường có học sinh lên lui tới, học sinh trường Tam Trung không nhiều, thỉnh thoảng cũng có mấy người, nhưng nhiều nhất chính là học sinh trường Thập Bát Trung, tất cả mọi người còn trắng trợn mà mặc đồng phục học sinh đứng trước quán qua lại.

Không Sa Dịch kéo Đình Tiễn đi qua, Đình Tiễn kéo mũ sau lưng áo lên đội, che hơn nửa gương mặt, rúc người lại đi theo cô ấy.

“Khụ.”

Cô nương họ khan cắt đứt cuộc trò chuyện ngất trời của các chàng trai, đồng loạt quay đầu lại nhìn, ngay cả đầu Đình Tiễn cũng không dám ngẩng lên.

Thấy vậy, học sinh trường Thập Bát Trung cũng biết rõ trong lòng, không nịn được chế nhạo, “Có đôi có cặp ra ngoài chơi làm gì?” Có người liếc nhìn sang Không Sa Dịch, cộng thêm Đình Tiễn núp sau vành mũ nửa tối nửa sáng, chặc chặc hai tiếng, “Mấy năm gần đây chất lượng bên Tam Trung không tệ nha.”

Tống Tử Kỳ đá nam sinh kia một phát, “Nói cái gì đấy!”

“Đá ở đâu đấy, đừng có mà đá hông tao.”

Mấy nam sinh cười đùa cợt nhả, trong miệng toàn là mấy câu hư hỏng, vốn chỉ là trò đùa giữa đám nam sinh với nhau, bọn học không coi là thật, nhưng có điều cả Đình Tiễn và Không Sa Dịch lúng túng tới nỗi chẳng biết nhìn vào đâu.

Thì ra cậu cũng sẽ đùa giỡn như thế với người ta sao?

Vốn cứ tưởng người như cậu không hiểu gì chứ.

Có điều nhìn khoe miệng cậu nở nụ cười như có như không, tim cô càng đập nhanh hơn.

Chu Tư Việt thỉnh thoảng cũng có nghe đôi chút, từ trước tới giờ cũng không chủ động tiếp lời với những chuyện như thế, đều cho qua cả, mặc dù biết những nam sinh này không hề ác ý, nhưng đến giới hạn cũng phải ngừng lại, có một số việc mà làm ra thì sẽ khiến người khác chán ghét.

Liếc mắt nhìn Đình Tiễn, kéo người từ chỗ Không Sa Dịch đến cạnh mình, lười biếng nói: “Đi thôi.”

Cũng không nói chuyện với đám kia nữa, dẫn mấy người bọn họ đến quán bida.

Hành lang đi vào quán khá tối, Đinh Tiễn lặng lẽ ghé mắt quan sát cậu, lúc này mới phát hiện, người này chỉ mặc cái áo T-shirt trắng cùng quần thể thao màu đen rộng thùng thình, bên ngoài là chiếc áo khoác bóng chày màu đen, để mở không kéo khóa.

Không giống với bình thường, trên người cậu lại có mùi keo xịt tóc rất nhạt.

Chợt Đinh Tiễn bật cười vui vẻ.

Chu Tư Việt nhận ra, khi bước vào cửa thì liếc mắt nhìn cô, “Cười cái gì?”

Đinh Tiễn lắc đầu, có lẽ đã có vô số lần tự ti và mất tự nhiên với cậu, nhưng vào giờ khắc này, tất cả đều tan biến.

Nếu một người đàn ông vì bạn mà xịt keo vuốt tóc trước khi ra ngoài, thì nói rõ điều gì?!

Thật kỳ lạ, là chiều thứ bảy nhưng mà người trong phòng bida lại không nhiều, chỉ chiếm hai ba cái bàn, còn thừa lại nhiều bàn trống. Chu Tư Việt đi trước đặt một bàn với ông chủ, trong lúc đợi, nhìn thấy Đinh Tiễn tựa vào bàn nhìn cậu, trên mặt toàn là vẻ đặc ý vênh váo, lại còn cười nữa chứ, chẳng hiểu sao Chu Tư Việt lại thấy bức bối, lập tức đưa tay gỡ vành mũ trên đầu cô xuống.

“Ban ngày trong phòng còn đội mũ làm gì?”

Tiếng cười Đinh Tiễn bỗng tắt ngấm——

Lúc này, đổi thành cậu, người con trai mặc áo bóng chày, một tay đút trong túi, nửa người dựa trước bàn, cười nghiêng ngả.

“Được đấy, nấp nòi.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái (2)

Cái danh xưng "nấp nòi" còn theo Đinh Tiễn một thời gian, ngay cả mấy cậu bạn bên cạnh Chu Tư Việt cũng biết tiểu thư nấp nòi này.

Không lâu sau mấy cậu trai Thập Tam Trung ở ngoài cửa lúc này đều biết biệt danh của Đinh Tiễn, nhiều lần tình cờ gặp phải ở ngoài trường, cũng không nhận được trên cô: "Này, nấp nòi của Tư Việt."

Con trai mặt dày, đùa giỡn không điểm dừng, Đinh Tiễn chỉ biết tránh né, trong tiềm thức, cô tự cảm thấy mình không có cách nào qua lại với đám thiếu niên bất lương kia được, mặc dù trong đó có một người rất tuấn tú, ngay đến Không Sa Dịch cũng nhắc tới khá nhiều lần, nhưng nam sinh đó lại không nói gì nhiều, mỗi khi tất cả đều đùa cợt thì chỉ có cậu ta đứng một bên hút thuốc, nơi khóe miệng treo nụ cười giễu cợt.

Nam sinh kia cũng là một truyền kỳ, nghe Chu Tư Việt, trước kia thành tích của cậu ta rất tốt, sau khi cha mẹ ly hôn thì bắt đầu bỏ học, đến cả thi vào cấp ba cũng bỏ, cuối cùng vẫn bị cô của cậu ta cố nhét vào Thập Bát Trung cho bằng được.

Vào Thập Bát Trung cũng chẳng khác gì vào trường nghề, nếu muốn vào đại học chính quy thì không thể nào, trừ phi là vào đại học nghệ thuật.

Không Sa Dịch luôn cảm thấy đáng tiếc, đáng đáp đẹp trai như thế, nếu ở Tam Trung thì cũng là một nhân vật quan trọng.

Ánh đèn trong quán bida mờ mờ, Tống Tử Kỳ xách cây cơ, lấy mấy trái bi nằm trong lỗ ra xếp thành hình tam giác, vừa xếp vừa miệt thị: "Một núi không thể có hai hổ, Tam Trung có tôi là được rồi, cần nhiều nhân vật quan trọng như thế làm gì?"

Không Sa Dịch khinh thường hừ một tiếng, "Cậu mà là nhân vật quan trọng gì chứ? Chu Tư Việt còn tính, chứ đến cậu thì cả sọi lông cũng không được tính."

Tống Tử Kỳ thấp giọng mắng: "Nha đầu chết tiệt." Sau đó vung cơ như để trút giận, mấy quả bi bắn đi khắp nơi hết hoa nỏ, Đinh Tiễn cảm thấy ánh mắt kia thật dữ dằn, nhất định đã coi bi trên bàn là Không Sa Dịch mà đánh rồi.

Chu Tư Việt chọn cơ xong thì đưa cho cô, khẽ nghiêng đầu với cô, ném một cái nhìn qua, "Thử xem sao."

Dưới ánh đèn mờ tối, chẳng hiểu sao Đinh Tiễn lại cảm thấy cả ánh mắt lẫn giọng cậu trở nên thật dịu dàng.

Hôm nay cậu ăn mặc quá đổi điển trai, làm Đinh Tiễn cảm thấy quả đầu nấp nòi của mình quá mức sát phong cảnh, mấy lần muốn vào nhà vệ sinh buộc tóc lên, nhưng Không Sa Dịch lại vỗ ngực bảo đảm với cô, tuyệt đối rất đẹp.

Vào lứa tuổi chưa có gout thẩm mỹ ấy, cô quyết định tạm thời tin tưởng Không Sa Dịch trước.

Vốn cứ tưởng cậu sẽ đánh trước một ván với Tống Tử Kỳ, nào ngờ cậu lại vô cùng phong độ galant, cũng chẳng để mặc hai cô mà trực tiếp đưa cây cơ cho cô, "Tôi không biết đánh."

Cậu chàng dựa vào bàn bida, nghiêng người cầm lấy cục lơ màu xanh, hờ hững nói: "Tôi dạy cậu."

Vừa nghe thấy bên này muốn dạy, Không Sa Dịch cũng gào hét ầm ĩ, bị Tống Tử Kỳ xách xuống, "Cậu đợi lát nữa đi, hai người sao dạy được?"

"Cậu dạy tôi không được à?"

Tống Tử Kỳ liếc cô, "Chị hai à, phải có người đánh làm mẫu thì mới dạy hiểu được đấy biết chưa? Hai cậu đánh lộn xà lộn xộn, chẳng biết phải dạy đến tháng năm nào nữa."

"Xì, cậu ngứa tay muốn đánh thì có."

Bên kia cái cọ không thể tách ra.

Còn bên này đã tay nắm tay bắt đầu chỉ dạy rồi.

Chu Tử Việt lĩnh ngộ chuyện bida này rất nhanh, lần đầu tiên đi đánh với Tống Tử Kỳ và Tưởng Trầm, vừa cầm trong tay là biết ngay rồi, không cần ai dạy cả, đánh mấy ván, cả hai đã không phải là đối thủ nữa, bây giờ cậu đang ở trong trạng thái Độc Cô Cầu Bại, ai đánh với cậu cũng thua cả, nếu vấp phải lúc xui xẻo thì cậu còn có thể một lượt đánh hết bi vào lỗ, cho người đó thua ngay.

Quá trình chỉ dạy cũng rất đỡ lo, Chu Tử Việt nói gì cô đều có thể hiểu cả, chỉ là lần nào thực hành cũng không được, đỉnh đầu bị trượt, đánh không trúng bi.

Chu Tử Việt vất chéo tay trước ngực thờ dài, lại lần nữa đánh vào bi trên bàn, bày xong vị trí của bi đỏ với bi đen, quay về phía lỗ, "Nào, thử lại lần nữa."

Đình Tiễn hít sâu một hơi, nín thở, dùng sức vung cây cơ lên ——

Lại không trúng.

Chu Tử Việt đứng dựa vào bàn, hết sức kiên nhẫn lại dịu dàng dùng ánh mắt khích lệ cô.

Tay cô không có sức, thọc cơ một cái là lại lắc tay, trong một lần không thể đánh trúng bi trắng, xuất cơ dễ bị lệch, toàn là bi trắng tự xoay tại chỗ hai lần. Đa phần Chu Tử Việt chỉ dạy đều đứng dựa vào bàn dùng miệng nói, thỉnh thoảng lại đưa tay sửa tư thế của cô, người vừa dựa vào là Đình Tiễn lại căng thẳng, tim đập thình thịch, tai đỏ bừng, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn cậu, chàng trai đang chuyên chú nhìn bi trên bàn với cây cơ, rồi lại nhìn tư thế của cô.

"Trong toán có phương pháp bán cầu, đã nghe bao giờ chưa? Điểm đánh chính xác là nằm trên đường kéo dài giữa tâm lỗ và tâm bi mục tiêu, cách tâm bi mục tiêu vị trí một quả bi, rồi nhắm vào điểm này mà đánh, cơ bản cũng có thể lọt lỗ." Chu Tử Việt khẽ cúi người, vừa giải thích vừa cầm bi trắng và bi mục tiêu đặt lên bàn, ngón tay vạch một đường giữa hai trái bi, rồi lại nghiêng đầu nhìn Đình Tiễn, "Hiểu chưa?"

Ánh mắt bỗng quét đến, hai người bất ngờ chạm mắt nhìn nhau giữa không trung, dừng lại một giây, hai giây...

Chu Tử Việt từ từ đứng dậy, hai tay rút trong túi quần, nửa cười nhìn cô, giọng đầy hài hước, "Nấp nôi của cậu..."

Hả?

"Nứt ra rồi kìa."

Sừng sốt một lúc lâu, Đình Tiễn mới kịp hoàn hồn, cậu nói nứt ra là —— chề giữa.

"..."

Tớ tớ tớ tớ tớ thật sự muốn một giây đâm chết cậu á á.

Đình Tiễn liếc xéo cậu, vội đưa tay vuốt lại. Dạy hai lần, cô cũng chỉ gạt hái được tạm tạm, có điều cũng chỉ muốn chơi cho vui mà thôi, nên tự mình đánh còn rất hân hoan, thỉnh thoảng cô đánh bậy đánh bạ đánh trúng vào bi nào đó, bản thân cũng có thể cầm cây cơ khoáy chí cả nửa buổi, quay đầu lại nhìn Chu Tử Việt như kiểu khen tôi đi, ánh mắt tỏ ý —— sao nào, tôi đánh tạm ổn đấy chứ?

Chu Tử Việt cũng nể mặt thật, dù đánh rất tệ nhưng vẫn vô cùng phối hợp bật ngón cái với cô, "Lợi hại."

Dưới cái kiểu chỉ dạy giết người mù quáng này của Chu Tử Việt, kỹ năng đánh bi của Đình Tiễn không tiến bộ chút nào. Tống Tử Kỳ cũng không hề hạ thủ lưu tình, vất vả lắm mới gặp được một đối thủ ngon ăn như thế, vì để trông mình có thể thật ngẫu trong lúc chơi, nên nào cầm cơ nào nhảy bi, toàn bộ đều lòi ra hết, hơn nữa, trước khi Tống Tử Kỳ đánh bi còn phải đi quanh một vòng trước bàn, nắm đúng dịp dùng lơ lau đầu gối, thế mà lại có người nuốt nổi bộ dạng này, Không Sa Dịch đứng bên nhìn hưng phấn không thôi, tim đập rộn ràng.

Đánh hai ván, Đinh Tiến chẳng đánh trúng được mấy bi mà đã bị Tống Tử Kỳ cho đứng nhìn toàn bộ bi của cậu ta vào lỗ ngay trong một lượt ——

Rốt cuộc Chu Tử Việt đứng bên cũng không nhìn nổi nữa, vào lúc mở đầu ván thứ tư thì liền cầm lấy cây cơ của Đinh Tiến, nói với Tống Tử Kỳ: "Mày cũng chỉ bắt nạt được cô ấy thôi."

Tống Tử Kỳ khiêu khích: "Mày đau lòng hả?"

Chu Tử Việt xách cây cơ, cúi đầu mò bi trong lỗ ra, đủ từng số một, tay cậu to, khớp ngón tay rõ ràng, từng ngón một đều thon dài, thành thạo dùng phình tam giác để xếp bi, động tác liền mạch, tiếp đó là nghe thấy cậu cúi đầu cười ——

"Tao đây lười nói với mày."

"Đi."

Chu Tử Việt mở đầu, cậu đánh bi rất mau lẹ cũng rất chuyên chú, không làm màu như Tống Tử Kỳ, vô cùng dứt khoát, trực tiếp rơi xuống lỗ.

Đánh được nửa ván thì cậu cởi áo khoác bóng chày ra, ném cho Đinh Tiến để cô cầm, chỉ mặc mỗi áo T-shirt màu trắng quay lại ván đấu.

Đinh Tiến dè dặt khoác áo lên cánh tay, ôm vào lòng, rồi lần nữa nhìn lên bàn bida, tìm đập thành thích không ngừng, chỉ trong chốc lát, hai tai lại đỏ lên.

Cô không ngờ mình đã thích cậu đến mức ấy, chỉ giữ một chiếc áo thôi mà cũng có thể đạt tới mức tìm đập mất đồ.

Đánh bida xong, Chu Tử Việt đến trước quầy tính tiền, Đinh Tiến ôm áo đứng ngoài chờ, kết quả cậu lại bước ra nói, "Vớ tiền của tôi."

"..."

"Ồ trong áo đấy."

Cô cúi đầu vội phản ứng lại, lúng túng cúi đầu đưa áo sang, có điều Chu Tử Việt lấy vớ tiền xong thì lại đưa áo cho cô, ý là —— cậu cầm đi.

Không Sa Dịch và Tống Tử Kỳ đi vệ sinh xong thì đi ra, đúng lúc Chu Tử Việt vừa tính tiền xong, trực tiếp nhét vớ vào túi quần, cũng không lấy áo từ chỗ Đinh Tiến mà đi thẳng xuống lầu.

Choi cả một buổi chiều, dĩ nhiên Không Sa Dịch vẫn chưa đã, lại đề nghị với bọn: "Chúng ta đi hát kara đi."

Tống Tử Kỳ tỏ vẻ sao cũng được.

Chu Tử Việt nhìn Đinh Tiến, cô lắc đầu: "Hay là các cậu cứ đi đi, tớ không thể về muộn quá được."

Không Sa Dịch không chịu, ôm tay cô: "Vậy thì còn gì vui nữa, đi chung đi chứ."

Đinh Tiến còn đang mãi nghĩ lúc về phải nói chuyện tóc mái với Diệp Uyển Nhân thế nào đây.

"Lần sau tớ đi với cậu cũng được nha Sa Dịch."

Không Sa Dịch còn định nói gì đấy thì Chu Tử Việt đã ngắt lời: "Được rồi, hai cậu đi đi, tôi đưa cô ấy về."

Tống Tử Kỳ nói: "Vậy lát nữa mày có đến không?"

"Để xem sao đã, không đến thì hai đứa mày cứ chơi đi."

"Không phải chú Chu với dì Chu đi vắng rồi à? Mày ở nhà một mình cũng chán mà, đến chơi đi."

"Tối lúc đó rồi hẵng nói."

"Được rồi."

Dưới cây ngô đồng ở ngã tư, bốn người chia nhau mỗi người một ngã.

Hoàng hôn mùa đông kéo dài bóng của mấy thiếu niên.

Hai người bước dọc theo hàng cây ngô đồng đi về, Đinh Tiến trả lại áo cho cậu: "Mặc vào đi."

Vừa dứt lời thì gió lạnh thổi đến, đúng là lạnh thật, Chu Tử Việt đưa tay nhận lấy, mặc vào.

Hai người đi dọc con phố qua mấy con hẻm, Đinh Tiến tò mò gần như lần nào cũng đưa mắt nhìn vào trong hẻm, "Lúc trước tình cờ tôi nghe thấy có người nói, mỗi một con hẻm ở Bắc Kinh đều có chuyện của nó, là thật hả?"

Chu Tư Việt dứt hai tay trong túi, cúi đầu bước đi, nhìn theo ánh mắt của cô rồi gật đầu: "Ừ, cũng kiểu vậy."

"Có chuyện gì đặc biệt không?"

Chu Tư Việt đọc rất nhiều sách, ý tưởng hỗn độn cũng cả mớ, mỗi lần ra ngoài với cậu, Đinh Tiễn đều có thể nghe được những câu chuyện ly kỳ cổ quái từ miệng cậu, hơn nữa lần nào cũng kể rất sinh động lại thú vị, dù gì mỗi một câu do cậu nói ra, cô đều có thể ghi nhớ.

"Lần trước cậu nói trong Tử Cấm Thành không có nhà vệ sinh là thật hả?"

Cậu lại cười như thường, "Thật đấy, lúc đó người ta lấy đầu ra nhà vệ sinh chứ, để một cái bô trong phòng rồi giải quyết thẳng. Trong bô đều là tàn hương để chống thối, lại thuận lợi nữa."

Chu Tư Việt nói những lời này cứ như bịa vậy, có lúc Đinh Tiễn cảm thấy cậu đang lừa mình, nhưng mỗi lần nghe xong quay về kiểm tra, lại có chuyện này thật, cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ tùy tiện thêu dệt cả.

Hai người cứ như thế trò chuyện câu được câu chăng suốt dọc đường.

Đến lúc tới đầu hẻm, trời vừa chợp tối, đèn đường bật sáng, bóng dáng cao lớn của thiếu niên bao bọc lấy cô, Đinh Tiễn nói với cậu: "Tự tôi vào được rồi, cậu mau về đi."

Đáp lại là một câu nói thông lệ, "Đi đi, đồ ngốc."

Sau đó tự nhiên xoay người.

Khi Đinh Tiễn về đến nhà, cũng là lúc Diệp Uyển Nhân mới nấu cơm tối xong, bụng mâm cơm ra khỏi phòng bếp, đưa mắt nhìn, "Về rồi à? Mau ăn cơm ——" Rồi chợt dừng lại, lần nữa nhìn kỹ mặt cô, quan sát lui tới hồi lâu, sắc mặt lập tức tái xanh, "Mày mới cắt tóc hả?"

Không Sa Dịch đã gợi ý cho cô vài chủ ý, bảo nàng sau khi về nhà thì dùng kẹp kẹp tóc mái lên, nhưng với độ nhạy bén của Diệp Uyển Nhân thì khâu lâu sau cô vẫn sẽ bị phát hiện, nếu giấu diếm còn bị phát hiện thì chẳng thà cứ để cho bà ấy nhìn, để bà ấy sớm tiếp nhận, mắng thì cũng mắng một hồi rồi thôi, chẳng lẽ còn có thể ép cô đi nói lại à?

Nhưng đối với Diệp Uyển Nhân mà nói, chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Khi một cô gái có ý thức thẩm mỹ nào đó, thì chứng tỏ cô ấy đang ngấp nghé bờ vực nguy hiểm.

Diệp Uyển Nhân đặt mâm xuống, bỗng lạnh giọng nói với Đinh Tiễn, mặt căng ra: "Mày lại đây với tao."

Chỉ lần này, Đinh Tiễn đã biết tối nay sẽ không xong rồi.

Diệp Uyển Nhân cời tạp dề ra vắt xuống salon, đi thẳng vào phòng ngủ.

Thú thực, cô chẳng hề căng thẳng tí nào, chỉ có thái độ nhận đánh nhận mắng nhận phạt mà thôi.

"Ai cho phép mày cắt tóc?"

"Con cảm thấy con có quyền lựa chọn mà mẹ."

"Mày mới mấy tuổi đầu thì lấy đầu ra quyền lựa chọn hả? Cả ngày hôm nay đi đâu? Đến nhà thầy cô học thêm hả? Là người nào? Đưa số điện thoại đây, nếu không ngày mai tao sẽ đến trường mày hỏi!"

Diệp Uyển Nhân lập tức đập ra bốn năm câu hỏi như chuỗi pháo, làm Đinh Tiễn ngẩn người, lý do lúc sáng cô nói nay đã trở thành vết thương trí mạng của cô, gọi điện thoại cho giáo viên, đến trường học, có kết quả rồi cũng sẽ không chịu để yên, cô hoảng hốt sợ hãi, nhưng từ lâu trong lòng đã rất chán ghét với cái kiểu giáo dục này của Diệp Uyển Nhân.

Thậm chí, còn có một con người nhỏ, đang vẫy cờ lớn ở nơi đáy lòng, đang khản giọng kêu gào ——

Thanh xuân của mình mình làm chủ! Phản kháng đi!

"Nói đi chứ hả! Vẫn là di nhỏ mày không nhìn nhầm chút nào, con gái lên cấp ba đúng là phản nghịch!"

Cạch ——

Cột cờ trong lòng gãy, cô không chịu nổi nữa, bỗng hét lớn với Diệp Uyển Nhân:

"Nếu mẹ ghét con như thế thì để con ở nội trú luôn đi!"

Đinh Tiễn hét xong thì xông thẳng ra ngoài.

...

Chu Tư Việt vừa mới tắm rửa gội đầu xong, lúc cầm khăn lông lau tóc thì bỗng thấy qua khung cửa sổ ở nhà tắm, dưới góc tường ở con hẻm trước nhà mình, có một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi co ro ở đấy, đèn đường chiếu thẳng, đứng trên tầng hai chỉ có thể loáng thoáng nhìn được bộ quần áo đã thấy lúc ban ngày.

Đến khi cậu đẩy cửa sổ ra, còn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc sù sùi như có như không.

Bàn tay cầm khăn đang lau chậm rãi dừng lại...

Một giây tiếp theo, trong hành lang có bóng người vụt nhanh chạy qua, còn chiếc khăn lông mang theo hơi ẩm thì lại cô đơn nằm trên sàn nhà phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hay Là Cậu Thu Nhận Tôi Một Đêm Đi

Vốn không cảm thấy đây là oan ức, nhưng khi cậu hỏi, chuyện không oan ức cũng thành oan ức.

——“Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Đang vào giờ cơm tối nên trong con hẻm bay ra mùi cơm thơm phức, bụng đói cồn cào.

Khi Chu Tư Việt mở cổng sắt ra, cũng đúng lúc tiểu cô nương ngẩng đầu lên, trên mặt còn sót lại hai giọt nước mắt, mặt đầy tủi thân kinh ngạc nhìn cậu, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung khoảng hai giây, rồi như ý thức được điều gì đấy, Đinh Tiễn lại đột nhiên cúi đầu, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt đi.

Chứng kiến gương mặt đỏ của Chu Tư Việt, cô mới giật mình, mình đang làm cái gì vậy, tỉnh đứng lên, nhưng ngồi xổm hơi lâu nên chân tê rần, trái lại ngã mạnh xuống đất.

Chu Tư Việt dựa vào cửa sân bên cạnh tường, ánh mắt nhẹ nhàng liếc cô, cúi đầu cười, hai tay cho vào túi quần, đưa đầu ra hỏi Đinh Tiễn đang ngồi dưới góc tường: “Bị oan ức hả?”

Vốn không cảm thấy đây là oan ức, nhưng khi cậu hỏi, chuyện không oan ức cũng thành oan ức, Đinh Tiễn dứt khoát ngồi dưới đất, cuộn tròn hai chân lại, ôm lấy hai tay, cầm đặt trên đầu gối, thút thít hai tiếng, không đáp lại cậu.

Chu Tư Việt cũng dứt khoát ngồi xổm xuống, cậu ngồi ở cửa sân trên mấy bậc thềm cao, cúi đầu nhìn Đinh Tiễn ở nơi chân tường, lại hỏi tiếp: Đinh Tiễn Cãi nhau với mẹ cậu à?”

Đinh Tiễn ôm chân lắc đầu, mặt đầy tủi thân, mặt đỏ bừng, trong mắt đều là ánh lệ.

“Có biết bây giờ cậu giống gì không?” Chu Tư Việt đứng trên bậc thang, nghiêng đầu nhìn cô.

“Giống cái gì?” Mới vừa khóc xong, nên giọng nói của tiểu cô nương trở nên ồm ồm.

“Vô cùng giống giống một nồi nước sôi sắp bùng nổ vậy.” Nói rồi còn tự mình vui vẻ, ngồi chồm hổm dưới đất, hai cánh tay buông thõng trước người, đầu vùi vào đó, vui vẻ cười mấy tiếng.

“Chu – Tư – Việt!”

Đinh Tiễn cắn răng trừng mắt nhìn cậu.

Chàng trai vui đủ rồi, đứng lên trực tiếp bước một bước đi đất, đứng trước mặt Đinh Tiễn, kéo người ngồi dưới đất dậy, “Được rồi, mấy tuổi đầu rồi mà còn ngồi trên đất hả, không thấy bẩn à?”

“Đi vào với tôi.”

Chu Tư Việt nói xong liền dẫn đầu đi vào trước.

Đinh Tiễn vỗ bụi trên quần áo, đi theo sau, lại nghe thấy người ở trong nói một câu: “Đóng cửa lại.”

Lúc này cô mới để ý, Chu Tư Việt chỉ mặc áo T-shirt mà đi ra, khi nắm lấy cô, tay cậu lạnh như băng.

Đây là lần thứ ba cô tới nhà họ Chu, tâm tình có phần thay đổi, cả chú Chu và Chu phu nhân đều không có ở đây, Đình Tiễn biết rõ nhưng vẫn cứ hỏi: “Đi đâu rồi?”

Chàng trai cao lớn đang đứng trước bàn rót nước, nghe tiếng hỏi thì bỗng thu bình nước, quay đầu nhìn cô với ý vị thâm sâu, rồi lại quay trở lại, giọng lạnh nhạt: “Đi công tác.”

Ánh mắt rõ ràng châm chọc kia làm Đình Tiễn cảm thấy như mình ra vẻ quá.

Cô không phải kẻ ngốc, Chu Tư Việt cũng không phải kẻ ngốc, ngay buổi tối, cô lại chạy tới trước cửa nhà người ta khóc, còn không phải là biết nhà cậu không có người sao? Lúc sáng đứng ở cửa quán internet cô cũng dựng lỗ tai lên nghe thấy mọi người nói chuyện rồi, chú Chu và Chu phu nhân đã đi công tác.

Nghĩ ngợi một hồi lại thấy không còn gì nói, thế là , một lần nữa kiếm chuyện để nói, “Không phải đi không đi làm nữa à?”

Chu Tư Việt đưa nước tới cho cô, còm bản thân thì đi tới sofa ngồi xuống, hơi hột nói qua: “Bố tôi đi đâu, mẹ tôi đều thích đi theo cả.”

“Tình cảm của bố mẹ cậu tốt thật.”

Đình Tiễn cầm ly nước, để trước ngực, thỉnh thoảng nhấp hai ngụm làm ấm dạ dày.

“Tình cảm của bố mẹ cậu không tốt à?”

Cậu khẽ nâng mi, thuận miệng hỏi một chút.

“Cũng vậy.”

“À.”

Lần đầu tiên, trong không gian thân mật nơi đây, hai người lại một mình ngồi đối mặt nhau, cảm giác lung túng đang lan tràn trong không khí, nhất thời không có chuyện gì để nói, Chu Tư Việt gãi gãi sau cổ, “Chơi game không, trong phòng tôi có máy tính.”

Đình Tiễn rất cảm kích cậu không truy hỏi thêm chuyện rồi rầm áy của cô, cô lắc đầu, không có tâm tình để chơi.

Từ nhỏ đến lớn Chu Tư Việt không biết đồ con gái, mà cũng không làm bao giờ, đi theo đám người Trương Trâm tự do phóng khoáng đã quen, lì lợm chỉ biết đánh nhau, đều là những đứa trẻ lăn lộn trong bùn mà lớn lên, cũng không biết để ý đến tâm trạng của con gái, như Tống Nghi Căn – đứa con gái duy nhất có thể chơi với đám nam sinh đến nay cũng là một kỳ tích.

Cậu bỗng đứng lên, nói với Đình Tiễn: “Cậu ngồi đây một chút, tôi lấy đồ này cho cậu xem.”

Đợi tới khi cậu quay về, Đình Tiễn tròn tròn mắt.

“Cái gì vậy?”

Chu Tư Việt cúi đầu loay hoay với người máy nhỏ trong tay, cũng không ngẩng đầu lên mà nói với cô: “D2-T3”

Biệt hiệu hả?

Hay là cái gì khác?

Sự chú ý của Đình Tiễn đều bị người máy trên tay cậu thu hút, nhìn chăm chăm không chớp mắt, Chu Tư Việt đặt nó lên bàn trà, điều chỉnh lại mấy khớp nối, rồi lại gấp cánh tay nó vào, đặt trước ngực, sau đó đặt trái cây với vài quyển sách trên bàn xuống sàn nhà, nhất điều khiến đa hướng ở một bên lên, cong lưng ngồi trên sofa, khuỷu tay chống đầu gối, hơi nhướn mi, mím môi: “Nhìn đi.”

Đình Tiễn mở to mắt không dám chớp lấy.

Thoáng một cái, con robot “D2-T3” ở trên bàn trà từ từ di chuyển về phía cô.

Một tay dán trước ngực, một tay khác dường như đã gãy, chính giữa là sợi dây điện, rũ xuống ở bên người như không có xương, đi một bước là cánh tay kia lại giống hệt zombie trong phim, lắc lư hai cái.

Cái này...

Nhìn sao có vẻ u ám vậy.

Sống lưng Đình Tiễn cứng ngắc, thần kinh căng thẳng, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào con “zombie nhỏ” này, rất sợ nó đột nhiên nhào về phía mình.

Sau đó, “zombie nhỏ” đứng lại ở bên mép bàn.

Rồi bất chợt, nó khom lưng chào cô, tấm sắt rỉ sét sau lưng cũng phát ra tiếng “kẽo kẹt” theo động tác cúi người của nó, có vẻ rất ít khi hoạt động.

Da đầu Đinh Tiễn bắt đầu tê dại, luôn có cảm giác một giây tiếp theo nó sẽ bắt đầu ăn thịt người.

Kết quả là ——

Zombie nhỏ “ken két” một tiếng, rồi ở ngay trước mặt cô, xoay chân một cái.

Tư thế động tác gì đây?

Đinh Tiễn kinh ngạc nhìn Chu Tư Việt ở trên ghế sofa đối diện, cậu cảm điều khiển dựa ra sau, tóc mềm mại hơn nhiều so với lúc vừa vào nhà, ánh mắt ra hiệu cô nhìn xuống đi.

Thế là ánh mắt lần nữa trở về.

“zombie nhỏ” từ từ thu chân lại, đứng thẳng, bất động hai giây, rồi bất chợt lại bước hai bước.

“...”

không biết “Zombie nhỏ” rút một cây gậy nhỏ từ đâu ra nữa, đâm hai cái lên chân mình, hai chân từ từ tách ra, đứng thành hình chữ bát kinh điển, cánh tay gậy kia lại còn lại đâm ngang hông.

Một, hai, ba...

Cúi nửa người dưới với Đinh Tiễn, rồi đột nhiên uốn éo mông một cái, xoay qua đi chỗ khác, rồi lại lắc lắc cái mông với Đinh Tiễn, vì là máy móc nên không được tự nhiên lắm, nhưng mà nhìn qua, lại vô cùng buồn cười.

“Char... Charlie Chaplin?”

Chàng trai ngồi đối diện chớp mắt, lại nhún xuống, đặt hết sự chú ý lên người tiểu tử đó, thờ ơ đáp một câu: “Được đấy, còn biết cả Charlie Chaplin.”

“Zombie nhỏ” lại hoạt động.

Một chốc thì giạng chân ra, một chốc lại duỗi chân, khi thì lắc mông, động tác khoa trương mà đáng điệu lại cực kỳ gượng gạo, vậy nhưng cái thế đứng chữ bát đó vô cùng sinh động. Đinh Tiễn bị chọc cười đau bụng, ôm gối ha ha cười to.

Chu Tư Việt: “Vui rồi hả?”

Đinh Tiễn nín cười, “Thú vị thật đấy.”

Chu Tư Việt ném điều khiển đa hướng sang một bên, “Được rồi, khảo sát thành công.”

“Khảo... khảo sát?” Đinh Tiễn sững sờ.

“Người máy diễn việt hài kịch, đặc biệt dùng để chữa trị cho bệnh nhân tâm thần.”

Đinh Tiễn ném gối ôm trong ngực qua, “Cậu mới bị tâm thần ấy —— ”

Chu Tư Việt cười chụp lấy, “Không phải trước đó cậu hỏi tôi muốn làm gì hả?”

“Cậu muốn làm cái này à?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Cậu nghĩ đi chứ, nếu tôi có thể chữa hết bệnh nhân tâm thần trên thế giới này, chắc chắn sẽ đi vào sử sách.”

Đinh Tiễn lại ném một cái gối qua, “Cậu nên chữa cho mình trước đi đã, viện trưởng Chu à.”

Chu Tư Việt cười ngã ra ghế sofa, lúc cậu cười trông cực kỳ điển trai, cực kỳ có sức sống, Đinh Tiễn cũng không nhịn được mà cong khóe miệng theo, rồi trong chớp lát, hai người cùng dừng lại, dần dần không cười nữa, nhìn chăm chăm đối phương mấy giây.

Đồng hồ trong phòng khách chỉ đúng bảy giờ, và vẫn đang trôi đi từng giây từng phút, tích tắc tích tắc, cô nam quả nữ ngồi trong phòng, bầu không khí nặng nề. Lúc đó, Đinh Tiễn cảm thấy trong TIVI có chiếu qua cảnh này, hai nhân vật chính ôm nhau rồi hôn nhau, sau đó là một màn đen tối.

Mặt dần dần ửng đỏ.

Nhưng mà, cảnh trong TIVI lại không xảy ra, mà là vang lên một tiếng rất không hợp thời điểm, “Rột rột rột ——”

Đình Tiễn cúi đầu nhìn bụng mình, nhỏ giọng nói: “Chu Tư Việt, tôi đói rồi.”

“Chắc kiếp trước tôi mắc nợ cậu!” Chu Tư Việt ném gối xuống, xoay người đi vào phòng bếp.

...

Chu thiếu gia sao biết nấu cơm, trong phòng bếp chỉ còn lại hai gói mì mới mua ngày hôm qua, xé gói mì ra cái roẹt, hỏi cô: “Ăn mì hải sản hay thịt bò kho?”

“Gi cũng được.”

“Chọn mau.” Lại không nhin được.

“Mì hải sản.”

“Đi nấu nước đi.” Chu thiếu gia sai bảo.

Cậu còn sai bảo hả?

Nhưng Đình Tiễn vẫn nghe lời đi tìm ấm nước, “Di không có ở đây, cậu toàn ăn như vậy cả à?”

“Thình thoảng cùng Tường Trầm ra ngoài ăn.”

“Bình thường khi mẹ tôi nấu mì sẽ bỏ thêm trứng vào, hoặc xúc xích lập xương, hơn nữa thường dùng nồi nấu chứ không dùng nước ngâm.”

Chu Tư Việt xé gói gia vị, tiện tay ném vào trong túi rác, giễu cợt cô: “Có nhiều thời gian như vậy thì tôi cần gì ăn mì gói.”

Hai phút sau, Chu Tư Việt dựa vào cửa hỏi cô, “Trong tủ lạnh có trứng gà, nấu cho cậu hai quả nhé?”

Đình Tiễn vội vàng gạt đầu, “Được được.”

Sau đó, Đình Tiễn thấy Chu Tư Việt ném hai quả trứng vào trong nồi.

“Thường thì, đều đập trứng, sau đó dùng dầu chiên ——” Còn chưa nói hết, Chu Tư Việt đã phóng mắt tới, ý bảo không muốn ăn đúng không? Đình Tiễn lại kinh sợ cúi đầu xuống đất, nhỏ giọng nói: “Luộc, luộc như vậy ăn cũng ngon.”

Cơm nước xong thì đã đến tận tám giờ.

Chu Tư Việt mặc áo khoác vắt trên ghế sofa vào, chuẩn bị đưa Đình Tiễn về nhà, thế nhưng tiểu cô nương lại không nhúc nhích.

“Bỏ nhà ra đi chẳng hữu dụng gì với mẹ cậu cả, mẹ cậu không thương đâu, nếu đi ấy muốn tìm cậu thì đã sớm kêu lớn ở trong hẻm một lượt rồi, hơn nữa cậu cũng không có khả năng phản kháng với mẹ cậu, chớ làm liều nữa, ngoan ngoãn trở về đi.”

Đình Tiễn cứng cổ nói: “Tôi không muốn về, hay là cậu thu nhận tôi một đêm đi.”

“Cậu nằm mơ à.” Cậu không chút do dự phản bác.

“Đồ hẹp hòi.”

“Nhanh chóng đứng lên cho tôi, đừng có xỏ lá nữa.”

Đình Tiễn đứng lên, thấp giọng nói: “Vậy tôi đi tìm người khác.”

“Cậu dám chắc.”

...

Kết quả đêm đó vẫn là Chu Tư Việt xách Đình Tiễn về nhà, lúc Diệp Uyển Nhân nhìn thấy Chu Tư Việt, đầu óc cũng là trống rỗng, sao hai đứa này lại ở với nhau.

Chu Tư Việt lễ phép khiêm tốn trả người lại cho Diệp Uyển Nhân, thuận miệng bịa một lý do, nói cứ như là thật vậy, cũng không nói chuyện của Đình Tiễn ra, còn thuận tay giúp cô giảng hòa, lập tức làm cho hảo cảm của Diệp Uyển Nhân về cậu tăng lên gấp bội.

“Vừa nãy tình cờ gặp trên đường nên cháu dẫn cậu ấy đi ăn, rồi lại cùng về, bố mẹ cháu mới đi công tác, bảo cháu đưa một ít đồ tới, thế nên cùng ghé qua nhà lấy luôn.”

Diệp Uyển Nhân nhìn bánh trong tay Chu Tư Việt, lòng thầm ngạc nhiên mừng rỡ, nhìn Chu Tư Việt: “Lần trước ăn bánh hoa sen có ngon không?”

“Ngon lắm ạ, đơn vị của bố cháu còn có người đến muốn ăn tiếp.”

“Vậy là được rồi, lần sau dì sẽ làm thêm cho nhà cháu, để Tiễn Tiễn đưa qua, nha đầu Tiễn Tiễn này không làm phiền cháu chứ?”

“Bọn cháu là bạn cùng bàn, cậu ấy rất nghe lời.”

Diệp Uyển Nhân kinh ngạc, “Hai đứa là bạn cùng bàn?”

Chu Tư Việt gật đầu, “Dạ vâng, cậu ấy không nói với dì à?”

“Con bé này không thích nói chuyện học hành của nó.”

Diệp Uyển Nhân liếc nhìn Đình Tiễn, ổn định lại, “Con vào phòng trước đi, mẹ nói mấy câu với Chu Tư Việt.”

Sau khi Đình Tiễn đi vào, Diệp Uyển Nhân lại không yên tâm quay đầu nhìn cô, thần bí đem Chu Tư Việt kéo qua một bên.

Thiếu niên cúi đầu nhìn cô tay bị bà ấy lôi đi, khẽ cau mày, nhưng vẫn nhin không lên tiếng.

Hai người đi ra đứng dưới bóng cây trước cửa.

Diệp Uyển Nhân nhìn bốn phía xung quanh, hạ thấp giọng nói với Chu Tư Việt: “Có phải trong trường có đứa nào theo đuổi Tiễn Tiễn nhà dì không?”

Không hiểu sao, Chu Tư Việt lại nhớ tới khuôn mặt đỏ bừng của Lưu Tiểu Phong.

“Cậu ấy nói với dì à?”

Chu Tư Việt rút tay về, hơi nheo mắt, nghiêng đầu nhìn sang.

Diệp Uyển Nhân ngẩn người, bèn dứt khoát thuận nước chảy thuyền, nói ra suy nghĩ với Chu Tư Việt: “Hình như là có một thằng nào đấy đưa cho con bé tờ giấy, dì thấy gần đây con bé không tập trung học hành, không biết có liên quan gì với chuyện này không.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Khen Cậu, Tôi Cũng Có Vinh Quang

Diệp Uyển Nhân hỏi xong mới phát giác, hình như cảm thấy hơi thảng một cậu bé như thế thì có phần xấu hổ, vậy là nói: “Có mấy câu dì không giấu được, con bé Tiễn Tiễn này che đậy nhiều chuyện quá, dì cũng hết cách.”

“Cháu biết rồi.” Chu Tư Việt tỏ vẻ đã biết.

“Hôm nay trường các cháu có học thêm hả?”

Chu Tư Việt nhìn bà, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, phản ứng cũng rất nhanh, một tay rút trong túi, một tay khác đưa lên gãi chóp mũi, nói: “Có ạ, học thêm toán, hai tụi cháu cùng học.”

Diệp Uyển Nhân kéo dài tiếng à, “Vậy chắc cháu cũng không biết chuyện của Tiễn Tiễn lắm đâu nhì.”

“Không ạ.”

Diệp Uyển Nhân thở dài: “Được rồi, dì không làm phiền cháu nữa, mau về nhà đi, cảm ơn cháu đã đưa Tiễn Tiễn về.”

Từ đầu đến cuối Chu Tư Việt đều rất giữ lễ, với người bằng vai phải lứa thì cậu thích đùa giỡn, nói chêm chọc cười với người ta, nhưng với trưởng bối, dù đối phương có làm người ta khó hiểu đến đâu thì cậu vẫn giữ tôn trọng, chào tạm biệt với Diệp Uyển Nhân: “Dì khách khí rồi.”

Diệp Uyển Nhân đứng dưới bóng cây đưa mắt nhìn Chu Tư Việt rời đi, bóng lưng của thiếu niên thoáng lay động, rồi biến mất ở cuối con ngõ, lúc này bà mới thở dài, đi vào nhà.

Đình Tuấn Thông đang dán mắt xem “Tom and Jerry” trên tivi, thỉnh thoảng sẽ ôm bụng lặn lội cười to ha hả, bà nhìn cửa phòng khép chặt của Đình Tiễn mà chẳng nói gì, đi tới tắt tivi, lạnh lùng nói với Đình Tuấn Thông: “Làm bài tập đi.”

Đình Tuấn Thông không nghe, lẩn lộn trên salon, lớn tiếng đáp lại, “Sắp xem xong rồi mà...”

Hiếm khi thấy Diệp Uyển Nhân không chiều cu cậu, lập tức rút phăng phích cắm tivi ra, chỉ vào cửa phòng, “Có đi không hả?”

Thấy bà sắp nổi giận, Đình Tuấn Thông cũng rất thức thời, ai oán đứng dậy đi giày vào.

Diệp Uyển Nhân ở sau lưng nói, “Nhân tiện đến phòng chị con xem nó đã ngủ chưa, không ngủ thì hỏi chị con có muốn ăn gì không.”

Đình Tuấn Thông chạy tới gõ cửa phòng Đình Tiễn rầm rầm rất mạnh, vô cùng quấy nhiễu, lập tức bị Diệp Uyển Nhân xách ra, “Được rồi, để tự mẹ, con về phòng đi.”

Diệp Uyển Nhân vận nắm đầm hai lần mà không mở cửa, biết Đình Tiễn đã khóa trái cửa, bà thừa biết rõ từ trước đến nay con gái mình là con lừa bướng bỉnh, vì xưa nay Đình Tiễn luôn nghe lời, rất ít khi Diệp Uyển Nhân phải phí tâm tư với cô, cũng vẫn cảm thấy con gái không cần mình phải bận tâm, nhưng lần này hôm nay, quả thật đã dọa chết bà, vừa nãy ở cửa đã xác nhận với Chu Tư Việt là hôm nay trong trường có học thêm, nay bình tĩnh lại, bà cũng nhận thấy hôm nay mình đã phản ứng quá khích.

Cũng ý thức được rằng, con trẻ trong thời kỳ dậy thì cần được khai thông.

“Con mở cửa ra.”

Đình Tiễn nằm sấp trên giường, gửi đầu vào trong gối, không ngẩng đầu lên mà chỉ đáp: “Con ngủ rồi!”

“Con mở cửa ra đi đã, mẹ nói với con mấy lời.”

Con người Diệp Uyển Nhân cũng vô cùng kiên nhẫn, Đình Tiễn biết cô mà không ra là bà sẽ không đi, có khi tối nay còn đứng mãi ở ngoài cửa phòng cô.

Cửa mở ra.

Đình Tiễn cúi đầu, “Mẹ nói đi.”

“Hôm nay cắt tóc hết mấy tiền?”

“Năm đồng.”

“Mẹ cho con tiền là dùng để ăn cơm mua sách vở, chứ không phải để con cầm đi cắt tóc với vắn, nếu lần sau muốn cắt thì nói trước với mẹ một tiếng, mẹ sẽ trừ trong tiền ăn uống của con.”

Bất chợt Đình Tiễn nhận ra, nguyên nhân bản thân còn quyến luyến với căn nhà này, chính là những lần tình cờ dịu dàng của Diệp Uyển Nhân, ví dụ như bây giờ.

Không phải trước kia hai người chưa cãi nhau bao giờ, vào lúc Đình Tiễn còn chưa hiểu chuyện, cô sẽ thường xuyên tranh chiều chuộng với em trai mà chọc giận Diệp Uyển Nhân, kể sau mỗi lần hai người to tiếng, Diệp Uyển Nhân đều cải thiện hơn trước.

“Gần đây còn thấy rõ bảng nữa không?”

Đình Tiễn lắc đầu.

“Tối nay làm bài tập đi, ngày mai mẹ sẽ dẫn con đi cắt kính, nhân tiện mua cho con bộ đồ mới, lâu rồi chưa mua, cứ mặc đi mặc lại mấy bộ như thế mà không sợ người ta chê cười à.”

Mỗi một lần cãi nhau xong, hình như có vẻ gần gũi hơn trước một ít.

Đình Tiễn định nói không cần, quần áo đủ mặc là được, nhưng Diệp Uyển Nhân cũng không để ý đến cô nữa, tự đi vào phòng, lần đầu tiên trong đời cô không phản kháng được ——

Ngày hôm sau trong giờ học như thường lệ, kết quả kỳ thi giữa kỳ đã có.

Đình Tiễn đứng thứ mười lăm trong lớp, thứ bốn mươi lăm toàn trường; Chu Tư Việt xếp thứ năm trong lớp, thứ mười toàn trường.

So với hồi nhập học thì thành tích của cả hai đều tăng vũng, đặc biệt là Chu Tư Việt tăng rõ rệt, điều này đã trấn an Lưu Giang, lúc công bố kết quả trong giờ tự học sáng còn đặc biệt điểm danh biểu dương cậu.

“Mấy bài thi lần này Chu Tư Việt đều phát huy rất tốt, người ta vừa bận thi toán mà vẫn có thể học được, các em nên học tập em ấy nhiều hơn.” Lưu Giang đôi lời, quét mắt nhìn Hà Tĩnh Văn ngồi bàn đầu, không cần nói thêm lời dư thừa nào nữa.

“Khen tôi chứ có phải khen cậu đâu, cậu đặc ý cái nỗi gì?”

Chu Tư Việt liếc nhìn Đinh Tiễn đang thắm vui bên cạnh, lắc đầu rồi tiếp tục giải đề.

Đinh Tiễn nghiêng đầu, vui vẻ bảo: “Bây giờ hai ta chính là châu chấu trên một sợi giây, khen cậu thì tôi cũng có vinh quang mà.”

Chu Tư Việt ngẩng đầu lên khỏi đề thi, nhìn cô lần nữa, cười phì một tiếng rồi cúi đầu, bút vẽ mấy đường ở trên giấy, thờ ơ đáp: “Tôi đúng làm xui tám đời mới bị buộc chung với cậu.”

Đinh Tiễn cũng chẳng để ý, chỉ ghé vào bên tai cậu thấp giọng nói: “Nè, lần này Hà trạng nguyên cũng chỉ thi được thứ sáu, trong lòng cậu vui lắm đúng không?”

Chu Tư Việt không buồn lật mí mắt: “Cậu thi được thứ sáu thì tôi vui hơn.”

Tâm tư nam sinh không nhỏ như nữ sinh, người như Chu Tư Việt lại càng lười so đo, từ xưa đến giờ cậu chưa từng xem ai là đối thủ cả.

Đinh Tiễn chắc chắn, “Cái kiểu đi lên từ vùng khác như tôi đây, cũng chẳng mong gì được vào top mười, chỉ cần duy trì top hai mươi ở lớp trọng điểm là được rồi, như thế mọi chuyện sẽ luôn đại cát.”

Chu Tư Việt: “Tiền đồ.”

Từ sau hôm đó, sau mấy đợt không khí lạnh lẽo viếng thăm, ngày ở Bắc Kinh hoàn toàn rơi vào giá lạnh, đi trên đường gió rét thấu xương làm người ta run rẩy. Thời điểm cuối tháng còn nghênh đón trận tuyết đầu mùa trong năm, học sinh Tam Trung cũng bớt ra ngoài hoạt động, chỉ làm ỏ trong lớp giải đề, kỳ thi của Chu Tư Việt đã tiến vào chặng hai, các bạn còn lại phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, bầu không khí trong lớp dần nặng nề.

Đinh Tiễn cũng có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Chu Tư Việt, đã không còn thấy sách ngoài giờ ở trên bàn đầu nữa, mà thay vào đó toàn là đề thi Olympic Quốc Tế và đề mẫu.

Bây giờ quá bận rộn, một ngày hai người cũng không nói được với nhau mấy câu chữ đừng nói là tám chuyện, có lúc Chu Tư Việt giải đề hăng say, đến nước cũng quên rót, tới lúc muốn uống nước, đưa tay ra mò thì lại không có, thế là ảo não tím tóc.

Tâm tư của tiêu cô nương rất tinh tế, Đinh Tiễn đều thấy hết mấy việc đó, thế là lúc tan tiết thuận tiện rót đầy nước cho cậu, Chu Tư Việt cũng hồn nhiên không phát giác, đợi đến khi uống xong mới giặt mình nước trong ly từ đâu ra.

Suy nghĩ mấy giây, đột nhiên quay sang nhìn Đinh Tiễn, cô nàng nọ đang cúi gục đầu vò đầu bứt tai giải một đề toán đại đơn giản, lúc này mới kịp nhận ra, đã lâu rồi mình không để ý đến cô, thế là cậu kéo đề thi lại, đặt ở chính giữa, thấp giọng giảng giải cho cô.

“Từ tôi giải được.” Đinh Tiễn muốn rút về nhưng lại bị cầu dùng tay giữ lại, Chu Tư Việt cúi đầu viết, không đáp gì cô, vừa viết vừa nói: “Gần đây không có thời gian để tâm đến cậu, cậu không hiểu thì cứ hỏi đi, đừng có ngại, dù sao ngoài tôi ra thì cũng không ai biết cậu giỏi cả.”

Đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi, Đinh Tiễn vừa hận cậu đến nghiêng răng, lại vừa thích cậu không cách kiềm chế.

Có điều Đinh Tiễn cũng không dám hỏi lại cậu, thời gian của cậu đang rất eo hẹp, làm sao có thể để cậu phân tâm vì chuyện của mình chứ. Ngày hôm đó vừa quay về từ văn phòng giáo viên, đúng lúc gặp Lưu Tiểu Phong đứng ở cửa hỏi bài, trừ hội thể thao lần trước thì hai người không xuất hiện chung với nhau lần nào nữa.

Đúng lúc câu hỏi đó Đinh Tiễn cũng không hiểu, thế là nhân dịp đứng cạnh đóng tai nghe, trên đường về cả hai còn thảo luận với nhau, phát hiện tài học sần sần như nhau, cộng thêm con người Lưu Tiểu Phong thật thà, cũng không oán hận gì, lại kiên nhẫn giảng bài.

Thế là, hai người đã trở thành chiến hữu.

Cho đến khi Chu Tư Việt phát hiện trên bàn của Đinh Tiễn có vở bài tập của Lưu Tiểu Phong.

Chợt nhớ lại lời của mẹ Đinh Tiễn ngày đó.

Bất giác trong lòng khó chịu.

Trưa hôm đó, Đinh Tiễn và Lưu Tiểu Phong hỏi bài ở văn phòng xong quay về, vừa ngồi xuống thì Chu Tư Việt ném bút, đứng lên bỏ đi.

Đinh Tiễn khó hiểu nhìn theo bóng lưng có phần tức giận của thiếu niên.

Chu Tư Việt và Trương Trầm chơi bóng rổ trên sân bóng trong giờ nghỉ trưa, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên, Trương Trầm thấy cậu ném bóng đi.

Mấy anh em lớn lên cùng nhau, Chu Tư Việt coi như là người trưởng thành sớm trong cả đám, đối nhân xử thế đều rất khoan dung, chưa thấy cậu vì chuyện gì mà nổi nóng bao giờ, thế nên lần này đã khiến Trương Trầm nhìn đến phát tức, khó hiểu vỗ bóng, hỏi: “Sao đấy, mày sao vậy? Chẳng hai không suôn sẻ hả?”

Chu Tư Việt không lên tiếng, cướp lấy bóng trong tay Trương Trầm chạy mấy đường trong sân, lại bực bội chạy ba bước làm một cú úp rổ tuyệt mỹ, cả quá trình chẳng hề nói một câu, lúc này Trương Trầm mới nhận ra, dường như vấn đề khá nghiêm trọng.

“Mày có chuyện gì hả?”

Chu Tư Việt ném bóng đi, hai tay chống trên đồng gối cúi người thở hổn hển, lồng ngực phập phồng kịch liệt theo nhịp thở của cậu, mồ hôi lấm tấm trên trán trên cổ vẫn đang chảy xuống, thấm ướt sống lưng gầy gò của thiếu niên.

Cậu nắm lấy áo sơ mi trước ngực lau hai gò má, không chút để ý mà lắc đầu: “Không có gì.”

Tường Trầm hừ một tiếng: “Tao với mày lớn lên với nhau từ hồi còn mặc tã, tao còn không thể nhìn ra là mày có vui hay không à?”

Tường Trầm cũng giống bố cậu ấy, giỏi thu xếp quan hệ cá nhân, với ai cũng có thể xưng anh gọi em, lại càng giỏi quan sát kỹ biểu cảm, xử sự rất tinh tế, cũng là người khá làm chủ chuyện.

“Khó chịu hả? Ai chọc mày à?”

Chu Tư Việt ném quả bóng cuối cùng đi, bóng rơi vào giỏ lưới thì xoay người rời đi.

“Đi thôi.”

Tường Trầm vỗ bóng, đi đằng sau lắc đầu.

Sau giờ nghỉ trưa, trong lớp học hò hét âm ỉ, Đinh Tiến vừa mới tỉnh ngủ, mở đôi mắt lim dim ra, thấy Chu Tư Việt hai tay đút túi vừa ngồi xuống, “Hỏi trưa cậu đi đâu thế?”

“Choi.”

Cậu trả lời rất đơn giản, rồi cũng chẳng để ý gì đến cô nữa, cúi đầu rút đề thi ra bắt đầu giải.

“À, vừa nãy có phát bài thi ngữ văn, tôi cầm giúp cậu rồi.”

“Cám ơn.”

Cậu cũng chẳng ngẩng đầu, giọng điệu lại còn rất chung.

Hai người ngồi cạnh nhau lâu như thế, toàn là cậu ngạo nghễ nhạo báng cô, thỉnh thoảng tâm tình tốt còn sờ đầu cô nói ngoan, chứ chưa từng thờ ơ với cô như thế, Đinh Tiến vô cùng khó hiểu, nghi ngờ nhìn chằm chằm cậu hai giây, sau đó thôi nhìn, ngoan ngoãn nằm nhoài nghiên cứu bài thi của mình.

Mấy ngày liên tục, Chu Tư Việt không hề chủ động bắt chuyện với cô.

Đinh Tiến muốn nói chuyện mà cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, thế là chiến tranh lạnh một cách khó hiểu mấy ngày.

Không Sa Định phân tích chuyện lần này, có lẽ do căng thẳng trước khi thi.

Đinh Tiến tủi thân, “Căng thẳng thì căng thẳng, chứ trút giận lên tớ làm gì, cậu có biết sáng nay cậu ấy nói gì không? Nói tớ xen vào việc của người khác, đó là tớ xen vào việc của người khác hả? Còn không phải là tớ vì cậu ấy à...”

Không Sa Định ôm cô như an ủi, “Được rồi, cậu ấy không để ý đến cậu thì cậu cũng đừng để ý đến cậu ấy nữa, ai mà chẳng phải là công chúa nhỏ chứ, cậu yên tâm đi, nhất định tớ sẽ đứng về phía cậu, nếu cậu có xích mích gì với cậu ta, tớ cũng tuyệt đối không nói chuyện câu nào với cậu ấy.”

Vào thời điểm Đinh Tiến cần an ủi nhất, tiểu cô nương đầy tự trọng nghĩa này đã không chút do dự đứng về phía cô, lại nói những lời ám áp dễ dàng.

Không Sa Định nói được làm được.

Trong thời gian đó, bất kể Chu Tư Việt nói cô ấy cái gì cô ấy cũng làm như không nghe thấy, mặc dù số lần Chu Tư Việt tìm cô nói chuyện không nhiều, nhưng sau mấy bận, ngay cả Tống Từ Kỳ cũng nhìn ra manh mối.

“Mày chọc cô ấy à?”

Chu Tư Việt xòe tay nhún vai.

Nhưng mà, người đau lòng vẫn là Đinh Tiến.

“Được rồi, cậu nói chuyện với cậu ấy đi, tớ không chịu nổi khi có người khác phớt lờ cậu ấy.”

“Cậu đúng là đồ không có tiền đồ!”

Không Sa Định chọc mạnh vào đầu cô, trên mặt là biểu cảm hận không thể rèn sắt thành thép.

Chương 33: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài (1)

Không Sa Định nói mình không có tiền đồ.

Không phải đâu, mình có thể thích cậu ấy, thì dĩ nhiên mình có tiền đồ hơn cô ấy rồi.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thứ”.

Khi thích một người, quả thật chính là như vậy đây, bạn sẽ không tài chịu nổi một tia khó xử của cậu ấy, dĩ nhiên Chu Tư Việt sẽ không như vậy, nhưng khi biết rõ cậu không có vấn đề gì mà Không Sa Định lại chẳng may may để ý đến cậu, thì trong lòng cô vẫn thấy đau, giống như có lúc, thỉnh thoảng vẫn nghe thấy Hà Tĩnh Văn nói xấu sau lưng cậu, mặc dù bây giờ cô và Chu Tư Việt đang chiến tranh lạnh, nhưng Hà Tĩnh Văn vẫn là kẻ thù chung của cả hai người họ.

Hai người không nói chuyện với nhau mãi đến khi kết thúc học kỳ, rồi cũng không có cơ hội nữa, vì về sau Chu Tư Việt bận rộn cho cuộc thi, nên căn bản cả ngày đều ở trạng thái giải đề liên tục.

Ngay cả Trương Trầm cũng không tìm cậu chơi bóng rổ nữa.

Trận bán kết của cuộc thi kết thúc chưa được mấy ngày, trên bảng thông báo của trường đã dán một thông báo chúc mừng đồ rực, bên cạnh là tấm ảnh thẻ nền xanh mặt không biểu cảm của Chu Tư Việt.

Cậu đạt được giải nhất thành phố Bắc Kinh, hơn nữa còn có thể đại diện đội tuyển Bắc Kinh tham gia kỳ thi toán học toàn quốc trong năm tới, có điều tham dự giải quốc gia thì lại khác, top sáu toàn quốc mới có thể vào được đội tuyển quốc gia, còn có thể đại diện Trung Quốc tham gia kỳ thi Olympic toán học quốc tế, mà cùng lúc đó, cảnh oliu của Thanh Bắc cũng chia ra*.

(*Ý ở đây là Thanh Bắc muốn chiêu mộ Chu Tư Việt.)

Cùng vào đội tuyển Bắc Kinh còn có Hà Tĩnh Văn.

Lấy lời Tống Tử Kỳ mà nói, thì người này cứ như thuốc cao bôi trên da chó vậy, muốn gỡ cũng không gỡ được. Nhưng Đinh Tiễn lại không cảm thấy vậy, có thể được giải nhất thành phố rồi cùng tiến vào đội tuyển Bắc Kinh, có nghĩa là Hà Tĩnh Văn đã dùng thực lực để chứng minh bản thân cậu ta. Nhưng so với Chu Tư Việt tính tình khiêm tốn, Hà Tĩnh Văn lại chẳng tỏ ra khiêm nhường chút nào.

Trưa hôm nay, Đinh Tiễn dùng cơm xong sớm nên về lớp trước, đang gục mặt xuống bàn định chợp mắt nghỉ ngơi một lúc, thì nghe thấy Lư Tiểu Phong nói chuyện với Hà Tĩnh Văn, “Chúc mừng cậu nhé, Hà Tĩnh Văn.”

Hà Tĩnh Văn gật đầu ý bảo bình thường, lần này thi cũng không được tốt, nếu không chắc chắn được điểm cao rồi.

Đều được giải nhất thành phố, cậu còn muốn thi tốt như thế nào nữa chứ... ?

Lư Tiểu Phong thật thà cười xòa, không nhịn được tán dương: “Cậu lợi hại thật đấy, nếu được một nửa như cậu là mình đã vui lắm rồi, vậy không phải sau này cậu có thể tranh tài với nam thần của mình rồi sao?”

Lúc ấy Đinh Tiễn mới biết được thì ra Chu Tư Việt chính là nam thần của Lư Tiểu Phong?

Hà Tĩnh Văn đang giải đề được nửa, phản ứng không kịp, nhìn Lư Tiểu Phong thật lâu mới chợt nhận ra nam thần là ám chỉ Chu Tư Việt, thế là cười cực kỳ khinh miệt, không tiếp lời mà lại có phần khinh thường.

Đồ ngốc Lư Tiểu Phong cũng không phản ứng kịp, biết tính tình Hà Tĩnh Văn đó giờ vốn luôn kỳ quái, thấy cậu ta không nói lời nào, cũng cười lại một tiếng, quay đầu về tiếp tục làm bài tập của mình.

Kết quả là, qua một hồi lâu, chợt nghe thấy Hà Tĩnh Văn nói rất khê khàng ——

“Còn chưa chắc, không phải lần nào cũng may mắn thế đâu.”

Kẻ ngốc cũng nghe được lời kia là ám chỉ Chu Tư Việt, nhưng cái đồ đàn Lư Tiểu Phong này còn tưởng Hà Tĩnh Văn nói mình, vẫn chưa nhận ra được, còn ngu ngơ nói tiếp: “May mắn cũng là một phần của thực lực mà.”

Vì không muốn cậu nhóc tốt bụng Lư Tiểu Phong này bị đem ra châm chọc, Đinh Tiễn quyết định đứng ra.

“Luu Tiểu Phong.”

Cậu chàng quay đầu lại, đáp một tiếng lớn: “Hà ——”

Đình Tiễn cau mày, “Có bài này mình không làm được, cậu qua đây giúp mình được không?”

“Được chứ.”

Luu Tiểu Phong đứng dậy, nhiệt tình chạy tới, Đình Tiễn chỉ vào bài đầu tiên, “Bài này đây, hình như có lần giảng qua rồi, nhưng mình lại quên mất.”

Luu Tiểu Phong quét mắt, “Đơn giản lắm.”

Lập tức cúi đầu xuống bàn làm cho cô xem, “Hể đại số thì có hai cách giải, cậu đừng suy nghĩ nhiều, trong giờ học thầy cô luôn giảng cho chúng ta cách giải dễ nhất, để mình cho cậu ví dụ...”

Vừa giải bài được một nửa thì Chu Tư Việt và Tống Từ Kỳ ăn xong quay về.

Luu Tiểu Phong ngồi ở chỗ của Chu Tư Việt, ngẩng đầu nhìn một chút, vội nói: “Đại thần, mình ngồi chỗ cậu một chút nhé.”

Kết quả, Chu Tư Việt trước giờ luôn dễ thương lượng lại nói, “Không được.”

“...”

“...”

“...”

Bầu không khí đông cứng ba giây, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn sang Chu Tư Việt, cậu đứng sừng sững bất động, mặt rất không kiên nhẫn.

Cũng là Đình Tiễn phản ứng nhanh, cầm lấy bút và bài tập trong tay Luu Tiểu Phong, cười dịu dàng nói: “À, mình biết rồi, cảm ơn cậu nha Luu Tiểu Phong, mau trở lại chỗ ngồi đi.”

“Ừm ừm.” Luu Tiểu Phong gãi gáy, chân chừ gật đầu, rồi lại nhìn sang Chu Tư Việt, muốn nói gì đó nhưng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể chậm rãi quay đầu rời đi, về chỗ rồi mà vẫn còn nhìn sang đây, trong mắt đầy vẻ đáng thương, tôn thương sâu sắc.

Lúc còn đi học, Luu Tiểu Phong một mực sùng bái Chu Tư Việt, có lúc còn khoa trương hơn cả Đình Tiễn, chỉ cần thần tượng nhìn mình một cái là cậu ấy có thể vui vẻ cả ngày, leo cầu thang có sức lực hơn, làm bài tập cũng có tinh thần hơn, cảm giác đó, còn khiến cậu ấy hưng phấn hơn cả làm bài thi được điểm cao.

Chu Tư Việt là người hiền lành, rất ít khi chận hòng người ta, đa phần đều rất dễ thương lượng, chưa từng thấy cậu cương quyết từ chối đầy xa cách với người khác như vậy bao giờ.

Lần đó, thật sự Luu Tiểu Phong đã bị một câu nói của Chu Tư Việt đã kích tâm tình, sa sút một hồi.

Sau khi Luu Tiểu Phong đi được một lát, Đình Tiễn cũng rất nôn nóng, khi đó, hai người đã không nói chuyện với nhau được nửa tháng rồi.

Vốn cứ tưởng cậu nổi giận với mình là xong, nhưng ngay cả đứa nhỏ Luu Tiểu Phong thật thà như vậy mà cậu cũng bắt nạt, uống phí Luu Tiểu Phong thích cậu như vậy, cậu còn là người không hả? Sau đó lại suy nghĩ một chút, vì sao cô lại tức giận như vậy, cô tức giận là vì thái độ của cậu đối với mình, oán khí ứ đọng đã lâu không còn nhịn được nữa, lập tức bộc phát.

Khi Chu Tư Việt kéo ghế ngồi xuống, Đình Tiễn lại đột ngột đẩy ghế ra đứng lên chạy ra ngoài.

Khổng Sa Định đuổi theo sau, vừa ra đến cửa, còn ác ý liếc xéo Chu Tư Việt.

Hai cô gái một trước một sau kéo nhau đi ra ngoài, mãi mà Tống Từ Kỳ vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, nhưng trái lại lại nhìn ra được một vài đầu mối, quay đầu hỏi Chu Tư Việt: “Hai bạn này sao thế hả?”

“Có quỷ mới biết.” Chu Tư Việt cũng thấy phiền, đem xấp đề ra làm, kết quả một bài cũng không nhìn thấy.

Tống Từ Kỳ haha cười, “Luu Tiểu Phong cũng không gấp, cậu ấy gấp cái gì?”

Chu Tư Việt một cước đạp tới, “Lắm chuyện thật đấy, đi đi.”

Vào thời điểm lúc đó cậu cũng không cho rằng là mình đang ghen, chỉ cảm thấy dường như bản thân đã bắt đầu có yêu cầu với Đình Tiễn, cái nhân tố không thể kiểm soát được này đã làm cậu phát điên, thậm chí cả lời nói lẫn hành động của cô có thể quyết định hiệu suất làm bài cả một buổi chiều của mình, điều này khiến cậu có phần khó chịu.

Ví dụ như buổi trưa ngày hôm đó, Đình Tiễn chạy ra ngoài, ngay cả một đề thi cậu cũng làm không xong, trong đầu toàn là hình ảnh cô đứng trước nhà

cậu khóc ngày hôm kia, không phải cô ngốc này lại trốn trong nhà vệ sinh khóc đấy chứ.

Quả nhiên, sau khi quay lại thì mắt ửng đỏ.

Buổi chiều hôm đó cả hai đều vạch giới tuyến rõ ràng, trước đó mấy lần Đinh Tiễn còn muốn nói chuyện bình thường lại với cậu, nhưng sau đó, Đinh Tiễn lại vạch rõ giới hạn với cậu, đến một lời thừa thãi cũng không nói, thỉnh thoảng vạ bắt đắc dĩ mới cùng cậu nói một hai câu, nhưng toàn là giọng điệu thờ ơ lạnh nhạt.

Trong mắt Không Sa Dịch và Tống Tử Kỳ, hai người bọn họ như nhân viên hành chính chăm sóc khách hàng vậy, giọng rất bằng rất to, nhưng chẳng có chút tình cảm nào.

“Phiền anh điền vào tờ đơn này.”

“Cám ơn anh, hoan nghênh lần sau ghé đến.”

Chính là giọng điệu giống vậy, lại còn không ai nhường ai, lạnh đến cực điểm.

Bầu không khí như vậy duy trì mãi cho đến cuối kỳ, gần như hai người không có nhiều cơ hội nói chuyện với nhau.

Kỳ nghỉ đông được nghỉ hơn một tháng, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Không Sa Dịch, Đinh Tiễn trao đổi phương thức liên lạc với cô ấy, Đinh Tiễn không có điện thoại di động nên đưa số điện thoại bàn cho cô ấy, cô cứ dặn dò mãi, nếu không có chuyện gì lớn thì ngàn vạn lần chớ gọi tới.

Tuần lễ đầu tiên của kỳ nghỉ đông, Không Sa Dịch đã gọi tới nhà cô, nói rằng ngày mai là sinh nhật cô ấy.

Sinh nhật lần này của Không Sa Dịch vô cùng phô trương, bố Không nói tiện thể chúc mừng cô ấy lên lớp nên tìm một khu du lịch, cơ hồ muốn mời hết tất cả bạn học.

Đinh Tiễn bị Không Sa Dịch yêu cầu phải mặc váy.

Đinh Tiễn nghe xong mà đỏ mặt hời đầy người, váy tó từ đâu ra, từ nhỏ tới lớn tó đã mặc váy lần nào đâu.

Không Sa Dịch vùng tay, hào phóng bày tỏ: “Nhà tó có, tó cho cậu mượn.”

Thế là, sáng sớm ngày hôm sau Đinh Tiễn bị Không Sa Dịch kéo qua nhà cô ấy chọn váy, Đinh Tiễn không tài hiểu nổi chuyện cô ấy nhất quyết bắt buộc mình phải mặc váy, thế là ngồi trên giường một cách kháng cự, nhìn Không Sa Dịch tìm trong tủ áo vô số váy hoa nhiều màu, còn khoa chân múa tay ướm thử trên người cô.

Đinh Tiễn khó hiểu nhìn những chiếc váy dài ngắn không giống nhau kia, “Sinh nhật cậu mà, tại sao tó lại mặc váy?”

Không Sa Dịch chọn chiếc váy dài đến đầu gối màu trắng cho cô, ướm thử rồi kêu lên: “Cậu gầy quá, eo này chẳng có tí mỡ thừa nào cả, chẳng bù cho tó...”

Đinh Tiễn mặc kệ cô ấy nịnh nọt: “Thôi đi, mới cấp ba thì lấy đâu ra mỡ bụng chứ.”

Không Sa Dịch nũng nịu: “Nhìn đẹp lắm đó, cậu mặc cái này đẹp cực đấy.”

Con gái ở độ tuổi đó ít khi nghĩ đến chuyện mặc váy, thật ra Đinh Tiễn đã hơi bị thuyết phục, nhìn chiếc váy trắng kia mà tim đập thình thịch cuồng loạn.

Không Sa Dịch tiếp tục giật dây, Đinh Tiễn thờ dài, haiz, cứ mặc đi vậy, chỉ lần này thôi.

Buổi tối. Có không ít người đến, trừ bạn học lớp mình ra, ngay cả lớp kế bên cũng có không ít người được Không Sa Dịch mời tới, cho đến khi Tống Tử Kỳ vào cửa, Đinh Tiễn ngồi bên cạnh Không Sa Dịch, theo bản năng nhìn ra sau lưng cậu ấy, nhưng mãi hồi lâu, cũng chẳng thấy có người đi vào.

“Nhìn cái gì đấy?”

Không Sa Dịch xấu xa nhìn cô.

Đinh Tiễn thất vọng ra mặt, rũ mắt nhìn thức ăn trên bàn, ngờ vực nói: “Sao món dưa leo ngâm tương của tó còn chưa lên?”

Không sa Dịch lập tức vạch trần cô: “Thôi đi, còn dưa leo ngâm tương cái gì chứ? Chu Tử Việt là dưa leo ngâm tương há?”

Mẹ nó.

Trên bàn ăn các bạn học cười cười nói nói, trái lại không ai chú ý tới bên này, có điều do Tống Tử Kỳ mới vào cửa nên mới đi sang phía Không Sa Dịch, Đinh Tiễn khế cắn răng, véo mạnh một cái vào bắp đùi trắng nõn của Không Sa Dịch: “Ăn đồ của cậu đi.”

Không Sa Dịch đau điếng hét ầm ầm Tống Tử Kỳ chú ý đến, ánh mắt liếc nhìn về bên này, có điều lại để ý tới Đinh Tiễn trước, bởi vì tối nay nha đầu này trông khá xinh xắn.

“Chắc chắc, chỉ mới một tuần không gặp thôi mà, tiểu quái thú, cậu đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ đấy hả?”

“Tổng Từ Kỳ, cậu không nói gì thì cũng không ai bảo là cậu câm đâu.”

Đinh Tiễn tròn to mắt.

Tổng Từ Kỳ ha ha cười đùa, “Đúng là cậu chẳng còn kín đáo như lúc mới đến gì cả, để xem Không Sa Dịch biến cậu thành cái gì rồi nào.”

Cẩn thận nhìn thì thấy cũng không thay đổi gì, chỉ là tóc mái dài hơn, mặt nhỏ hơn, nhìn xinh hơn.

Có người đột nhiên hỏi một câu: “Tổng Từ Kỳ, sao Chu Tư Việt không tới?”

Tổng Từ Kỳ giải thích: “Cậu ấy đi tới trại đồng rồi, không có thời gian rảnh.”

Trại đồng là kỳ tập huấn toán học, các tỉnh thành phố cộng lại cũng có chừng hơn hai trăm học sinh tham gia, cuối cùng lấy thành tích top sáu tiến vào đội tuyển quốc gia.

“Haiz, người ta thì đã một chân đạp bên ngoài cổng Thanh Bắc rồi, còn chúng ta vẫn cứ ở đây ăn uống.”

Có người không nhịn được thở dài.

Không Sa Dịch: “Vậy cậu đừng ăn nữa, đi đi.”

Người nọ lập tức nhận thua: “Nói đùa thôi mà, dân lấy ăn làm trời, tớ không lên đại học cũng phải ăn chứ, thôi không nói nữa, chúc cho Sa Dịch nữ vương sinh nhật vui vẻ trước cái đã.”

Một bữa ăn ồn ào cứ thế trôi qua.

Com nước tươm tất, Không Sa Dịch vẫn chưa thấy vui đủ, thế là kéo một đám đi ca hát.

Một số bạn học thấy không thích nên về nhà trước, số còn lại đi KTV cũng chẳng được mấy người, Đinh Tiễn đã từ chối một lần rồi nên không tiện từ chối nữa, chỉ có thể đi theo sau Không Sa Dịch.

“Cậu cũng không về hả?” Không biết Luru Tiểu Phong từ đâu nhảy ra, bắt chuyện với cô.

Đinh Tiễn quay đầu lại thì trông thấy Luru Tiểu Phong thật thà, không biết tại sao, hễ mỗi lần thấy gương mặt của Luru Tiểu Phong là cô luôn cảm thấy đáng thương, một nam sinh có thể trưởng thành như thế, cũng không dễ dàng.

Thế là cô không nhịn được mà trả lời: “Mình đi với Sa Dịch, cậu thì sao, vì sao vẫn chưa về?”

“Lao động kết hợp vui chơi mà, với lại mình chưa từng đi KTV lần nào, muốn mở mang kiến thức một chút, thuận tiện nghiên cứu micro.”

Câu này được thốt ra từ miệng Luru Tiểu Phong lại trở nên vô cùng buồn cười.

Đinh Tiễn cúi đầu cười, ánh mắt dịu dàng, cũng không tiếp lời nữa, không biết là đang suy nghĩ gì.

Luru Tiểu Phong nhìn Đinh Tiễn, bất chợt đỏ mặt, xấu hổ gãi tai.

Dưới ánh đèn đường, một cảm xúc không biết gọi tên đang dần sinh trưởng, tựa như đóa hoa kiêu diễm nấp ở góc tường, màu sắc đẹp lạ bung cánh nở rộ, tô điểm cho cảnh trí nơi nền đất trống vắng.

Uống nửa cốc bia, hát được nửa bài, bỗng có người đi vào.

Đinh Tiễn nghiêng đầu nằm trên người Không Sa Dịch, tay ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, đang mơ màng buồn ngủ, bất chợt cửa phòng bật mở, một bóng người cao ráo bước vào.

Bên trong ánh đèn mờ tối, Đinh Tiễn hơi nheo mắt, tính muốn xem xem người tới là ai.

Lập tức nghe thấy Không Sa Dịch cầm micro thét lên một tiếng điên cuồng: “Chu Tư Việt, con mẹ nó giờ cậu mới đến, Tiễn Tiễn nhà bọn tôi chờ đến ngủ gục rồi này!”

Nghe thấy thế, trong nháy mắt Đinh Tiễn giật mình, đột nhiên ngồi thẳng dậy, hoàn toàn tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài (2)

Ai mà chẳng thích mùa xuân, cái mùa ngát xanh một màu, ve kêu râm ran, hoa bung cánh nở rộ lại tràn đầy hy vọng.

Thế nhưng hôm nay, bỗng mình quyết định sẽ thích mùa đông chóng vánh này.

—— "Nhật Ký của Tiểu quái Thú"

Người nọ đứng trong bóng tối, bóng người cao ráo uể oải vùi mình trên ghế salon, vẫn là chiếc áo khoác bóng chày đỏ, chỉ có điều ở trong có thêm áo len mỏng màu xám tro, giọng điệu có phần mệt mỏi: "Đội tôi làm gì."

Không Sa Dịch cầm micro, nhìn sang Đinh Tiễn rồi lại hét: "Ai biết được chứ, Tiễn Tiễn bọn tôi chính là mê —— "

Micro bị Đinh Tiễn nhanh tay cướp lấy, dưới ánh đèn u ám liếc xéo Không Sa Dịch một cái, lúc này Không Sa Dịch mới kịp ý thức được mình đang nói gì, thế là vồn vã ôm cánh tay Đinh Tiễn lấy lòng, nhỏ giọng cầu xin: "Em sai rồi chị ơi, chị đánh em đi."

Đinh Tiễn gạt tay cô ấy ra, không để ý đến.

Không Sa Dịch không chịu cứ nhào người qua, chỉ trong chốc lát, Đinh Tiễn không đỡ nổi sức lực bám người của cô ấy, không bao lâu cả hai lại ôm nhau cười khanh khách, Đinh Tiễn bắt đầu nói: "Để xem sau này ai chịu nổi cậu đây."

Tổng Từ Kỳ quay đầu nhìn Chu Tư Việt nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Không hát hả?"

Chu Tư Việt rất mệt, theo bản năng lắc đầu.

Tổng Từ Kỳ cười: "Cũng đúng, tốt nhất là cậu đừng có hát, dễ mất fans lắm."

Chu Tư Việt đập cậu ta một cái, đến một lời thừa thãi cũng không có, thật sự rất mệt.

Trong phòng bao, bỗng có người nói: "Đặng Uyển Uyển, bài cậu này —— "

Đặng Uyển Uyển đi đến cầm micro, đứng bên cạnh Chu Tư Việt, bắt đầu làm bộ làm tịch háng giọng, "Lâu rồi chưa hát bài này, không biết có thể tìm được cảm giác không nữa."

Theo bản năng Không Sa Dịch nhìn Đinh Tiễn một cái.

"Có người bắt đầu thể hiện rồi đấy, cậu cứ không nắm cho chặt đi."

Đinh Tiễn cau kinh trong bụng, tớ thể hiện cái gì đây chứ, tớ hát chẳng khác gì gấu cả ——

Chưa từng vào KTV thế này bao giờ, nên kỳ thực Đinh Tiễn cũng không biết mình hát có hay không, lúc nhỏ Diệp Uyển Nhân để cô biểu diễn mấy lần trước mặt bạn bè thân thích, phản ứng cụ thể thì không nhớ rõ lắm, chỉ là từ đó không cho cô biểu diễn lần nào nữa, đến khi đi học, cô cũng không phải người thích thể hiện, trong giờ nhạc cũng đa số là hợp ca toàn lớp, nên càng không biết tài nghệ của mình đến đâu.

Cô chìa tay ra: "Bia."

"Hả?"

"Uống thêm hai hóp nữa, tăng thêm can đảm."

Không Sa Dịch mò mấy chai bia nồng độ thấp ở bên cạnh, không yên tâm đưa cho cô: "Hai hóp thôi đó."

Hai hóp xuống bụng, Đinh Tiễn nhấp miệng, ý, ngon thật đấy ——

Cô cầm chai bia lên nhìn, lại thêm hai hóp nữa.

Đội khi Không Sa Dịch hát xong quay lại thì đã cạn nửa chai bia, thế mà Đinh Tiễn vẫn chưa thỏa mãn uống thêm.

"Được rồi, đừng uống nữa, tớ chọn cho cậu bài Bắc Bán Cầu Cô Đơn rồi đấy, hát hay vào nhé."

Đặng Uyển Uyển hát rất hay, sau khi cô ấy hát xong, tất cả đều nhao nhao bảo sang năm cô ấy mau đi thi Thập Giai Ca Thủ* đi, Đặng Uyển Uyển mặc cỡ đó mặt nói: "Đã mùa riu rồi." Nhưng ánh mắt vẫn cứ khóa chặt vào Chu Tư Việt.

(*Thập Giai Ca Thù là cuộc thi hát do đại học Bắc Kinh tổ chức từ năm 1986 đến nay.)

Đinh Tiễn cầm chai bia, mở ti hí mắt, lại ngửa đầu uống ực hớp nữa.

"Cát câu chào chúc ngủ ngon để cùng anh ăn sáng, đem nỗi nhớ gửi vào ống tiết kiệm, em ngắm nhìn bầu trời sao lấp lánh, nghe Ngưu Lang nói với Chức Nữ hãy dừng cảm lên..."

Cứ thế hát xong một ca khúc.

Mọi người: ...

Đinh Tiễn đặt micro xuống, chất còn kích thích đầu dây thần kinh, cô hưng phấn hỏi Không Sa Dịch: "Có hay không?"

Khóe miệng Không Sa Dịch giật giật: "Hay lắm, chỉ là không có nhịp điệu..."

"..."

Đinh Tiễn một hơi uống hết nửa chai bia còn lại.

Điên rồi, thế giới này điên rồi.

Lúc Chu Tư Việt dậy thì cũng đã gần kết thúc, còn chưa tỉnh táo hẳn, đang nhổ tóc cho bớt buồn ngủ thì đột nhiên có người nhét vào lòng ngực thứ gì đó mềm mại, trong tiềm thức định đẩy ra, lại nghe thấy Không Sa Dịch vung hai tay lên nói, "Giao lại nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang này cho cậu đấy, bái bai."

Bàn tay đang dừng trên mái tóc đen nhánh, mặt mũi mờ cúi đầu nhìn người trong lòng, đợi đến lúc thấy rõ thì tức đến mức bàn tay đã đặt lên cổ cô, thật sự muốn bóp chết——

Đúng là đáng ghét.

Đinh Tiễn hi hi nhìn cậu, đôi mắt yêu kiều sóng sánh nước.

Tay cậu dừng trên không hai giây, rồi sau đó đập vào gáy cô như đê hà giận, "Cười cái quỷ gì."

Sau đó kéo đi.

Trên con phố trải dài chỉ rải rác vài người qua lại, cây cối tĩnh lặng đều đều, ánh trăng trải tấm thảm lông mềm mại trên mặt đất, mặt hồ đã sớm đóng băng phản chiếu lại ánh sáng, như rắc một lớp bạc vụn, tỏa sáng trong đêm tối.

Thiếu niên đi đằng trước, chỉ mặc mỗi chiếc áo xám, hai tay đút trong túi.

Thiếu nữ mặc áo bóng chày của cậu, giẫm lên chiếc bóng của cậu đi ở đằng sau, trái một cước, phải một cước, đi rất kinh khủng.

"Chu Tư Việt."

Bỗng Đinh Tiễn gọi giật cậu lại, người đi đằng trước dừng bước, không quay đầu: "Sao thế?"

Cô chạy bịch bịch đến trước người cậu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn vào mắt cậu, đó là đôi mắt còn sáng hơn cả ánh trăng, suýt nữa đã hút cả cô vào, cô định thần lại, mơn hơi bia mà hỏi cậu: "Vì sao trong thời gian này cậu lại không để ý đến tôi?"

Cô đang nhượng bộ.

Đây là lần đầu tiên cô nhượng bộ vì niềm kiêu ngạo của cậu.

Bỗng cậu cúi đầu cười, nhìn sang chỗ khác.

"Tôi đắc tội gì với cậu hả?" Cô lại truy hỏi.

"Cậu không đắc tội gì với tôi cả, chỉ là phiền quá thôi." Chu Tư Việt tùy ý nói.

"À."

Đinh Tiễn cúi đầu, dường như không có gì muốn hỏi nữa, cái cúi đầu đầy mất mát.

"Còn gì muốn nói nữa không?" Thấy cô không nói gì thêm, Chu Tư Việt khẽ nhún mày.

"Không, à vẫn chưa chúc mừng cậu, đã vào được đội tuyển Bắc Kinh——"

Cô cố gượng cười, muốn vỗ vai cậu khích lệ, nói với cậu rằng, chàng trai à, giàu sang rồi cũng đừng quên mọi người đây ——

Nhưng rồi lại phát hiện cái người này đứng cứ như tượng vậy, không một biểu cảm, thế là cũng mất tâm trạng đùa giỡn.

"Còn gì khác nữa không?" Thấy Chu Tư Việt có ưu thế thân cao, chẳng hiểu sao Đinh Tiễn lại cảm thấy áp bức, lồng ngực thở không thông, cô nín thở, lấy hơi phồng miệng nói, "Còn nữa, chúc mừng năm mới."

"Ừ?"

"Hết rồi."

Đêm mùa đông, gió lạnh như con dao sắc bén tạt mạnh qua.

Đột nhiên Đinh Tiễn thấy lạnh ở chóp mũi, cô vô thức sờ lên, đầu ngón tay ươn ướt, tuyết đã rơi rồi, cô ngẩng đầu lên nhìn, dưới ánh trăng, những bông tuyết trắng bạc đang rơi xuống.

Thiếu niên đứng đối diện như cười như không nhìn cô, mấy bông tuyết tan ra trên mái tóc đen nhánh của cậu, tăng thêm vẻ bình yên, mượn hơi cồn, chột trong đầu cô nảy ra một ý tưởng vừa to gan lại cuồng điên.

"Hơn nửa đêm tôi nhảy tường trại tập huấn ra, lại để tôi nghe mấy câu chúc phúc năm mới này, có phải đã lỗi —— " Chột Chu Tư Việt khựng lại, nụ cười tan ra nơi khóe miệng, vì lời còn chưa nói hết, đã bị một tiếng "chột" rất nhỏ thay thế.

Ngay cả chú sâu ngủ yên trên cây cũng kinh hãi rơi xuống cành cây, nằm trên đất chẳng biết phải làm sao, hết như vẽ mặt vào lúc này của cậu thiếu niên.

Đinh Tiễn nhanh chóng xia mũi chân lên trước, chạm nhẹ một cái vào bên gò má cậu, nói cho đúng thì, thật ra còn chưa chạm, cách khoảng không hơn một cái, rồi nhanh chóng lùi về sau, nở nụ cười yêu kiều nhìn cậu: "Cậu tớ nói, đây là cái chào chạm má*, có thể mang đến vận may cho người ta, còn hữu hiệu hơn lời chúc năm mới."

(*Tiếng Anh là bisous, đây là văn hóa "chạm má" của nước Pháp nói riêng và văn hóa phương Tây nói chung.)

Chu Tư Việt kìm nén nhìn cô ba giây, rồi sau đó cứng nhắc thốt ra hai chữ cảm ơn.

Đinh Tiễn cúi đầu, không khỏi buồn cười.

Đến khi ngẩng đầu lên lần nữa thì ánh mắt hai người đối nhau, nơi khóe miệng còn vương nụ cười không tên, lại đồng thời quay đầu đi chỗ khác, bình ổn lại cảm xúc.

Ai mà chẳng thích mùa xuân, cái mùa ngát xanh một màu, tiếng ve râm ran, hoa xòe cánh nở rộ lại tràn đầy hy vọng.

Thế nhưng hôm nay, bỗng cô quyết định sẽ thích mùa đông chóng vánh này.

Qua hết ngày nguyên tiêu là chính thức tựu trường, Lưu Giang lại xếp chỗ ngồi lần nữa, không biết Không Sa Định dùng yêu pháp nào mà lại khiến Lưu Giang đồng ý cho cô ấy ngồi cùng bàn với Tống Tử Kỳ, lại xét thấy thành tích của cả cô và Chu Tư Việt đều đang tăng đều nên Lưu Giang cũng không đổi chỗ cô và Chu Tư Việt, lại còn cố ý nhắc nhở cô, phải học hỏi thêm môn toán từ Chu Tư Việt.

Đinh Tiễn luôn miệng vâng dạ, để đáp trả phần tâm ý này của thầy, em cũng sẽ học tập thật tốt.

Đội hình bốn người lại lần nữa tề tựu, Không Sa Định nháy mắt với cô, lòng rạo rực vui mừng, từ tận đáy lòng Đinh Tiễn cũng vui thay cô ấy, ném một cái nhìn quyến rũ về lại, kết quả bị người ta đập cho một cái, Đinh Tiễn đau điếng tức giận trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ, Chu Tư Việt ra vẻ bình tĩnh ung dung, tiện tay rút một cuốn sách trong học bàn lên rồi mở ra, cũng chẳng ngẩng đầu lên mà hỏi: "Nghĩ xong chưa? Muốn vào ban tự nhiên hay xã hội?"

Không Sa Định nghe thế thì quay lại, nói: "Cậu quan tâm Tiễn Tiễn nhà bọn tôi học tự nhiên hay xã hội làm gì?"

Chu Tư Việt: "Tôi thấy cậu vừa đổi chỗ qua đây, giờ muốn về lại chỗ cũ hả?"

Không Sa Định ngắt lời, khinh thường ra vẻ: "Chủ nhiệm đã đồng ý rồi, chẳng lẽ cậu còn đòi tôi về được chắc?"

Chu Tư Việt cúi đầu, lại giở sách lần nữa, thờ ơ nói: "Tôi sẽ nói với chủ nhiệm là cậu ngồi trước mặt tôi làm ảnh hưởng tôi học tập, cậu cứ xem xem thầy ấy có đổi chỗ lại cho cậu không."

Sau đó Đinh Tiễn trông thấy màn đối sắc lật lọng nhanh nhất từ trước đến nay.

Không Sa Định làm động tác kéo khóa ở miệng, rồi nhanh chóng nở nụ cười ân cần: "Em nào dám quấy rầy ngài học tập chứ, làm chậm trễ ngài cảm huy chương vàng, em chính là tội nhân của Yến Tam, sau này hể ngài nói chuyện, em đảm bảo sẽ không nói câu nào."

Chu Tư Việt được như ý: "Được, lui ra đi."

Nửa học kỳ trôi qua, Đình Tiền mới biết được một chuyện, lúc Chu Tư Việt ở trại đông đã bị xử phạt.

Vẫn là Không Sa Định nói cho cô biết chuyện này.

"Bị phạt?"

Không Sa Định mím môi đau lòng gật đầu, "Cậu đừng nói với ai nhé, vốn chuyện này không ai biết đâu, Chu Tư Việt cũng không nói với ai cả, là hôm đó lúc Hà Tĩnh Văn nói với mấy người ở lớp mười, bị Tường Trầm nghe được, nói Chu Tư Việt bị phạt hồi ở trại đông, hình như có ảnh hưởng đến thành tích tập huấn. Cũng vì chuyện này mà Dương Vi Đào tức Chu Tư Việt lâu lắm."

"Vi sao?"

Không Sa Định cúi đầu: "... Là ngày hôm sinh nhật tớ đó... Kết quả lúc về, không biết thằng khốn nào tố cáo với thầy, lại bị bắt quả tang, nếu không phải Dương Vi Đào xin tha cho cậu ấy thì ông thầy kia đã đuổi cậu ấy về rồi, cũng không được tham gia tập huấn nữa. Xin lỗi cậu, cậu đừng đánh tớ."

Kết quả hai người đang mài tám chuyện thì lại bị người trong cuộc nghe được, không biết Chu Tư Việt ôm bóng từ đâu đi đến, giơ tay phát một cái vào gáy Đình Tiền, đi băng qua cô, cũng không quay đầu lại mà nói: "Đừng hóng hớt nữa, mau về làm đề đi."

"..."

Quay về lớp học, mấy lần Đình Tiền muốn nói rồi lại thôi, bị Chu Tư Việt thấy cả, cậu bật cười: "Đừng có làm vẻ mặt mày ủ ê như thế, tôi vẫn chưa chết."

"Pi pi pi —— " Cô phì cười, "Cậu ăn nói có thể kiêng kị chút được không hả."

Cậu lại chẳng hề để ý: "Nếu con người dễ chết như thế, không lẽ sẽ có nhiều tội phạm giết người thế à? Được rồi, tôi không sao, hơn nữa, tôi cũng không hối hận."

Lúc Chu Tư Việt nói câu này, hai mắt đang nhìn thẳng vào cô.

Vào lúc ấy, Đình Tiền không tài nào nhìn cậu quá năm giây được, không biết có phải cô có ảo giác hay không, mà luôn cảm thấy trong cái nhìn của cậu đầy áp thâm tình, từng chút cuốn cô vào.

Cô nhìn đi chỗ khác, cúi đầu giả vờ đọc sách: "Có ảnh hưởng đến chuyện cậu vào đội quốc gia không?"

Chu Tư Việt quay đầu về, vừa xoay bút vừa cúi đầu giả vờ: "Không biết."

Đình Tiền không biết những lời này của cậu có thật lòng hay không, hay cố ý không để cô lo lắng nên mới nói thế, có điều sau đó, Dương Vi Đào liên tục tìm đến Chu Tư Việt, ý muốn bảo cậu đi tìm người thầy kia chuyện trò thuận tiện tặng ít quà, nhưng đều bị Chu Tư Việt từ chối.

Từ đầu đến cuối cậu luôn dùng thành tích để nói chuyện, nhưng Dương Vi Đào rất rõ ràng, vì sao năm ngoái Hứa Kha được điểm tuyệt đối mà lại không vào được, có lúc chọn đội tuyển quốc gia không đơn thuần chỉ từ số điểm, mà còn về tư chất của học viên nữa, cộng thêm năm nay học sinh rất mạnh, có mấy người từ nhỏ đã bắt đầu học để thi rồi, phần đầu mười mấy năm, cũng chỉ vì muốn giữ một suất vào công đại học.

Khi năm học lớp mười vừa kết thúc, Đình Tiền lên nộp tờ đơn chia ban.

Không Sa Định theo sát phía sau.

Hai người nhìn tờ đơn chia ban trong tay đối phương, rồi cùng nhìn nhau cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mảnh Giấy

Khai giảng lớp mười một, lại lần nữa chia lại lớp, dựa theo kết quả của kỳ trước chọn ra một trăm người, chia thành hai lớp trọng điểm, tuy thay đổi không lớn nhưng lại có vài khuôn mặt mới, phần lớn là nam sinh. Mỗi học sinh nam mới đến đó đều có sự tò mò vô hình về Chu Tư Việt, nghĩ đủ mọi cách muốn hỏi thăm chút ít với thành viên cũ.

Không biết sao mà tiếng đồn về Chu Tư Việt quá tốt, mọi người đều nhất trí đưa ra một câu trả lời —— là đại thần toán học rất dễ tiếp cận.

Khiến người ta kinh ngạc nhất là, Dương Thuần Từ lại chọn ban xã hội.

Bớt đi một đối thủ cạnh tranh, rốt cuộc Không Sa Dịch đã trở thành hoa khôi duy nhất trong lớp, nhưng Đinh Tiễn lại cảm thấy hình như cô ấy không được vui cho lắm, suốt ngày uể oải, cãi vã với Tổng Từ Kỳ cũng mất định tinh thần phần chẵn của những ngày qua.

Tuần thứ ba của tháng chín là ngày diễn ra cuộc thi toán học toàn quốc, hiển nhiên Chu Tư Việt lại vào trạng thái điên cuồng giải đề, không ngừng có bạn học mới tới chào hỏi tán gẫu, nhưng đều bị Đinh Tiễn cản lại ở ngoài cửa.

“Xin lỗi, cậu ấy sắp phải thi rồi, lần sau lần sau nha ——”

Mỗi khi tới thời điểm này, trong lúc cấp bách Chu Tư Việt sẽ tranh thủ ngẩng đầu cho cô cái ánh nhìn chỉ hai người mới hiểu. Buổi tối Đinh Tiễn trốn vào chăn, bị ánh mắt đó quấy phá ngủ không yên, đập chân siết chặt chăn vui vẻ lẫn lộn.

Thỉnh thoảng ai người sẽ cùng ăn cơm ở quán ăn bên ngoài trường học, Đinh Tiễn sợ lãng phí thời gian của cậu, không chịu đi, nhưng cậu lại ném đề thi qua một bên, đứng lên rút tay vào túi mà đi, “Cũng không mất nhiều thời gian.”

Lúc ăn cơm, cậu chỉ chuyên chú lọc rau thơm ra, lọc xong thì cầm đũa gõ nhẹ lên thành chén, gắp hết rau bỏ đi, rồi lúc này mới yên lòng mà cầm củi ăn.

Không ăn rau thơm.

Đinh Tiễn thầm nhớ kỹ trong lòng.

Bỗng nhiên, trong chén có thêm một miếng cá, Đinh Tiễn ngẩng đầu nhìn cậu, trong ánh mắt truy tìm của cô, thiếu niên mắt tự nhiên cúi đầu ăn cơm trong chén, “Mau ăn đi.”

Cô gắp thịt cá bỏ vào miệng, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không dám.”

Câu cửa miệng cậu thường dùng.

Chu Tư Việt không nói nhiều, ăn cơm rất nhanh, không tới hai bữa đã ăn xong, sau đó lười biếng dựa ra sau ghế, ánh mắt thản nhiên chờ cô, cậu được cậu không trò chuyện mấy chuyện trong lớp cùng cô.

Đinh Tiễn cũng tận lực đáp lại: “Cậu có biết gần đây có người theo đuôi Sa Dịch không?”

Chu Tư Việt nhướn mày, “Tên nào mắt kém thế?”

Đinh Tiễn trừng cậu, cầm chén cơm lên tranh cãi với cậu: “Thích Sa Dịch sao lại là mắt kém được? Vậy thì thích ai mới tinh mắt chứ?” Cô tức giận tròn mắt nhìn cậu, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái tên, liền bật thốt ra: “Dương Thuần Từ à?”

Nói rồi mới ý thức được mình đang nói cái gì, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, không thể hót về.

Chu Tư Việt dựa vào ghế, biểu cảm có phần kìm nén, cậu ho khan, “Tôi không có nói như vậy, cậu đừng có ảo tưởng vô vẩn nữa.”

“Cậu không nói tôi cũng biết.”

Đinh Tiễn nhỏ giọng thì thầm.

Chu Tư Việt nhú mày: “Cậu biết cái gì?”

“Không phải trước kia cậu và Dương Thuần Từ...”

Từng hện hò.

Lời còn chưa nói hết thì đã bị người đối diện ngắt đứt, “Cả ngày đầu óc cậu chỉ nghĩ có vậy thôi hả?”

Nhìn thiếu niên đối diện mặt đầy sát khí, Đinh Tiễn cảm thấy mình nhục nhã, khẽ cúi đầu, không lên tiếng nữa, cũng không để ý đến cậu, hệt như chú đà điểu chịu oan ức, hận không thể cúi đầu vào chén cơm.

“Này.”

Chu Tư Việt nhìn cô chăm chăm một hồi, bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, dựa theo dọc bàn, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đinh Tiễn cúi thấp đầu hơn nữa.

Bất chợt cậu phá lên cười, khoe miệng nhếch lên, có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi thừa nhận trước kia từng thích cậu ấy.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm tình, nhưng đến lúc nghe thấy lời này, trái tim nhỏ bé của Đinh Tiễn vẫn bị quất mạnh một cái, vùi đầu thấp hơn, chẳng hiểu thế nào mà lại có một giọt nước mắt rơi vào trong chén cơm, ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra, âm thanh trầm thấp, và hai đứa qua loa rồi buông chén đĩa xuống đứng lên, nói: “Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Chu Tư Việt lại không động đậy, vẫn cứ gắt gao nhìn vào chén của cô, “Ngồi xuống.”

Đinh Tiễn không nhúc nhích.

Chu Tư Việt lại dựa ra sau ghế, tay đút vào túi: “Được rồi, vừa rồi là gạt cậu đấy, tôi chưa từng thích cậu ấy.”

Đinh Tiễn kinh ngạc nhìn sang, thật sự muốn úp cả chén cơm lên cái đầu quý giá của cậu, nhưng vẫn ngang bướng nói: “Có thích cũng không sao, trai xinh gái đẹp ai lại không thích chứ, tôi cũng từng thích Hứa Kha...”

Bỗng Chu Tư Việt cười lạnh một tiếng.

“Không có chính là không có.”

Nói rồi đẩy bàn đi ra quầy tính tiền, cũng không để ý tới cô nữa, vẫn hai tay đút túi rồi đi.

Giờ học buổi chiều, Đinh Tiễn nghĩ ngợi một chút rồi vẫn quyết định nói rõ chuyện lúc trưa, đề bút lên giấy viết một hàng chữ ngay ngắn, sau đó gấp mảnh giấy lại thành hình vuông, đặt ở cạnh bàn, chọc chọc Chu Tư Việt đang giải đề.

Thiếu niên ngước mắt, lấy qua.

Mở ra.

“Được rồi, tôi tin cậu, tôi cũng chưa từng thích qua Hứa Kha, tôi nói bậy.”

“Tôi biết rồi.”

Lưu loát viết xuống ba chữ, trực tiếp ném trả giấy lại Đinh Tiễn, mảnh giấy theo đó bắn vào trong ngực cô, đúng lúc giáo viên môn văn đứng trên bục nhìn về bên này, trong nháy mắt trái tim nhỏ bé của Đinh Tiễn nhảy lên tận cổ họng, ôm mảnh giấy rúc vào sát tường run sợ lấy bối, cũng may Ngu Thục Quân không phát hiện đầu mối, tiếp tục cúi đầu xuống, đồng dạng giảng bài.

Đinh Tiễn thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi hung hãn trợn mắt với Chu Tư Việt, lúc này mới mở tờ giấy ra.

“Tại sao cậu biết.”

“Trong đầu cậu suy nghĩ cái gì, tôi lại không biết chắc?”

“Cất, vậy cậu biết ước mơ của tôi là gì không?”

“Cậu mà có mơ ước à?”

“Chu-Tư-Việt.”

“Ừm, ước mơ của cậu là tôi.”

“Đồ không biết xấu hổ, ước mơ của tôi cũng giống như cậu vậy, chính là làm họa sĩ.”

“Ước mơ đẹp đấy.”

“Cậu xem thường tôi à?”

“Nào dám.”

“Tôi thật sự rất thích vẽ.”

“Tôi biết rồi.”

Lại là câu này, từ này về sau trong trí nhớ của Đinh Tiễn, cô nhớ câu nói mà Chu Tư Việt nói nhiều nhất với cô chính là, tôi biết rồi, tôi biết rồi, tôi biết rồi.

Nhưng cô đang suy nghĩ cái gì, cậu thật sự biết ư?

Thực ra hai người không gửi thư giấy như vậy nhiều lắm, nhưng lần nào những mảnh giấy đó cũng đều được Đinh Tiễn kẹp vào trong quyển sổ nhỏ, về sau trong thời gian cô học lại đấy, chính nhờ những mảnh giấy đó mà cô đã vượt qua, mỗi lần nhớ cậu cô đều lấy những mảnh giấy này ra nhìn lui nhìn tới, nhìn đến nỗi thuộc nằm lòng, thuộc trôi chảy.

Lần nào cô cũng viết một hàng dài, nhưng cậu lại trả lời có vài ba chữ.

Nhưng mà chuyện này để sau hãy nói.

Hai ngày trước kì thi, bỗng Luru Giang tìm Đình Tiễn nói chuyện, mới vừa ăn cơm trưa xong, trong phòng giáo viên không có thầy cô nào, lập tức, trong lòng cô sinh ra dự cảm không tốt.

“Em và Chu Tư Việt có chuyện gì à?”

Một câu nói lại làm Đình Tiễn bối rối, như bị người ta túm đầu nện cho một gậy, cả người đứng ngậy tại chỗ.

Ngay sau đó, “Có người nói em và Chu Tư Việt đang hẹn hò, Đình Tiễn, em cũng đừng có ngốc như thế, bây là đã là lúc nào rồi hả?”

“Thầy à, tui em... không có.”

Đình Tiễn run lấy bầy, vẻ mặt hốt hoảng, quả thật là không hề có, cô và Chu Tư Việt còn chưa tới bước đó.

“Các em một người là học sinh thi tài cạnh tranh, một người là mầm mống trọng điểm, vào giây phút quan trọng này đừng làm chuyện gì ngốc nghếch cho thầy cả, cho dù có thì cũng đợi thi đại học xong rồi hãy tính, nghe chưa?”

“Thầy ơi, tui em thật sự không có...”

Luru Giang phát tay, thở dài: “Người khác nói với thầy chuyện này, thật ra thì trong lòng thầy cũng không tin, dẫu sao thì thằng bé Chu Tư Việt cũng đâu có vẻ gì đang hẹn hò, nhưng có người nói thấy hai đứa các em thường xuyên cùng nhau ăn cơm, có chút manh mối, làm thầy giáo, thầy cảm thấy cần đề các em tỉnh ngộ.”

Đình Tiễn: “...”

Luru Giang lại nói: “Dĩ nhiên trong lòng thầy tin các em, nếu yêu đương thì sao thành tích có thể ổn định như vậy được, nhưng có lúc các em nên chú ý để tránh nghi ngờ, quan hệ nam nữ quá thân mật đều rất dễ bị người ta dị nghị, đặc biệt là nữ sinh, bị người ta chỉ trích sau lưng nói những điều khó nghe. Mấy ngày nữa là Chu Tư Việt đi thi rồi, thầy tạm thời chưa gọi em ấy đến, nhưng em trở về đổi chỗ ngồi đi, để em ấy ngồi cùng Tống Từ Kỳ.”

Từ nhỏ đến lớn, Đình Tiễn chưa bao giờ bị thầy giáo phê bình trước mặt, chứ đừng nói tới việc bị thầy tìm đến phòng giáo viên nói chuyện, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, chỉ hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào, ngoài gật đầu ra thì không biết nên làm gì.

Luru Giang gật đầu, “Sau này nhớ để ý quan hệ với các bạn nam đấy.”

Trong chớp mắt, câu nói này đã khiến Đình Tiễn xấu hổ chỉ muốn độn thổ quách cho xong, cứ như cô là đứa con gái không lo học hành mà chỉ biết dây dưa với con trai thôi vậy.

Lúc Chu Tư Việt trở lại lớp, Đình Tiễn đã đổi chỗ ngồi đến cạnh Không Sa Dịch, Tống Từ Kỳ thì ngồi ở chỗ Đình Tiễn lật sách, vẻ mặt u ám lại nhàn nhã nhìn cậu: “Haiz, oan gia đây mà.”

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, dựa vào lưng ghế, liếc nhìn bóng lưng Đình Tiễn nói: “Nha đầu này lại mắc bệnh gì vậy?”

Tống Từ Kỳ lắc đầu, “Con gái tâm tư khó đoán.”

Đến giờ học buổi chiều, Chu Tư Việt chủ động viết tờ giấy, để Không Sa Dịch đưa cho Đình Tiễn.

“Tôi có thể đọc không?” Không Sa Dịch hỏi.

Chu Tư Việt thờ ơ bày tỏ: “Muốn chết thì cứ đọc đi.”

Không Sa Dịch: “Thèm vào.”

Trở lại chỗ ngồi, cô ấy đưa tờ giấy cho Đình Tiễn.

Đình Tiễn mở ra.

“Không biết cậu lại tức cái gì, cho dù tôi có sai hay không, tôi cũng muốn xin lỗi cậu, được rồi, cậu có thể về.”

Bất kể là nguyên nhân gì, cậu ấy cũng luôn nhân nhượng cô, thế mà lại cứ lên giọng bắt cần đòi, suýt chút nữa làm cho Đình Tiễn khóc, Không Sa Dịch kinh dị nhìn cô, vẻ mặt phong phú như mình tình diện ảnh nhìn vào tờ giấy, “Không đến mức này đây chứ, rốt cuộc là viết cái gì vậy?” Cô ấy muốn nhào qua nhìn, nhưng Đình Tiễn lập tức để lên giấy, một tay che chữ lại, một tay viết khác viết:

“Cậu cứ thi cho tốt trước đã, thi xong loại cổ găng lên.”

Viết xong thì đưa cho Không Sa Định, dặn dò một câu: “Không được phép đọc lên.”

“Xì, làm như thèm lắm ấy. Hai người các cậu được lắm, như nhau cả.”

Chớp mắt một cái, nửa học kỳ trôi qua.

Thành tích của kỳ thi toàn quốc đã được công bố, Chu Tư Việt và Hà Tĩnh Văn đều không vào được đội tuyển quốc gia, chỉ được giải nhì và giải ba.

Năm nay Tam Trung vẫn không được giải nhất.

Sau đó Không Sa Định hỏi thăm được, lúc thi vòng loại, Chu Tư Việt bị thầy gọi tới phòng giáo viên, nói có người tố cáo cậu ăn gian, mấy thầy cô tổ chuyên môn tìm camera điều tra cả một ngày, mới phát đây chỉ là hiểu lầm, vì chuyện này mà Dương Vi Đào làm âm một trận ở phòng giáo viên, khẳng nói có người cố ý quấy rối, ý đồ hòng làm ảnh hưởng đến quá trình thi của Chu Tư Việt.

Chỉ một câu của tổ chuyên môn đã dẹp yên: “Người có thực lực thật sự, sẽ không bị chuyện này làm ảnh hưởng.”

Dương Vi Đào tức đến mức mặt đỏ bừng: “Các anh cứ tin tôi, thằng bé chính là thiên tài về môn toán.”

“Nhưng sự thật đã chứng minh, thằng bé chỉ được giải nhì.”

“Đó là do bị người khác làm ảnh hưởng!”

“Thầy Dương à, tôi hiểu được tâm trạng của anh, là vàng thì sẽ sáng, sang năm vẫn có cơ hội, anh cần phải tin tưởng thằng bé giống bọn tôi.”

...

Chu Tư Việt cúp hai tiết.

Lúc Đinh Tiễn tìm được cậu, cậu đang đứng dưới khung bóng rổ, sống lưng hơi cong, cúi đầu di chuyển bóng, bên cạnh là Dương Thuần Từ mới học xong tiết thể dục.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp (1)

Năm tháng ơi, xin mày nhất định phải đối xử tử tế với chàng trai ấy.

—— "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú"

Lớp xã hội vừa tan giờ thể dục, một đám học sinh tụ tập trên sân bóng xanh mướt, xuyên qua đám đông, Đinh Tiễn nhìn thấy hai bóng lưng hiếm khi đứng chung với nhau, cô thôi cười, chân dừng bước, định xoay người đi về thì bị người ta vỗ lên bả vai, bỗng Vu Khả Khả xuất hiện từ sau lưng cô, ánh mắt vượt qua vai cô nhìn ra sau với vẻ sâu xa, sau đó lại thôi nhìn, cố ý lớn tiếng nói: "Đinh Tiễn à, cậu ở đây làm gì thế?"

Đúng như dự đoán, hai người ở phía sau đồng thời quay lại.

Đinh Tiễn vội trốn ra sau lưng Vu Khả Khả, hận không thể bóp chết nha đầu này, nhưng Vu Khả Khả chẳng để ý chút nào, chớp mắt với cô, nhỏ giọng nói: "Trốn ở đây làm gì, mau đi tuyên bố chủ quyền đi chứ, với tớ thì hùng hồn thế, mà sao đổi thành cô ta thì cậu lại sợ vậy?"

Sợ cái quỷ ấy, chẳng qua là chưa nghĩ ra nên nói gì thôi.

Vu Khả Khả lại nói: "Tớ nghe nói, người nào đó nhà cậu đấy, trước kia có quan hệ với Dương nữ thần lớp bọn tớ —— " Cậu sau không nói nữa, chỉ ném cái nhìn 'cậu hiểu mà' qua cho cô.

Đinh Tiễn sợ hãi trong lòng, nhìn sang lần nữa, Dương Thuần Từ đã cầm nước đi đến bên này, lúc đi ngang qua hai người, cô ấy còn cười với Đinh Tiễn, nụ cười dịu dàng như lông chim én, từng chút đánh hạ nội tâm của Đinh Tiễn, một cô gái tốt như vậy, cô lại còn ở đây ghen cái gì?

Đinh Tiễn ngược mắt cười, to gan nhìn lại, nhìn theo cô ấy ra khỏi sân bóng.

Cùng lúc đó, bên tai truyền đến một câu: "Giả tạo."

Đinh Tiễn chợt quay đầu lại, nhìn Vu Khả Khả khoanh hai tay trước ngực: "Sao thế?"

Vu Khả Khả dẫu môi: "Cậu không cảm thấy cô ta giả lắm hả? Dù vui hay không vẫn là một vẻ đấy, cứ như ở trên mình một nấc vậy, nhìn mà buồn nôn."

"Đúng là cậu có thể làm bạn tốt với Không Sa Dịch đấy."

"Vì sao?"

"Đều thiên cận như nhau."

Đinh Tiễn dứt lời thì bị Vu Khả Khả đập vào đầu một cái, "Mẹ kiếp, bà đây giúp cậu, cậu còn nói tở thiên cận à?"

Đinh Tiễn đau điếng, bất tri bất giác ý thức được Vu Khả Khả đang bắt bẻ thay mình, thế là vội che đầu xin lỗi cô ấy: "Xin lỗi cậu mà, tớ không cố ý nói cậu như thế, chẳng qua là tớ cảm thấy, cậu giống với Sa Dịch quá."

Vu Khả Khả nhỏ giọng nói: "Vì giống nên mới không thể làm bạn, con bé Nha Dịch đó gần đây thế nào rồi?"

Đinh Tiễn sửa lại: "Là Sa Dịch."

"Sao cũng được."

Vu Khả Khả vung tay thờ ơ nói, vừa nói xong thì khóe mắt trông thấy có người ôm bóng đi đến, lập tức thức thời xoa đầu Đinh Tiễn, "Đi đây, lần sau nói chuyện tiếp nha."

Chu Tư Việt ôm bóng, dừng lại ở trước mặt cô, một tay dứt túi từ trên cao nhìn xuống cô, "Sao cậu không ở trên lớp mà chạy ra đây làm gì?"

Đinh Tiễn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu không chút tránh né: "Còn cậu? Cúp học hai tiết, cậu ở đây làm gì?"

Chu Tư Việt nhíu môi, ánh mắt nhìn đi chỗ khác, bỗng đặt bóng lên ngón trỏ rồi lấy một tay khác vỗ nhanh, dáng vẻ không chút dè dặt, biểu diễn màn xoay bóng đơn ở trước mặt cô, thờ ơ nói: "Ra đây hóng gió, sao nào? Bộ cũng muốn xen vào chuyện này hả?"

Thái độ phát phơ của cậu lập tức chọc giận Đinh Tiễn, cô đập vào quả bóng rổ đang quay từ từ trên tay cậu như trái địa cầu, Chu Tư Việt sững sờ, nhìn bóng lăn xuống khỏi tay mình, bịch một tiếng rơi trên đất rồi xoay tại chỗ mấy vòng, sau đó chậm rãi dừng bên chân cậu.

Cậu dứt hai tay vào túi quần, đang định nổi cáu thì nghe thấy cô gái đối diện lạnh lùng lên tiếng: "Cậu có biết điều đó rất ảnh hưởng đến người khác không hả?"

"Tôi ảnh hưởng đến ai?"

Cậu đứng thẳng che khuất ánh nắng sau lưng, mỗi sợi tóc tựa như đều được nhuộm màu, thiếu niên anh khí vô cùng.

"Tôi..." Đinh Tiễn chợt phát hiện cậu đang hí mắt, không biết là vì bị chói hay nghe thấy chữ "tôi" của mình dọa sợ, mà cô khẽ cúi đầu, vẻ hung hăng ban nãy đã tiêu tan: "Tôi... bọn tôi đều rất lo cho cậu, sợ cậu..."

"Sợ tôi thế nào? Sợ tôi nghĩ không thoáng hả?"

Bỗng cậu bắt cười, đưa tay xoa tóc cô, "Tôi không yếu đuối vậy đâu."

Sự lo lắng của Đinh Tiễn không khỏi thành dư thừa, từ nhỏ cậu lớn lên trong bàn tay nâng nấng của thầy cô, lên đường thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp trắc trở, khả năng chịu đựng sẽ yếu hơn những đứa trẻ giống vậy nhiều.

Hiển nhiên cô đã đánh giá thấp Chu Tư Việt rồi.

"Tôi chỉ muốn nói với cậu là, dù chưa vào được đội tuyển quốc gia, không nhận được giải cũng không sao, những thứ này đều là tạm thời, tôi vẫn luôn cho rằng, cậu là thiên tài toán học, nhất định sau này cậu sẽ thành công trên phương diện toán học."

Cô nói những lời này rất nghiêm túc, nhưng không biết vì sao, bật thốt từ miệng cô lại có phần kỳ lạ, Chu Tư Việt nghe cũng không khỏi tức cười, khẽ vuốt tóc cô: "Cái đồ dốt toán cậu đấy, cũng đừng có an ủi tôi."

"..."

Cậu mới là đồ dốt toán, Đinh Tiễn trợn mắt với cậu.

Bỗng Chu Tư Việt cúi người, tay đặt lên đỉnh đầu cô dùng sức đè xuống, mắt đối mắt với cô, "Tôi ấy, không yếu đuối như cậu nghĩ đâu, đời người vốn đã thất thường, cao thấp nhất thời cũng không thể chứng minh được gì, tôi đi thi không phải vì tôi thích toán, chỉ đơn thuần là tìm khoái cảm từ việc giải

đề mà thôi."

Khoái... khoái... cảm giải đề??

Học thần các cậu dùng từ hình dung đúng là đơn giản mà gắt quá.

Chu Tư Việt rút tay về, đứng thẳng người lên, đầu ngón tay gãi lông mày, nói: "Trước kia đọc sách có đọc được một câu, giờ nghĩ lại đúng là có lý..."

"Câu gì?"

Cậu nhìn cô cười: "Con người chính là kỳ lạ như thế, nếu không có người đồng cảm, bạn cũng sẽ không quan tâm đến việc vết thương có đau hay không; nếu không có người cười nhạo, bạn cũng sẽ không quan tâm đến việc vết sẹo có xấu hay không; nếu không có người so sánh, liệu ai sẽ biết cái gì là tiền đồ..."

Đinh Tiễn kinh ngạc trước sự thông suốt của Chu Tư Việt, một chàng trai mười tám tuổi lại có thái độ rộng lòng như thế, làm cô hoàn toàn bị thuyết phục, trong suốt những năm tháng tương lai dài đằng đẵng, dường như cô cũng không gặp lại một người nào như thế cả, thậm chí sau đó trong quá trình học lại, mỗi lần nghe bạn bè nói đây là nhân vật quan trọng của chỗ này chỗ kia, bị người ta gọi lòng tò mò thì cô cũng không kiểm chế mà nhìn thêm mấy lần, nhưng phát hiện thì ra cũng chỉ là một đứa con trai bình thường, cũng sẽ nổi giận vì thi không tốt, cũng sẽ xảy ra tranh chấp vì có cách giải đề khác với người ta, cũng vì sự kiêu ngạo của mình mà làm ra mấy chuyện tổn thương người khác, nhưng các bạn học vẫn say như điều đồ, "Con người đâu có hoàn hảo, làm được như thế cũng không dễ dàng gì rồi."

Đinh Tiễn lắc đầu, thầm nói trong bụng:

Đó là vì cậu chưa gặp cậu ấy bao giờ, chưa từng gặp.

Quả nhiên, vào thời niên thiếu, con người không thể gặp người quá tốt đẹp được, bởi vì như thế có nghĩa là từ nay về sau, cuộc đời bạn chỉ có người đó mà thôi.

Chu Tư Việt và Dương Thuần Từ quan hệ rất tốt.

Hai người không hề tránh né đối phương, thỉnh thoảng gặp nhau ở trên đường thì sẽ thuận miệng trò chuyện đôi câu, Đinh Tiễn đã thấy rất nhiều lần, Chu Tư Việt hai tay đút túi đi vào tòa nhà, đứng bên cạnh chính là Dương Thuần Từ trước kia không hề xuất hiện.

Trước tình huống này, cảm giác nguy cơ của Khổng Sa Dịch còn nhiều hơn Đinh Tiễn, "Cậu đừng giả vờ độ lượng nữa, rồi về nhà khóc cho xem."

"Cậu ấy nói cậu ấy không thích Dương Thuần Từ, chẳng lẽ tớ phải như mấy bà tám truy hỏi người ta, rốt cuộc trước kia cậu và cô ấy có chuyện gì à? Cậu ấy không muốn nói nhất định là có lý do của mình."

"Cậu quan tâm thật đấy nhì."

Khổng Sa Dịch châm chọc.

Sau đó Chu Tư Việt bảo Đinh Tiễn dọn về, nhưng Đinh Tiễn lại nói một câu làm người ta nổi điên, "Dọn cái gì mà dọn, sau này cậu giữ khoảng cách với tôi đi."

Chu Tư Việt tức tới mức muốn đập một phát, cậu cắn răng kiềm chế, "Lại nổi điên gì đấy."

Tuy nói với Khổng Sa Dịch là thế, nhưng trong độ tuổi nhạy cảm đa nghi ngờ vực này, lý trí không đủ để khống chế cảm xúc của cô, sao có thể không ghen được, hễ có người nói nhiều hơn hai câu với cậu là cô đã sợ rồi, tâm tình sợ sệt đến mức đó, không ai có thể hiểu được. Cô mở miệng đáp: "Thầy Lưu bảo chúng ta phải giữ khoảng cách."

Sau đó Chu Tư Việt mới biết, hai người bọn họ bị người ta báo cáo, bây giờ đang nằm trong danh sách quan sát của Lưu Giang.

Lúc ấy thành tích của Đinh Tiễn tụt dốc không phanh, môn toán không có Chu Tư Việt giám sát, điểm số thê thảm không nở nhìn, kiểm tra một tiết chỉ được 105 điểm*, lúc nhận được bài, cô bỗng nhiên bật khóc.

*(*Theo mình biết thì thang điểm trung học ở Trung Quốc là thang điểm 150, bạn Tiễn thi được điểm tầm trung bình khá.)*

Chu Tư Việt chơi bóng quay về mà cô vẫn còn khóc, nằm trên bàn bả vai run rẩy đáng thương vô cùng.

Chu Tư Việt không hề ở lại, ném bóng vào rổ, dọn dẹp sách vở rồi xoay người đi, lúc này Đinh Tiễn nghe thấy ngoài hành lang một tiếng nói rất nhẹ: "Hà Tư Hàn rủ cùng đi ăn."

Là giọng của Dương Thuần Từ.

"Ừ." Chu Tư Việt hơi hột ừ một tiếng, bước chân ở trong hành lang xa dần.

Cô nàng vốn chỉ còn khóc sút sùi, giờ bỗng nhiên lại gục đầu xuống bàn òa khóc thành tiếng.

Đồ khốn.

Đồ khốn.

Đồ khốn.

Bây giờ tối, Đinh Tiễn trở lại con hẻm Yến Tam, chẳng biết từ bao giờ ở góc tường tối tăm mọc rêu lại có một bụi hoa đỏ tươi, quanh thân là rêu xanh xanh biếc, cứ như ở trong vòm xanh bị người ta quên lãng, lại mọc ra một nụ xuân.

Đinh Tiễn nhìn bụi cây kia đến thất thần, chợt sau lưng có giọng nói ồ ồ, "Muộn thế à?"

Bỗng Đinh Tiễn quay đầu lại, dưới ánh đèn đường, chiếc bóng quen thuộc bị kéo dài, đeo cặp ở một bên, hai tay đút trong túi, đứng dựa vào tường đá ở đầu hẻm, mặt ung dung nhìn cô.

"Không phải cậu đi ăn với Dương Thuần Từ à?" Cô bưng bình quay đầu đi, ánh mắt lại quay về bông hoa trên bụi cây, nó đang nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió.

Cậu cúi đầu, đưa tay gỡ tóc, cười: "Vừa nhớ đến cảnh cậu khóc trong lớp, tôi ăn thế nào được? Tôi cũng không phải là đồ vô tâm như cậu."

Trong lúc nói, một cánh hoa rơi xuống phiến lá, Đinh Tiễn thôi nhìn, xoay người bịch bịch đi đến cạnh cậu, đèn đường treo trên đỉnh đầu cậu, ngẩng lên nhìn sang, cậu không khác gì nguồn sáng.

"Đồ khốn."

Cô nhìn cậu, thấp giọng mắng nhỏ.

"Ừ, là tôi."

Cậu nói một cách thờ ơ.

"Đồ khốn."

Đinh Tiễn lại mắng.

Cậu dựa vào tường, cặp sách nằm trên lưng cậu, cặp mắt liếc cô, chỉ cười khẽ rồi để mặc cô thoải mái mắng, về mặt kia cứ như muốn nói ——

Cậu chửi đi, tôi chiều cậu.

Cô gái nín khóc mỉm cười, bỗng chàng trai đưa tay xoa mạnh vào tóc cô, rồi vẫn là câu nói quen thuộc kia: "Có ngọc không thể giấu."

Sau hẻm Yến Tam có một bức tường thấp hai mét, gạch đen áo trắng chồng chất lên nhau, ở ngoài trồng hai cây ngô đồng, rậm rạp xanh um, cảnh lệ mạnh mẽ vươn dài đến trong khoảng sân ở bên tường. Đinh Tiễn chưa từng tới đó, bên trong tối om, nhìn mà ớn lạnh, không nhìn được rùng mình.

"Đây là đâu?"

Chu Tư Việt đưa cặp cho Đinh Tiễn, nhảy một cái bay lên tường thấp, đứng trên đầu tường, đưa tay với Đinh Tiễn ở bên dưới.

"Lên đây."

Hai tay chạm nhau, thân nhiệt của đối phương truyền đến lòng bàn tay cô, cả người Đinh Tiễn như bị điện giật, có chút chần chừ, chàng trai thúc giục: "Nhanh lên nào."

Đến khi cô leo lên đầu tường, nhìn đất vàng gạch ngói ở trong sân mà thất thần, "Xây miếu từ khi nào vậy?"

Hai người ngồi trên đầu tường, buông thông hai chân, Chu Tư Việt hất cằm với nhà ngói vàng kia, "Mở to mắt ra đi, nhà vàng là miếu hả? Xem cậu nông cạn chưa kìa. Trong đó có một người cầm, họ Trương, hồi bé ngày nào Trương Trầm cũng đến nói chuyện với chú ấy, làm nhảm cả nửa ngày mới hay người ta không biết nói chuyện, thế là hay rồi, có bí mật gì đều nói với chú ấy cả, không cần nín nhịn trong lòng khó chịu nữa."

"Cậu cũng đã nói gì với chú ấy hả?"

Chu Tư Việt cười: "Nhiều lắm, không nhớ rõ nữa."

Vừa dứt lời, cửa gỗ trong sân bị người ta đẩy ra, một người đàn ông chừng ba bốn mươi tuổi để đầu đinh, mặc áo dài màu xanh bê một chậu đi ra, liếc mắt trông thấy hai người ở đầu tường, bèn dùng ngón tay ra hiệu.

Chu Tư Việt kéo cô xuống.

"Đi, đến chào hỏi nào."

Chú Trương cảm không biết nói chuyện thật, mở to đôi mắt quan sát Đinh Tiễn và Chu Tư Việt, cho đến khi Đinh Tiễn mở miệng: "Cháu tên là Đinh Tiễn."

"Chú ấy bị bẩm sinh, tai không nghe được, nên cậu có nói gì chú ấy cũng không nghe thấy đâu."

Không biết Chu Tư Việt đã học thủ ngữ từ đâu, làm liền mấy động tác rất trôi chảy, chú Trương cảm vô cùng vui vẻ, liên tục gật đầu với Đinh Tiễn, còn xoay người lấy ra hai cái bánh bao đưa cho bọn họ, đưa tay ra hiệu, ý bảo ăn đi ăn đi.

Đinh Tiễn chần chờ há miệng cắn, bánh bao hơi khô, cô nhai qua mấy miếng trong miệng rồi nuốt xuống bụng.

Chu Tư Việt bóp bánh bao trong tay, lại trò chuyện với chú ấy một hồi, Đinh Tiễn nhìn cũng không hiểu, chỉ có thể im lặng đứng cạnh nhai bánh bao, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn chàng trai kề bên, thiếu niên khẽ cúi đầu dưới ánh trăng bàng bạc, ánh mắt dịu dàng lắng nghe đối phương chuyện trò.

Trần Diên Bình cũng từng có người cảm mến, nhưng trẻ con ở đó toàn làm mặt quỷ hay ném đá với người đấy, con trai lớn tuổi hơn thì toàn lấy người ta ra đùa bỡn, ngoài trừ giễu cợt thì là châm biếm, ngay cả chính cô, cũng từng sợ đến gần người cảm mến, mỗi lần đi về qua căn nhà nhỏ kia đều không nhìn được mà đi nhanh hơn.

Nay nhớ lại, Chu Tư Việt nói không sai, cô đúng là nông cạn.

Ngày hôm sau, Không Sa Dịch nói cho cô biết tin tức nghe được từ đâu đó.

"Tớ đã giúp cậu đánh vào nội bộ địch thăm dò rồi, Chu thiếu gia nhà cậu thật sự không thích Dương Thuần Từ."

Đinh Tiễn đột nhiên ngừng đầu, "Cậu lại nghe thấy người ta nói gì à?"

Không Sa Dịch giơ hai tay hai chân thề, "Lần này đảm bảo chính xác trăm phần trăm, thật đấy... Dù sao cậu cứ nghe tớ đi, tớ phải hy sinh ghê gớm lắm mới đổi được tình báo đó về cho cậu đấy."

Đinh Tiễn phản ứng rất nhanh: "Cậu và Tống Từ Kỳ thế nào?"

Bỗng Không Sa Dịch đỏ mặt, quay đầu đi, "Cậu có muốn nghe không hả?"

Đinh Tiễn liếc xéo cô ấy, "Cậu hy sinh lớn thế, nếu tớ còn không nghe thì không phải cậu hy sinh vô ích rồi à? Có điều tớ tò mò rốt cuộc cậu làm gì để hy sinh thế?"

"Con nít đừng có nghe bậy bạ!"

Không Sa Dịch hốt hoảng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp (2)

Con thuyền yêu sớm này, sớm muộn gì cũng sẽ lật.

Nhưng với tiền đề là,

Mình phải lên thuyền trước.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”.

Không Sa Dịch và Tống Từ Kỳ đang yêu nhau.

Nhận được tin tức này, Đinh Tiễn mở to cặp mắt nhìn cô gái thẹn thùng trước mặt, bỗng chốc không hiểu nổi, mặt Không Sa Dịch đỏ rực, trông giống như trái táo chín.

“Yêu sớm hả?” Đinh Tiễn lấy lại tinh thần, thấp giọng hỏi.

Không Sa Dịch ra dấu suy tư, “Gần đây Lưu Giang hay đề ý tới, cậu phải giúp tớ giữ bí mật.”

Đinh Tiễn trịnh trọng gật đầu, mím chặt môi.

“Yên tâm đi, tớ sẽ không nói cho người khác biết đâu, chẳng qua là, các cậu... sao bỗng nhiên lại...”

Không Sa Dịch lộ ra nụ cười đắc ý, “Không phải đợt trước có nam sinh ở Thập Bát Trung theo đuổi tớ à, sau đó tên Tống Tử Kỳ liền giễu cợt tớ các kiểu, tớ cảm thấy tình hình không ổn lắm, vậy là liền chủ động xuất thủ, không ngờ đạo hạnh tên đó kém như vậy, tớ còn tưởng cậu ấy là tay lão luyện tình trường nữa chứ...”

Đinh Tiễn ngậy người như phồng vĩ tay: “Lợi hại.”

Không Sa Dịch nói nhỏ một tiếng: “Cậu phải nhanh chân hơn đấy, chớ để bị người ta thừa dịp chen vào.”

Đinh Tiễn cúi đầu, liếc nhìn về phía của người nào đó mà lòng thầm oán, người như Chu Tư Việt, chắc sẽ không yêu sớm đâu.

Khi Tống Tử Kỳ biết được có một tên lưu manh bên thập Bát Trung theo đuổi Không Sa Dịch, phản ứng đầu tiên là cười nhạo, công kích Không Sa Dịch một hồi, nói xem cái đồ như cậu thì thu hút được cái đuôi thối gì kia? Lần này Không Sa Dịch lại tỏ ra khinh thường, bày tỏ, ngay cả cái đuôi thối cậu cũng không có, vậy còn nói tôi làm gì?

Hai người cứ như vậy chiến tranh lạnh một tuần.

Cho đến hồi cuối tuần ở KTV, Tống Tử Kỳ và bọn Trương Trầm thuê một phòng, có người nói thấy Không Sa Dịch, tiểu nha đầu kia ăn mặc rất đẹp, vóc dáng càng ngày càng đẹp. Tống Tử Kỳ đang ngồi trên ghế mềm mại rồi, nghe được lời này, không nhịn được nói đùa: “Cái thân hình đậu đỏ kia thì có gì đẹp mà nhìn?”

Người nọ còn nói: “Đừng nói chứ, mặc váy ngắn... cùng mấy thằng Thập Bát Trung đang hát karaoke đấy.”

Ngay lập tức Tống Tử Kỳ mở mắt ra, “Đám người Lục Hoài Chinh?”

Người nọ gật đầu, đứng thề, nhưng không thấy anh Lục đâu, chỉ thấy thằng nhãi lần trước đứng ở cổng trường chờ Không Sa Dịch mà thôi.

Xế chiều hôm đó, Tống Tử Kỳ đẩy người ở phòng bên cạnh ra ngoài, vừa kéo ra đến cửa đã mắng xối xả một trận: “Nào cậu bị ủng nước, đổ phân chó vào trong đấy hả? Đi theo bọn chúng làm cái gì? Còn chê mình có nhiều đuôi chưa đủ hay sao hả? Ăn mặc như thế làm gì hả, tôi thấy giờ cậu trang điểm như thế có thể ra phố đi hát rong được rồi đấy...”

Mắng cho đến khi Không Sa Dịch khóc, hu hu ngồi sụp xuống đất lau nước mắt, cũng không thèm nhìn cậu.

Tống Tử Kỳ không thương hoa tiếc ngọc tí nào, kéo người người từ dưới đất đứng lên, lôi đi về nhà, vừa lôi vừa đe dọa: “Không cho phép khóc nữa, còn khóc là tôi nói cho bố mẹ cậu biết.”

“Cậu là tên khốn khiếp!”

“Tôi khốn khiếp hay không tự bản thân biết, ngược lại cậu ấy, không giống gái ngoan gì cả...”

Không Sa Dịch nóng nảy, nhắc chân đạp cậu ấy: “Cậu cút đi.”

“Cậu kêu tôi cút thì tôi cút chắc? Thật quá mất mặt, hơn nữa quan hệ của chúng ta là gì hả, dựa vào đâu mà cậu bảo tôi cút thì tôi liền cút?”

“Vậy cậu dựa vào đâu mà đòi quản tôi, tôi yêu ai hay chơi với ai, cậu có tư cách gì can thiệp vào?”

Hai người cứ như vậy ồn ào một trận đến đầu hè, ánh chiều tà chiếu rọi sau lưng, giống như tấm màn che trời, bóng dáng hai người thiếu niên không ngừng nhón nháo trên đường, khi đi tới đầu hè, Tống Tử Kỳ bỗng dừng lại, cúi đầu nhìn cô, hơi cúi đầu khom người, cười đều giả nói:

“Được rồi, nếu như cậu đã nói vậy, thì giờ tôi xác định luôn quan hệ của chúng ta, miễn cậu mẹ nó lại ra ngoài phóng túng...”

Không Sa Dịch hoàn toàn ngẩn người, ngay cả không khí cũng đông lại, dường như nắng chiều cũng dần dần lắng xuống, cô nghe thấy nhịp tim mình đập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng tựa như muốn nổ tung.

“Cậu có ý gì?”

“Nghĩa trên mặt chữ.” Tống Tử Kỳ liếc cô một cái, thoi cười có ý nói: “Không đồng ý thì thôi.”

“Chờ đã.”

Không Sa Dịch: “Cậu nghiêm túc chứ?”

“Trông tôi giống đùa lắm à?”

Khi bị không khí hạnh phúc nhấn chìm thì mỗi câu nghe vào đều như bị đùa giỡn, nhưng cô khôi phục lại lý trí rất nhanh, cố bình tĩnh nói: “Con mẹ nó ai phóng túng hả.”

Tổng Từ Kỳ không đáp mà lại cười, “Được rồi, coi như cậu đồng ý với tôi, sau này không được chạy lung tung với đám tiểu tử Thập Bát Trung kia nữa, đi theo anh đây học tập cho tốt.”

Cái rắm ấy.

Không Sa Định mắng xong, bỗng nhón chân hôn lên môi Tổng Từ Kỳ, rồi rất nhanh cúi đầu rút về, khi ngẩng đầu lần nữa, thì cả hai đều ngược ngược quay đầu đi chỗ khác.

Không Sa Định kể lại chuyện hôm qua xong, Đinh Tiễn nghe mà sùng sốt, cả đầu toàn mây dẩu chấm hỏi, trong lòng lại có mười nghìn câu chửi mắng xẹt qua...

Không Sa Định tiếp tục chia sẻ cho cô một tin tức.

“Cậu có biết trước kia Dương Thuần Từ cùng lớp với Chu thiếu gia nhà cậu?”

“Chu Tư Việt.” Đinh Tiễn uốn nắn cô ấy.

Không Sa Định không để ý tới cô, nói tiếp: “Trước kia hai người bọn họ cùng tham gia kỳ thi toán học, nghe nói còn cùng giành được giải, Chu Tư Việt có quan hệ không tệ với cô ta, hai người còn thường xuyên cùng thảo luận đề thi, thương thay cho hotboy của chúng ta, Hạ Tư Hàn theo đuổi Dương Thuần Từ nhiều năm, nhưng cậu biết đấy, Hạ Tư Hàn là đồ ngốc ngớ ngẩn không biết vui buồn, đương nhiên khó mà sống chung với Dương Thuần Từ từ nhỏ đã có tư tưởng chị đại rồi, mà ngay lúc đó Chu thiếu gia nhà cậu xuất hiện, bất kể là về tư tưởng hay tư duy, đều vô cùng phù hợp với Dương Thuần Từ, nhưng nghiên cứu khoa học cũng cho thấy, nếu hai người quá giống nhau thì sẽ không sinh ra điện tích được, nói chính xác hơn, là đầu óc Chu thiếu gia nhà cậu thiếu đây, không quá hiểu biết về phương diện đó, có lẽ Dương Thuần Từ từng có suy nghĩ thích Chu Tư Việt, đây là tứ tự đoán thôi, Tổng Từ Kỳ nói Dương Thuần Từ không thích Chu Tư Việt, nhưng với trực giác của con gái, tớ cảm thấy cô ta có động lòng, chỉ là vì nữ thần kiêu ngạo nên mới từ bỏ, nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy Hạ Tư Hàn tốt hơn, mặc dù là đồ ngớ ngẩn, nhưng đối xử với Dương Thuần Từ rất tốt, ân cần hỏi han các kiểu, hứng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, không giống Chu thiếu gia nhà cậu...”

Nói đến đây, Không Sa Định liếc mắt nhìn Đinh Tiễn.

Đinh Tiễn theo bản năng nói: “Thật ra cậu ấy cũng không lạnh lùng...”

“Rồi lúc đó hotboy thấy Dương Thuần Từ và Chu Tư Việt có quan hệ tốt, thế là mất hết ý chí, đành từ bỏ, vốn Hạ Tư Hàn có quan hệ rất tốt với Chu Tư Việt, nhưng từ sau đó, Hạ Tư Hàn cũng không nói chuyện với Chu Tư Việt, cho đến khi có nữ sinh đưa thư tình cho Hạ Tư Hàn, chọc giận Dương Thuần Từ, thế là cô ta mới có ý mượn Chu Tư Việt để kích Hạ Tư Hàn, nói Chu Tư Việt tỏ tình với cô ta, hai người chuẩn bị hẹn hò nhau...”

“Sau đó thì sao?”

“Cậu đừng hỏi nữa, thật đúng là thảm thương, suýt nữa Hạ Tư Hàn đã nhảy lầu đó...”

“Phụt!”

Đinh Tiễn vạn lần không ngờ kiểu chuyện ấy sẽ xảy ra với hotboy.

“Chu thiếu gia nhà cậu bo bo giữ mình, quyết định cách xa hai tên bệnh hoạn kia, cậu suy nghĩ một chút đi, nếu như Hạ Tư Hàn thật sự nhảy lầu, chỉ sợ cả đời này của Chu Tư Việt đều bị Dương Thuần Từ phá hủy, nếu đổi lại là tớ, sau này thấy cô gái nào cũng sẽ né tránh thôi.”

“Nhưng hình như gần đây có vẻ rất ổn mà...” Đinh Tiễn khẽ nói.

“Vi Dương Thuần Từ mới đồng ý Hạ Tư Hàn, hai người họ hẹn hò rồi. Có điều nghe Tổng Từ Kỳ nói hai người đó cũng không tốt lắm, chính là khi nói chuyện, trong lòng mọi người đều rất bình thản...”

Không biết tại sao, Đinh Tiễn luôn rất đau lòng vì Chu Tư Việt, bất kể làm cái gì, cô vẫn luôn đau lòng cho chàng trai ấy.

Những tháng ngày lại khôi phục lại bình thường, thứ đối mặt sắp tới chính là lớp mười hai, các thầy cô giáo Tam Trung đều gia tăng sức lực, gần đây Đinh Tiễn học gì cũng không thấy thoải mái, hơn nữa rất hết sức cố gắng, quả như theo lời Lưu Giang nói, chênh lệch của học sinh với nhau càng ngày càng rõ. Ở lần thi một tiết cuối cùng trong học kỳ hai lớp mười một, thành tích của Đinh Tiễn tụt thê thảm, tụt đến hạng ba mươi, tổng điểm chưa tới sáu trăm.

Tổng điểm của Chu Tư Việt lần này được hạng nhất, đứng thứ hai toàn trường.

Cô vẫn nên đau lòng cho chính mình thì hơn.

Buổi tối tan học về nhà, như thường lệ Chu Tư Việt đứng ở đầu hẻm đợi cô, xa xa thấy người tới, khoác túi, cúi đầu, không chút hào hứng, cậu đứng tựa vào tường, còn cô gái kia cúi đầu bước đi, cũng chẳng cần nhìn, cứ một đường đi đến phía cậu.

Chu Tư Việt cười lên tiếng nhắc nhở cô: “Đừng kia.”

Đình Tiễn ngẩng đầu nhìn, liếc nhìn bóng lưng của thiếu niên, cậu đứng dưới đèn đường, nở nụ cười vô cùng trong trẻo với cô, bỗng chốc tâm trạng hoảng hốt.

Chu Tư Việt giơ tay lên với cô, bàn tay xòe ra, dày rộng thon dài, đường chỉ tay rõ ràng.

“Cái gì?”

Chu Tư Việt khẽ nhướn mày, “Thấy điểm của cậu rồi, chỉ được mỗi 98, tôi rất lo lắng cho cậu, bạn học Đình Tiễn à.”

Cậu rất ít khi gọi cả tên họ của cô, bình thường khi hai người đi với nhau, cậu cứ luôn gọi này nọ, đa phần không gọi tên, giờ chợt gọi cô là bạn học Đình Tiễn trang nghiêm như vậy, làm lòng cô cuồn cuộn loạn mấy giây.

Đình Tiễn cúi đầu, yên lặng lấy bài thi từ trong cặp ra, Chu Tư Việt nhận lấy, cúi đầu nhanh chóng liếc nhìn, Đình Tiễn nhìn chân mày của cậu càng lúc nhíu chặt, nhíu lại thành chữ “xuyên/川”, đến khi nhìn câu cuối của bài thi, đột nhiên nhướn mày, ngay giây kế tiếp, ánh mắt quét tới, Đình Tiễn sợ hãi không dám ngẩng đầu, chỉ nghe thấy cậu dùng giọng nghiêm túc nói, còn liên tục gật đầu: “Lợi hại, mới ngồi mấy ngày với Không Sa Địch, mà chỉ số thông minh của cậu đã bị cậu ấy mang chạy mất rồi hả? Thi ra trước kia tôi giảng gì với cậu cậu đều không hiểu đúng không?”

Thi không được, chắc chắn bản thân còn sót ruột hơn cả cậu, giờ lại bị mắng xối xả như thế, trong lòng Đình Tiễn càng không dễ chịu, cô sầm mặt nói: “Đưa bài thi đây.”

“Có phải gần đây thoải mái quá không hả, mặt cũng tròn vành vạnh rồi này.”

“Cậu trả bài đây.” Đình Tiễn nóng nảy.

Chu Tư Việt đập bài thi lên tường, một tay đề lên: “Còn cậu? Cậu có hiểu không?”

Đình Tiễn không lên tiếng, thấp giọng gào lên: “Không hiểu cũng không liên quan đến cậu.”

Chu Tư Việt mỉm cười, khoe môi nhếch lên, trái phăng bài thi ở trên tường, sau đó xoay người đưa lưng về phía cô, ngoắc ngón tay với cô, “Lại đây, tôi chỉ chỗ sai cho cậu một lần.” Nói rồi cũng không để ý tới cô, tự mình lấy trong cặp ra một cây bút, dùng miệng mở nắp, nắp bút nằm ngay giữa môi cậu, quay đầu lại thấy tiểu cô nương vẫn đứng đờ tại chỗ, cậu bèn hát đầu lên với cô, nhướn mày, âm thanh mơ hồ không rõ, ý nói —— mau lên đi.

Đình Tiễn lại gần hơn, bài thi bị cậu đề trên cao, nhón chân cũng không thấy rõ, “Thấp xuống một chút.”

Thiếu niên dịch bài thi xuống, đề lại cho bằng phẳng, âm thanh bất mãn: “Cậu không biết cao lên hả?”

Đình Tiễn liếc cậu, giả vờ mất kiên nhẫn mà nói: “Có giảng hay không hả?”

“Ha ——” Chu Tư Việt nhếch khoe môi cúi đầu liếc cô, “Cậu còn mất kiên nhẫn hả? Bây giờ là ai đang đói bụng mà còn phải giảng bài cho cậu đây? Đồ không có lương tâm.”

“Có giảng không?”

Chu Tư Việt vui vẻ cúi đầu, tiếp tục viết lên bài thi, lắc đầu một cái, than thở: “Mấy cái này tôi nói rồi kia mà.”

Đình Tiễn nhìn cậu, chớp chớp mắt hỏi: “Cậu biết Dương Thuần Tử và Tống Tử Kỳ yêu sớm rồi hả?”

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cô, hơi gật đầu: “Ừ.”

Đình Tiễn muốn hỏi cậu có thể yêu sớm hay không, nhưng lời vừa đến bên miệng, dù làm thế nào cũng không nói ra được, sau gáy cậu viết rất rõ ràng mấy chữ tôi yêu toán học cả đời, cô cần gì mà phải tìm đường chết chứ ——

Chờ giảng bài xong thì trời đã tối hẳn, cây cối hai bên đứng thẳng trong tĩnh lặng, trăng khuyết như treo nơi chân trời.

Chu Tư Việt cất bút vào trong cặp, trả bài thi lại cho cô, rồi vỗ đầu cô: “Được rồi, tôi về nhà đây.”

Vừa dứt lời, xoay người bước đi không hề gật đầu.

Đình Tiễn ôm tờ giấy vẫn vương hơi ấm của cậu, nhìn bóng lưng lay động dần dần đi xa của cậu, cứ cảm thấy ánh trăng rất mơ nhạt, làm cô chẳng thấy rõ con đường đang trước thiếu niên.

Một kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng qua đi, rốt cuộc Đình Tiễn cũng sửa lại được tóc mái của mình, không dài lắm, vừa vặn có thể che kín chân mày, mái tóc vốn ngang vai giờ đã sắp chạm đến eo, có lần gội đầu xong, chưa kịp buộc lên đã chạy đến trường học, Không Sa Địch quay quanh cô nhìn rất lâu, liên

tục chặt chặt.

“Được lắm đó gái, có chút phong thái nữ thần rồi đấy.”

Đinh Tiễn xấu hổ cúi đầu, chưa tới mấy giây Lưu Giang đã đi tới, nhìn chăm chăm mái tóc dài của cô mà nói: “Buộc lên buộc lên mau, tóc tai bù xù còn ra hệ thống gì nữa?”

Đinh Tiễn liếc nhìn vị trí trống không sau lưng, bắt đầu buộc tóc lên.

Ngày khai giảng lớp mười hai chiều trông âm ỉ, rồi cuộc hồi chuông chiến dịch liên quan đến "thi đại học" cũng vang lên.

Các thầy cô giáo hăng hái sục sôi, chúng học sinh gào khóc khắp nơi, thi lớn thi nhỏ đua nhau kéo đến, không khí khói súng chiến tranh cuối cùng cũng bùng nổ, tất cả chỉ số thông minh của mọi người đều trong tình trạng báo nguy.

Ngày đầu tiên khi khai giảng.

Không biết Không Sa Định nghe được tin từ chỗ nào, nói cho Đinh Tiễn nghe.

Dương Thuần Tử và Hạ Tư Hàn đã chia tay, vì Dương Thuần Tử nói phải thi đại học.

Bọn họ là cặp đầu tiên vì thi đại học mà bước xuống con thuyền yêu sớm này.

Không Sa Định bày tỏ trước chuyện lần này, “Dù có chết, tớ với Tống Tử Kỳ cũng chết chung trên chiếc thuyền này.”

Đinh Tiễn quay đầu nhìn Chu Tư Việt, chiếc thuyền nhỏ cô độc phiêu bạt của cô đây, rồi cuộc đến khi nào mới có thể được cậu nhìn thấy?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hôn Cậu Ấy, Hôn Cậu Ấy Đi!

Tất cả cảm xúc như đúng như sai, đều giấu trong mi mắt của năm tháng.

Cậu ấy nói, vậy sau này tôi tìm bạn gái phải để cậu đồng ý là được.

Thế thì cậu chuẩn bị cho việc ở độc thân luôn đi.

—— "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú"

Vừa khai giảng năm học mười hai chưa được mấy ngày, bà ngoại của Đinh Tiễn đã bị bệnh nặng, chị cả ở quê gọi đến báo cho Diệp Uyển Nhân, cần mời hộ lý chăm sóc, nhưng mỗi tháng đều phải chi ra một nghìn tiền phí cho hộ lý, cộng thêm ba anh chị em ở nông thôn, mỗi người mỗi tháng còn phải bỏ ra hai trăm

Lúc ấy nhà họ Đinh nghèo thảm hại, không có tiền gửi hàng tháng, Diệp Uyển Nhân lại mới nghỉ việc đang ở nhà chờ đi làm, cộng thêm một nhà bốn miệng ăn, hai vợ chồng bàn bạc một phen, làm như thế còn không bằng mình về quê chăm sóc, cần gì phải tốn tiền. Nhưng bà mà đi thi hai đứa trẻ không biết làm sao, bỏ Đinh giám sát ở vùng khác, nửa năm không về nhà được mấy hồi, mà cũng rất đúng lúc, hôm đó Lý Cẩm Hội đánh bài với mấy vị phu nhân ở nhà họ Trương, Diệp Uyển Nhân thuận miệng nhắc đến, Lý Cẩm Hội hào phóng bày tỏ: "Uyển Nhân này, Tiễn Tiễn đã học mười hai rồi, không chịu nổi một hồi dày vò của nhà cô đâu, quả thật không được, để chị với lão Chu chăm sóc giúp cô."

Lý Cẩm Hội luôn nổi tiếng nhiệt tình ở trong con hẻm, từ nhỏ được bố mẹ cưng chiều, kết hôn rồi thì được chồng và con trai cưng chiều, không hề có lòng phòng bị với bất cứ ai, chuyện nhà ai cũng thích quản như thế, chứ đừng nói đến việc ông nội hai nhà có giao tình với nhau, lời kia nói ra rất khẳng khái, khiến Diệp Uyển Nhân nghe mà cảm động, do dự nói: "Như thế, có phải làm phiền chị quá không?"

Lý Cẩm Hội xếp bài lại, chân thành kéo tay Diệp Uyển Nhân nói: "Không phiền chút nào hết, vừa hay con bé cùng lớp với Tư Việt, cứ để hai đứa nó đi học chung đi."

Diệp Uyển Nhân kích động, lệ nóng tràn đầy: "Ồi!"

Thế là, tối hôm đó Đinh Tiễn bị mẹ thu xếp hành lý ném đến nhà họ Chu, còn Diệp Uyển Nhân dẫn theo con trai đi suốt đêm về thôn Diên Bình, đến trước giường mẹ tần hiếu, trước khi rời đi, Diệp Uyển Nhân còn nói thẳng với Đinh Tiễn: "Lần này mẹ đi rất lâu, mày ở tạm nhà họ Chu trước, bà ngoại bị bệnh nặng, mẹ phải về báo hiếu, còn cả mấy người nhà bà ngoại mày nữa, mấy cậu của mày đó cứ nhìn chăm chăm, vốn cậu nhỏ mày muốn chi tiền ra, nhưng tao đã quá quen với tính toán của cậu nhỏ mày rồi, lần này mẹ về sẽ bảo bà ngoại để lại nhà cho mẹ, mẹ theo trước hầu sau như thế, đâu thể để chăm sóc vô ích được đúng không? Mày ở nhà họ Chu phải ngoan ngoãn nghe lời đấy, đợi mẹ về."

Đình Tiễn chớp chớp đôi mắt đầy mù mờ, đột nhiên nhận ra, vào lúc bà ngoại bị bệnh nặng đây, dường như tất cả mọi người đều lật mặt thật với nhau.

"Mẹ ơi, con có thể không đến nhà họ Chu được không?" Cô thấp giọng mờ miệng.

"Mẹ với ba mày không có ở đây, mày ở một mình bố mẹ đều không yên tâm. Chỉ là tạm thời thôi, mẹ sẽ cố về sớm." Diệp Uyển Nhân cúi người xuống, nắm lấy vai cô nói, "Có phải lo lắng Chu Tư Việt bất nạt không? Yên tâm, dì Chu mày có nói rồi, sẽ giúp mày."

Đình Tiễn lắc đầu.

Chỉ đơn giản là cô ghét "ăn nhờ ở đậu", ở trong nhà người khác, ăn đồ của người khác, dùng đồ của người khác thì tay ngắn hơn người khác, chỉ riêng điều đó thôi đã đủ để cô không ngốc đầu lên được rồi, huống gì đối tượng còn là Chu Tư Việt cô thích.

Nhưng thế giới của người lớn không cho phép con nít biện bạch.

Diệp Uyển Nhân vội nói đôi câu rồi đưa con trai đi, một mình Đình Tiễn chờ người ngồi trên salon một lúc lâu, mãi đến khi có người tới gõ cửa.

Chu Tư Việt ăn mặc rất nhẹ nhàng, cả người là bộ đồ thể thao ở nhà, trên cổ còn lủng lẳng headphone màu đen, mới chạy bộ với Tường Trầm về, thấy bên trong tối om, một tay túm tóc nói, "Sao không bật đèn lên?"

"Cậu đến đây làm gì?"

"Mẹ tôi bảo tôi đến đón cậu."

Đình Tiễn mở cửa ra, xoay người đi vào trong, đặt mông ngồi lên ghế: "Tôi không đi."

Chu Tư Việt không khách khí vỗ xuống đầu cô, "Làm gì đấy, đến nhà tôi mà cậu còn tủi thân hà."

"Tôi không có ý đó, cậu đừng nghĩ nhiều."

Đình Tiễn cup mắt, thấp giọng nói.

Chu Tư Việt đứng dựa vào tivi, hai tay đút trong túi, dáng vẻ trang nghiêm như người lớn nhỏ, nói: "Vậy cậu có ý gì?"

"Chu Tư Việt, nếu như mẹ cậu bị bệnh, cậu có đưa ra điều kiện vào lúc đi ấy đang bệnh không?"

"Điều kiện gì?" chàng trai hơi nhíu mày.

"Di sản."

Chàng trai nhún mày, ước chừng có thể đoán được ý của Đình Tiễn, nhưng chưa kịp chờ cậu mở miệng, Đình Tiễn đã nói: "Trước kia tôi thấy một câu chuyện ở trong sách, đại khái nói là, có một ông bố vào lúc trung niên thường xuyên đánh chửi bố ông ta, để mặc ông cụ đói, không cho ăn cơm ngủ nghỉ, đợi lúc ông ta về già, con trai ông ta cũng thường xuyên đánh đấm ông ta, lại còn rất hung hãn vừa đánh vừa kia 'trước kia ông cũng đánh ông nội như thế thôi.' cứ như thế đời này truyền đến đời khác."

Chu Tư Việt gãi giữa hai hàng mi, thờ dãi nói: "Tự xem lại lòng mình đi, người xưa không nói như thế, đừng vì người bất hiếu mà đánh giá lệch lạc con người, cậu lớn thế rồi, tự bản thân biết nhận định sai trái, không cần người ngoài nhắc nhở cậu."

Đình Tiễn cười khổ: "Nếu có một ngày tôi trở nên xấu xa, không phân biệt được tốt xấu thì sao đây?"

Chu Tư Việt nhìn cô không chớp mắt, sau đó khẽ nhếch môi, bình tĩnh nói: "Cậu sẽ không đâu, mà dù có như thế, không phải cậu còn có tôi à?"

"Chúng ta đâu thể chơi với nhau mãi được, đến khi lên đại học..." Đình Tiễn ngẩng đầu liếc cậu, giọng yếu dằn: "Cậu sẽ tìm bạn gái thôi, đến lúc đó quan hệ của hai ta không còn tốt như bây giờ nữa... Cậu vẫn sẽ tin tưởng tôi vô điều kiện thế à?"

Bỗng Chu Tư Việt cười: "Vậy sau này tôi tìm bạn gái, nhất định phải để cậu đồng ý, được chưa?"

Đình Tiễn bất chợt ngẩng đầu nhìn cậu, phát hiện nơi khóe miệng của thiếu niên treo nụ cười như có như không, tim đập thành thịch, lại vội vã cúi đầu, thấp giọng ở một tiếng.

Chu Tư Việt đứng dậy, một tay xách vali ở bên salon, một tay khác vẫn đút trong túi, nghiêng đầu với cô nói: "Đi thôi, mẹ tôi còn đợi ở nhà đấy."

Ánh trăng ngoài khung cửa rót vào như đỉnh lồng làm bằng lụa mỏng, cây cối phát ra tiếng xào xạc khe khẽ.

Hai bóng dáng, một cao một thấp băng qua cuối hẻm Tây, có người ung dung hỏi rằng: "Haiz, nếu như có ngày nào đó tôi trở nên xấu xa, thì cậu thế nào? Cậu sẽ làm thế nào?"

"Không biết nữa, chắc là thất vọng lắm." Cô gái thờ dãi, "Cậu phải giữ nguyên trái tim như ban đầu chứ, tôi không cách nào hình dung được cậu mà xấu

xa thì sẽ ra sao."

Có người dùng lực xoa mạnh đầu cô.

"Đồ ngốc."

Những ngày tháng vào ở nhà họ Chu, có thể nói là náo loạn.

Chu phu nhân cố ý dọn một căn phòng cho khách ở tầng hai để Đình Tiễn ở, đối diện chính là phòng ngủ chính, bên cạnh là phòng của Chu Tư Việt, vốn hai người đã ngày ngày chạm mặt ở trường rồi, bây giờ về nhà ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, quen thuộc nhau như người thân vậy, nói chuyện càng không có kỵ gì.

Đặc biệt là buổi sáng, sắp tới giờ đi học, cả hai tầng mỗi tầng chỉ có một nhà vệ sinh, Chu Tư Việt thường xuyên bị Đình Tiễn dậy sớm ép xuống lầu đánh răng rửa mặt, nhưng cậu rửa ráy xong rồi mà Đình Tiễn vẫn chưa đi ra, lại còn phải dựa cửa chờ cô. Thế là, trên đường đi học, cậu vừa đẩy xe vừa trách móc: "Lăng nhà lăng thẳng, rửa mặt mà lâu thế à, con gái đứng là phiền toái."

Ngày nào Đình Tiễn rửa mặt cũng bị cậu đứng ngoài đám cửa thúc giục, trong lòng cũng đủ giận rồi, thế là vặc lại ngay: "Cậu không biết con gái vốn phiền toái hả? Có bản lĩnh thì sau này cậu đừng tìm bạn gái nữa, hừ!"

Cô hét xong liền kéo chặt đai cặp, bịch bịch chạy trước.

Chu Tư Việt nhảy lên xe, máng nhỏ một câu: "Chiều cậu quá rồi đây!" Rồi đạp xe phóng đi như một làn khói.

Khi bánh xe lăn qua cạnh Đình Tiễn, cậu chàng ác ý nhấn chuông mấy hồi, xẹt một tiếng trượt về phía trước, Đình Tiễn nhìn bóng lưng phách lối của cậu mà giận đến mức cắn răng.

"Đồ ấu trĩ!!!"

Quay lại lớp học, Không Sa Dịch đuổi theo cô hỏi: "Cuộc sống ở chung với nam thần thế nào?"

Đình Tiễn nhét cặp sách vào học bàn, uất hận nói: "Bỏ hai chữ ở chung đi, còn cả nam thần nữa chứ, là đồ thần kinh thì có."

Không Sa Dịch thờ dài, liên tục lắc đầu: "Đừng có đang ở trong phúc mà không biết phúc, tớ muốn ở chung với Tống Tử Kỳ mà cũng không có cơ hội đây này. Vừa rồi tớ lại nghe thấy có đứa con gái lớp khác hỏi thăm Chu thiếu gia của cậu đấy, hám trai như thế, chắc chắc..."

Dây thần kinh trong người Đình Tiễn lại căng ra, quay đầu lại nhìn vị trí của người nào đó, đúng lúc, Chu Tư Việt cũng đang hàn huyên với Tống Tử Kỳ, nhìn thoáng qua, bóng ánh mắt giao nhau hai giây, Chu Tư Việt ho khẽ một tiếng, quay đầu đi trước.

Đình Tiễn chột nhận ra, vội vã quay người lên, hai tai đỏ bừng.

Chu Tư Việt thả lỏng dựa ghế ngồi, nhìn đôi tai ửng đỏ kia mà cúi đầu cười.

Thì ra, tất cả những cảm xúc như có như không, đều che giấu trong mi mắt của năm tháng.

Mà tất cả câu trả lời cậu muốn biết, đều nằm trong tâm trạng như phải như không này.

Tháng chín, một lần nữa diễn ra kỳ thi toán học quốc gia, lạ là lần này Hà Tĩnh Văn không đi thi nữa, làm mọi người shock thật sự, cứ tưởng cậu ta sẽ đi đến cuối con đường này nữa chứ. Theo như Lưu Tiểu Phong nghe được Lưu Giang nói chuyện với mấy thầy cô ở phòng giáo viên, thì hỏi nghỉ hè, bố của Hà Tĩnh Văn bắt ngờ qua đời ở phân xưởng, trụ cột chính của gia đình đã không còn ai, nhà họ Hà sụp đổ, suốt kỳ nghỉ hè Hà Tĩnh Văn đều không có thời gian cây để đi thi, cộng thêm kinh nghiệm trước đó, liền quyết định từ bỏ.

Giữa tháng chín, Lưu Giang tổ chức quyên góp ở trong lớp cho Hà Tĩnh Văn.

Vốn là một cậu trai cao ngạo, vậy mà vào lúc này lại đứng cúi đầu trên bục giảng, trước mặt là hòm quyên góp màu đỏ, Đình Tiễn nhìn mãi một hồi, sau đó lấy mấy tờ tiền lẻ trong ví ra, quyên góp năm mươi đồng.

Không Sa Dịch la hét không chịu quyên, vì cô cảm thấy con người Hà Tĩnh Văn xấu bụng, giờ mình mà giúp cậu ta thì chính là giúp người xấu làm điều ác.

Tống Tử Kỳ vỗ đầu cô ấy, "Giúp người xấu làm điều ác không dùng như thế, chuyện nào ra chuyện ấy, mặc dù tớ cũng thích cậu ta thật, nhưng người ta có khó khăn, tớ vẫn phải giúp một phần, đàn ông đàn ang sống thù dai thế cũng không thoải mái."

"Cậu mới là đàn ông nhì." Không Sa Dịch liếc xéo, "Cậu quyên bao nhiêu hả? Năm trăm? Nhiều quá!"

Cùng lúc ấy, Đình Tiễn cũng nhìn xấp tiền có độ dày giống Tống Tử Kỳ trong tay Chu Tư Việt, kỳ thực trong lòng cô cũng có phần không tình nguyện, bị người ta tố cáo yêu nhau, đi thi còn bị người ta tố cáo ăn gian, Đình Tiễn gần như có thể xác định đó đều là do Hà Tĩnh Văn làm, ngoài cậu ta ra thì thật sự không có ai có thể làm những chuyện đó. Vậy là cô thấp giọng hỏi Chu Tư Việt: "Nếu tôi không quyên, cậu có cảm thấy tôi xấu xa không?"

"Không biết."

"Vậy cậu cũng đừng quên nữa, nói không chừng lần thi trước chính là do cậu ta tổ cáo đấy."

Tổng Tử Kỳ nghe được, xen miệng vào nói: "Đừng nói là không chừng, mà chắc chắn chính là cậu ta làm, lão Dương đi tìm cậu ta nói chuyện, Tư Việt biết lâu rồi."

Đinh Tiễn sùng sốt: "Cậu biết rồi?"

"Ừ." Chu Tư Việt cười: "Dù con người cậu ta u ám, làm chuyện cũng không đàng ông, nhưng đàng ông như tôi mà phải so đo với cậu ta, thì không phải tôi cũng trở thành người như cậu ta à? Lại nói, tiền này không phải cho cậu ta, mà là cho ông bà nội cậu ta, cậu suy nghĩ đi, hai người già vừa mất con trai, nếu biết được cháu trai không được ai yêu thích như thế, hẳn sẽ đau lòng lắm."

Đinh Tiễn bừng tỉnh, nhìn xuống cậu: "Cậu hiểu chuyện quá."

Lớn như vậy rồi, nhưng rất ít người khen thẳng mặt cậu như thế, hàng xóm láng giềng có biết cũng biết tiểu tử cậu miệng xấu nhưng lòng không xấu, dù có cãi nhau âm ỉ cũng không làm gì quá trớn, nhưng chưa từng khen cậu hiểu chuyện bao giờ, vậy là trong lòng vui vẻ không thôi, nhưng ngoài miệng vẫn chưa tha cho người ta, liếc cô nói: "Cái gì gọi là hiểu chuyện hả, đây là việc đàng ông phải làm."

Đinh Tiễn rất thích nghe mấy câu cậu nói mình là đàng ông, rất có cảm giác an toàn, giống lúc này đây, cô cũng cúi người gạt đầu phớt lờ nói: "Vâng vâng vâng, thưa Chu tiên sinh."

"Có đức hạnh nhỉ."

Chu Tư Việt vui vẻ.

Về sau, Chu Tư Việt hoàn toàn lâm vào trạng thái thi đua, giờ ngay cả chơi bóng rổ cũng bỏ, tan tiết là ngồi một chỗ giải đề, tan học về nhà giải đề tiếp, có lần Đinh Tiễn nửa đêm đi vệ sinh, phát hiện đèn phòng bên cạnh vẫn sáng.

Đinh Tiễn sợ làm phiền cậu nên không dám đi giày, để chân trần rón rén đi trên sàn nhà, thời tiết cuối tháng mười lạnh lẽo cực độ, cái lạnh trên nền xuyên qua lòng bàn chân cô.

Vừa đi được hai bước.

Cửa phòng mở ra cái "cạch", thiếu niên mặc quần áo ngủ, xoa tóc đi ra ngoài, lập tức trông thấy Đinh Tiễn rón ra rón rén, thế là kéo người lại, giọng khàn khàn: "Chưa ngủ à?"

"Khó ngủ."

Chu Tư Việt thả người ra, cúi đầu quét qua bàn chân trụi của cô, lại thấy đáng về đó thì biết được hơn nữa, đưa tay xoa mạnh tóc cô, đẩy về lại phòng: "Về mang giày cho tôi!"

Đinh Tiễn mang giày vào rồi chạy ra ngay, Chu Tư Việt đứng thẳng đánh răng ở trước gương, hai mắt thâm đến nỗi Đinh Tiễn không nhìn nổi, dựa ở cửa nói chuyện với cậu.

"Bây giờ cậu giống ông già lắm đấy."

Chu Tư Việt không để ý, phát ra một tiếng nhỏ, uống nước giữa đầu súc miệng, sau đó nhổ nước ra, không mặn không nhạt nói: "Thế à?"

Đinh Tiễn vỗ vai cậu cổ vũ: "Hy vọng cậu có thể vượt qua."

Chu Tư Việt ngâm nước súc miệng lần nữa, nghiêng đầu nhìn cô, nhún vai gạt tay cô ra, cúi đầu nhổ nước, vừa rửa bàn chải đánh răng vừa nói mà không ngắt đầu: "Nghe nói điểm toán của cậu lại được chín mấy hả? Tình hình nghiêm trọng đấy cô nương à."

Đinh Tiễn xoay người rời đi, "Hai giờ rồi rồi, chúc ngủ ngon."

Kết quả bị người ta xách cổ áo kéo về, Chu Tư Việt kéo cô lại, sai bước đi về phòng cô, "Mới có hai giờ, còn sớm, nào lại đây, để tôi giảng bài cho cậu."

"Hơn nửa đêm cậu vào phòng con gái giảng bài cái gì, mưu đồ quỷ rối hả?!"

Chu Tư Việt không buông tay, đổi hướng bước chân: "Được, vậy đến phòng tôi."

Đinh Tiễn giãy giụa, người vịn vào tường chừng như sắp rách đến nơi, "Tôi không đi, tôi buồn ngủ lắm."

Chu Tư Việt đẩy người vào trên tường, "Đừng nhúc nhích."

Sau đó vòng hai tay đằng trước, quan sát cô trên dưới một vòng, hít sâu một hơi, sợ làm phiền đến bố mẹ ngủ say, thấp giọng mở miệng, có phần hơi tức

giận, "Sao tôi phát hiện bây giờ cậu không thích học thế nhỉ? Lên lớp thì nói chuyện với Không Sa Dịch, tan học không chịu làm bài tập, về nhà chỉ biết chơi, tiểu thư à, lớp mười hai rồi đây, cậu cả ngày nghĩ vớ vẩn gì trong đầu thế hả?"

Đình Tiễn như bị đóng đinh tại chỗ, khễ ngẩng mặt, ngây người nhìn gương mặt tuần tú tức giận này, tầm mắt từ mái tóc rối của cậu chậm rãi đi xuống, dừng trên yết hầu nhô ra, lên rồi xuống...

Cô nuốt nước bọt.

Ngoại trừ tiếng thờ nhẹ của cậu ra, bên tai chỉ còn lại một âm thanh ——

Hôn cậu ấy, hôn cậu ấy đi!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kích Động Chính Là Tà Niệm Trong Chớp Mắt

Con bị yêu quái hút hồn rồi, Phật tổ, cứu con.

—— "Nhật ký của Tiểu Quái Thú".

Có lúc, kích động chính là tà niệm trong chớp mắt, cần gì phải thêm can đảm.

Đình Tiễn không cần biết đúng sai, nhắm mắt lại, nhón chân lên, thân thể nghiêng về phía trước, muốn hôn xuống gò má cậu.

Nhưng chỉ mới nhón lên thì đã bị người ta một chương ấn lại về tường, bàn tay ấm áp lại khô ráo của Chu Tư Việt dán trên mặt cô, Đình Tiễn đưa mắt nhìn từ trong kẽ hở ngón tay, người nọ rũ mắt liếc cô, "Cậu làm cái gì đấy?!"

Cô rụt cổ lại, sát người lại tường, "Không..."

Thiếu niên cười một tiếng rồi buông tay ra, hai tay đút lại vào trong túi, xoay người bước ra khỏi phòng, chỉ bỏ lại một câu: "Cầm bài thi lại đây, ba phút."

Đình Tiễn le lười với bóng lưng của cậu, lấy tốc độ ánh sáng chạy về phòng mình, "Muộn rồi, ngày mai hãy nói."

Vừa dứt lời đã đóng cửa cái "sầm——", cũng không cho cậu cơ hội mở miệng.

Chu Tư Việt đứng trước cửa, mày nhăn lại, nửa buổi sau mới lắc đầu đóng cửa.

Vào năm 2005 Bắc Kinh đón mùa đông sớm, đầu tháng 11 tuyết rơi nhẹ, buổi sáng tinh dậy, Đình Tiễn thấy bầu trời ngoài khung cửa đã thay sắc, phủ lên mặt đất lớp thảm lông trắng xoá, hoa tuyết bay lượn quanh quẩn trên không trung, rồi rơi xuống bề cửa sổ, tựa như những lông chim màu trắng tinh, miêng ngói to màu đỏ đứng trong cảnh tuyết trắng như chìm trong thiên la địa võng của chúng, trở nên tĩnh lặng hơn.

Trong tiết thế đục, vì những ngày trời lạnh như thế này mà kinh nguyệt của Đình Tiễn đến sớm, cô mệt mỏi nằm ở chỗ ngồi, mơ mơ màng màng ngủ mấy phút, chợt thấy cả người nặng trĩu, tựa như có vật gì đó đè lên người, mở đôi mắt mơ hồ ra, vừa tỉnh đứng dậy, lại bị người ta ấn trở về bàn, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh quen thuộc: "Chưa hết tiết đâu, ngủ tiếp đi."

Chu Tư Việt đặt quyển sách "Orsay cổ điển" dày cộm lên bàn, kéo ghế Không Sa Dịch ra ngồi xuống, bắt đầu giải đề, cũng không thèm nhìn cô mà nói: "Ngủ nhanh lên đi, đợi lát nữa tôi sẽ giảng bài cho cậu mười phút."

Đình Tiễn đang đắp áo khoác lông của cậu gục xuống bàn, chớp mắt nhìn gò má của thiếu niên đang vui đầu giải đề, cứ nhìn mãi cũng không chịu thôi, giống như nhìn thấy vật quý hiếm gì đó vậy.

Có lẽ do ánh mắt quá nóng bỏng, Chu Tư Việt phát giác, bỗng quay sang: "Không ngủ à, vậy bây giờ giảng luôn cho cậu nhé?"

Đình Tiễn vội vàng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Chu Tư Việt nhìn bộ dáng của cô, lắc đầu liên tục, nói với ý sâu xa: "Cậu không thích học như vậy từ bao giờ thế hả?"

"Sao lúc nào cậu cũng quan tâm đến thành tích của tôi vậy?" Đình Tiễn nhắm hai mắt nói.

"Tôi là lo lắng cậu không thi vào được trường đại học tốt."

"Đó cũng không phải là chuyện của cậu."

Đã nói đến đây rồi, nếu nói thêm gì nữa thì chỉ sợ hai người lại cãi nhau, Chu Tư Việt không lên tiếng, chỉ nhìn cô thật sâu, sau đó quay đầu đi tiếp tục giải đề, mãi lâu sau, cô nàng vốn tưởng đã ngủ lại mở miệng nói, giọng mềm mại: "Không phải tôi không thích học, tôi chỉ sợ làm mất thì giờ của cậu..."

Bút trong tay Chu Tư Việt khựng lại, cậu không quay sang, chỉ dán mắt vào sách vở.

Đình Tiễn còn nói: "Thời gian của cậu eo hẹp lắm, đừng có mà quản tôi, chuẩn bị kì thi này cho thật tốt đi, tôi điều chỉnh lại tình trạng là có thể đuổi theo kịp."

Buổi chiều yên tĩnh, trong phòng học không có một ai, chỉ có hai người họ ngồi ở vị trí gần cửa sổ, một người nằm, một người giải đề, hệ thống sưởi mở ở nhiệt độ cao, cửa sổ cũng được trùm lên một lớp sương mù dày đặc, không thấy rõ thế giới bên ngoài.

Giọng của cô rất thấp, quanh quẩn trong phòng học đầy sách vở, hiểu chuyện tới mức làm người ta đau lòng.

Chu Tư Việt quay đầu lại nhìn cô, một lúc lâu sau, cậu dùng bút gõ nhẹ lên bàn, từng câu từng chữ, vô cùng nghiêm túc: "Điều tôi muốn không phải là cậu đuổi theo kịp, hiểu không?"

Trong giây lát Đình Tiễn mở mắt ra, Chu Tư Việt nhìn thẳng vào cô không chớp mắt, đôi đồng tử kia đen láy hết như sao sáng, là vẻ cấp bách cô chưa từng trông thấy.

"Thi vào Thanh Hoa, hử?" Cậu nói.

Từ nhỏ đến lớn, nói cô nàng Đình Tiễn thông minh thì cũng chưa chắc, nhưng nếu nói không minh thì có lúc rất ma mãnh, sẽ đầu trí lại.

Diệp Thường Thanh thích cô, từ nhỏ đều dẫn cô theo bên mình dạy về phác họa, bất ngờ phát hiện ra nha đầu này học rất được, nhưng lúc đó ông còn chưa có thể, nói chuyện không có tí phân lượng, cũng may là nha đầu này cũng thích, nhưng chị của ông lại không muốn phí mớ tiền đó vào con bé, ông cũng không có quyền quyết định con đường tương lai của cô, chỉ có thể thỉnh thoảng dẫn cô đi ra ngoài giải khuây về thôi.

Khi đó, không chỉ Diệp Uyển Nhân mà đại đa số người trong gia đình đều cho rằng, học vẽ, học nhạc, học nghệ thuật đều dành cho những đứa trẻ có tiền, còn cái kiểu người ở tầng lớp dưới đáy xã hội như bọn họ đây, có thể tạo điều kiện con mình đã khó lại càng thêm khó. Từ nhỏ đã có nhận thức như vậy, Đình Tiễn cũng biết cơ hội mình học vẽ là con số không, thế là liền đặt sự chú ý vào việc học tập, càng ngày càng khôn khéo hiểu chuyện, thành tích xuất sắc, được thầy cô giáo yêu thích. Mặc dù như vậy, cũng chưa từng nghĩ sẽ thi vào Thanh Hoa.

Tuy có rất nhiều đứa trẻ, khi còn bé thường biểu đạt ý chí to lớn của mình ở trước mặt người lớn, lớn lên muốn thi vào Thanh Bắc.

Nhưng từ nhỏ Đình Tiễn chưa từng nói qua những lời nói hùng hồn đấy, cũng chưa từng nghĩ đến, yêu cầu của cô đối với bản thân mình rất đơn giản, chỉ cần rời khỏi Bắc Kinh là được, càng xa càng tốt. Dù sao cô tuyệt đối cũng không ở lại Bắc Kinh.

Nhưng lần này đã làm rối loạn kế hoạch của cô hoàn toàn.

Trước khi đến đây, cô cũng chỉ muốn đến Hàng Châu vào một trường bình thường, nên cô rất quý trọng từng phút từng giây bên cạnh Chu Tư Việt, sợ sau này, cô đi về phía nam, còn cậu đi về phương bắc, chẳng biết bao giờ mới được gặp lại.

Đình Tiễn biết thành tích hiện nay của mình, cứ quanh quẩn quanh điểm sàn, may mắn thì vừa hơn được điểm sàn, còn nếu xui thì chỉ có thể học nghề ở trường công lập, nói chi đến việc muốn vào Thanh Hoa thì phải hơn điểm sàn một trăm điểm.

"Tôi thi không đậu."

Chu Tư Việt nhỏ tiếng cười: "Không thi đậu mà còn không biết cố mà học tốt đi à? Cả ngày chỉ biết theo Khổng Sa Dịch chơi vớ vẩn, tôi phát hiện người như cậu phải quản, bỏ mặc ba ngày là trèo lên nóc ngồi ngay, một chút tự giác cũng không có."

Bụng Đình Tiễn chợt đau, đau đến mức cô phải hít hà vài cái, không có sức trả lời, nghe cậu châm chọc, xấu hổ cúi đầu: "Tôi sẽ thử."

Không biết từ lúc nào Chu Tư Việt rót cho cô một ly nước nóng, ly nước được đặt trên bàn, cậu nói nhân lúc còn nóng thì uống đi, sau đó không để ý tới cô nữa, chuyên tâm giải đề.

Đình Tiễn cầm ly nước, cố ý đùa với cậu: "Nhóc con có kinh nghiệm quá đó nha?"

Chu Tư Việt cười mắng: "Đồ vô dụng."

Cậu cũng không ngẩng đầu lên, tiện tay chọn một đề rồi giải, tiếp tục thờ ơ nói: "Hồi bé có nuôi một con chó, mỗi tháng tôi phải xoa bụng cho nó."

Chó cũng đau bụng kinh á?

Đình Tiễn nhìn cậu với vẻ không tin nổi, ngăn người không phản ứng kịp, không cách nào tưởng tượng được hình ảnh kia, Chu Tư Việt cười run cả người, dựa lưng ghé vừa xoa đầu cô, vừa nói: "Có ngốc không thể, chuyện đó mà cũng tin được."

Hai người tan học về nhà, còn chưa vào cửa, đã nghe thấy truyền ra tiếng cãi vã từ bên trong, cả hai đều sững người rồi cùng nhìn nhau, bên ngoài bức tường đỏ, trên nền tuyết trắng, hai người cứ ngỡ người đứng như thế.

"Rầm!"

Bên trong truyền tới tiếng vang rất lớn.

Ngay sau đó là ba tiếng liên tiếp.

"Rầm!"

"Rầm!"

"Rầm!"

Cứ như ba tiếng sấm rền vang, nổ tung trong đêm tuyết, bên trong truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của Chu phu nhân, "Chu Tông Đường! Anh là đồ khốn khiếp!"

Chu Tông Đường ngồi trên ghế sa lon, lấy tay đỡ trán, giọng không biết làm sao: "Đừng làm rộn nữa, bọn nhỏ sắp về rồi đấy."

"Hôm qua ông anh đi uống rượu với lão Trịnh, mà lúc chiều tôi mới đánh bài với vợ lão Trịnh, cô ấy nói tôi qua lão Trịnh ở nhà kèm con trai học, Chu Tông Đường, anh lừa tôi!"

"Anh không lừa em, quả thật lão Trịnh có đi cùng, chỉ là nhận được điện thoại nên về nhà trước, làm sao anh biết vợ lão Trịnh lại nói như vậy, không tin thì em bảo lão Trương tới làm chứng đi, tối hôm qua lão Trương đi theo anh miết."

"Nói láo! Lão Trương cũng là người của anh, từng giúp anh nói dối một lần rồi, anh cho là tôi sẽ còn tin tưởng anh ta hả? Chu Tông Đường, nếu anh có tình nhân ở ngoài thì nói sớm với tôi đi được không hả?! Đừng có hành hạ tôi như vậy!!" Lý Cẩm Hội khàn giọng hét lên.

"Không hề có! Đừng làm rộn nữa, một người lớn như anh có thể làm việc mà không có chừng mực hả? Chúng ta kết hôn nhiều năm thế rồi, có lúc nào anh làm chuyện có lỗi với em không?!"

"Lần trước trong đơn vị của anh có cô bé cứ đi theo anh, Chu chủ nhiệm này Chu chủ nhiệm kia, vợ lão Trịnh còn nói cô bé kia mời anh đi ăn cơm, anh cho rằng tôi ngốc sao!"

"Lại nổi điên rồi đấy hả?!" Chu Tông Đường tức đến mức không chịu nổi nữa, "Vợ lão Trịnh lúc nào cũng sợ thiên hạ chưa đủ loạn, cô ta nói gì em cũng tin sao, đủ rồi đấy Cẩm Hội, đừng gây rối nữa, Chu Tư Việt sắp về rồi!"

Có lẽ thật sự sợ Chu Tư Việt quay về, Lý Cẩm Hội khóc rầm rức, âm thanh bên trong nhỏ dần.

Đêm hôm đó, Chu Tư Việt cũng không nói câu gì, ăn cơm xong thì trở về phòng, đợi đến Đinh Tiễn làm xong bài tập đi ra, nhìn qua khe cửa có thể nhìn thấy ánh sáng vàng vàng, Chu phu nhân bụng lý sữa bò lên phòng cậu, thấy cô đi ra thì vội đưa tay vuốt tóc, ra dấu "xụi" với cô, dịu dàng hỏi: "Đói không?"

Đối mặt với Chu phu nhân của lúc này, Đinh Tiễn không có cách nào liên hệ với người khàn giọng hét lên lúc chiều cả.

Cô lắc đầu.

Chu phu nhân lại bắt đầu xa gần hỏi cô: "Hồi chiều lúc Tư Việt về thì có vẻ không vui lắm, trong trường học có chuyện gì hả."

Đinh Tiễn lắc đầu, nói giúp cậu: "Không có ạ, chẳng qua dạo gần đây học tập mệt quá."

Chu phu nhân như có điều gì suy nghĩ gật đầu, hiền từ vuốt ve đầu Đinh Tiễn.

"Ngoan. Đi ngủ sớm đi, đi đưa sữa cho thằng bé."

Đinh Tiễn chớp mắt, "Di Chu, hay để cháu đưa giúp đi cho, vừa vặn cháu có bài muốn hỏi cậu ấy."

Chu phu nhân sáng khoái đồng ý, đưa khay cho cô cầm, bên trên còn có mấy lát bánh mì, cho con tối ăn lót dạ.

Đinh Tiễn nhận lấy khay cầm trong tay, Chu phu nhân lại dặn dò vài câu, bảo hai người đi ngủ sớm chút, vừa mới xoay người thì lại quay lại: "Đúng rồi Tiễn Tiễn, thứ sáu tuần tới Tư Việt thi, đi định đến cung Ung Hòa dâng hương, thuận tiện cũng cầu giúp cháu thi đậu đại học, cháu có muốn đi cùng đi không?"

Đinh Tiễn gật đầu liên tục, có ạ.

Chu phu nhân vui vẻ yên tâm, luôn miệng khen ngợi, vẫn là sinh con gái tốt hơn.

Đình Tiễn đưa mắt nhìn bóng lưng Chu phu nhân biến mất sau chỗ rẽ, vừa mới quay người lại thì canh cửa bật mở, Chu Tư Việt dựa vào cửa, từ trên cao nhìn xuống: "Cậu muốn đi dâng hương?"

"Không phải cậu muốn tôi thi vào Thanh Hoa à? Trước hết tôi nên có quan hệ tốt với Phật tổ, để vào ngày tôi thi ngài ấy nương tay chút."

Chu Tư Việt cười hừ, xoay người đi vào.

Đình Tiễn bụng khay thức ăn đi theo, đóng cửa lại, đặt đồ ăn lên bàn.

Không ngờ là phòng của cậu lộn xộn hơn cô tưởng tượng, trên bàn ngổn ngang đầy sách vở, đĩa thức ăn chỉ có thể khó khăn chen vào một chỗ trống nhỏ, trên giá sách bên bàn đều là tạp chí với sách ôn thi xếp bừa bộn, bất ngờ là, còn có cuốn lý luận quân sự.

Đình Tiễn bỏ đồ xuống, nhìn sách trên giá với vẻ mới lạ, "Cậu thích quân sự à?"

Chu Tư Việt cắn miếng bánh mì, ngẩng đầu lên nhìn rồi dừng dừng đáp: "Ừ."

Đình Tiễn dăm chiêu gật đầu, "Ồ." rồi đưa mắt nhìn cậu, thiếu niên có vẻ không hăng hái lắm, cúi đầu giải đề.

Đình Tiễn không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng, cũng không thể không nói không rằng mà nằm trên giường của người ta được, huống chi chủ nhân cũng không lên tiếng, vừa nghĩ đến đây, chủ nhân bỗng lên tiếng: "Không có thời gian dọn dẹp, cậu tìm chỗ trống rồi ngồi đi."

"Tôi không ngồi, tôi chỉ muốn nói cậu biết một tiếng, tôi sẽ không nói chuyện trong nhà cậu cho người khác, ai cũng không. Hơn nữa, nào có cặp vợ chồng nào không cãi nhau, yên tâm đi, một chữ tôi cũng không nói."

Đình Tiễn gờ ba ngón tay lên thề.

Nghe được lời này, Chu Tư Việt khẽ nghiêng đầu, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào má trong, như cười như không, đem ném bút đi rồi bỗng xoay một vòng, lưng ghé dán vào mép bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhưn mày với, ánh mắt nhìn xuống —— ý bảo cô ngồi xuống giường ở đối diện đi.

Đình Tiễn từ từ đi qua.

Chu Tư Việt không chờ nổi, trực tiếp nhún bả vai cô xuống, Đình Tiễn đặt mông xuống giường, cuối cùng tầm mắt hai người cũng ngang nhau, cậu hơi cao, khẽ cụp mắt.

"Có phải cảm thấy thật ra tôi không hạnh phúc như bề ngoài, trong lòng cậu cảm thấy rất công bằng?"

"Không."

"Nói thật."

"Được rồi, có một chút, nhưng tuyệt đối không cười trên nỗi đau của người khác."

Chu Tư Việt nhìn cô, nói tiếp: "Mẹ tôi không đi làm, tất cả trọng tâm của cuộc sống này đều dồn hết trên người bố tôi, nhưng bố thì lại bận rộn công việc, không có nhiều thời gian dành cho bà, nên bà luôn hoài nghi ông có tình nhân, nghe vài lời là tin lấy tin để, vừa nghe được chút chuyện đã liến về nhà khởi binh vắn tội, âm ỉ không yên, chuyện hôm nay cũng không phải lần một lần hai, mà là thường xuyên xảy ra, tôi cũng đã quen rồi, cậu không cần phải an ủi, mẹ tôi ngốc nghếch, từ nhỏ chưa chịu khổ bao giờ, luôn tin rằng cõi đời này luôn thái bình, người khác đều vì tốt cho bà ấy, nhưng những việc này, tôi đều nhớ cả."

"Cậu..."

Cô do dự nhìn cậu, nắm chặt vạt áo.

Thiếu niên cười tự giễu: "Có phải cảm thấy tôi không tốt như trong tưởng tượng của cậu?"

Cô liên tục khoát tay, không đúng không đúng, làm sao có thể ——

"Tôi cảm thấy cậu rất tốt, thật đó."

Nghe thấy cậu nói như vậy, Đình Tiễn cuống lên mà bật thốt, nóng lòng muốn khẳng định, nhưng mới vừa ngẩng đầu thì đã chạm vào ánh mắt thâm thúy của cậu.

Đêm khuya vắng người, không một tiếng động, ngoài cửa sổ tối om một mảng, vạn vật đều đã ngủ say, hoa lá không thắm thì.

Bên trong nhà, hai người lẳng lặng nhìn nhau, vào lúc này lại khiến Đình Tiễn cảm thấy chần động, tựa như có gì đó muốn chui ra ngoài, chỉ cảm thấy tim đập không tự chủ mỗi lúc một nhanh, ánh mắt cậu có thâm ý lại hùng hục, thậm chí trực tiếp chạm tới linh hồn cô.

"Có một số việc dù nhìn thấu nhưng cũng không thể nói thẳng ra được, Đình Tiễn, cậu đi theo tôi, tôi sẽ không để cậu phải tủi thân."

Quả thật người đàn ông này có thể bắt mất người ta đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (1)

Con đường tương lai dài như thế, xin phù hộ cậu nhất định phải tiến đồ xán lạn, bình an vui vẻ.

—— "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú"

Đình Tiền như đang suy nghĩ ẩn ý bên trong, ngẩng đầu nhìn người kia, vẻ mặt rất nghiêm túc, cuối cùng vẫn không vạch trần mà khôn khéo đáp: "Được."

Một hồi yên tĩnh chưa từng có, dường như không có gì để nói, thiếu niên cúi đầu lúng túng gãi chóp mũi, nhìn màn đêm u ám ngoài cửa sổ, đuổi cô về ngủ.

Trước khi Đình Tiền đi, tim còn đập thành thịch, đi đến cửa vẫn chưa yên tâm dặn dò thêm câu nữa, cậu đi ngủ sớm đi.

"Cậu cũng vậy."

Chu Tư Việt cũng không quay đầu lại, lần nữa tập trung vào đề toán.

Cảm xúc này của cậu đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, hết như người máy, có thể nhanh chóng tách mình ra khỏi tâm tình vừa rồi, lại lập tức năng suất cao chuyển sang một lĩnh vực khác.

Đây là đàn ông.

Nhưng Đình Tiền lại không như thế, chỉ một câu 'sẽ không để cậu phải oan ức' đã hút mất linh hồn cô đi, sáng hôm sau bên tai như có ma âm thanh quanh quẩn.

Cứ như thế bất tri bất giác đã một tuần trôi qua.

Thứ bảy, Đình Tiền dậy rất sớm, cửa phòng bên cạnh bật mở, Chu Tư Việt đã trang bị xong xuôi đeo cặp đi ra, thấy cô bước ra thì dựa vào cửa, làm như không có chuyện gì cất tiếng chào hỏi, "Dậy rồi à?"

Đình Tiền gãi tóc, ngơ ngác gật đầu, rồi chột a lên một tiếng bưng tỉnh, "Hôm nay cậu thi à?"

Chu Tư Việt dựa vào cửa cười, ngoắc tay với cô: "Lại đây."

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Đình Tiền lại ngoan ngoãn đi đến.

Còn chưa đứng yên thì đầu bị người ta dùng lực xoa mạnh, Đình Tiền xù lông, vừa mới tỉnh thôi mà, thế là rụt người ra sau, hất tay cậu ra, "Chưa... gọi đầu."

"Không sao, hấp thu ít linh khí thôi."

Nói rồi lại xoa tiếp, xoa xong còn vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô, "Đi."

Chu Tư Việt nói rồi ba bước gộp hai nhanh chóng đi xuống cầu thang, cặp sau lưng theo đó lắc lư, bóng lưng nhảy nhẹ kia hết báo sẵn mỗi gom sức mạnh chờ thời cơ hành động.

Cố gắng lên nhóc con.

Không nhận được thông báo giới thiệu vào đại học thì đừng về gặp tôi.

Chàng trai này luôn có muôn hình vạn trạng, nhưng cô thích nhất, vẫn là đáng vẻ khi ở phòng thi, cúi đầu lưu loát làm bài.

Cuộc thi toàn quốc lần hai bắt đầu vào lúc chín giờ bốn mươi, Chu Tư Việt đến trường thi vào lúc chín giờ.

Trên đường giảng đầy dây cảnh giới, đặt một tấm bảng thông báo, ngăn lại xe cộ ở bên ngoài, Lý Cẩm Hội vốn định lái xe đưa cậu đến, nhưng lại bị Chu

Tư Việt từ chối.

Cổng chưa mở, chúng học sinh căng thẳng đứng bên ngoài xoa tay, dọc đường đi Chu Tư Việt gặp không ít người quen từng ở trại tập huấn với nhau, cậu không nói nhiều, chỉ gật đầu xem như chào hỏi, có điều đối phương lại rất thích cậu, dọc đường trò chuyện câu được câu chăng với cậu để hóa giải áp lực.

Dương Vi Đào đã đợi sẵn ở cổng trường, vây quanh bên cạnh là một đám học sinh, đùa giỡn với nhau vài câu, đến khi quay đầu lại thì thấy bóng người quen thuộc đang đi đến đây, Dương Vi Đào bèn vỗ vai một cậu nam sinh, thôi trò chuyện với bọn họ, đi về phía Chu Tư Việt.

Dương Vi Đào khoác vai cậu, đùa một câu hiểm thấy: "Không căng thẳng à?"

Dù là người có kinh nghiệm đã tham gia thi cử ba năm không còn căng thẳng, lại còn có quan hệ tốt với Dương Vi Đào, đừng nói chỉ là quan hệ thầy trò không thôi, lúc không có ai lại càng giống bạn bè nói chêm chọc cười, cũng như vào giây phút quan trọng lúc này, không hề bỏ qua mà còn giỡn lại: "Lần trước nói còn tính không?"

"Cái gì?" Dương Vi Đào ngăn người.

Chu Tư Việt liếc nhìn cổng trường, vẫn khóa, liền nhắc nhở cậu: "Thầy nói nếu em nhận được giải nhất, thì sẽ cho em cái áo khoác quân phục ở nhà thầy."

Dương Vi Đào không ngờ lần trước chỉ thuận miệng nói ra mà bị tên nhãi này ghi nhớ, hắng giọng rồi ngửa đầu ra sau, dí ngón tay vào cậu: "Thằng nhóc em nhớ nhưng đồ chơi đồ của tôi làm gì?"

Biết thầy ấy không bỏ được, áo khoác quân phục kia cũng có tuổi, trog nhà chỉ có một thứ như thế, lúc ông bố gần đi còn đặc biệt dặn dò đây là bảo bối do lão tổ tông giữ lại. Quả thật áo khoác quân phục kia rất không tầm thường, vài vóc cắt may đều là hàng cao cấp, truyền qua nhiều thế hệ như thế, cũng không có ai mặc, cứ treo mãi trên tường xem như là tín ngưỡng.

Chu Tư Việt cúi đầu cười, "Được rồi, không cần áo khoác kia nữa, đến lúc ấy thầy giúp em một chuyện là được."

Vừa dứt lời.

Cổng trường từ từ kéo ra, học sinh ủa nhau đi vào, Dương Vi Đào dùng sức nhéo vai cậu, chọt giọng trầm xuống: "Cố gắng lên!"

Thiếu niên khoác cặp một bên vai, cứ đi thẳng vào trong không quay đầu, vẫy tay ra sau lưng.

Bầu không khí bỗng nặng nề vô cùng, Dương Vi Đào đan hai tay vào nhau, căng thẳng véo một cái, mồ hôi thấm ướt cả lòng bàn tay.

Nơi cửa Phật, cung Ung Hòa, hương đuôi phượng, Tam thế Phật, hàng tâm ma.

Chín giờ mười phút, Đình Tiền đứng ở ngoài điện ở Vạn Phúc các, đối diện là mùi đàn hương thơm ngát, ở chính giữa điện, phật Di Lặc làm từ gỗ bạch đàn mặt mũi hiền hòa, ánh mắt từ bi.

Có rất nhiều người thỉnh nguyện ở Ung Hòa cung.

Đình Tiền chen chúc trong đám người, vừa quay đầu đã thấy Chu phu nhân cầm sáu nén hương đi đến, phát cho cô ba cây.

"Nói hết tâm nguyện của cháu với Phật Tổ đi, phải thành kính vào, không được cười đùa."

Đình Tiền cảm lấy, trịnh trọng gật đầu.

Trời quang đăng không thấy mây mù, ánh nắng trên đỉnh đầu hắt lên bức tường đỏ rạn nứt bên ngoài, phản chiếu lại y hệt phật quang, ai ai cũng muốn được lây vận Phật, kể từ đó vận thế tăng vọt, đời người sang trang mới.

Trong phòng thi, yên tĩnh không một tiếng động.

Chúng học sinh tranh nhau từng giây từng phút, cúi đầu nhanh chóng giải bài, chợt có một người ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ, cũng có người ngược cổ nhìn đồng hồ trên tường, tính toán thời gian. Còn bóng lưng thanh cao đáng quý ấy lại không hề thẳng lên, tầm mắt vẫn cứ dán chặt lên tờ bài thi của cậu, khi thời gian còn lại một tiếng, làm xong bài toán thứ ba, bỗng bị bí.

Chu Tư Việt kẹp bút giữa ngón tay, xoa hai cổ, nhắm hai mắt ngẩng đầu, sau đó duỗi mình, ý nghĩ thông suốt, lại lần nữa cúi xuống viết.

Bên ngoài điện.

Đình Tiền nhắm hai mắt, nắn dịu ảm ảp, tôn lên gương mặt dịu dàng của thiếu nữ.

Trong lòng chỉ có mỗi một tâm nguyện ——

Xin phù hộ cậu nhất định phải thi đậu.

Xin phù hộ cậu nhất định phải thi đậu.

Xin phù hộ cậu nhất định phải thi đậu.

Đình Tiễn từ tốn mở mắt, pho tượng phật Di Lặc trong cung điện đang mỉm cười với nàng, cứ như biết hết tất cả mọi thứ, cứ như một luồng sáng chỉ dẫn trong im lặng ——

Con đường tương lai dài như thế, xin phù hộ cậu nhất định phải tiền đồ xán lạn, bình an vui vẻ.

Trong phòng thi, cuối cùng Chu Tư Việt cũng làm xong bài, cậu ngồi dựa ra ghế dò lại bài, sau đó cất bút, đặt bên cạnh thẻ dự thi.

Thu đao vào vỏ, mọi thứ kết thúc.

Đình Tiễn cắm hương vào lư hương, nhìn cột khói lượn lờ bay lên rồi gặp người, thành kính cúi đầu.

—— Cảm ơn ngài.

Khoảng thời gian chờ đợi kết quả là khó chịu nhất, mà người khó chịu ấy chỉ có mình Đình Tiễn, còn Chu Tư Việt lại thờ ơ vô sự, tối hôm nào cũng đi cùng bọn Tường Trầm Tống Tử Kỳ đến một sân sau bỏ hoang ở trong hẻm chơi bóng rổ.

Mới đầu khán giả chỉ có mỗi Đình Tiễn.

Cô xem không hiểu, đa phần đều cầm sách bài tập ngồi trên bậc thang giải đề, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn.

Một tuần sau, khán giả có thêm hai người, Không Sa Dịch và Vưu Khả Khả cùng đến.

Không Sa Dịch thì cô còn có thể hiểu được.

Nhưng Vưu Khả Khả?

Đình Tiễn khó hiểu nhìn Vưu Khả Khả, "Cậu đến làm gì thế?"

Không Sa Dịch phụ họa: "Đúng thế, cậu đến đây làm gì?"

Vưu Khả Khả chống cằm, vẫn đối nghịch với Không Sa Dịch như thường: "Cậu quản được tôi à."

"Tôi cứ muốn quản cậu đấy, đồ không biết xấu hổ."

"Xí, giờ tự học buổi tối cậu với Tống Tử Kỳ chui vào rừng cây trong trường, cậu mới là đồ không biết xấu hổ..." Vưu Khả Khả không cam lòng yếu thế.

"Còn cậu công khai liếc mắt đưa tình với con trai trong lớp, cậu còn không biết xấu hổ hơn..."

Không Sa Dịch cuống lên.

"Pi, cậu mới là không biết xấu hổ..."

"Là cậu là cậu..."

"Ngược lại!"

"Ngược ngược lại!"

Hai người cậu một câu tôi một câu, không ai tha cho ai, lúc thì Đình Tiễn nhìn cái này, lúc thì nhìn cái kia, khiếp sợ nghe mấy từ như rừng cây nhỏ, sườn núi nhỏ, quán rượu nhỏ trong miệng hai cô nàng...

Tụi con trai đánh bóng xong, cả người đầm đề mồ hôi đi lại bên này.

Chu Tư Việt xóc áo lên lau mặt, uống nước rồi đi đến, "Đình Tiễn, về nhà thôi."

Đình Tiễn thu dọn đồ đạc theo sau.

Vưu Khả Khả kinh ngạc ra mặt: "Hai người bọn họ ở chung?"

Rốt cuộc Không Sa Dịch có bí mật mà cô ấy không biết, liền đắc ý: "Không nói cho cậu đấy! Tống Tử Kỳ, bọn mình đi thôi."

Để lại Tường Trầm và Vưu Khả Khả đứng đối mặt nhìn nhau.

Lúc lâu sau, Trương Trầm gãi đầu, "Minh đưa cậu về nhé?"

Vưu Khả Khả phì mũi đứng lên, lạnh lùng nói: "Không cần."

Kết quả cuộc thi quốc gia được công bố vào một tuần sau, mỗi năm trên tờ kính thông báo đều dán bức ảnh chân dung nền xanh lúc cậu vừa nhập học, để các em gái nằm dưới ngưỡng thức.

Lớp ba khối mười hai, Chu Tư Việt, giải nhất.

Lớp hai khối mười hai, Hứa Vọng Sơn, giải nhì.

...

Một tháng sau, Chu Tư Việt nhận được thông báo giới thiệu vào Thanh Hoa, tin tức được dán trên hết ở tờ thông báo.

Cậu là người duy nhất trong khối mười hai nhận được thông báo tuyển thẳng vào Thanh Hoa, vì thế mà Dương Vi Đào hưng phấn đến mấy hôm, ngay khi lên lớp cũng có lúc không kiềm chế nổi ngâm nga hát, mấy thầy cô tổ bộ môn hâm mộ không thôi.

Thầy Dương à, thầy dẫn dắt được học sinh giỏi thật đấy.

Trong lòng Dương Vi Đào đắc ý, nhưng trên mặt lại vẫn khiêm tốn, "Cũng chẳng dễ dàng gì, tên nhóc này cũng không dễ dàng, cũng phải mất ba năm."

Các thầy cô rồi rít: "Đúng là không dễ tí nào."

Đình Tiền về lại lớp, tất cả mọi người đều vây quanh chỗ Chu Tư Việt chúc mừng.

Chu Tư Việt không cao ngạo, cũng không khiêm tốn quá đáng làm người ta cảm thấy khó chịu, vẫn giống như trước vậy, cười đùa vui vẻ với người ta, không hề cảm thấy vì có tư cách được giới thiệu mà vênh vao.

Vốn là nhân duyên tốt, người đến chúc mừng cuộn cuộn như nước chảy siết, bạn học trong lớp vừa chúc mừng xong, ở các lớp khác lại có người đến, kéo cậu ra ngoài hành lang tán gẫu, ngay cả thầy cô có quen biết đi ngang qua cũng không nhận được đùa vài câu.

Đình Tiền chỉ có thể nhìn từ xa.

Chỉ trong chốc lát, lại có mấy em khối mười đến, ở đằng xa cuối hành lang nghe thấy có người hô lên.

"Chu Tư Việt, sinh viên đại học rồi đó ——"

Chu Tư Việt quay đầu nhìn, vui vẻ đáp: "Sinh viên thì sao, sinh viên thì không cần ăn cơm à?"

Trong giọng điệu biếng nhác quen thuộc của cậu, Đình Tiền im lặng kéo tay Khổng Sa Dịch, đi vệ sinh.

Cho đến tối trên đường về nhà, hai người mới có thể nói chuyện với nhau, có vài việc sau khi mọi thứ đã lắng xuống, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh đều thay đổi.

"Chẳng lẽ cậu không nói gì à?"

Chu Tư Việt xoa đầu nhìn cô.

Đình Tiền thấp giọng: "Chắc hôm nay cậu nghe đủ nhiều rồi nhỉ?"

Chu Tư Việt cúi đầu nhìn cô, bỗng đảo mắt sang chỗ khác, gật đầu cười: "Đúng thế, nghe nhiều quá rồi."

Đình Tiền thuận thế ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt cậu, đôi mắt ấy còn sáng hơn ánh trăng sau lưng.

Cậu cúi đầu, đưa tay cào tóc.

"Nhưng câu quan trọng nhất vẫn chưa được nghe."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (2)

Đường hẻm chật hẹp, đầu con ngõ cổ xưa là mấy chiếc xe lôi ba bánh cũ nát, sột soạt loảng xoảng, vừa đụng vào liền rơi xuống, chỉ rõ tị tan ly hợp, nhi nữ tình trường giữa con hẻm bất tận này.

Trong góc tường không biết trồng mấy bụi cây mong nước, đứng một mình trong giá rét, lảo đảo như muốn ngã, dễ như trở bàn tay.

Trang nghiêm mà yên tĩnh.

"Meo ——"

Chợt lúc đó, trong con hẻm xuất hiện một con mèo trắng, mượn lực đạp lên xe lôi rồi nhảy lên đầu tường, tiếng loảng xoảng vang lên, con mắt lóe xanh từ trên cao ngạo nghễ nhìn chăm chăm bọn họ, Đinh Tiễn sực tỉnh, a một tiếng, thấp giọng mở miệng trong tiếng mèo kêu: "Chúc mừng cậu nhé Chu Tư Việt."

Khóe miệng thiếu niên nhếch lên cười, không đáp lại.

Ngược lại con mèo trên đầu tường kia, còn kêu "Meo, meo, meo ——" như muốn chứng tỏ sự tồn tại của mình, chân trước duỗi thẳng ra, bước vài bước ở trên đầu tường, hiển nhiên là nhận ra Chu Tư Việt, đang theo cậu đòi thức ăn.

Là con mèo nhà chú Trương cam.

Một túi thức ăn cho mèo được đặt dưới chậu hoa, bình thường Chu Tư Việt và Trương Trầm hay đi ngang qua, có rãnh rồi thì lại giúp cho nó ăn.

"Đồ ăn còn nhiều, xuống đây."

Giọng nói thanh lạnh của thiếu niên vang vọng trong ngõ hẻm, Đinh Tiễn nhìn cậu ngồi xổm xuống, bỏ thức ăn cho mèo vào trong hộp, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt đất, rồi ngẩng đầu, huyt sáo một cái.

Với tốc độ ánh sáng, chú mèo con nhảy xuống từ trên đầu tường, lại một tiếng động loảng xoảng vang lên, tiểu tử lông xù màu trắng xám kia nhào đến trước mặt Chu Tư Việt.

Hoàng hôn lặng xuống, chợt có người hàng xóm đi ngang qua, chào hỏi với Chu Tư Việt.

"Tan học rồi à?"

Chu Tư Việt ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu lên, một tay sờ mèo, lễ phép đáp, "Chú lại đi tập à?"

"Không phải."

Người nọ mang theo kiếm Thái cực, bước chân nhanh nhẹn, dần biến mất ở đầu hẻm.

Mèo con ăn xong, cái đầu nhỏ chui vào trong ngực Chu Tư Việt, nũng nịu cọ lấy cọ để, vui sướng lại quấy rầy kêu meo meo.

Đinh Tiễn ở sau lưng trừng mắt với nó đầy địch ý.

Hừ! Mùa xuân còn chưa đến, mà ở đây động dục cái gì?!

Chú mèo con đắc ý vươn móng vuốt về phía cô, làm cho Đinh Tiễn giận đến mức trừng lớn mắt.

...

Ngày hôm nay, Lư Giang mới vừa cầm ly nước vào phòng giáo viên, liền bị Dương Đào gọi lại, đưa điếu thuốc qua: "Thầy Lư..."

Gần đây Lư Giang định sinh thêm con thứ hai nên đang cai thuốc lá, thế là vội lấy ly ngăn lại, "Đừng dụ dỗ tôi, vất vả lắm mới cai được mấy ngày, giờ mà hút thuốc lá về nhà ồn ào cho xem."

Dương Vi Đào cười cười, cất bao thuốc đi, cười ha ha, "Được, chị dâu quả là lợi hại."

Lư Giang: "Đó là, mẹ già một con."

Dương Vi Đào lơ đãng nói: "Đúng rồi, em học sinh lớp anh..."

Lư Giang giật mình, vội hỏi: "Gây họa gì à?"

"Không, chỉ là có em tụt hạng quá, không biết là đã gặp chuyện gì." Vừa nói, Dương Vi Đào đặt một bài thi trên bàn Lư Giang, "Anh xem đi, cứ tiếp tục như vậy sẽ không được."

Lư Giang nửa tin nửa ngờ cúi đầu, thấy tên của Đinh Tiễn, ánh mắt cũng đầy tiếc nuối, "Lúc mới đến em ấy tốt lắm, không biết là bị ảnh hưởng gì nữa đây."

Dương Vi Đào ái chà một tiếng. "Ảnh hưởng gì? Tôi nhớ trước kia con bé ngồi chung với Chu Tư Việt, lúc đó điểm toán rất tốt, con bé phải ngồi cùng Chu tư Việt, để Chu Tư Việt giúp con bé một tay chứ."

Lưu Giang nghi ngờ: "Được hả?"

Dương Vi Đào nhướn mày, "Thử một chút xem sao, dù sao Chu Tư Việt cũng nhận được thông báo giới thiệu vào đại học rồi, đương nhiên rất rảnh, đều là đứa trẻ ngoan, anh cũng đừng có đề phòng như phòng sói thế."

Vì vậy, xế chiều hôm đó, Đinh Tiễn được Lưu Giang đổi lại ngồi cạnh Chu Tư Việt, vì để che giấu thay đổi nhỏ này, Lưu Giang còn cố ý đổi chỗ những bạn học khác.

Biến hóa tới quá nhanh, Đinh Tiễn không cách nào tiêu hóa được, có chút khiếp sợ nhìn thiếu niên bên cạnh mình, cảm giác quá không chân thực, ngược lại Chu Tư Việt cảm một quyền sách nhân nhả mở miệng: "Vẫn khỏe chứ nhì."

Đổi chỗ ngồi xong cũng đúng lúc tan học, mấy cuốn bài tập toán được truyền xuống, cứ thế nằm lơ lửng trên mặt bàn.

Chu Tư Việt tùy ý liếc mắt một cái, bị Đinh Tiễn nhanh tay lẹ mắt thấy được, lẹ làng che lại rồi lặng lẽ rút ra.

"Giấu cái gì mà giấu, bây giờ mới biết mất thể diện hả? Đi sớm làm cái gì? Trong lúc tôi thi có phải cậu với Không Sa Định đã đi chơi đủ rồi phải không? Phải có người rút dây ở sau thì cậu mới chịu quay lại đúng không? Cậu là con quay đây à?"

Thành tích không cao, Chu Tư Việt còn sót ruột hơn cả cô, giọng nói hung dữ, từng chút từng chút nói ra oan ức trong lòng tiểu cô nương, ai lại không muốn có thành tích tốt chứ, nhưng cô chính là nha đầu ngu ngốc, không tìm đúng phương pháp, làm mấy đề cũng sai, không còn biện pháp gì nữa.

Trên đường về nhà, Chu Tư Việt không biết bị trúng cái gì mà không hề nói chuyện với cô một câu, Đinh Tiễn càng không muốn đáp lời cậu.

Cứ xích mích như thế đi về nhà.

Cho đến khi đi tới chỗ rẽ vào hẻm, Đinh Tiễn bỗng đi về hướng ngược lại, "Hôm nay tôi về nhà mình!"

Chu Tư Việt nắm cổ áo sau của cô, kéo lùi lại.

"Sai rồi còn giờ tính khí hả?"

Trong mắt Chu Tư Việt, luôn cảm thấy cô không đủ cố gắng nghiêm túc học tập, tan lớp thì toàn chơi với Không Sa Định, hoặc là nói dăm ba câu cùng bạn học, nhưng lại coi thường những lúc cô nghiêm túc ghi chép bài giải đề, càng sót ruột, càng không đề vào trong mắt.

Cậu giống như người lớn vậy, rõ ràng làm bài hết ba tiếng, thế nhưng lúc nào cũng chỉ nhìn thấy ba phút nghỉ ngơi kia.

"Nếu cố gắng mà có ích, thì cần những thiên tài làm gì!"

Đinh Tiễn nói xong không nhịn được òa khóc, lấy tay áo lau nước mắt, xoay người cố ý đi về phía nhà mình.

Lại bị Chu Tư Việt kéo lại, dè lên tường, hơi cúi đầu, bắt đắc dĩ gờ tay đầu hàng: "Được rồi, tôi xin lỗi."

"Nếu xin lỗi mà có ích, thì cần gì có cảnh sát chứ?!"

"Vậy cậu muốn như thế nào?"

Vừa dứt lời, lập tức cô bị người ta ôm lấy, chợt trước mặt có gì đó dính sát, cô nương vui vào vai cậu, định trả thù chùi nước mắt nước mũi lên người cậu, ướm nhẹ dính hết cả người.

"Ai bảo cậu hung dữ với tôi." Đinh Tiễn la ầm lên.

Bỗng Chu Tư Việt không câu kinh nữa.

Hết thấy đều bình thường.

Phía dưới chân tường, sương tuyết dần tan, bụi thu hải đường đỏ tươi ở bên kia góc tường nở hoa trong tĩnh lặng.

Thiếu nữ tựa nhẹ vào tường, hai tay ôm lấy cổ của thiếu niên, ngược nhẹ đầu lên, nín khóc mỉm cười.

Thiếu niên cúi đầu, cười khẽ, không cãi lại.

Cũng được, cười đùa hay tức giận, tùy cô vậy.

Ở nơi dãy tường ngói cũ tối om này, không biết đã chôn giấu bao nhiêu 'nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản'*, đếm không hết cũng chẳng nói rõ.

(*Tục ngữ Hán Việt: tình cảm của người phụ nữ thì tồn tại lâu, còn anh hùng thì chỉ trong chốc lát.)

Về sau khi giảng bài, Chu Tư Việt lại kiên nhẫn rất nhiều, nhưng cũng có lúc tính khí nóng nảy, bởi vì cảm thấy nha đầu này quả thật quá ngu ngốc, dạy mấy trăm lần cái đề này rồi nhưng cuối cùng cũng vẫn cứ sai, đúng là đầu gỗ.

Hôm nay, Đinh Tiễn đặt đề đã sửa lại trên bàn Chu Tư Việt chờ cậu về kiểm tra, còn mình thì vội vã về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị tắm rồi ngủ.

Cô vừa vui vẻ ngâm nga bài hát vừa cởi quần áo ra ném lên giường, đến khi vừa mặc quần ngủ vào thì.

"Cạch, cạch."

Cửa mở ra, đi đôi theo đó là giọng nói không mấy kiên nhẫn của Chu Tư Việt: "Mới vừa nói qua với cậu, tại sao lại sai nữa hả, rốt cuộc có nghiêm túc nghe giảng không ——"

Âm thanh dừng lại, hiển nhiên là bị hình ảnh trước mắt làm cho sợ ngây người ——

Người trong phòng cũng choáng váng, hét lên một tiếng, theo bản năng đưa tay che mắt lại, đợi đến khi phản ứng lại lần nữa, trời ơi che mắt làm gì chứ, cũng không phải là đang ở trong phòng tắm, vậy là cô lập tức ngồi sụp xuống đất, lấy chăn bao bọc người lại, giờ tay lấy gối ném qua.

"Đi ra ngoài mau!"

Lúc này Chu Tư Việt mới phản ứng lại, vội vã quay đầu đi chỗ khác, lại có phản bút rút: "Tôi ——"

Lại một cái gối ném qua.

Chu Tư Việt nhanh tay lẹ mắt đóng cửa lại cái "rầm".

Gối đập lên cửa rơi xuống đất.

Chu Tư Việt trở lại phòng mình, kéo ghế ra đặt mông ngồi xuống, cả người ngã về sau, tay đỡ trán, vô cùng ảo não phát ra một tiếng "Haiz" rất tấp.

Vừa nãy thật là vội vàng, dạy hai ba lần đều làm sai, nhìn mà tức giận, quên mất cả phép lịch sự cơ bản trước khi vào phòng người ta.

Dựa vào ghế điều chỉnh tâm tình ba giây, đầu óc vẫn hỗn loạn như cũ, hình ảnh vẫn cứ —— uớt át như cũ, không thể tỉnh lặng nổi.

Cậu mở mắt, cúi đầu xoa cổ, cả người rất nóng, rồi bất chợt xoa mạnh tóc ở sau gáy, hai tai ửng đỏ, chửi nhỏ một câu: "Fuck."

...

Mùa đông giá lạnh, trời băng đất tuyết, bay đầy trời như lông ngỗng, trên cửa sổ kết thành lớp sương mỏng, gió rét tựa như nước đá, từng chút một thấm vào tận xương cốt.

Trong thời tiết ấy, Trương Trầm quyết định đi nghỉ vụ.

Người trong tuổi thiếu thời, ai mà không có chí hướng, nhưng chẳng ai lại nghĩ rằng, ngay tại thời điểm quan trọng như vậy, Trương Trầm có thể quyết định đi nghỉ vụ, buổi tối hôm đó, nhà họ Trương long trời lở đất, Chu Tư Việt chạy tới rất đúng lúc, Trương Chí Hùng ném ly xuống đất, thanh âm vang vọng, một tiếng quát lên: "Đi nghỉ vụ thì có tiền đồ gì hả?! Sao không thi đại học tốt? Việc gì phải làm khổ thế hả?!"

Trương Trầm đã không mấy hứng thú với việc đi học, cũng biết bản thân không thi đậu nổi đại học, cậu khinh thường hừ một tiếng, nhưng cũng không dám mạnh miệng.

Mẹ Trương thấy Chu Tư Việt đi vào, bèn lên tiếng giảng hòa: "Lão Trương à, Tư Việt đến rồi kìa."

Trương Chí Hùng liếc mắt nhìn, thần sắc giãn ra đôi chút, nói với Chu Tư Việt: "Cháu tới đúng lúc lắm, hai đứa quan hệ rất tốt, cố gắng khuyên nó vào, thời buổi nào rồi mà còn đòi đi nghỉ vụ, có con nhà ai không liều mạng học hành đâu."

Trương Trầm không nhịn được, mạnh miệng nói: "Bố nhận Chu Tư Việt làm con trai luôn đi, nó được nhận vào Thanh Hoa đấy."

Trương Chí Hùng lập tức tròn mắt muốn xông lên đánh cậu, nhưng bị mẹ Trương ngăn lại, nháy mắt với Chu Tư Việt, từ nhỏ, Chu Tư Việt đã là người có quyền phát biểu trong đám con nít ở đây, giúp hòa giải rất hiệu việc, "Chú à, để cháu với cậu ấy nói chuyện đi."

Trương Chí Hùng hừ lạnh, chấp tay rồi đi.

Hai người ra ngoài, nhưng chưa ra được tới cửa, Trương Trầm không phục cất giọng: "Mày cũng đừng khuyên tao, tao đã quyết định xong rồi."

Từ nhỏ hai người lớn lên cùng nhau, làm sao không biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì? Cũng chưa hề lay động khi đã hạ quyết tâm. Chu Tư Việt cũng biết rõ, Trương Trầm quyết định đi lính cũng không phải do xúc động, từ nhỏ cả hai thường ngồi trong bụi cỏ, tán gẫu nói về chuyện ước mơ sau này

của mình.

Tướng Trầm nói muốn tham gia quân ngũ.

Chu Tư Việt gập chân, tay đặt trên đầu gối, dựa vào vai Tướng Trầm, cười nói: "Được, mày đi nghĩa vụ, tao sẽ cho mày vũ khí tao nghiên cứu."

Nghiên cứu vũ khí gì chứ.

Bom nguyên tử à?

Khi đó Tướng Trầm cho rằng ước mơ của Chu Tư Việt là chuyên gia vũ khí bom nguyên tử, chiến tranh ở Afghanistan xảy ra dồn dập liên tục, nơi nơi đều gặp dân chạy nạn hoảng hốt chạy thoát thân, tiếng đại bác súng đạn vang lên khắp phía, những ánh mắt vô tội tuyệt vọng lại tha thiết muốn sống tiếp trên cõi đời này, thương xót lan tràn.

Bởi vì sao, bởi vì đây là thời đại cá lớn nuốt cá bé, dân mạnh thì nước mạnh.

Ai nói tham gia quân ngũ không có tiền đồ, ai nói năm tháng hòa bình không có chiến tranh.

Tương lai ông đây phải bảo vệ mảnh đất này, thần ngăn chém thần, phật cản giết phật!

Cuối tháng mười hai, kỳ gọi nhập ngũ kết thúc, Tướng Trầm cất học bạ, nhập ngũ vào trung đoàn nghĩa vụ của cảnh sát thành phố Nam Kinh.

Khi kỳ thi đại học còn chưa kết thúc, thế mà họ phải trải qua lần ly biệt đầu tiên.

Còi tàu hỏa vang dài, vang khắp bầu trời mênh mông, thiếu niên xách hành lý, phát tay không quay đầu lại, hòa vào trong biển người nhốn nháo.

"Anh em ở đây chờ mày." Tống Tử Kỳ hét lên với biển người, "Yên tâm đi, bọn tao sẽ giúp mày chăm sóc bác Tướng!"

Mười mấy cái đầu của đứa trẻ, lúc đó rất hào hứng, lời tâm chí mạnh mẽ, giọng đầy hăng hái, cũng không biết tương lai sắp sửa đối mặt với cái gì.

Tàu hỏa lăn bánh, bánh xe xinh xịch chuyển động, không biết trong cửa sổ nào có hình bóng cô độc của Tướng Trầm.

Chu Tư Việt xoay người rời đi đầu tiên.

Đinh Tiễn biết cậu còn buồn hơn những người khác, vào lúc mọi người chưa kéo ra, cô là người đầu tiên đi theo cậu, đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nơi bàn tay cậu đang để trong túi quần, chàng trai khẽ run, lại từ từ rút tay ra, nắm ngược trở lại.

Đám người tản đi hết, người phía sau đuổi tới, Không Sa Dịch ở đằng sau kêu lên: "Tiễn Tiễn, đợi tớ với."

Soạt.

Giống như chạm vào điều cấm kỵ, vội buông tay ra.

Nhìn bàn tay trống không, Chu Tư Việt cười giễu một tiếng, từ từ rút lại về túi.

Sau khi Tướng Trầm đi không bao lâu, vừa đúng dịp tuyển phi công trước thời hạn, Tống Tử Kỳ quyết định báo tên dự thi phi công, có lẽ là bị Tướng Trầm làm cho kích động, cậu quyết định đi theo tiếng gọi của con tim.

"Hồi còn bé tôi cảm thấy lái máy bay trông rất đẹp trai, thật đấy, nếu sau này có thể lên làm phi công, bây giờ có bảo tôi đi chết thì tôi cũng cam tâm tình nguyện."

Không Sa Dịch bắt chước dáng vẻ hào hứng của Tống Tử Kỳ lúc nói chuyện, kể lại cho Đinh Tiễn: "Cậu không biết cậu ấy đặc ý như thế nào đâu, cứ như người ta chịu nhận cậu ấy vậy."

"Còn cậu thì làm thế nào?"

"Chia tay thôi, nếu không thì còn có thể thế nào nữa, chẳng lẽ tớ phải để cậu ấy từ bỏ ước mơ à? Có thể sao? Tớ không làm được, để cho bản thân cậu ấy một đời làm phi công đi, tớ đến Thành Đô tìm một người đẹp trai nhà giàu gả qua đó, hừ."

Lúc Không Sa Dịch nói lời này, ánh mắt lạc lõng, chỉ có Đinh Tiễn biết trong lời nói này giấu dối chiếm đa số, nhưng cô hiểu cô ấy, không nỡ để cậu ấy từ bỏ ước mơ, không nỡ từ bỏ cậu ấy, vậy cứ để cậu ấy từ bỏ mình đi vậy.

Tốt nghiệp xong liền chia tay, lời này quả thật không phải giả.

Tống Tử Kỳ rất thuận lợi thông qua kì sát hạch và kiểm tra sức khỏe.

Tâm tình Không Sa Dịch ngày càng đi xuống, sau đó, Đinh Tiễn nhìn thành tích của mình, cảm xúc cũng chẳng vui lên nổi.

Tháng một, trời đông giá rét ập đến, bên ngoài thành phố Bắc Kinh tuyết rơi nhiều, bông tuyết bay lượn.

Vào cái đêm trước ngày Đinh Tiễn về quê ăn Tết, hai người ở trong phòng làm bài tập, cô nào có tâm trạng giải đề, nhàm chán gục đầu xuống bàn nhìn ra ngoài cửa sổ đến gần người, Chu Tư Việt mới xem xong hết một cuốn sách lập trình, đang tựa vào đầu giường chơi game, có một chân lên, khuỷu tay đặt lên đầu gối, mí mắt cũng lười nâng lên.

Nửa giờ sau, Chu Tư Việt bỏ máy chơi game xuống, tới kiểm tra bài của cô, sau đó nhìn thấy tờ đề trắng tinh sạch sẽ không có gì.

"Gần đây cậu có chuyện gì thế hả?" Cậu nóng nảy.

Đinh Tiễn cúi đầu, xấu hổ.

Yêu đương ảnh hưởng tới chuyện học là có thật, từ khi cô và Chu Tư Việt có quan hệ ngày càng tốt, mỗi ngày cô đều suy nghĩ này nghĩ nọ, càng nghĩ nhiều lại càng cuồng cuồng, ngộ nhờ cô không thi đậu vào Thanh Hoa thi sao? Ngộ nhờ cậu ở Thanh Hoa gặp được người tốt hơn thì làm thế nào?

Nghĩ tới đây càng gấp, càng cuồng, càng học không tốt, Chu Tư Việt còn sốt ruột hơn cả cô, giọng rất hung dữ, hận không thể đi thi giúp cô, có lúc nóng tính, bật thốt lên, bảo cô vừa ngốc vừa nát, tuy là giọng điệu đùa giỡn, nhưng khi Đinh Tiễn nghe thì thấy cực kỳ không thoải mái. Mặc dù hai người quen thân nhau, nhưng cô cũng cần được yêu mến mà, dựa vào cái gì mà có thái độ hòa nhã hơn với những cô gái khác, đến phiên cô thì lại thờ hờn hển như vậy.

Chu Tư Việt cau mày, biết nha đầu này thích mềm không thích cứng, ngược lại cũng không nổi giận, cậu dựa vào mép bàn, từ trên cao nhìn xuống cô, giọng réo rất hời: "Không thi vào Thanh Hoa nữa à?"

Đinh Tiễn cũng sốt ruột, hất bài thi đi, nổi giận nói: "Không thi, tôi muốn vào một trường nào đó Hàng Châu."

Chu Tư Việt vốn cứ nghĩ, quả thật thi không được thì vào trường đại học bình thường ở Bắc Kinh, cũng không nhất thiết cô phải thi vào Thanh Hoa.

"Hàng Châu có gì hợp hồn cậu phải không?"

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, cực kì bình tĩnh nhìn cô, rất rất bình tĩnh, hỏi: "Hứa Kha?"

Đinh Tiễn đột nhiên nhớ đến Hứa Kha đang ở Chiết Đại, năm trước có gửi thư cho cô, bị Chu Tư Việt nhìn thấy.

Có điều cô rất bình thản, sợ Chu Tư Việt nghi ngờ, còn đặt biệt đưa thư cho cậu xem, thế nhưng người này cũng không nhỏ nhen, chỉ nói "nhàm chán" rồi cúi đầu tiếp tục giải đề.

Nào có nam sinh nào không ghen chứ, chỉ là không có đủ kích thích thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (3)

Nhưng Đinh Tiễn lại không cảm thấy là cậu đang ghen, vì câu hỏi ấy quá mức bình tĩnh, như chỉ buột miệng hỏi ra.

Đinh Tiễn bắt đầu thu dọn đồ đạc, dồn sức ném "bịch bịch" mấy cuốn sách và đồ dùng vào cặp, "Tôi về trước đây, ngày mai còn phải về nhà ăn tết rồi, cảm ơn cậu và dì đã chăm sóc trong suốt học kỳ qua."

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn cô "thu dọn".

Dọn đồ xong, Đinh Tiễn đeo túi vào, đập ghế của cậu, "Tránh đường, tôi phải ra ngoài."

Chu Tư Việt không nhúc nhích, cứ ngồi lì trên ghế mĩa mai nhìn cô.

Đinh Tiễn không chịu nổi đáng về cái gì cũng biết, cái gì cũng không quan tâm này của cậu, cứ như trên toàn thế giới này cậu là người thông minh nhất, còn những người khác đều là đồ ngốc. Cô càng nhìn gương mặt tuấn tú này mà càng tức, dưới chân càng thêm dùng sức.

Xui tám đời rồi mới đi thích cậu.

"Không thi thật à?"

Bỗng Chu Tư Việt đứng lên, dáng người cao lớn tạo cho cô cảm giác bị chèn ép, lập tức Đinh Tiễn cảm thấy khó thở.

động kiểu thế.

Lúc này cũng coi như giúp Dương Vi Đào một phen.

Thời kì của năm lớp mười hai rất ngắn, mà cũng rất nhanh.

Những tờ lịch trên tường đang không ngừng mỏng đi, cho đến khi xé đến tờ có con số quan trọng, cuộc sống không ngừng bị phóng đại, bao tâm tư sinh hoạt đều trôi vào quên lãng, chỉ còn lại, học! Thi! Điền!

Câu mà Lưu Giang thích nói nhất chính là: “Vào lúc tàn khốc nhất, tỷ lệ chọn lên đến một trên năm mươi ngàn! một trên năm mươi ngàn!”

“Đề dễ như thế mà các em còn sai, thì chắc chắn sẽ có đội ngũ năm mươi ngàn người đập qua thi thể các em mà đi!”

“Thi đại học không phải chơi, mà là chiến đấu, là trận chiến duy nhất trong cuộc đời các em, trận chiến duy nhất thay đổi số mệnh của các em, nếu không cam tâm thì phải cố gắng! Không phải em đập lên thi thể người khác, thì sẽ là người khác giẫm lên thi thể của em!”

Chu Tư Việt lại ngược lại, “Đừng căng thẳng, dù thi vào đại học rất tàn khốc, nhưng cũng chỉ là kỳ thi kiểm tra kiến thức cơ bản của cậu thôi, nắm chắc kiến thức cơ bản là được, không việc gì phải căng thẳng cả.”

Cứ như thế, trong thanh thế chiêm trống rùm beng chảy cuộn cuộn ấy, kỳ thi đại học bắt đầu.

...

Đêm trước khi thi, Chu Tư Việt đi theo giáo sư đến Thượng Hải, thời gian một tuần.

Đêm trước khi thi, cậu gọi Đinh Tiễn ra, hai người đứng dưới gốc ngô đồng ở đầu hẻm.

Đêm tối om, ve kêu râm ran, dương liễu phát phơ trong gió.

Chu Tư Việt vỗ đầu cô, “Căng thẳng à?”

Đinh Tiễn lắc đầu, “Vẫn bình thường, không phải cậu phải đi Thượng Hải à? Sao trễ thế rồi mà còn chưa đi?”

Chu Tư Việt dựa vào cây cười, “Vi giáo sư tiết kiệm tiền nên mười hai giờ sáng mai mới bay, giờ rảnh quá không có chuyện gì, nhân tiện ra ngoài tìm thuốc trợ tim cho cậu.”

“Cái gì?”

“Thi tốt vào, thi xong có thưởng.”

Đinh Tiễn xác nhận lại với cậu, “Là thi tốt mới có thưởng, hay thi xong có thưởng?”

Tĩnh ranh đấy chứ, Chu Tư Việt xoa tóc cô, “Thi xong có luôn.”

Cuối cùng tiểu cô nương cũng vui vẻ, “Được rồi.”

Chú mèo con trên đầu tường kêu meo một tiếng rất hợp cảnh, đóa hải đường dưới góc tường bung cánh nở rộ.

Dưới chân tường, không cần nói thành lời, hai người hiểu rõ lòng nhau cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười chia tay ra về.

Hai trái tim nóng rực, vào trong tiết mùa nóng nực này, đập thành thịch thịch thịch.

Cuối cùng kỳ thi đại học kéo dài hai ngày đã kết thúc.

Lúc ra khỏi trường thi, Đinh Tiễn cảm thấy người mình nhẹ như bay, dọn dẹp đồ xong đi ra khỏi phòng, trong hành lang nổ ầm một tiếng như có sấm sập rền vang, một cơn gió mạnh thổi đến.

Trong nháy mắt, khắp phòng học toàn là giấy vụn bay lá tả, tiếng xé sách soạt soạt, ngay cả trên đường cũng toàn là tập vở và bài thi.

“Cuối cùng ông đây cũng tốt nghiệp rồi!!!!!!”

“Đm lớp mười hai!!!!!!”

“Đm thi đại học!!!!!!”

“Đm hết tất cả!!!!!!”

Trong tòa nhà đều ngập tràn tiếng kêu gào tức giận mắng chửi phát tiết, vào lúc tiếng chuông vang lên, trong chớp mắt tất cả mọi người đều như trở nên

điên loạn. Mọi hành động đều là tiếng kêu khổ khi bị nhốt trong cái lồng cấp ba ba năm.

Bọn họ kích động gào thét, lệ nóng quanh mắt, như đám thú bị nhốt bấy lâu, rốt cuộc cũng ra khỏi lồng.

Buổi họp lớp của lớp ba có ý điều chỉnh lại sang tuần sau mới tổ chức, hôm đó Chu Tư Việt và giáo sư mới về từ Thượng Hải, vừa xuống máy bay đã nhanh chóng chạy đến khách sạn.

Vừa vào cửa, Tống Tử Kỳ liền dẫn theo một đám âm ỉ: “Lại đây lại đây, sinh viên giỏi của chúng ta về rồi —— “

Chu Tư Việt gạt cậu ta ra, “Đỉnh Tiên đâu?”

Tống Tử Kỳ vừa đưa rượu cho cậu, vừa giơ tay chỉ vào một góc, “Đang uống rượu với Lưu Tiểu Phong!”

Lưu Tiểu Phong?!

Chu Tư Việt quay đầu nhìn, quả nhiên đang uống rất say sưa.

Thấy người đã đông đủ, Lưu Giang cầm ly rượu lên sân khấu, gò má ửng đỏ, xem ra uống không ít, men rượu bắt đầu phát tác, đoạt lấy micro trong tay cậu nào đấy, vỗ bàn nói: “Lại đây! Chúng ta tính cho rõ nợ trong ba năm qua xem nào.”

Tất cả đều dừng lại, nhìn lên Lưu Giang, người thầy bình thường nghiêm túc là thế, nhưng vào lúc này vì uống say mà trở nên đáng yêu một cách đáng yêu.

“Thầy Lưu ơi, em tự thú, em từng ném phần vào trong ly của thầy.” Có người ngẩng đầu lên.

Lưu Giang bùng tỉnh: “Hèn gì hôm đó tôi đau bụng.”

Nam sinh cười nói: “Thật ra không có đâu ạ, thầy đau bụng là vì thất lưng của thầy chặt quá!”

Lưu Giang cười: “Tiểu tử em được lắm!”

Rồi bất chợt nghiêm mặt: “Tôi nay, khi bước ra khỏi cánh cửa này, có thể chúng ta sẽ không tìm được lý do để mọi người cùng tề tựu với nhau nữa, mấy chuyện nhỏ trong ba năm qua tôi không tính toán với em, chứ không phải là tôi ngu, tôi cũng lười so đo chuyện ai ném phần vào ly tôi, còn có lần trước có người tố cáo tôi trước mặt hiệu trưởng, nói tôi phạt đập đánh học sinh, các em tưởng tôi cũng không biết sao? Hiệu trưởng mà chịu ở chung phe với các em à? Vừa quay đầu đã đến văn phòng của tôi rồi, còn ở ngay trước mặt tất cả thầy cô mà nói, Tiểu Lưu à, nghe nói bây giờ cậu thích dùng hình phạt mạnh? Tôi mới cười cười, nói nào dám, đám các em ai ai cũng là ông cụ lớn, hơi không hài lòng không vừa ý chút là lại lấy tôi ra trêu đùa cho hả giận, làm thầy giờ dễ thật đấy! Không ai là đèn càn dầu cả, đám tiểu tử khốn nạn các em ấy, thầy lại không thể nào bỏ được!!!”

Nói đến đây, tất cả bạn học đều thôi cười, không khí đông đặc đến cực điểm.

Lưu Giang đỏ mặt, giận dữ cắn răng: “Các em thật đúng là lứa học sinh búống bình nhất mà tôi từng đứng lớp!!!!”

Có lẽ vì không có học sinh lớp khác, nên Lưu Giang mất khống chế cảm xúc, nghẹn ngào nói, “Gặp được các em như thấy được mình của năm đó, trên người các em có sự búống bình mềm dẻo, không so được với các học sinh khác, tôi còn nghe nói lớp tám có một bạn nam đi lính rồi đúng không, là bạn hồi cấp hai của Chu Tư Việt em đấy, tên là Trương Trầm gì đấy, lợi hại lắm! Còn cả Tống Tử Kỳ nữa, em mà thi đậu phi công hàng không thì phải gửi tin báo cho tôi đấy, tôi sẽ khoe với các thầy cô khác là mình có học sinh lái máy bay! Cả Chu Tư Việt nữa, đến Thanh Hoa rồi, nhớ chụp hình công Đại Môn gửi về biết chưa! Mỗi người các em cũng phải thế, sau này nên lấy vợ thì lấy, nên lập gia đình thì lập, tốt nhất là tìm bạn trong lớp, đỡ thầy đi tiền mừng.”

Nói đến đây, Lưu Giang có ý quét mắt nhìn Không Sa Dịch và Tống Tử Kỳ: “Đúng không? Hà? Hai đứa em? Trương thầy cô không biết gì cả!”

Cuối buổi họp lớp, mọi người ai cũng ươn ướt mắt, cuối cùng Lưu Giang bị mấy người Chu Tư Việt đỡ lên taxi về.

Người chui vào mà tay vẫn không quên đưa ra, dặn dò bọn họ, “Được rồi, cũng đừng tiễn nữa, nhanh đi về đi —— ” đã như thế rồi, mà vẫn còn bận tâm đến họ.

Mười tám năm gian khổ học tập, cuối cùng đã hạ màn ở nơi đầu đường đông đúc cũ kỹ này.

Bất kể sau này dù có ở đâu, chỉ cần nhiệt huyết vẫn chảy trong mình, vậy chúng ta cùng lên đường thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Một Năm Xuân Đi Rồi Xuân Đến

Vào đêm công bố kết quả thi đại học, Chu Tư Việt cùng giáo sư tham gia một cuộc triển lãm robot ở Nam Kinh, buổi tối có gặp Tưởng Trầm một lần, ăn bữa cơm qua loa.

Nhập ngũ nửa năm, rốt cuộc cũng thấy người thân, Tưởng Trầm kích động hai mắt rung rung, ôm Chu Tư Việt sống chết không buông ngay trước cổng đơn vị, Chu Tư Việt vội kéo người ra, “Được rồi, đã là đàn ông rồi mà còn không biết xấu hổ.”

Từ nhỏ Tưởng Trầm và Chu Tư Việt rất thân nhau, Tưởng Trầm ôm cánh tay cậu, nũng nịu nói: “Không xấu hổ, nhớ tội mày chết đi quá.”

Chu Tư Việt nhìn cậu nhếch môi cười.

Tưởng Trầm nín nhịn cả nửa năm trời, bây giờ như người ba hoa cái gì cũng nói, lời nhai không ngừng, thế nhưng Chu Tư Việt không hề thấy phiền, ăn hai miếng rồi dựa vào ghế nghe cậu ấy nói, từ trước đến giờ cậu luôn là thánh giả có tâm, không thể nghi ngờ.

“Mới tới đây hai ngày.” Tưởng Trầm vừa cầm đĩa, vừa giơ ra hai ngón tay, trong mắt toàn là hận ý: “Vác năm mươi cân chạy năm cây số, chạy xong chẳng thẳng nào đi xuống cầu thang được cả, liên tục hai ngày phải bò xuống —— ”

"Đằng sau có hồ nước, dưới mười độ, phải ngâm trong nước đấy, răng va vào nhau lập cập, ai mà kêu một câu lạnh ấy hả, ào ——, tức khắc bị một gáo nước lạnh dội xuống đầu, rồi còn hỏi cậu có lạnh không chứ?! Nói lạnh hả, ào, lại một chậu dội xuống nữa —— khi nào nói không lạnh mới thôi.”

Chu Tư Việt nghe cậu kể chuyện sống động như thế, nghe đến nhập thần, thỉnh thoảng còn đáp lại hai câu.

"Hỏi hận không?"

“Không, không phải có câu châm ngôn à, đi lính hối hận năm, không đi lính hối hận cả đời.” Tưởng Trầm để đĩa trong bát, cúi đầu cười cười: “Nói thế nào đây nhỉ? Từ nhỏ mày đã ưu tú hơn tội tao, hàng xóm láng giềng đều cảm thấy mày nhất định làm nên đại sự, còn tao, Tưởng Trầm, không có bản lĩnh gì, cũng không muốn bị mọi người xem thường, mày làm đại sự, còn tao nhập ngũ, cũng không làm mày mất mặt.”

Chu Tư Việt cười khề lắc đầu, “Được rồi, ăn nhanh lên đi, tao còn phải đi.”

“Đi đâu?”

“Về Bắc Kinh, buổi tối công bố điểm thi rồi.”

Tưởng Trầm soát soát và hai đĩa vào miệng, ngờ nghệch nói: “Mày không thi mà, xem cái gì —— ” Nhưng vừa dứt câu thì lập tức sừng sốt, đột nhiên ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng về phía cậu, “Không đúng, mày đấy, hình như gần đây trên người mày có mùi người rồi đấy.”

Lại quay về đáng về châm chọc đùa giỡn của ngày xưa rồi.

Chu Tư Việt cười cười đáp cậu ta một cá ở dưới bàn: “Ăn mì của mày đi.”

Tưởng Trầm cười hà hà, đàn độn cúi đầu nhét thức ăn đầy miệng, không chừa lại chút nào.

Chu Tư Việt lắc đầu, chắc chắc hai tiếng, “Ở bên đây được đào tạo tốt đấy chứ nhỉ, chắc chắc bác Tưởng vui lắm”

Tưởng Trầm khinh thường: “Còn lâu ông ấy mới thế, trước khi đi đã nói rồi, ông không cần đưa con trai này nữa, hơn nửa năm rồi, ngay cả mẹ tao cũng không cho ra cửa, không cho bà tới gặp tao.”

Nhắc tới Tưởng Chí Hùng, suy cho cùng Tưởng Trầm cũng có phần tiếc nuối.

Ai mà không muốn bố mẹ ủng hộ khích lệ chuyện của mình được đâu, thành tích không tốt, làm nhập ngũ là chuyện duy nhất cậu muốn làm, nhưng trong mắt Tưởng Chí Hùng thì đây chính là không có trách nhiệm, bất hiếu, chẳng thà chưa sinh ra đứa con trai này, vào đêm trước khi đi còn nói ra hết biết bao điều bức dọc, lời lẽ cay đắng, ân oán nghĩa tuyệt, thế nên cậu cũng không trông cậy ông ấy có thể tha thứ cho mình.

“Được rồi, xảy ra cũng đã xảy ra rồi, mày cứ ở đây mà an tâm tập luyện đi, đợt bọn anh đây tới thăm mày, còn phía bác Tưởng, mày yên tâm, có tội tao chăm sóc, thân thể rất khỏe, vẫn là đáng về ấy, nhiệt tình, cái gì cũng quán, thấy bà lão đi qua đường cũng vội lên đỡ, rồi tao mới nhìn xem, trời ạ, tuổi của bà ấy chưa bằng tuổi bố mày đâu.”

Tưởng Trầm: “Ông ấy cứ vậy đấy, ở đơn vị thì quản lỗi sai của họ, ở nhà cũng quản, hể hàng xóm láng giềng có chút gì là lại coi như nợ một mình ông ấy, chẳng khác gì mẹ mày cả.”

Chu Tư Việt nhú mày: “Nói bố mày mà còn đem mẹ tao ra nói, muốn đánh nhau hả?”

Khi còn bé đánh không lại, hay bị người ta đè xuống đất đánh một trận, có điều bây giờ không còn giống ngày xưa nữa.

Tưởng Trầm vỗ bả vai có đeo huy chương quân đội: “Mày là đang uy hiếp quân giải phóng nhân dân Trung Quốc đấy à?”

Vừa dứt lời, điện thoại Chu Tư Việt dật trên bàn reo lên, cúi đầu nhìn, là số điện thoại bàn, bèn cầm lên bắt máy.

Vừa “Alo” một tiếng, trong loa đã đến tiếng khóc đau khổ.

Lòng chột trầm xuống,

“Đình Tiền.”

Bên kia nước nở cất tiếng khóc, ngay sau đó, sột sột hai tiếng, thút thút dứt quãng.

“Chu Tư Việt, tôi thi không tốt... Có thể cũng không đủ điểm chuẩn của nguyện vọng một.”

Điểm chuẩn nguyện vọng một dự kiến cao hơn cô khoảng chừng mười điểm, thật ra mấy lần trước thành tích thi thử của Đình Tiền đều vừa qua điểm sàn, lại còn qua không ít, nhưng thể chất tâm lý của cô quá kém, chỉ cần căng thẳng một chút là mắc lỗi ngay, cô nhớ rất rõ, trừ thi giữa kỳ ra, các kỳ thi học kỳ trong đời cô gần như thất bại, hồi thi chuyển cấp vào cấp hai cũng thế, suýt nữa đã dưới điểm chuẩn rồi, mặc dù bình thường thành tích cô đều tốt, nhưng đến khi thi cuối kỳ lại thất bại thảm hại.

Thầy giáo nói tư chất tâm lý của cô không tốt, không chịu nổi áp lực.

Sau đó Diệp Uyển Nhân tìm người tính cho cô, thầy bói nói trong mệnh của nhà đầu này không có sao thi cử, không có vận đi thi.

Sau khi biết được chuyện này, tâm trạng Đình Tiền càng xấu hơn, cứ như lời nguyên vậy, quanh quẩn mãi ở trên đầu cô hết đám mây đen, lúc nào cũng đi theo mình.

Chuyện này rất phiền toái.

Hồi đó sinh viên rất ít, trong thôn cũng không có mấy người vào học đại học, nhưng đến những năm 90, đâu đâu cũng toàn là sinh viên đại học, không thi đậu đại học thì con đường tương lai thêm phần chông chênh, cộng thêm hoàn cảnh gia đình cũng không giàu có gì, toàn bộ chỉ có mỗi lối thoát là thi đại học mà thôi.

Chu Tư Việt tạm biệt Trương Trầm, bay cả đêm từ Nam Kinh về Bắc Kinh.

Hai người đã ôm máy tính nghiên cứu mấy ngày, mấy trường còn tuyển nguyện vọng hai xuất sắc thì chỉ còn ở ngoại tỉnh.

Chu Tư Việt trầm mặc.

Đình Tiền suy nghĩ chốc lát, xoắn vặn đầu ngón tay, thấp giọng nói: “Nếu không thì tôi học lại cũng được.”

“Cậu nghĩ học lại thoải mái lắm à.” Chu Tư Việt vui mình trong ghế, quay đầu nhìn cô: “Chờ có điểm chuẩn đi đã.”

Bầu không khí nặng nề đến cùng cực.

Ngoài kia sấm chớp vang dội, mùa hè bỗng nhiên xuất hiện mưa to, giọt mưa to xối ào ào trên cửa sổ, rạch nát không gian yên tĩnh trong phòng, TV dưới lầu phát tin tức mới nhất: “Con bão Matsa số 5 sắp đổ bộ lên bờ, mọi người trong thành phố hãy khẩn trương công tác phòng vệ, ít đi ra ngoài.”

Đình Tiền đứng lên, “Vậy tôi về đây.”

Chu Tư Việt khẽ ừ, thấy giọng nói của tiểu cô nương có vẻ sa sút, nếu cứ để người về như thế thì có lẽ cô sẽ suy nghĩ nhiều, bèn xoa đầu cô như an ủi, “Đừng nghĩ nhiều, đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Đình Tiền ngoan ngoãn gật đầu.

“Chờ đã.”

Chu Tư Việt xoay người đi đến tủ sách lấy ra một con robot nhỏ, đưa tới, “Đây là phần thưởng đã nói.”

Đình Tiền nhìn con robot hoàn hảo kia, có chút kinh ngạc: “Là nữ?”

Chu Tư Việt cho hai tay vào túi, tựa vào tường cười: “Ừ, cậu để lên bàn thử xem, cẩn thận chút, tôi tốn nhiều sức lắm đấy.”

Đình Tiền khe khẽ lấy tay cào xoa đỉnh đầu nó, có lẽ đã để đó mấy ngày rồi, cô ấn thiết bị điều khiển từ xa trong tay, trong chốc lát tiểu tử trong tay cô cử động như múa ương ca*, có phần giống bệnh tâm thần phiên bản 2.0, “Cải tạo lại hả? Thật sự có thể chữa trị bệnh tâm thần?”

(*Uương ca là một điệu múa dân gian của Trung Quốc.)

Đồ chơi nhỏ vừa múa ương ca vừa đi về phía cậu.

Chu Tư Việt tiện tay dọn sách vở trên bàn đi, vừa cúi đầu nghiêm túc dọn chướng ngại vật cho nó, vừa thờ ơ đáp, “Không biết, trước đó có đưa mấy con cho giáo sư đem đến Trung tâm Điều trị trầm cảm, bây giờ đang đợi kết quả.”

Đình Tiễn chột bùng tỉnh, “Không phải cậu coi tôi là chuột bạch thí nghiệm đấy chứ?”

“Cậu đây là độc nhất vô nhị.”

Độc nhất vô nhị là một từ rất đẹp, bất luận là dùng vào trường hợp gì.

“Đã đặt tên chưa?”

“Chưa, con này là của cậu, cậu đặt đi.”

Đình Tiễn ngửa đầu, hai mắt phát sáng nhìn cậu, “Đặt là Tháng Tư thì thế nào?”

Chu Tư Việt khựng lại, vén mi mắt nhìn sang, chăm chú một lúc, sau đó mở to mắt cười, “Tùy cậu.”

Tháng tư.

Tháng tư nhân gian hoa đã tàn*.

Cũng là Chu Tư Việt** của cô.

(*Trích trong bài thơ 'Đại Lâm tự đào hoa' của Bạch Cư Dị.)

(**Tháng tư phiên âm là sì yuè, nghe gần giống từ Tư Việt có phát âm là sĩ yuè.)

Đình Tiễn phấn khởi cẩn thận ôm đồ chơi nhỏ vào trong ngực, nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn: “Cảm ơn cậu!”

Nam sinh khoanh tay giễu cợt: “Cảm ơn cái rắm.”

Bên trong phòng là một mảnh im lặng, ngoài cửa sổ cuồng phong lại nổi, báo hiệu cơn bão sắp đến.

Điểm chuẩn nguyện vọng một được công bố vào tuần sau, Đình Tiễn không quá điểm chuẩn, thiếu năm điểm, trong lúc chờ nguyện vọng đợt hai, cô nghe theo ý kiến của vị giáo sư Thanh Hoa của Chu Tư Việt kia, chọn trường học tốt không bằng chọn chuyên ngành tốt.

Nhưng đối với Đình Tiễn mà nói, đây chính là một điều tiếc nuối.

Cuối tháng bảy, đột nhiên Diệp Thường Thanh tới, còn dẫn theo Tô Bách Tông. Đình Tiễn về nhà, mới vừa cởi giày, thì đã thấy trên sofa trong phòng khách có hai vị tượng phật đang ngồi, chột thấy lòng hồi hộp.

“Chào cậu ạ.”

“Chào Tô tiên sinh.”

Tô Bách Tông mặc âu phục đen nếp gấp thẳng thớm cùng giày da ngồi trên sofa, dưới ánh đèn, Đình Tiễn vừa cúi đầu thì đã trông thấy một đôi giày da sáng bóng ở cửa, đầu giày nhọn hoắt, có phần giống miệng cá sấu.

Diệp Thường Thanh gọi cô: "Có điểm rồi hả."

“Dạ.”

Diệp Uyển Nhân bưng trái cây đi ra từ phía sau, khách khí nói: “Tô tiên sinh, ăn chút lê đi.”

Tô Bách Tông lễ phép: “Cảm ơn.”

Đợt hai người cùng ngồi xuống, Diệp Thường Thanh cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề với Diệp Uyển Nhân: “Chị à, đã có kết quả điểm của Tiễn Tiễn rồi, em cũng muốn nói thẳng với chị, vào một đại học bình thường, chẳng thà cho con bé học vẽ, giờ đi đâu cũng thấy học đại học, sau này ra trường lại tìm đại một công việc ai cũng có thể làm, có tốt nghiệp vẫn là làm việc cho người khác, nền tảng của con bé không tệ, nếu bồi dưỡng thì ắt sau này sẽ thành tài, chị không cần lo lắng đến vấn đề tiền bạc, em và Bách Tông đã quyết định đưa con bé qua học ở học viện nghệ thuật Paris.”

Diệp Uyển Nhân do dự nhìn Tô Bách Tông, anh sáng khoái bày tỏ: “Tôi không sao cả. Xã hội bây giờ coi trọng cơ hội, học sinh Thanh Hoa có tốt nghiệp cũng về nhà bán thịt heo thôi.”

Nhỏ vào.

Đó cũng là người bán thịt heo kiếm được tiền!

“Paris? Một cô gái ở bên ngoài, chị không yên tâm”

Diệp Thường Thanh trấn an nói: “Xã hội bây giờ không giống như lúc trước, bao nhiêu học sinh muốn được đi du học kia kìa, người khác có muốn cơ hội này cũng không được, đúng lúc bữa trước có người bạn của Bách Tòng ở bên Paris liên lạc, vất vả lắm mới được người giới thiệu, cơ hội khó có được đấy chị.”

Diệp Uyển Nhân: “Đề chị bàn bạc với bố nó đã.”

Thế là bàn bạc hết cả một tuần.

Dù nói gì Đình Tiễn cũng không chịu đi Paris, Diệp Uyển Nhân cảm thấy dù sao cũng không phải là mình bỏ tiền, đi thì đi, so với ở trong nước thì đi du học tốt hơn nhiều.

Đình Tiễn quăng ra một câu: “Mẹ bỏ tiền thì con đi ngay, người khác bỏ tiền con không đi.”

Diệp Uyển Nhân hận không thể cắn được cô: “Có người chịu tài trợ cho mày, mày còn muốn lấy tiền trong nhà hả, không biết chi tiêu trong nhà túng thiếu lắm à!”

Diệp Thường Thanh đồng ý tài trợ cho cô, cô còn có thể hiểu, còn Tô Bách Tòng thì dựa vào đâu, cô cũng không quen biết gì anh ta, hơn nữa đó còn là một thương nhân nồng nặc mùi tiền hôi thối, không phải là nhà từ thiện gì cả, lấy không của người khác, trong lòng cô không thoải mái.

Tháng 8 năm 2006, cơn bão Matsa đổ bộ, là một tháng tám “đen tối” mãi in hằn trong tâm trí mọi người.

Đầu tiên là tấm biển quảng cáo ở đầu đường rơi xuống đập vào đầu một ông lão đến chết, người thân bắt chủ tiệm đền hai triệu, chủ tiệm phẫn uất bất bình, thế là trong tranh luận đã giờ dao chém chết đầu con trai ông lão.

Ngày mười hai tháng tám, cơn bão qua đi, trước sau xảy ra lũ lụt hai lần, bỗng sân thượng ở một tiểu khu mới xây trong thành phố nhiên bị nứt ra, rơi trúng đập chết một người phụ nữ mang thai.

Tiếp đến mặt tường tiểu khu đó bỗng bị nứt, kẽ hở kia như rắn bò, không ngừng lan rộng, cuối cùng càng nứt càng lớn, mặt tường bắt đầu có bụi đá rơi xuống.

Bỗng trong ngày tối mù bất chợt vang lên tia sấm, hệt như một tín hiệu, tòa nhà kia bắt đầu ầm ầm sập xuống, bụi đất bay đầy trời, trong nháy mắt, cao ốc vững chắc là thế chỉ còn lại một đồng phế tích, một tòa nhà hai mươi bốn căn hộ, chôn vùi trên trăm người.

“Cứu mạng!!!”

Tiếng kêu rào bi thương vang vọng khắp vùng trời rộng lớn, chẳng khác gì thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào lòng mọi người.

Toàn bộ lực lượng bộ đội, phòng cháy chữa cháy, phi cơ trực thăng cứu viện đều được điều động, tháng tám năm ấy, người người bàng hoàng ôm TV xem tin cứu viện nơi hiện trường, cũng không dám cho con nhà mình bước ra khỏi cửa, thế nên từ sau ngày ấy Đình Tiễn chưa từng gặp lại Chu Tư Việt.

Mỗi ngày trong ngõ đều có rất nhiều nhà bất động sản đến gây rối mất trật tự, có lần Đình Tiễn tính lên vòng qua những người này đi tìm Chu Tư Việt, nhưng đều bị Diệp Uyển Nhân ngăn lại.

“Đừng có xón xác nữa, mấy người này điên cả rồi, Chu Tông Đường mà còn không đứng ra nói chuyện, thì bọn họ sẽ còn tiếp tục như thế.”

Đình Tiễn không hiểu được quan hệ gay gắt trong đấy.

“Tiểu khu mới xây chưa đến hai năm đã bị bão quét sập, nhiều người chết như vậy, phía thi công và kiểm tra chất lượng sẽ không thoát khỏi liên quan, bên xây dựng đô thị lại càng không, bây giờ chuyện này là ba bên đẩy qua đẩy lại, thi công đẩy sang kiểm tra chất lượng, kiểm tra chất lượng đẩy cho xây dựng đô thị, xây dựng đô thị đẩy sang thi công, nhưng bên thi công đều là dân công, làm gì có quyền lên tiếng, chỉ có thể tìm đến mấy lãnh đạo này.”

Đình Tiễn đám người nhón nháo ở ngoài cửa sổ, từng người một cầm băng rôn đỏ, mang theo chấn, ngồi ở dưới lầu mấy ngày liên tục.

“Vây cũng không thể dồn ép người ta thế được, mấy ngày nữa là Chu Tư Việt đi học lại rồi!”

Diệp Uyển Nhân đem đồ ăn vào bếp, thông thả nói: “Bọn họ đã chuyển đi từ lâu rồi, còn bận tâm đến nó làm gì, tốt nhất nên lo cho bản thân mình đi! Tao đã thương lượng với bố mày rồi, mày vẫn nên theo cậu trẻ mày đi học về đi!”

“Con muốn học lại.”

Phòng bếp vang lên tiếng bịch, giỏ thức ăn rơi xuống đất, Diệp Uyển Nhân giờ tay cầm dao lên, “Mày nói cái gì?”

“Mẹ có tiền thì cho con đi học vẽ, không thì con học lại,” Đình Tiễn bình tĩnh nhìn bà, “Cậu trẻ còn chưa lấy vợ, mẹ không biết xấu hổ còn lấy tiền cưới vợ của cậu, nhưng con xấu hổ lắm.”

“Mày làm phản rồi!” Diệp Uyển Nhân giờ con dao lên, “Tùy mày, màu thích làm gì thì làm đi! Không thi đậu đại học thì tao sẽ gả mày cho người ta!”

“Bên chú Chu đã định thân từ bé rồi còn gì, mẹ không cần phải lo!”

“Từ sớm đã để bỏ mày từ hôn họ mày rồi, gặp phải cái loại chuyện bết bát đó, ai mà muốn lợi xuống vùng bùn đáy chứ.”

“Mẹ, nguyên tắc của mẹ là bỏ đá xuống giếng thế hả?”

Hèn gì cô không thể liên lạc được với cậu, có người mẹ như thế, ai còn muốn để ý tới cô chứ.

“Tao là vì muốn tốt cho mày, là tao sai hả?! Bây giờ chú Chu mày bị cách chức rồi, ngay cả nhà cũng bị đơn vị tịch thu, bây giờ ngay cả một mẫu đất ba phân ở Bắc Kinh cũng không có, lại còn mang đây tiếng xấu, mày cho là làm con dâu của ông ta để chịu nổi hả!”

...

Chu Tư Việt không quay lại ngõ Yên Tam lần nào nữa.

Đình Tiễn cũng không ra ngoài, cô thường xuyên ôm Tháng Tư Nhỏ ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn, luôn cảm thấy vẫn giống mỗi ngày, một thiếu niên đeo tai nghe nhạc, khoác balo hai tay đứt túi thoáng xuất hiện trước mặt.

Dường như hình ảnh chưa từng nghĩ đến ấy lại càng ngày càng rõ, không ngừng xuất hiện trong tâm trí cô, một lần rồi lại một lần.

“Lại đây Tống Tử Kỳ, đồ bạn cùng bàn của tao đi, đồ được vui thì tôi nay nhường mày ba quả.” Cậu lật sách nói.

“Phong cảnh ở Thiên An môn cũng không tệ, thuận tiện để Mao chủ tịch chỉ cho cậu con đường tươi sáng.” Cậu không ngẩng đầu lên nói.

“Đến lúc đó không phải cùng thi với nhau à, đồ ngốc.” Cậu xoa đầu cô nói.

“Có một số việc dù nhìn thấu nhưng cũng không thể nói thẳng ra được, Đình Tiễn, cậu đi theo tôi, tôi sẽ không để cậu phải tủi thân.” Cậu nhìn cô, bình tĩnh nói.

Ngoài cửa sổ gió kêu xào xạc, hoa phượng nở đầy đầu tường, một năm xuân đi rồi xuân đến.

Lạnh thấu trăm trượng, tuyết chất ngàn đồng; điểm môi son đỏ, biểu tặng quân ngôn.

Chẳng cần nói lời từ biệt.

Sang năm sẽ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cậu Ấy Là Chu Tư Việt Mà

Quãng thời gian đó như sắc lưu ly nhiều màu, u ám chẳng nhìn thấu, mình không dám thả lỏng, rất sợ nếu dừng lại thì sẽ có mấy trăm ngàn người dẫm đạp lên thi thể mình. Lúc nào mẹ cũng nhắc mình, xem thường khuyên mình từ bỏ, mạng do trời định, mày không có số thì cứ.

Nhưng mình không tin trời, chỉ tin cậu ấy.

—— “Nhật Ký Học Lại của Tiểu Quái Thử”

Nghỉ hè năm 2007, sau khi nhận được thư thông báo trúng tuyển, Đình Tiễn dùng hết tiền làm thêm một toán, chỉ là chút tiền nhỏ, ngồi tàu hỏa xanh biếc cả ngày tu tu đến Thành Đô tìm Khổng Sa Dịch chơi hai ngày.

Hai tiểu cô nương đã một năm không gặp, đều nhớ đối phương, khi gặp được liền ôm chặt đối phương không buông ngay tại ga tàu người đến người đi.

Khổng Sa Dịch đau lòng sờ gương mặt gầy nhỏ của Đình Tiễn, hai mắt đỏ, nghẹn ngào nói: “Học lại vất vả lắm đúng không? Nhìn cậu gầy này, Tiễn Tiễn à, tớ thật sự thương cậu quá.”

Nhưng Đình Tiễn lại không cảm thấy vất vả, chỉ cảm thấy tất cả đều đáng giá, cô cười bóp lấy mặt Khổng Sa Dịch, giả vờ kiệt sức dựa vào ngực Khổng Sa Dịch, “Vẫn là chỗ này của cậu mềm nhất... Nhớ quá đi.”

Không Sa Dịch bóp cô: “Cái cậu này, học tật xấu từ đâu ra đấy.” Nói rồi, đột nhiên nắm lấy bả vai cô lắc: “Có điều tớ thích, giờ nhìn cậu sáng sủa hơn trước nhiều.”

Buổi tối Đình Tiễn tập yoga trong nhà nghỉ, Không Sa Dịch lướt điện thoại, xem tivi, cùng trò chuyện với nhau.

“Về sau cậu với Chu Tư Việt không gặp lại nhau thật đấy à?”

Đình Tiễn chống hai tay xuống đất dựng ngược vào tường, nhắm hai mắt, điều chỉnh hô hấp, “Thật.”

Không Sa Dịch: “Cậu ấy không về tìm cậu hả?”

“Không, có lẽ cậu ấy tưởng tớ học ở đại học kinh tế tài chính.”

Khi đó thương mại tài chính quốc tế đang là nghề hấp dẫn, dưới sự chỉ đạo của giáo sư Thanh Hoa lúc trước của Chu Tư Việt, cô đã điền chọn ngành quản lý kế toán, nhưng thực sự không hứng thú mấy với biểu bảng báo cáo của kế toán, thư thông báo gửi đến nhà liền bị cô kết vào trong ngăn kéo đầu tiên.

Không Sa Dịch cúi đầu lướt điện thoại, không ngừng đầu: “Trong ngõ thì sao, cũng không về luôn à?”

“Không biết, có lẽ có mà có lẽ không.”

Đã hết giờ, Đình Tiễn thở hắt ra, xoay người xuống.

Không Sa Dịch nhìn cô ướt đầm mồ hôi, “Cậu tập kỹ năng này từ đâu đấy?”

Có một thời gian, vào lúc rất rất nhớ cậu, đầu óc hỗn loạn, không yên lòng nổi, thì có người nói với cô rằng, trồng cây chuối học một bài văn là được, kết quả phát hiện đúng là rất hiệu quả, thế là hình thành thói quen đến giờ, đến tận trước kỳ thi đại học mấy ngày, mấy cuốn sách ngữ văn trong ba năm cấp ba đã được cô thuộc lòng trôi chảy.

“Tập đại thôi, à đúng rồi, cậu với Tống Từ Kỳ thì sao?”

Không Sa Dịch sững sốt, cúi đầu xuống, vẻ mặt u ám không rõ, “Cậu ấy đến Nam Hàng rồi.”

Đại học Hàng không Nam Kinh* ư.

(*Đại học Hàng không Nam Kinh nằm ở Giang Tô, mất gần 3 tiếng đi máy bay từ Giang Tô đến Thành Đô.)

Đình Tiễn kinh ngạc: “Lợi hại thật đấy.”

Không Sa Dịch tự giễu lắc đầu.

Tối hôm họp lớp đó, hai người đã nói rõ, tốt nghiệp xong sẽ chia tay, trên đường đưa cô về nhà, Tống Từ Kỳ im lặng suốt, mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, lại chẳng biết nên nói gì.

Chơi với Chu Tư Việt lâu nên bị ảnh hưởng, dáng vẻ cười đùa ba hoa thường ngày đều biến mất.

Thật ra Không Sa Dịch cảm thấy, yêu xa có tính là gì, dù cậu ở Nam Kinh, cô ở Thành Đô, cách nhau hơn một ngàn cây số thì tính là gì, trên thế giới này còn có mấy bay kia mà, điều cô tức là khi Tống Từ Kỳ quyết định thi vào hàng không lại không thương lượng với cô một tiếng, mà là sau khi Tưởng Trầm đi, cảm thấy anh em tốt theo đuổi giấc mơ, đầu nóng lên, cậu ta cũng phải theo đuổi giấc mơ, mà hoàn toàn quên mất, cậu còn có cô.

Ở lại Thành Đô hai ngày, sau đó Đình Tiễn mua vé giường nằm về Bắc Kinh, hai cô gái trao đổi cách thức liên lạc ở ga tàu, lưu luyến chia tay, ôm rồi lại ôm.

Cuộc sống chính là như thế, hết lộ trình này đến lộ trình khác, đều đang không ngừng khởi hành, gặp phải những con người khác nhau, bắt đầu cuộc sống mới.

Một đường tàu xe vất vả, đến khi về lại thủ đô Bắc Kinh, số ngày còn lại cô đều bị Diệp Uyển Nhân lái nhái, Đình Tiễn lăn lộn hết ăn rồi ngủ hết ngủ lại ăn, cứ thế cho đến ngày Thanh Hoa khai giảng.

Tháng chín năm 2007, mùa hè nóng bức, ký túc xá Từ Kinh lại lần nữa sống dậy chào đón sinh viên mới vào ở, khắp sân trường toàn là các em trai em gái khóa dưới kéo vali ngập tràn tò mò với mỗi góc trong ngôi trường, mà bên cạnh các em cũng tùm ba tùm bảy người lớn trong nhà, thậm chí cạnh sân cỏ còn có mấy lều vải của phụ huynh học sinh.

Đình Tiễn kéo vali, bước xuống taxi, ngẩng nhìn bốn phía, chỉ mình cô lẻ loi một mình, cô đơn vô cùng. Diệp Uyển Nhân muốn đến nhưng lại bị cô từ chối, vì cô biết rõ, nếu Diệp Uyển Nhân đến, tuyệt đối sẽ không phải là mở đầu tốt đẹp.

Nhìn lại nơi đối diện, nơi nơi xanh ngắt, khiến người ta sáng khoái cả người, cô nhắm mắt giả như hít vào không khí trong lành mới mẻ.

“Bạn học này, có cần giúp gì không?”

Đình Tiễn ngẩng ra, men theo tiếng nói quay đầu lại, trông thấy một chàng trai đeo kính cười lễ độ với cô, ngũ quan đứng đắn, chỉ là trên mặt có mụn, vành mắt đen dưới lớp kính cũng không giấu đi được, chứng tỏ học tập nghỉ ngơi không điều độ.

Cô vội cười: “Vâng cảm ơn sư huynh nhiều.”

Cậu chàng vui vẻ, “Em ở đâu thế?”

Đình Tiễn định nói là nông thôn, nhưng chàng trai đã xách lấy vali của cô rồi tự đi thẳng, cậu được cậu chẳng trò chuyện với cô: “Khoa nào?”

“Máy tính.”

Chàng trai quay đầu sang nhìn cô, “Trùng hợp quá, anh cũng vậy.”

“Đại học năm hai?”

“Ừ. Khóa sáu, anh tên Nguyên Phóng, em tên gì?”

“Đình Tiễn.” Cô cúi đầu, từ từ đi ở cuối, giả vờ tò mò hỏi: “Sư huynh Nguyên Phóng này, có phải học ngành này khổ lắm không, em nghe nói có rất nhiều lập trình viên thức suốt đêm đến nổi tim đập rất nhanh.”

“Đó không phải là tả đám anh em của anh đấy à? Đúng là tim đập cũng nhanh hơn người bình thường...” Nguyên Đế cười khỏ, chỉ vào cái gáy mờ hời nhể nhại của mình: “Bây giờ trên gáy sư huynh cũng chảy mồ hôi đấy này, không phải do năm đó chọn ngành bị nước vào đầu à? Haiz, con gái vẫn đừng nên học ngành này, tốt nhất là lên năm hai xin chuyển ngành đi.”

Thức thâu đêm, tim đập mạnh, loạn nhịp, đen mắt.

Đình Tiễn âm thầm ghi nhớ những từ này trong đầu, rồi cười một tiếng: “Khóa các anh có ai giỏi không, em nghe mấy bạn cùng khóa nói, trâu bò toàn ở khóa các anh cả.”

Quả thật, lúc khóa bọn họ vừa vào học đã có mấy đại thần danh tiếng lan xa, Nguyên Phóng được khen cũng vui lây, gãi đầu đáp: “Có chứ, có mấy người đều có giải thưởng thi đua toàn quốc, có mấy người còn vào được đội quốc gia Toán nữa, còn có một người biết lắp robot, cũng rất lợi hại, thời gian trước vừa mới nhận được huy chương vàng cuộc thi làm robot đấy.”

Huy chương vàng, hẳn là lợi hại lắm.

Quả nhiên cậu ở đâu, cũng luôn là người nổi bật.

Ừ, cậu ấy là Chu Tư Việt mà...

Hàn huyền được nửa, bỗng Nguyên Phóng dừng lại, cúi đầu trả vali cho Đình Tiễn, ấp úng nói: “Gì nhỉ, đàn em Tiểu Đình này, sư huynh đi vệ sinh chút đã nhé.”

Đình Tiễn cũng không vội gì, bèn lễ phép nói: “Anh mau đi đi.”

Kết quả, đi một lần liền không thấy trở lại, Đình Tiễn đợi nửa tiếng cũng không thấy người đến, nhưng lúc này cũng không nói bảo cô đi trước đi, lại sợ người ta bỗng đến tìm cô, thế là cũng không dám đi, ngoan ngoãn đợi tại chỗ một tiếng, rốt cuộc chắc chắn đối phương sẽ không quay đầu lại nữa, Đình Tiễn mới rời đi.

Kết quả chỉ vừa đi qua hai ngã tư, đã lập tức nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên từ phía sau.

“Trai đẹp ở học viện máy tính bọn anh nhiều lắm, đừng có không tin, đám con trai phòng bên cạnh trong ký túc xá có đến hai trai đẹp lận đấy, lần sau anh dẫn các em đến chơi xem.”

Hai tay Nguyên Phóng kéo hai vali đi đứng trước hai cô gái, dọc đường đi khoác lác con trai học viện máy tính diễn trai đến mức nào, con người Nguyên Phóng này nói huyền thuyên rất nhiều, không hề có vẻ dằn dặt ngờ nghệch của con trai khoa kỹ thuật chút nào, mà rất am hiểu cách trêu gái, biết chọn nói cái gì vui vẻ, dù hai cô nàng ngẩng đầu ngưỡng mộ vui mừng.

“Lúc mới nhập học, anh với một người anh em ở phòng bên chơi game ở quán net ba ngày ba đêm không hề nghỉ, bây giờ không chịu nổi nữa, thức một đêm viết mã nguồn thôi mà sáng hôm sau hai mắt đã toét lửa rồi, thật sự không hề gạt các em”

“Đợi lát nữa hai em cứ lưu số anh đi, có chuyện gì cứ gọi điện cho anh là được.”

Nguyên Phóng nhìn một người trong đó, trong mắt có vẻ xấu hổ, thì ra là chạy đến đây trêu gái, tuy rằng không có liên quan gì đến cô, nhưng tận trong xương Đình Tiễn lại không nín nhịn được, thời gian chính là sinh mệnh, cũng không thể uống phí chờ một tiếng được, thế là kéo vali sang bên cạnh rồi đặt xuống, dựa vào một thân cây.

Đội Nguyên Phóng dẫn hai cô gái kia đi ngang qua, Đình Tiền mỉm cười với cậu ta, vẫy tay chào như không có chuyện gì xảy ra, “Hi~ Nguyên Phóng sư huynh.”

Nguyên Phóng sững sốt quay đầu sang nhìn, áy, cô nàng này vẫn chưa đi sao?

“Tiểu Đình sư muội —— “

Sao cô vẫn còn ở đây?

Nói sao gì, Nguyên Phóng trước mắt vốn là tiên hạ thủ vi cường, thấy Đình Tiền không tề nên mới tới gần thử xem sao, nhưng khi quay đầu lại, nhìn thấy người tốt hơn, thế là tâm tư cũng bay đi luôn, cứ tưởng Đình Tiền không đợi được mình thì sẽ rời đi, chẳng ngờ rằng cô nương này lại cố chấp đến thế.

Đình Tiền dựa vào thân cây, thông thả tùm tùm: “Không có gì cả sư huynh, em đang hóng mát —— “

Nguyên Phóng thầm nghĩ: Phi phi!

Cô đến trả thù tôi chứ gì, xem ra lãng phí một năm ở đại học, mị lực vẫn như cũ không giảm.

Tuy nói nha đầu này không đẹp bằng em gái phía sau, nhưng trái lại cũng dễ nhìn, trong lòng Nguyên Phóng còn nghĩ, nếu không cứ hay là cứ để cô ta sinh lòng tò mò đi, thế là cổ ra vẻ lạnh lùng nói: “VẬY em cứ hóng mát đi, anh đưa hai người này đi trước đã.”

Đình Tiền không biến sắc nói: “Được.”

Buổi tối, Nguyên Phóng về lại phòng, lập tức thấy mấy ông bạn cùng phòng đang hiêm hoi tám chuyện.

“Vị tình yêu thi vào Thanh Hoa, suy nghĩ cũng vĩ đại quá.”

Cậu ta sáp đến, “Ai thế, ai vì yêu thi vào Thanh Hoa?”

Tào Văn Tuấn đưa điện thoại đến, mặt đầy tức nuối: “Cô nương này đây, không nhìn ra đúng không, một nha đầu nho nhã là thế, sao lại nghĩ như thế chứ.”

Nguyên Phóng nhìn chằm chằm điện thoại, càng nhìn càng quen, sau đó khi chòng với gương mặt nào đó lúc chiều thì giật mình, suýt nữa đã ngã từ ghế xuống.

“Vãi chứ, Đình Tiền?”

Kết quả bỗng ngoài cửa truyền đến âm thanh réo rất lạnh lùng: “Sao nào, cậu quen hả?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Không Được Truy Đuổi, Để Đàn Ông Làm

Ngày 16 tháng 2 năm 2007, trời nắng.

Mẹ đồng ý để cậu dẫn mình về Thượng Hải, ăn Tết cùng Tô Bách Tông, nghe nói anh ta mới thất tình, nhưng vẫn âu phục chỉnh tề nụ cười rạng rỡ như cũ, thoạt nhìn không thấy buồn phiền gì, mình cười vỗ vai anh ta an ủi: “Không sao không sao, anh có tiền mà.”

Tô Bách Tông nhìn mình với vẻ kỳ quái, biểu cảm phiền muộn: “Tiền không phải là vạn năng.”

Tôi còn nói: “Nhưng không có tiền thì chưa chắc đã không vạn năng.”

Tô Bách Tông liếc mắt, người thả lỏng vui mình vào ghế sofa, hoàn toàn không muốn để ý tới mình. Mình cứ tưởng anh ta sẽ không nói gì nữa, thì bất chợt một lát sau, anh ta đứng lên tự rót rượu cho mình, rồi xoay người lại, lắc nhẹ ly một cái, nói mình tôi: “Lúc anh nghèo nhất, trên người không có lấy một xu tiền, phải nhặt đầu lọc thuốc lá của người khác ở ngoài cửa khách sạn, vì ở đó có nhiều quý nhân nhà giàu.” Vừa nói, anh ta vừa giơ đầu lọc thuốc kẹp trong tay lên: “Nhặt một tháng, thì có người báo anh đi theo hẩn làm việc.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngày nào anh cũng có thể nhặt được thuốc tốt nhất.”

Quả nhiên, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có thể có Trang Nguyên, bỗng mình chợt hiểu ra, tại sao anh ta lại luôn ra vẻ mặt người dạ thú như thế, bề ngoài nhìn anh ta không khác gì người xem tiền như mạng, nhưng thực chất lại cực kỳ khinh thường đồng tiền.

Anh ta nhả khói, nói với mình, “Anh đi theo ông chủ kia, rất biết cách làm ăn, nhiều đạo lý lớn lắm, nhưng câu nói nhiều nhất, là ba cái một sau.”

“Một đường bình an không phải ai cũng có, một chuyện mà thành nhất định là cạm bẫy, một tác chân thành tác tác vàng.”

Mình linh giáo rồi, anh ta không có tiền thì ai có tiền.

——“Nhật Ký Học Lại của Tiểu Quái Thứ”

Chu Tư Việt trở lại chỗ, kéo ghế ngồi xuống, mở laptop, ánh mắt nhìn Nguyên Phóng nằm chồm trên người Tào Văn Tuấn, tay chống trên bàn, chuyển mắt về, nét mặt lạnh lùng, cứ như chỉ là thuận miệng hỏi chút.

Nguyên Phóng bối rối, quyết định nói ra sự thật.

“Hồi nãy ở công tao có lại bắt chuyện, có điều nửa chừng lại bỏ đi, cứ tưởng nha đầu này sẽ không kiên nhẫn chờ, ai ngờ tao bắt chuyện với nhóm thứ hai rồi mà cô ấy vẫn còn ở đó đợi tao, đợi hơn một tiếng, mẹ nó đúng là có nghị lực.”

Sống chung một năm, bạn cùng phòng là ai, mọi người đều biết rõ, mọi người cũng rất rõ tính tự kỷ tự luyến của Nguyên Phóng, bình thường có cô gái nào đi ngang qua nhìn bọn họ mấy lần, lập tức Nguyên Phóng sẽ khoác vai anh em nói, “Có triển vọng.”

Nghe được câu này, Tào Văn Tuấn lại ồ ào: “Lão Nguyên, tao cực một thùng nước ngọt, là mày lúc ấy chớm tỉnh đúng không.. Có phải cho là cô nương người ta thích mày không?”

Chu Tư Việt đang bật máy tính, động tác mở chương trình khựng lại trong một giây, rồi tiếp tục tỉnh bơ.

Nguyên Phóng không phản bác, gân cổ cãi: “Nếu đổi lại là mày thì mày có nghĩ nhiều không? Không phải tao nghĩ nhiều, mà là cô em này quá biết trêu chọc, mày không biết chứ, lúc tao đang chỉ đường cho hai người khác, Tiểu Đình sư muội lại dựa vào cây vẩy tay “say xỉ” với tao, vốn chỉ cảm thấy nha đầu này bình thường thôi, ai ngờ lúc cười lên, đúng là làm cho người ta quá...”

“Quá thế nào?”

Cuối cùng Chu Tư Việt cũng ngẩng đầu lên, bình thản hỏi.

“Hiểu lắm, hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm thôi.”

Dứt lời, Nguyên Phóng thức thời chạy biến ra khỏi cửa.

Nửa giờ trước, “hòn vọng phu” Đình Tiễn bị Tào Văn Tuấn chụp hình gửi vào trong group chat, Chu Tư Việt dẫn cô tới bên ngoài nhà thể dục ở phía tây, bãi tập xanh mướt phủ bóng râm một mảng, hai người đứng trước tấm lưới sắt màu xanh lam.

Đình Tiễn khó nhọc kéo vali đến trước người, đẩy tay kéo vali xuống, rồi lúc này mới ngẩng đầu nhìn cậu, một năm này cô đều nằm mơ, dù người này người khác luôn có thể xuất hiện trong giấc mơ của cô, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại chưa bao giờ mơ thấy cậu, vì chuyện này mà cô từng hỏi xin ý kiến của mấy người tư vấn tâm lý, một người trong đó thấy cô là học sinh cấp hai, nghe bảo là muốn tư vấn tình cảm, thế là chỉ hỏi vài câu cho có.

“Đã từng xảy ra cử chỉ thân mật chưa?”

Đình Tiễn nghĩ đến nụ hôn ngày đó, hơi gật đầu.

“Hành vi tình dục?”

Cô lắc đầu.

Nhà tư vấn ném bút đi, rất nhanh đưa ra kết luận: “Những học sinh như các em tôi đều gặp qua không ít, nhất là con gái, khi thất tình lúc nào cũng muốn sống chết một phen, uống thuốc ngủ tự sát cũng có, em đây còn coi là triệu chứng nhẹ đấy, chỉ là do tuổi tác gây nên thôi. Mấy đứa các em tuổi còn nhỏ ít kiến thức mà còn thích cô chấp, làm chuyện gì cũng toàn suy nghĩ cực đoan, nào biết yêu là gì, chẳng qua là không cam lòng mà thôi.”

Giờ người này đã đứng trước mặt cô, ngược chiều ánh sáng, ánh mắt nhìn cô rất bình thản, không còn là thiếu niên thường xuyên nhướn mày với cô ở hẻm Yên Tam năm xưa nữa. Giờ đây cậu gầy hơn xưa rất nhiều, đường nét trở nên góc cạnh rõ ràng, nước da vẫn trắng như cũ, tóc ngắn hơn, làm mặt cậu trông gọn gàng hơn.

Đình Tiễn nhớ trước kia, dù không cười nhưng khóe môi cậu vẫn nhếch lên, nên cô luôn có cảm giác cậu rất hay cười, ánh mắt lại ánh lên tia sáng, rất dễ gần.

Bây giờ cậu vẫn điển trai như ngày ấy, nhưng chỉ là vẻ điển trai có phần chán chường.

Cậu không mở lời, cô cũng không biết nên nói gì, bầu không khí đông cứng, bên đây không có nhiều người, ánh nắng chiếu lên lưng cô nóng hổi, mồ hôi thấm ướt cả quần áo.

“Chu Tư Việt.”

Trên đường tới đây Đinh Tiễn đã suy nghĩ phải nên mở lời thế nào rất nhiều lần, nhưng bây giờ lại cứng đờ, không biết nên bắt đầu từ đâu. Thậm chí cô còn cho rằng cậu không muốn gặp mình, nhưng ít ra cậu đã tới, trong lòng cô lại dấy lên chút hi vọng, hai mắt sáng lên, “Gặp được cậu tớ rất vui.”

Cho đến lúc nói ra những lời này, trong thoáng chốc Chu Tư Việt cảm thấy, nha đầu này đã thay đổi rồi.

Trước kia lúc nào cô cũng xoắn xuýt tất tả chạy theo sau cậu không rời, có lúc cậu chỉ tùy tiện nói một câu cũng đủ trêu cô đỏ cả mặt, đến nhìn cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, rất nhát gan, nhưng nếu bức cô đến cùng thì thật sự có thể nhào lên người mình cắn một cái, vừa nhanh vừa kinh sợ.

Ngay lúc cô nói gặp được cậu tớ rất vui, thì đột nhiên Chu Tư Việt cúi đầu cười giấu cợt, trong nháy mắt đấy, dường như Đinh Tiễn đã nhìn thấy thiếu niên của trước kia, nhưng rất nhanh, cậu lại khôi phục nét lạnh lùng.

“Tớ mặc kệ trong một năm qua đã xảy ra chuyện gì, Chu Tư Việt, tớ tới đây là để tìm cậu.”

Hai tay cậu dút trong túi, bình tĩnh nói: “Đinh Tiễn, bây giờ không định hẹn hò yêu đương.”

“Tớ đến tìm cậu không phải để hẹn hò yêu đương.”

Nhanh chóng phui sạch, Đinh Tiễn phát hiện bây giờ mình có nói dối cũng không đỏ mặt, đến một cái chớp mắt cũng không có.

Không có gì mới lạ, nhưng cũng hiểu rõ, hai người xa nhau đã lâu, giờ mới gặp mà muốn yêu đương với người ta, không khiến dọa người ta sợ bỏ chạy mới là kỳ quái, trước khi tới đây, trên đường đi Khổng Sa Dịch có gửi tin nhắn cho cô, chăm ngôn tám chữ khuyên bảo: Không được truy đuổi, để đàn ông làm.

“Vậy cậu tìm tôi có chuyện gì?” Cậu khoanh hai tay, chột nhàn tản dữa vào khung lưới.

“Thì để xem bạn cùng bàn năm đó, có phải đã bị thanh đao năm tháng lãng trì rồi không.” Cô cố gắng nói thật thoải mái, “Nghe nói cậu mới được huy chương vàng cuộc thi robot, chúc mừng cậu.”

Chu Tư Việt mỉm cười, ánh mắt liếc nhìn nơi xa, hơi híp mắt: “Ai nói tôi nhận được huy chương.”

Đinh Tiễn sùng sốt, thôi cười.

“Đinh Tiễn, tôi không có giải.” Cậu đứng thẳng lưng lên, cây dương liễu sau cậu nhẹ nhàng lay động, gió bỗng nổi lên, thổi qua tóc mái cậu, truyền âm thanh hơi hột tới: “Thấy rồi đấy, tôi không giỏi như cậu nghĩ.”

Thiếu niên xoay người đi, thật lâu sau Đinh Tiễn mới kịp phản ứng, ánh nắng nhức mắt, cô chẳng ngó ngang gì hét to lên với bóng lưng chán chường của cậu.

“Làm gì có ai quá thuận buồm xuôi gió chứ! Huy chương vàng thì nhầm nhò gì, sau này cậu sẽ là người nhận được giải thưởng Turing*!”

*(*Giải thưởng Turing là giải thưởng thường niên của Hiệp hội Khoa học Máy tính cho các cá nhân hoặc một tập thể với những đóng góp quan trọng cho cộng đồng khoa học máy tính.)*

Buổi tối trở về phòng ký túc xá, Đinh Tiễn nhận được điện thoại của Khổng Sa Dịch, cô nàng lăm chuyen hỏi: “Thế nào thế nào? Có phải cậu ấy rất kích động không, hai người bọn cậu có ôm nhau khóc trước cổng Thanh Hoa không?!”

Đinh Tiễn mới trồng cây chuối xong, đang ngồi trên giường, “Cậu tưởng là cậu với Tổng Tử Kỳ đấy à?”

Khổng Sa Dịch nhỏ giọng cắt ngang, còn nói: “Rốt cuộc là như thế nào? Tò mò chết đi được.”

“Cậu ấy nói cậu ấy không định yêu đương vào lúc này.” Đinh Tiễn bình tĩnh nói.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng mất mát, “Tại sao lại như vậy chứ?”

“Cậu thấy chó hoang bao giờ chưa?”

Khổng Sa Dịch không biết, “Có ý gì?”

“Chính là tình trạng như vậy đây.”

“Fuck, thật hay giả vậy, tề hại thể cơ á? Có điều lúc trước tớ có lên mạng xem, thấy có người còn lập luôn một thread trên baidu chửi mắng bố cậu ấy, có thể giải thích được vì sao, cậu đi theo cậu ấy nhiều vào, chuyện đã trôi qua lâu rồi, sẽ tốt thôi.” Không Sa Dịch an ủi, “Bây giờ cậu ấy cần được an ủi.”

“Cậu ấy rất bài xích tớ.”

“Nói vớ vẩn gì thế, trước kia cậu ấy tốt với cậu thế mà, Tổng... Cái tên chết tiệt kia nhiều lần nói với tớ, Chu Tư Việt từng vì cậu mà chính cậu ấy nhiều lần lăm dọa, chỉ thiếu nước viết bốn chữ 'tôi thích Đinh Tiễn' lên trán thôi.”

“Cám ơn cậu, Sa Dịch.”

Đinh Tiễn biết rõ đây là an ủi, nhưng tim vẫn chẳng chịu được mà đập thình thịch.

“Khách khí cái gì, nhưng cậu vạn lần phải nhớ lời tớ, đừng chủ động theo đuổi, phải dựa vào sự hấp dẫn, hấp dẫn biết không hả? Phát huy mẫu tính trên người cậu để thu hút cậu ấy đi, để cậu ấy chủ động theo đuổi cậu.”

“Được rồi, cậu nói tám trăm lần rồi đây.”

Dù đàn ông có không đuổi kịp, thì sách vẫn phải đọc, có thể nào đi chẳng nữa cũng không thể để người ta xem thường mình được.

Cô ngày ngày ngoài đến thư viện thì về phòng ngủ nhà ăn, cuộc sống một đường thẳng ba điểm tiêu chuẩn, chỉ là không gặp trực diện lại Chu Tư Việt lần nào nữa, chỉ tình cờ có một lần, vừa đặt chân ra đến bên ngoài ký túc xá Thanh Hoa, thì từ đằng xa Đinh Tiễn đã thấy cậu với một nam sinh đi ra khỏi cửa, hoàng hôn buông xuống, vừa tắm xong đầu vẫn chưa khô, bước trong sân trường, không nhận được nhìn cậu thêm lần nữa.

Chạng vạng tối, toàn bộ sân trường được bao trùm bởi cảnh sắc tươi đẹp, sân trường trong ngày hạ, nắng chiều tà phủ lấy, tựa như đang trong bình trà xanh, mang theo mùi chè ngát hương thơm.

Đinh Tiễn nhìn hai người đứng yên dưới bóng cây, Chu Tư Việt dứt tay vào túi, một tay xoa mái tóc còn ướt, tán gẫu với nam sinh đứng đối diện, dường như đang đợi ai đó.

“Tư Việt, lão Tào.”

Hai người đang trò chuyện thì cách đó không xa có người gọi một tiếng, hai người không hẹn mà cùng nhìn sang, Chu Tư Việt không nói gì, trái lại Tào Văn Tuấn hô to: “Mày chạy nhanh hơn hai bước không được hả?”

Lúc này Nguyên Phóng mới bắt đầu co giò chạy đến, cười cười bá vai Chu Tư Việt, người sau hai tay vẫn dứt vào túi, miệng cười nhạt, để mặc cậu ta khoác vai mình.

Dường như nam sinh đối diện có quen biết, cũng cười chào hỏi với bọn họ, “Đi net hả?”

“Đi chung không?” Chu Tư Việt hỏi.

Nam sinh lập tức chạy đi, “Tụi bây đi trước đi, tao về thay bộ khác đã.”

Chợt Đinh Tiễn cảm thấy.

Dường như cậu đã thay đổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Trên Đất Toàn Đồng Xu

"Trên đất toàn đồng xu, thế nhưng tôi chỉ ngẩng đầu nhìn mỗi trăng sáng." —— Lưu Du.*

*(*Ý của câu này là không biết quý trọng thứ hiện có trước mắt, mà lại theo đuổi thứ viễn vông.)*

—— "Nhật Ký của Tiểu Quái Thú"

Tuần đầu tiên sau ngày khai giảng, không có nhiều tiết lắm, đến thứ sáu đa phần sinh viên đều ra ngoài ăn rồi quay lại tiếp tục lên lớp tự học, hoặc ra ngoài lướt net.

Ở gần đây có một quán net, tất cả bọn con trai đều đang gào thét chơi đánh DOTA, cứ đến cuối tuần là lại rủ rê ba bốn cậu bạn đến quán net cùng đi đánh, nghe nói còn có giải đấu liên minh giữa các đội ở các trường đại học nữa.

Đinh Tiến vốn định com nước xong sẽ đến thư viện mượn sách, trước đó vừa nhận sách vở tài liệu, đại số tuyến tính, logic toán học, lập trình, cô phải sớm quyết định.

Nơi chân trời u ám, một rặng mây đỏ lơ lửng trên bầu trời, bóng dáng của ba thiếu niên kia dần biến mất sau màn mây, bất chợt Đinh Tiến dừng bước.

Bạn cùng phòng Từ Sa Sa nghi hoặc quay sang nhìn cô, "Sao thế?"

Đinh Tiến hoàn hồn, liếc nhìn Từ Sa Sa, nói: "Hay là cậu đi ăn trước đi, mình phải ra ngoài một chuyến."

Từ Sa Sa đến từ một trấn nhỏ ở phía Nam, tính cách có phần hướng nội, lúc nói chuyện đều nhỏ giọng dịu dàng, có nhiều ý tưởng, giữa đôi lông mày cũng toát lên vẻ điển hình của con gái phương Nam, cô ấy nhìn vào mắt Đinh Tiến. không nói gì mà chỉ gật đầu đáp được.

Hai người cùng phòng kia đang giảm cân, chỉ còn lại mỗi Từ Sa Sa một mình đến phòng ăn, Đinh Tiến đứng tại chỗ đợi cô ấy đi khuất, rồi lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài trường.

Thứ sáu quán net rất đông người, lúc Đinh Tiến vào thì đang ở 'giờ cao điểm', đa số toàn là con trai hét hò ầm ĩ, phả thẳng vào mặt là mùi mồ hôi khó ngửi, bên tai toàn tiếng click chuột gõ phím đua nhau vang lên, còn cả mấy tiếng mắng chửi. Ba người Nguyễn Phóng cũng không tới sớm, chỉ còn lại ba chỗ ngồi ở ngay sát cửa.

"Janna, Janna* lên đi, mẹ nó, bố treo máy rồi, mày nấp ở đó làm gì hả! Đm."

(*Janna là chúa tuyết, một vị tướng mạnh nhất trong DOTA.)

"Bà nó chứ, lão Nguyễn mày đừng có cản trở nữa, bị người ta dẫn trước rồi kìa, mau ra tiếp sức đi, không thể cứ để Từ Việt solo được!!!!"

Vừa hết xong, nhân vật của Nguyễn Phóng bỗng tới đi, nằm sấp xuống đất, cậu ta ném chuột đi, ảo não xoa mặt: "Em sai rồi anh ơi, anh lợi hại quá."

Người ngồi giữa chẳng hề nói một câu nào, im lặng thành thạo điều khiển con chuột, ngón tay gõ lạch cạch lên bàn phím, mắt nhìn thẳng vào màn hình máy tính. Nguyễn Phóng chết chưa được lâu thì Tào Văn Tuấn cũng anh dừng hy sinh, chỉ còn lại mỗi Chu Từ Việt và một đồng bạn khác đang chém giết từng giây từng phút, hai người vừa chờ sống lại vừa căng thẳng dán mắt vào máy tính Chu Từ Việt.

"Giao chiến rồi giao chiến rồi, mẹ kiếp."

"Lên thẳng luôn đi."

Bên tai rất om sòm, nhưng Chu Từ Việt đeo headphone nên không quan tâm, chỉ nhú mày không nói câu nào, tay điều khiển dứt khoát.

Cho tới một giây trước khi Nguyễn Phóng sống lại, bỗng trên màn hình xuất hiện một con chữ, tiếp đó dần dà phóng lớn, trắng rồi, Nguyễn Phóng hoàn toàn bá phục, dựng ngón cái với Chu Từ Việt: "Mày trâu bò thật đấy, lại một ván solo nữa rồi."

Chu Từ Việt quay lưng về phía cô nên Đinh Tiến không thấy rõ vẻ mặt của cậu, chỉ thấy cậu thả lỏng dựa ra sau ghế, nếu là lúc trước, nhất định cậu sẽ cười nhạo ra mặt nói với Nguyễn Phóng: "Đúng vậy."

Còn bây giờ, có lẽ cũng chỉ cười lạnh, không hứng thú với gì cả.

Tào Văn Tuấn đeo headphone vào: "Lại nào."

Chu Từ Việt liền đổ người về phía trước, ngón tay dài điều chỉnh vị trí micro, đội headphone vào lại lần nữa, tay gõ lên bàn phím, đội hình ảnh chuyển sang giao diện matchmaking*, sau đó cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm rồi đội trò chơi bắt đầu.

(* Chế độ Matchmaking rating trong DOTA được xây dựng với mục đích tạo ra những trận đấu cân bằng và có trình độ tương đương giữa cả hai đội.)

Bỗng Nguyễn Phóng đứng lên, "Đội tí, tao đi mua nước."

Đinh Tiến giật mình, vội chạy ra khỏi cửa đi xuống dưới lầu.

Nguyễn Phóng ra ngoài quây mua nước, bất chợt đuôi mắt liếc thấy một bóng lưng quen thuộc, thế là ngơ vờ nhìn ra ngoài cửa thêm mấy lần, nhưng ở cửa đã không có bóng dáng một ai, chỉ còn lại rèm cửa trong suốt màu vàng lay động.

Quay về chỗ, Nguyễn Phóng vừa nhét tiền vào túi, vừa nói với hai người họ: "Hình như tao vừa thấy một người."

Tào Văn Tuấn nói: "Ai vậy?"

Nguyên Phóng đeo headphone vào, nói: "Thì là Tiểu Đình sư muội đấy đấy."

Chu Tư Việt quay đầu lại theo bản năng, quét mắt một vòng như không thấy ai, bình tĩnh quay lại.

Tào Văn Tuấn nghếch mặt ra, rớt cuộc cũng nhớ ra Tiểu Đình sư muội là ai, bèn cười với Nguyên Phóng: "Không phải chứ Nguyên Phóng, mày thật sự có ý với người ta đấy à? Thế nên mới thấy ảo giác hả?"

Nguyên Phóng cũng cảm thấy nghi ngờ, không đến nỗi có ảo giác chứ, chẳng lẽ mình thích tiểu nha đầu kia thật à? Rồi lại nghiêng đầu nhìn Chu Tư Việt ngồi cạnh, phiền muộn thờ dài.

Cho đến tận mười một giờ tối, mấy người bọn họ đã rệu rã tinh thần, Nguyên Phóng không nhịn nổi nữa chạy thẳng đến nhà vệ sinh, mới vừa xách quần đi ra thì bị một tiếng "Nguyên Phóng sư huynh" đầy ồm ả dọa sợ suýt nữa tè ra quần. Ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy một cô gái đứng dựa vào tường, nở nụ cười ngọt ngào duyên dáng với mình, cậu ta lại phải đưa tay vỗ ngực lấy lại bình tĩnh: "Dọa chết tôi, Tiểu Đình sư muội này, em ở đây làm gì?"

"Em đến chép ít tài liệu."

Lúc này mũi Nguyên Phóng lại đột nhiên mất linh, "Trong trường có phòng máy đấy, em không đến đó mà chạy ra quán net chép làm gì."

Đình Tiễn cười không đáp, "Mấy anh vẫn chưa đi à?"

Nguyên Phóng cúi đầu rửa tay, cũng không ngẩng đầu: "Hỏi anh hay hỏi người đó?"

Đình Tiễn chợt nhớ lúc trước Từ Sa Sa có nhắc đến một đàn anh năm hai, thế là từ từ thôi cười, mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Nguyên Phóng, chậm rãi bước từng bước một ép lại gần cậu ta.

Cô đột nhiên lại gần như thế đã dọa sợ Nguyên Phóng, tóc gáy sau lưng dựng đứng cả lên, bất giác lùi về sau một bước, cho đến khi hai tay bị ép chống lên thành lavabo, mới lắp ba lắp bắp nói: "Em... Đừng có kích động, cũng chỉ có mấy người bọn anh biết chuyện này thôi, chủ yếu là Tư Việt, mọi người đều tò mò, nếu không, cũng không có ai lan truyền..."

Đình Tiễn đứng yên cách xa cậu ta hai bước, ánh mắt ngập nước nhìn cậu ta, mềm giọng nói: "Nguyên Phóng sư huynh à, em có chuyện này muốn nhờ anh."

Âm thanh ấy dịu dàng đến thế, Nguyên Phóng nghe mà sau lưng mềm ra, nhắm hai mắt: "Nói thử nghe nào."

Đình Tiễn cười hiền, sau đó bắt đầu nghiêm túc thêu dệt câu chuyện tình yêu từ nhỏ hai thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên rồi vì hiểu lầm mà chia tay, cảm động thê lương biết bao, khiến Nguyên Phóng sững sốt, đầu toàn câu hỏi, nhưng khi liên tưởng đến biểu hiện trước đó của Chu Tư Việt, lại cảm thấy hình như đúng là có chuyện như thế.

"Hèn gì cậu ta lạnh lùng với con gái như thế, thì ra là bị thương vì tình, lúc nào cũng buồn bực không vui, thế mà bọn con gái lúc nào cũng thích dáng vẻ đó của cậu ta."

Nguyên Phóng cảm thấy cuối cùng nghi ngờ của mình về Chu Tư Việt trong suốt một năm qua đã rõ ràng, dường như biết được bí mật động trời gì đấy, suy nghĩ tương động tình vớ vẩn với Đình Tiễn lúc trước đã hoàn toàn mất sạch, chỉ còn lại tò mò: "Vậy em định làm thế nào?"

Đình Tiễn thuận miệng nói: "Dĩ nhiên là tha thứ cho anh ấy rồi."

Nguyên Phóng cảm động tới mức suýt thì khóc: "Nói mà làm sư huynh cũng muốn yêu đương quá, được rồi, sư huynh biết rồi, sau này em có gì cần anh giúp đỡ thì cứ nói, có cần anh cho em số của cậu ta không, có chuyện gì em cứ gửi tin nhắn cho cậu ta là được."

Đình Tiễn lắc đầu, việc này không nằm trong kế hoạch của cô, cô sẽ để Chu Tư Việt chủ động tới lấy số của cô.

"Anh cho em số của anh đi."

Nguyên Phóng sáng khoái đáp, đọc một chuỗi số ra, Đình Tiễn nhắm mắt nhớ một lần trong đầu, đưa túi McDonald's trên tay cho cậu ta, "Buổi tối đừng chơi khuya quá, cái này cho các anh chia nhau ăn đấy, đồ cay là cho anh với Tào sư huynh, còn anh ấy không ăn cay."

Đình Tiễn hệt như một bà mẹ, dặn dò đôi câu phải về phòng sớm rồi ngàn vạn lần không được nói chuyện này cho ai biết, bao gồm cả Chu Tư Việt, Nguyên Phóng ngờ nghếch gật đầu như giả vờ, lúc ấy mới yên lòng đi ra từ cửa sau.

Nguyên Phóng xách túi McDonald's về, qua cửa sổ nhìn bóng lưng gầy nhỏ của tiểu cô nương dần biến mất trong đêm, im lặng thờ dài: "Nếu mình có ai một lòng với mình như thế thì cần gì cây ngày cây đêm ở quán net nữa!"

Lúc về lại chỗ, Nguyên Phóng đặt đồ lên bàn, Chu Tư Việt nhìn một cái, ánh mắt lại lần nữa quay về trò chơi, Tào Văn Tuấn lại lơ đãng nói: "Mày còn đến cả McDonald's à."

Giờ đây trong lòng Nguyên Phóng vừa hâm mộ lại ghen tị, tức giận nói: "Hai đứa mày đối thì tự lấy ăn đi, đừng khách khí, Tư Việt, mày cầm đi."

Chu Tư Việt còn chẳng thèm lật mí mắt: "Cám ơn, không đói bụng."

"Không được, mày nhất định phải ăn, tao còn cố tình gọi phần không cay cho mày đấy."

"..."

Lúc này Chu Tư Việt mới nghi ngờ nhìn sang Nguyên Phóng, thật ra giữa con trái với nhau sẽ không để ý đến chi tiết này, ai ăn cay ai không ăn cay, hơn nữa bình thường lúc đi ăn cùng đám lão Tào cũng không đặc biệt nhấn mạnh là mình không ăn cay, bản thân gọi ra không ăn là được.

Đúng lúc vừa xong vẩn nữa, Tào Văn Tuấn bèn đưa tay cầm cắn một miếng, nín cười nói: "Sao tao có cảm giác... Nguyên Phóng, mày muốn cong ả."

Vừa dứt lời, khoe miệng Chu Tư Việt giật giật, ném headphone xuống đứng dậy, ngồi cả một đêm, cổ đã mỏi nhừ, cựa vung tay rồi rời đi.

"Mày đi hả?"

Nguyên Phóng gọi với ở sau lưng.

"Vệ sinh."

Cả đêm không nói mấy câu nên có phần giọng trầm khàn.

Đình Tiễn nhận được tin nhắn của Nguyên Phóng khi vừa tắm xong đi ra, Đình Tiễn đặt trên bàn rung hai cái.

Có một tin nhắn chưa đọc.

"Tiểu Đình sư muội, bọn anh về phòng rồi."

"Cám ơn Nguyên sư huynh."

Vừa đặt Đình Tiễn xuống thì lại có thêm tin nhắn nữa.

"Đúng rồi Tiểu Đình sư muội, anh nhiều chuyện hỏi một câu, rốt cuộc em và Chu Tư Việt vì hiểu lầm gì mà chia tay thế?"

Đình Tiễn nhìn điện thoại chăm chăm, khe mí mắt, ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên vào chiếu lên đỉnh đầu cô, ánh trăng trong suốt, tóc vẫn còn ướt đang nhỏ nước xuống, cô không chớp mắt, nhanh chóng bấm điện thoại trả lời.

Bấm lạch cạch cả một đoạn dài, kết quả Nguyên Phóng lại gửi thêm tin nữa, "Thôi vậy, em không nói cũng không sao, em ngủ sớm đi, haiz."

Đình Tiễn bèn xóa hết chữ đi, trả lời ——

"Nguyên Phóng sư huynh, cám ơn anh."

"Anh cảm thấy có lẽ Tư Việt chưa quên em đâu, thật ra lúc trước cậu ta toàn ở bên ngoài với một người bạn thân, suốt thời gian dài không về phòng, nhưng sau khi em đến, cậu ta đã dọn về lại rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tô Bách Tòng (1)

“Ồ bên ngoài? Với ai?”

Nguyên Phóng trả lời rất nhanh, “Cụ thể là ai thì không biết, chỉ là biết cậu ấy thuê phòng ở tầng hầm, bình thường ngoài theo thầy Diệp đến phòng thí nghiệm, thì thời gian còn lại đều ở đó.”

Đình Tiễn vẫn nhớ giáo sư Diệp, ông ngoài năm mươi tuổi, đầu tóc được chải cẩn thận, mặc chiếc áo vest caro tối màu kiểu cổ xưa đơn giản, có chút lâu đời, lúc cười lên mặt mũi thật hiền hậu, hốc mắt sâu, đường chân chim rõ rệt. Vào năm kết thúc kỳ thi đại học ấy, vừa mới có điểm, Chu Tư Việt đã dẫn cô đi gặp giáo sư Diệp một lần.

Ngày đó lúc ăn cơm, cô luôn có cảm giác bản thân mình giống như một cô vợ nhỏ, núp sau lưng cậu, còn căng thẳng hơn so với việc gặp bố mẹ Chu Tư Việt, nhưng may mà, giáo sư là một người thân thiện, hai mắt híp lại, vui tươi hơn hờn nhìn cô, tùy tiện hỏi mấy câu, cô cúi đầu khôn khéo trả lời, trong

suốt bữa ăn vẫn không quên liếc nhìn Chu Tư Việt, muốn quan sát biểu hiện của mình từ trên nét mặt của cậu.

Nhưng suốt bữa cơm chàng trai ấy không có bất cứ biểu cảm gì, cúi đầu nghiêm túc lột tôm, cậu rất thích ăn tôm, bao gồm cả lần đầu tiên gặp mặt ở nhà họ Chu, suốt cả buổi cậu cũng chỉ cúi đầu ăn tôm, rất thờ ơ với mọi việc xung quanh. Đinh Tiến im lặng nghĩ, một ngày nào đó việc bản thân biến mất và việc không có tôm ăn, chuyện nào sẽ khiến cậu đau lòng hơn? Chắc là về sau rồi.

Đinh Tiến vừa nhấm nháp trả lời, thì Nguyên Phóng lại gửi một tin đến: “Từ năm nhất đại học cậu ấy đã rất trầm rồi, vốn cứ tưởng tính cách cậu ấy như vậy, nhưng giờ nghe em nói, trước kia cậu ấy không phải thế đúng không?”

“Không phải, trước kia cậu ấy rất coi mở, như ánh nắng mặt trời.”

Nguyên Phóng đặt điện thoại di động xuống, liếc nhìn chàng trai giờ phút này đang ngồi trước máy tính gõ chương trình, không mở đèn, màn hình phát ra ánh sáng yếu ớt hắt lên mặt cậu, càng khiến nét mặt cậu thêm lạnh lùng, quả thật không thể tưởng tượng ra nổi hình ảnh Chu Tư Việt rạng rỡ như ánh mặt trời, cảm thấy dường như trời sinh cậu đã như vậy rồi, Nguyên Phóng lắc đầu.

“Được rồi, không tám chuyện với em nữa, em Tiểu Đinh, em cố lên, hy vọng trong những năm còn sống, em có thể cho anh thấy một lão đại coi mở rực rỡ.”

Đinh Tiến nằm vật xuống giường, cầm điện thoại lên: “Anh Nguyên à, trọng trách thì nặng mà đường đi thì xa lắm đấy.”

“Cố gắng lên nha. ^_^^”

Nguyên Phóng trả lời lại.

Nửa tháng sau, các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên.

Từ Sa Sa tay cầm tờ giấy tuyên truyền đang do dự, “Các cậu xem, mình nên tham gia câu lạc bộ ngôn ngữ ký hiệu hay là câu lạc bộ Aerobics?”

Ban Gia Du đang học từ vựng ngừng đầu lên nhìn rồi nói, “Aerobics đi, đáng người cậu nhỏ, hợp với cái này.”

Ban Gia Du là cô gái Thượng Hải, rất có chính kiến, không giống với Từ Sa Sa không quả quyết, mà trọng điểm là còn có vóc dáng đẹp, nhưng người quá lạnh nhạt, nam sinh chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám nói chuyện với cô, là một mỹ nhân lạnh lùng đầy kiêu ngạo.

Trong lòng Từ Sa Sa cũng muốn tham gia Aerobics, “Nhưng mà mấy đàn anh trong câu lạc bộ ngôn ngữ ký hiệu... lại khá là... đẹp trai.”

Nói xong còn liếc nhìn Đinh Tiến.

Đúng lúc này, Lâu Phượng đẩy cửa đi vào, trên tay xách một túi quà vật vừa mua dưới lầu, bề ngang thì gấp đôi Đinh Tiến mà vẫn không quên ăn, ngày ngày là hết đôi giảm cân nhưng chưa bao giờ thấy hành động. Ban Gia Du thường nói, nếu Lâu Phượng có thể giảm cân thành công, thì trên đầu giáo sư Vương cũng có thể mọc tóc.

Giáo sư Vương là giáo sư dạy môn lập trình của các cô, Ban Gia Du thường nói, trên đầu giáo sư Vương như đội một vòng thép, rất khớp với hình tượng Sa Tăng trên TV.

Bốn cô gái, đến từ trời nam đất bắc, tính cách khác nhau, nhưng lại rất hợp nhau.

Từ Sa Sa chọn câu lạc bộ ngôn ngữ ký hiệu, Đinh Tiến đi cùng cô ấy đến nộp tờ đăng ký, đang lúc nằm chán dựa vào tường đứng chờ, thì chợt nghe thấy người gọi.

“Chu Tư Việt.”

Cô theo bản năng nhìn qua, cuối góc tối ở hành lang của trung tâm hoạt động, một bóng người cao lớn bị bóng râm bao trùm, ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ xuyên qua chiếu lên người cậu, hai tay cậu đút vào túi, đầu hơi cúi, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, chỉ có con chim ưng màu xanh biển trên áo T-shirt của cậu là có thể thấy rõ, cao ngạo lại tràn đầy năng lượng, ở trong bóng tối phát ra ánh sáng.

“Cái gì?”

Không có nhiều người ở trung tâm hoạt động, giọng cậu réo rất không một chút thiên vị, truyền vào tai Đinh Tiến.

Một nữ sinh tóc ngắn thò đầu ra từ trong phòng hoạt động, cười khanh khách nói với cậu: “Cảm ơn cậu vì chương trình lần trước nhé, lần sau có thời gian rảnh tớ mời cậu một bữa cơm.” Nói được phân nửa, không biết ai ở bên trong mà bỗng nhiên thốt lên một câu, “Được rồi, cậu mời thì tớ cũng mời.”

Nữ sinh kia bất mãn, quay đầu nói với người bên trong: “Chúng ta tách nhau ra được không, tớ không muốn đi chung với cậu.”

“Nhưng tớ mới là chủ nhiệm câu lạc bộ cơ mà. Cậu lại ở đây nôn nóng ăn cần gì chứ?”

Nữ sinh quay lại đánh người, Chu Tư Việt đứng ở cửa một lúc, rồi cất giọng nói với bên trong, “Đi.”

Nữ sinh lại lao ra, “A, đi liền đi.” rồi nhìn tấm lưng ấy hai giây, mới nói đôi câu lại xoay người đi vào.

Đình Tiễn cúi đầu thôi nhìn, trong bóng tối, tiếng bước chân tới gần.

Trên hành lang dài gió thổi hây hây, chỉ có hai người bọn họ, một người tay chân luống cuống dựa sát tường, một người dứt tay vào túi chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, thời gian bỗng như chậm lại, ánh sáng từ từ hắt vào qua khung cửa.

Đình Tiễn không gọi cậu lại.

Chu Tư Việt cũng không quay đầu, cứ thế đi ngang qua cô, xoay người xuống cầu thang.

Đình Tiễn quay đầu nhìn bảng tên ở căn phòng cuối trung tâm hoạt động.

—— Câu lạc bộ hoạt hình máy tính.

...

Ngày cuối cùng của kỳ tuyển thành viên.

Đình Tiễn cầm tờ giấy ghi danh đến trước câu lạc bộ hoạt hình máy tính, người nhận là nữ sinh tóc ngắn ngày đó, long mày lá liễu rất nhỏ, còn nhỏ hơn của Đình Tiễn, người thì gầy nhưng ngực lại lớn hơn, dùng lời Lâu Phụng nói thì đây chính là loli.

Đình Tiễn nhìn ngực cô ấy, rồi lại nhìn ngực mình, chỉ ít cũng đạt chuẩn cup của năm nhất nhỉ?

Đàn chị loli nhận tờ đăng ký của cô, nhẹ nhàng gõ bút, chậm rãi cúi đầu xem tờ đăng ký, rồi bất chợt hai mắt sáng lên:

“Biết vẽ hả?”

Đình Tiễn gật đầu, “Biết một chút.”

Loli sáng khoái vỗ bàn, “Được, thứ hai này mở cuộc họp toàn câu lạc bộ, đừng có tới trễ nhé.”

“Hả.” Đình Tiễn sùng sốt, “Chỉ vậy thôi sao?”

Đàn chị loli: “Chỉ vậy thôi.”

“...”

Đàn chị loli tên là Hình Lộ Phi, là phó chủ nhiệm câu lạc bộ hoạt hình máy tính, học năm hai khoa máy tính.

Buổi tối, Đình Tiễn ở phòng ngủ xem các tài liệu liên quan về câu lạc bộ hoạt hình máy tính, bị Lâu Phụng đang ngồi ăn dưa hấu nhìn thấy, khó nén nổi lửa chuyện mà hỏi: “Đình Tiễn cậu gia nhập câu lạc bộ hoạt hình máy tính rồi à?”

Đình Tiễn hoàn hồn, gật đầu một cái: “Ừ.”

Lâu Phụng nhét miếng khoai tây chiên vào trong miệng, “Nghe nói Hình Lộ Phi từng tham gia Super Girl*, là cái người ở show tài năng của đài Hồ Nam ấy.”

(*Super Girl là cuộc thi ca hát dành riêng cho nữ ở Trung Quốc.)

A?

Đình Tiễn không quá chú ý đến những thứ này, cũng không ý thức chương trình tài năng hot nhất là thế nào.

Lâu Phụng dứt khoát kéo ghế lại, ngồi xuống cái phịch, bả liên thanh, “Là cái người vô cùng hot của đài Hồ Nam đó đó, nhưng mà đã bị loại rồi, bởi vì Hình Lộ Phi hát rất khó nghe, chẳng qua trong trường có một đám fans nam nào tào, ngày ngày vote giúp chị ta thôi.”

“Bây giờ vẫn còn hứng thú với cái đó hả?”

"Minh cũng giống chị ta, mình cũng đi tham gia Super Girl."

Nhưng theo Đình Tiễn quan sát được, mặc dù Hình Lộ Phi giao lưu chơi bời với đám con trai, nhưng hình như không có bạn là nữ, cũng giống như trong câu lạc bộ, không có ai thèm nghe Hình Lộ Phi nói chuyện, phần lớn thành viên trong câu lạc bộ đều khịt mũi khinh thường với báo cáo của cô ấy, họp cũng không ai nghe.

Chỉ có khi có mặt chủ nhiệm Kê Hàng, bầu không khí mới hòa hoãn được đôi phần.

Kê Hàng là người bản xứ, cũng học năm thứ hai khoa máy tính, đeo mắt kính, người văn nhả, nói chuyện ầm áp, luôn ôn hòa, tao nhã phải phép với mọi

người.

Mới vào câu lạc bộ chưa đến ngày thì có người đã xảy ra mâu thuẫn với Hình Lộ Phi, ân oán này mà nhắc đến thì cũng đã lâu, hai người đều là thành viên cũ, đã sớm tích lũy nhiều mâu thuẫn với nhau, ngay tại lúc này chợt bộc phát, nhân tiện còn kéo theo Đinh Tiễn.

Bởi vì Đinh Tiễn không cần khảo sát mà trực tiếp được Hình Lộ Phi phê duyệt, vì vậy là, những người không ưa Hình Lộ Phi lại đổ hết trọng tâm mâu thuẫn lên đầu Đinh Tiễn, tính cách Hình Lộ Phi thẳng thắn, trái lại không hề sợ, “Tôi là phó chủ nhiệm tôi có quyền quyết định, trước đây Kê Hàng có nói rồi, cậu không thích tôi cũng chẳng làm gì được đâu, có bản lĩnh thì rời khỏi câu lạc bộ đi.”

Sau hai ba đợt đã khiến người ta vừa nói vừa khóc, tuyên bố rời khỏi câu lạc bộ.

Quả thật hai ngày sau đó đã rời câu lạc bộ, còn kéo theo một đám người kỳ cựu rời khỏi.

Mấy ngày nay Kê Hàng xin nghỉ về nhà, đợi đến lúc quay lại, câu lạc bộ hoạt hình máy tính vốn có mười mấy người nay chỉ còn lại năm người, trừ đi hai nam sinh với Hình Lộ Phi, thì chỉ còn lại thành viên mới như Đinh Tiễn.

“Tớ đi mới có mấy ngày, cậu đã đổi máu cho tớ đấy hả?”

Kỳ lạ là Kê Hàng không tức giận, mà chỉ buồn cười nhìn Hình Lộ Phi.

Đinh Tiễn nhớ đến trước kia, bất kể cô làm ra chuyện gì, Chu Tư Việt cũng chỉ cười bất đắc dĩ, cũng giống giờ phút này vậy. Về sau khi nói chuyện với Kê Hàng, cô mới hay là mình đã nghĩ nhiều, quan hệ giữa Kê Hàng và Hình Lộ Phi trong sáng, chỉ là do hai người hợp tác nhiều năm, ăn ý mười phần, tình cảm vô cùng thuần khiết.

“Thật sự là tình cảm trong sáng?”

Khi ấy Kê Hàng nhìn cô rất lâu, nghiêm túc gật đầu: “Thật sự.”

Cuộc sống năm nhất đại học dần ổn định lại sau lần trắc trở đó, ngoại trừ làm tổ ở thư viện thì Đinh Tiễn đều hoạt động ở câu lạc bộ, thời gian còn lại không phải ăn ngủ nghỉ thì cũng là nghỉ ngủ ăn.

Cô bình tĩnh lại, đem quan hệ có cát cũng không đứt mà lại thêm loạn giữa mình với Chu Tư Việt ra chải chuốt một lần, xem có đúng như lời Kê Hàng nói hay không.

Giữa nam với nữ, có thể tồn tại tình cảm trong sáng?

Trước ngày lễ Quốc Khánh một ngày, Đinh Tiễn mới đi ra khỏi câu lạc bộ hoạt hình máy tính, thì nhận được điện thoại của Tô Bách Tông.

Cô bịch bịch chạy đến cổng trường.

Tô Bách Tông mặc âu phục, đứng dựa vào chiếc Porche màu đen, đang nói chuyện điện thoại.

Đinh Tiễn chạy đến, anh ta cúp máy rồi nhìn cô cười: “À, đẹp hơn nhiều rồi đấy.”

Đối với phụ nữ, anh ta không hề keo kiệt lời khen ngợi, dù trước mặt là người có nếp nhăn, anh ta cũng có thể mặt không đổi sắc khen da đối phương còn đàn hồi hơn cả trứng gà vừa bóc vỏ, đây là kinh nghiệm được tôi luyện qua bao nhiêu năm đối nhân xử thế trên thương trường, không để lộ chút sơ hở nào.

Đinh Tiễn ngẩng đầu nhìn anh ta, “Sao anh lại đến đây?..”

Tô Bách Tông luôn duy trì nụ cười hào hoa phong nhã của mình: “Muốn đến thăm đại học hàng đầu trong nước, sao nào, có được hân hạnh đón tiếp không?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tô Bách Tông (2)

Với hiểu biết về anh ta trong một năm qua, Đinh Tiễn không hề tin rằng, Tô Bách Tông lại đột nhiên chạy từ Thượng Hải đến Bắc Kinh chỉ để đi tham quan Thanh Hoa một cách khó hiểu như thế.

Tô Bách Tông hơn cô mười tuổi, trong một năm qua, hay nói là trong gần hai mươi năm qua, Tô Bách Tông là người nhìn rõ thế sự nhất mà cô từng gặp, hơn nữa lại còn chỉ dạy rất thú vị. Lúc học lại cũng từng xảy ra mâu thuẫn với người khác, nhưng do tính cô ẩn nhẫn, không thích tranh chấp, nhẫn nhịn

hiều rồi cuối cùng cảm thấy oan ức, không có cách nào kể lể, thế là Tô Bách Tông biến thành thùng rác của cô, lần nào anh ta cũng rất kiên nhẫn, hướng dẫn cô làm lấy ra được chính xác tin tức trọng tâm từ những lời khó nghe của người khác, rồi chuyển hóa thành thông tin hữu hiệu, có lỗi thì phải sửa, không có lỗi cũng cần cố gắng thêm.

Con người khi đang tức giận sẽ có thái độ công kích với tất cả mọi người, nhưng hiếm thấy ở đây là, khi anh ta nói chuyện, Đinh Tiễn lại nghe lọt, nhưng cũng có lúc tâm tình anh ta không được tốt, khi đàm phán thất bại, lần đó Đinh Tiễn gọi điện cho anh ta, Tô Bách Tông vừa mệt nhọc quay về từ New York, không ký được hợp đồng, tâm trạng rất tệ, cả người toàn mùi rượu, nói cũng nặng lời: "Nói thì nói bảy phần, nghe thì nghe ba phần, đến đạo lý này mà em còn không hiểu hả?"

Hiếm khi thấy giọng điệu mất kiên nhẫn như thế, Đinh Tiễn sửng sốt, song lại nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, ờ một tiếng rồi cúp máy.

Đội hôm sau Tô Bách Tông tỉnh rượu, ngồi trên giường mù mờ nhìn nhật ký cuộc gọi, từ từ nhớ lại giọng điệu tối qua của mình, phiền muộn day day huyết thái dương, trong ngày hôm đó lập tức từ Thượng Hải bay đến Bắc Kinh, cô ý dẫn tiểu cô nương ra ngoài ăn bữa cơm, xin lỗi người ta.

Kỳ thực Đinh Tiễn rất hiểu, là ai cũng sẽ có lúc tâm tình không tốt, bèn gật đầu nói không sao, em hiểu. Hoàn toàn coi anh ta là trưởng bối đáng tin cậy.

Trước ngày Thanh Hoa khai giảng một ngày, Tô Bách Tông lại gọi điện từ Thượng Hải đến, nói với cô phải hưởng thụ cuộc sống đại học vui vẻ vào, đừng lãng phí quan hệ giao thiệp này.

Đinh Tiễn đùa lại anh ta, đến đâu cũng chỉ biết có tiền, mở rộng quan hệ.

Tô Bách Tông cười nhạt một tiếng, được rồi, giờ đang trong thời kỳ phản nghịch nên anh có thể hiểu, đợi đến khi em tốt nghiệp sẽ biết lời anh nói quan trọng đến đâu.

Đinh Tiễn cười cười không tỏ ý, nhưng không thể phủ nhận là anh ta rất biết kinh doanh, trong thời gian một năm qua, Diệp Thường Thanh nói anh ta lại đổi hai chiếc xe một căn nhà, thế nhưng lại không có bạn gái, trước khi cúp máy cô còn thành khẩn khuyên anh ta, chuyện của em không cần ngài quan tâm, ngài vẫn nên tự tìm bạn gái trước đi đã.

Tô Bách Tông cười mắng: Anh đây nghe không quen kiểu nói chuyện của người Bắc Kinh các em, đừng có ngài này ngài nọ, cũng đừng gọi anh như thể hệ ông nội em nữa, anh đây chỉ mới hai mươi chín, chỉ lớn hơn em mười tuổi.

Đinh Tiễn khẳng khái, không được, đây là tôn kính.

Bỗng đầu dây im lặng một hồi, rồi đột nhiên Tô Bách Tông nói: Tiễn Tiễn, anh cho phép em khỏi tôn kính anh.

Một người đàn ông bắt đầu dung túng một phụ nữ là có ý gì? Giống như Chu Tư Việt, hồi cấp ba chiều cô vô điều kiện để mặc cô tùy hứng tự do, tranh cãi vô lý, chẳng lẽ đây là khả năng đặc biệt của đàn ông ư?

Đĩ nhiên, hồi đó Chu Tư Việt còn chưa đủ để xưng là đàn ông.

Nhưng cậu trưởng thành hơn bạn cùng lứa rất nhiều.

Đinh Tiễn vội cúp máy, một thời gian dài sau đó không liên lạc với anh ta nữa.

...

Mục tiêu như Tô Bách Tông quá nổi bật, đáng người cao ráo, âu phục giày da, đi trong sân trường chính là tinh anh của tinh anh thành công, thu hút rất nhiều ánh mắt, Đinh Tiễn sợ gặp người quen nên chỉ toàn đi theo sau anh ta cúi đầu bước đi, muốn nhanh chóng đi tham quan xong để còn dẫn anh ta đi.

Kết quả Tô tiên sinh không chỉ từ tốn đi dạo, mà còn nhắc đến bài tản văn "Trăng Sáng Đầm Sen" mà năm xưa Chu Tự Thanh đã viết ở trong vườn Thanh Hoa.

Đinh Tiễn thấp giọng hỏi: "Có đúng anh tốt nghiệp tiểu học không thế?"

Cô nhớ anh ta từng bảo mình sinh ra ở một xã nghèo phía Nam, vì không có tiền đi học nên từ cấp một đã phải thôi học giúp nhà làm việc, mười sáu tuổi bắt đầu đi làm ở bên ngoài, từ lúc đó mới bắt đầu leo lên đến ngày hôm nay. Nhưng trước lời nói và việc làm của anh ta, Đinh Tiễn luôn duy trì thái độ nửa tin nửa ngờ.

Tô Bách Tông nhìn cô: "Anh không giống à."

Đinh Tiễn cúi đầu: "Không giống."

Nắng rắng chiều phẩy nơi không trung thành đuôi phượng hoàng lửa, cả một vùng trời nhuộm trong biển đỏ, nơi lùm cây ánh lên sắc vàng chói mắt.

Đi được chừng nửa đường.

Tô Bách Tông bị người ta gọi với lại, Đinh Tiễn quay đầu, thì ra là Hình Lộ Phi.

Hình Lộ Phi cũng ngạc nhiên nhìn Đinh Tiến, rồi lại nhanh chóng nhìn về Tô Bách Tông. "Chào Tô tiên sinh, không ngờ là anh thật!"

Tô Bách Tông nhìn Đinh Tiến, sau đó mỉm cười lễ độ đáp Hình Lộ Phi: "Chào cô."

Năm ngoái khi Hình Lộ Phi tham gia Super Girl, cô từng gặp Tô Bách Tông ở sau cánh gà, lúc ấy Tô Bách Tông cùng mấy nhà tài trợ vừa họp xong đi ra, đàn ông trẻ tuổi lại anh tuấn galant đã lập tức khiến tất cả các cô gái đều chú ý.

Sau đó nhà tài trợ mời tất cả thí sinh lọt vào vòng trong cùng đi ăn, trên bàn tiệc, Hình Lộ Phi kính Tô Bách Tông mấy ly, cô nàng gan lớn cũng rất dám uống, mới hai mươi tuổi nhưng không hề hốt hoảng, thậm chí còn giúp Tô Bách Tông cầm mấy ly, cũng coi như để lại ấn tượng.

Đinh Tiến đi lên chào hỏi trường: "Chào chị Hình."

Hình Lộ Phi gật đầu rồi quay sang Tô Bách Tông: "Vừa nãy trên đường còn không dám nhận, sao anh lại xuất hiện ở đây chứ?"

Kỳ thực trước kia khi Hình Lộ Phi định xin tài trợ cho câu lạc bộ hoạt hình máy tính thì định liên lạc với Tô Bách Tông, thế nhưng lại không được hỏi đáp.

"Đến thăm em gái nhỏ."

Tô Bách Tông thân nhiên nói.

Hình Lộ Phi sáng tỏ, ngạc nhiên nhìn Đinh Tiến: "Thì ra em là bạn của Tô tiên sinh à? Thật khéo quá, cô ấy cũng là đàn em trong câu lạc bộ của chúng tôi."

Tô Bách Tông nhướn mày, hứng thú hỏi: "Câu lạc bộ gì?"

"Câu lạc bộ hoạt hình máy tính." Đinh Tiến đáp.

"Đinh Tiến, chị vừa hẹn đi ăn với Kê Hàng, hay là em và Tô tiên sinh đi cùng nhé?"

Đây là mệnh lệnh của Hình Lộ Phi, Đinh Tiến nghe rõ và cũng biết Hình Lộ Phi có ý gì, nhưng quả thật Đinh Tiến không hề muốn kéo mạng lưới quan hệ của Tô Bách Tông vào trong trường, hơn nữa Hình Lộ Phi và Kê Hàng đều là bạn học của Chu Tư Việt, càng không hy vọng có liên quan đến Chu Tư Việt.

Nhưng Hình Lộ Phi là kiểu người, nghe lời thì chị bảo vệ em, còn không nghe lời thì cũng đừng trách chị làm khó dễ em.

Nếu như ánh mắt có thể giết được người, thì hẳn bây giờ Đinh Tiến đã chết một trăm lần rồi.

"Hay là hôm nay thôi đi."

Đinh Tiến nhỏ giọng nói, nhưng vừa dứt lời, quả nhiên Hình Lộ Phi trợn tròn hai mắt, "Cái gì?"

Không tưởng tượng nổi, Đinh Tiến bình thường dễ thương lượng là thế mà lại từ chối cô nàng ngay trước mặt Tô Bách Tông.

Cuối cùng vẫn là Tô Bách Tông mở miệng giảng hòa: "Thế này đi, để anh mời khách, các em chọn chỗ đi, mọi người cùng ăn chung."

"Được! Để tôi gọi điện cho Kê Hàng, bảo cậu ta thêm hai ghế."

...

Địa điểm ăn là ở Án Minh hiền, trong phòng bao nhỏ.

Đinh Tiến đi theo Hình Lộ Phi vào cửa, Kê Hàng đang đứng gọi điện trước cửa sổ, thấy người đi vào thì nói anh, "Ừ, ở 302. Được, đến thì gọi, tôi cúp máy trước." Sau đó nhét điện thoại vào trong túi, xoay người lại nhiệt tình chào hỏi Tô Bách Tông, "Chào anh chào anh."

Suy cho cùng vẫn là đàn ông được năm tháng gột rửa, Tô Bách Tông điềm tĩnh lễ phép cúi người, "Còn có bạn à?"

Kê Hàng gật đầu rồi gãi đầu, "Đúng, còn một người nữa, ba người chúng tôi đã hẹn cùng ăn rồi, không ngờ lại có anh đến, anh sẽ không ngại nếu ăn cùng chứ?"

Bình thường, Đinh Tiến cảm thấy cậu ta chừng chặc mạnh mẽ hơn con trai cùng lứa nhiều, nhưng giờ so ra, vẫn còn non lắm.

Tô Bách Tông cười: "Dĩ nhiên."

Mười phút sau, người cuối cùng cũng đã đến.

Cửa phòng bao được đẩy ra, có người xoa đầu đi vào, vẻ mặt mệt mỏi hệt như vừa tỉnh ngủ.

Đình Tiền bắt gác cúi đầu nhìn giờ, sáu giờ tối.

Hai mắt thâm đen, hần tối qua lại thức đêm rồi.

Hình Lộ Phi vẫy tay với cậu, vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình: "Chu Tư Việt, ngồi đây này."

Chu Tư Việt đóng cửa lại, từ từ lấy lại tinh thần, vừa ngẩng đầu lên thì sừng sốt, ngón tay thon dài trắng bóc đang cào tóc khựng lại, ánh mắt quét nhanh qua mặt Đình Tiền, rồi dừng trên mặt Tô Bách Tông ngồi cạnh, sau đó lại quay về mặt Đình Tiền, cuối cùng thôi nhìn, khôi phục về lạnh lùng.

Kéo ghế ra phanh chân ngồi xuống không nói câu gì, không hiểu sao Đình Tiền lại thấy được sự kiêu ngạo trong xương cốt trước kia của cậu.

Đầu tiên là Hình Lộ Phi giới thiệu với Tô Bách Tông: "Đây là bạn tốt của tôi và Kê Hàng, Chu Tư Việt."

Tô Bách Tông khẽ mỉm cười, gật đầu, "Chào cậu."

Rồi Hình Lộ Phi nói với Chu Tư Việt: "CEO của tập đoàn Khoa học Công nghệ Xích Mã, tiên sinh Tô Bách Tông."

Chu Tư Việt nhếch môi, "Rất vui được gặp."

"Đây là Đình Tiền, đàn em năm nhất của bọn tôi."

Từ khi vào cửa Đình Tiền không hề nói một lời, đoán chắc cậu cũng không muốn nhận nhau, còn định theo cậu giả vờ không biết, ai dè lại nghe thấy Chu Tư Việt dựa vào ghế, thờ ơ nói: "Có quen biết." rồi nhanh chóng liếc nhìn cô.

Hình Lộ Phi à à, nhìn sang Đình Tiền: "Người em quen đúng là không ít nhĩ."

Đình Tiền nhìn chằm chằm Chu Tư Việt, nói: "Vâng, trước kia là bạn cùng lớp."

Vừa dứt lời, Chu Tư Việt nhếch môi cười giễu cợt.

"Cũng học ngành máy tính cả à?" Tô Bách Tông nói xen vào.

Hình Lộ Phi biết rất rõ, hiện tại Xích Mã đang dẫn đầu trong ngành công nghiệp máy tính Internet, Tô Bách Tông lại là thương nhân thích mạo hiểm, hơn nữa, nghe nói tiền thưởng một năm của kỹ sư cao cấp ở Xích Mã ít nhất lên đến năm trăm ngàn.

Nghe nói trong tay Tiền Búi có một hạng mục đang khai phá, biết bao người đều thèm khát được chia một mẩu từ miếng bánh ngọt trên bàn anh ta, nếu có thể gia nhập vào đoàn đội của anh ta, đừng nói là tiền lương hàng năm trăm ngàn, mà dù chỉ có một trăm ngàn thì họ cũng cam chịu đi theo.

Hình Lộ Phi vội nói: "Tôi ở Khoa Tính lớp 6-5, Kê Hàng lớp 6-4, Tư Việt lớp 6-1."

Tô Bách Tông tỏ vẻ nghi ngờ với con số lớp học, nhìn sang Đình Tiền.

Đình Tiền như cô nàng thư ký, lập tức giải thích: "Khoa Khoa học Máy tính gọi tắt là Khoa Tính, tổng cậu có sáu lớp, sắp từ 0 đến 5, còn 6 là chi khóa học, năm nay em nhập học, chính là lớp 7-3."

Tô Bách Tông: "Có cả lớp 0 à?"

Đình Tiền gật đầu: "Đó là lớp thí nghiệm, lúc nhập học sẽ thi chia lớp một lần, top bốn mươi người sẽ vào lớp 0, gọi tắt là lớp Điều*, lớp Điều liên kết với Viện Trao đổi Thông tin, không thuộc khoa Khoa học Máy tính."

(*Lớp Điều là lớp thí nghiệm Khoa học Máy tính của đại học Thanh Hoa, do viện sĩ Điều Kỳ Trí tạo dựng vào năm 2005.)

"Các em đều là trụ cột của tổ quốc tương lai đấy."

Hình Lộ Phi cười: "Chắc chắn không địch lại nổi Tô tiên sinh rồi."

Hình Lộ Phi ra ngoài lấy hai chai rượu từ nhân viên phục vụ, Tô Bách Tông lại gọi hai chai nước cốt dừa cho hai cô gái, vô cùng phong độ lịch sự, có điều Hình Lộ Phi từ chối, khẳng khái muốn cùng uống rượu với anh ta.

Đang ăn uống vui vẻ, Hình Lộ Phi làm như vô tình nhắc đến chuyện tài trợ, nhưng đều bị Tô Bách Tông đáp qua loa rồi thôi, người nào người nấy đều tỉnh ranh, âm thầm thử thăm dò lẫn nhau qua lời nói, nhưng với thương nhân Tô Bách Tông kinh doanh đã mười mấy năm chưa hề thua thiệt mà nói, hai người này chính là thịt trên bàn, mặc cho người ta xé thịt.

Cả quá trình, Đình Tiền chỉ biết vui đầu ăn cơm.

Chu Tư Việt ngồi dựa vào ghế không nói một lời, trò chuyện đến ngành nghề, thỉnh thoảng mới xen vào đôi câu chữ không như trước nữa, không còn là cậu thiếu niên từ nam đến bắc ai cũng có thể tán gẫu.

Chợt trong bát có thêm một miếng cá, bên tai nói: "Sao chỉ ăn rau mãi thế?"

Bỗng Đinh Tiễn ngẩng đầu, bốn người trên bàn đồng loạt nhìn cô, còn cô, theo bản năng đưa mắt nhìn Chu Tư Việt ngồi đối diện, chạm vào tròng mắt đen láy, ngập tràn giễu cợt lại lạnh lùng, tay đặt trên bàn, cầm chiếc ly trong suốt.

Mà ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng lại vô ý thức vuốt khẽ thành ly.

Đinh Tiễn vui đầu, "Cám ơn."

Hình Lộ Phi nhìn Kê Hàng, cảm thấy quan hệ này rất thâm sâu.

Rượu quá tam tuần, Tô Bách Tông cười âu phục ra vắt lên ghế, tay chống bàn, tiếp tục chuyện trò với Hình Lộ Phi, lại lần nữa nói đến vấn đề tài trợ.

Đinh Tiễn đứng dậy đi vệ sinh.

Đội người khuất dáng sau cánh cửa, Hình Lộ Phi nhìn sang Tô Bách Tông, trong ánh mắt là nụ cười yêu kiều, nắm chắc mười phần: "Có một câu hỏi, có hơi tò mò."

"Cô nói đi."

"Tô tiên sinh và đàn em của bọn tôi có quan hệ gì?"

Tô Bách Tông thẳng thắn: "Cậu cô ấy là bạn tốt của tôi."

"Nhìn có vẻ Tô tiên sinh rất thích em ấy."

Tô Bách Tông cười vẻ băng quor: "Đúng thế, tôi rất thích cô ấy, đội cô ấy tốt nghiệp xong sẽ mời đến công ty tôi. Dĩ nhiên nếu mấy người muốn tới, tôi cũng nhiệt liệt hoan nghênh, có điều nếu so với cô ấy thì vẫn thêm một thủ tục."

Ý tứ trong câu đã quá rõ, Đinh Tiễn tốt nghiệp xong là có thể vào thẳng Xích Mã, hẳn nha đầu này đã tu luyện có phúc mấy đời rồi.

Hình Lộ Phi chi miệng cười, "Chỉ thêm một thủ tục thôi à?"

"Mấy người là bạn của Tiễn Tiễn, dĩ nhiên có thể miễn vòng loại."

Được lắm.

Vẫn là anh ta tinh ranh, làm gì có ai không thi qua vòng loại? Không làm hại lợi ích của mình, lại vừa vận cho Đinh Tiễn mặt mũi, giúp tiểu nha đầu này tăng thể diện, xây dựng uy tín trước mặt bạn học, lại vừa chỉ ra quan hệ mập mờ của hai người họ, để đàn ông đang ngồi đây phải biết khó mà lui.

Bàn về làm người, chẳng ai bằng được Tô Bách Tông.

Không biết từ lúc nào mà bên ngoài đã có mưa nhỏ rơi tí tách, trong màn đêm không thấy rõ ánh trăng, gió ào ào thổi đến chẳng chút kiêng dè, một luồng giá rét từ đối diện quét qua da thịt cô, người đi đường lưa thưa chẳng mấy ai, hạt mưa càng lúc càng lớn, như những chuỗi hạt kết thành rèm châu treo nơi khoảng trời cao.

Chu Tư Việt uống khá nhiều nhưng lại không thể hiện ở mặt, thuộc kiểu càng uống càng tỉnh, chỉ có tai là ửng đỏ.

Đến lúc đi ra khỏi khách sạn, người hơi lão đảo, Đinh Tiễn vội đưa tay ra đỡ, Chu Tư Việt vô thức tính chống cửa, nhưng Đinh Tiễn xông lên kịp thời, nhanh chóng đỡ lấy cậu.

Dưới ánh đèn mờ vàng.

Cậu bỗng quay đầu, chạm vào đôi mắt mờ mịt đầy bịn rịn, khẽ ngẩng đầu sóng sánh nhìn cậu, trong màn đêm triền miên nơi đây, chợt lóe lên ánh nước.

Cánh tay rắn chắc nịch đầy sức mạnh cơ thể của đàn ông.

Da trắng nõn nà điểm tô mị lực phong tình của phụ nữ.

Dù bên ngoài ngựa xe như nước, ánh điện lập lờ, trong phòng bao tiệc rượu linh đình, cạn ly đối chén, nhưng trong cả thế giới đấy, cô lại chỉ nghe thấy mỗi tiếng tim đập điên cuồng của chính mình.

Cô không hiểu, chỉ là nắm tay thôi mà.

Vậy mà mặt cô lại đỏ tới tận mang tai, đến cả thở cũng khó khăn.

Chu Tư Việt cũng không hiểu, chỉ một nắm thôi mà.

Tại sao cô lại được người khác nhớ nhưng đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cô Điên Cuồng Hôn Cậu Dưới Màn Mưa

“Chu Tư Việt, hôm nay cậu về trường hay về bên kia?”

Giọng của Hình Lộ Phi truyền tới từ đằng sau, cả hai như bị điện giật lập tức buông tay, nhìn đi chỗ khác, tâm tư trăm vòng, căn bản không nghe thấy câu hỏi của cô ấy.

Nên không ai trả lời.

Hình Lộ Phi cảm thấy kỳ lạ, bước đến đưa tay chọc vào lưng Chu Tư Việt, “Hai người đứng đây làm gì?”

Đình Tiễn búng tỉnh, vội bước ra ngoài, ngoan ngoãn đứng cạnh cột đá ở cửa khách sạn.

Chu Tư Việt chậm rãi vượt lên trước, xen vào đứng thẳng, ánh sáng của đá cẩm thạch chiếu xuống, kéo dài chiếc bóng của chàng trai, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng hai tai lại phỉm đỏ.

Hình Lộ Phi hỏi lại lần nữa, “Hỏi cậu đó, tối nay có về trường không?”

Lúc này Chu Tư Việt mới nghe thấy, cúi đầu rũ mắt, liếc nhìn cô ấy rồi chậm rãi lắc đầu.

Tô Bách Tông cũng đã trả tiền xong, mặt âu phục đi ra khách sạn, anh ta đưa mắt nhìn Đình Tiễn, rồi nói với nhóm người Hình Lộ Phi: “Hay là tôi để tài xế lái xe đến đây?”

Hình Lộ Phi lại rất thức thời, liếc Kê Hàng: “Không cần đâu ạ, chỉ đi có mấy bước thôi mà, chúng em tự về được, thời gian còn sớm, hay là để tiểu sư muội dẫn anh đến vườn hoa dạo một vòng đi.”

Đình Tiễn hoàn hồn, “À” một cái, vội xua tay nói: “Buổi chiều đã đi rồi chị, em về cùng mọi người.”

Hình Lộ Phi: “Vậy thì lại đi dạo một chút, bây giờ còn chưa đến tám giờ nữa.”

“...”

Đình Tiễn không tiện nói gì nữa, cô cúi thấp đầu, vẫn là Tô Bách Tông nhìn Đình Tiễn, thay cô giải vây: “Tôi cũng phải về khách sạn, còn có cuộc họp video lúc mười giờ nữa, tôi cùng đợi tài xế với mọi người vậy.”

Tô Bách Tông đã lên tiếng, Hình Lộ Phi cũng không nói thêm gì, kéo Kê Hàng qua, một tay khác lại kéo tay Chu Tư Việt, “Đi thôi.”

Nhưng lại bị Chu Tư Việt khẽ tránh ra, không nói một lời dẫn đầu đi trước.

Hình Lộ Phi kéo Kê Hàng, oán niệm liếc nhìn chiếc bóng trên mặt đất của cậu, bắt đầu đi về phía sau.

Cách năm mét, Đình Tiễn và Tô Bách Tông đi cuối cùng.

Một nhóm xếp dài hàng lại lẻ mề chậm chạp đi về phía cổng trường.

Mấy người bọn họ vừa tới cổng, tài xế đã đậu sẵn xe ở giao lộ, Tô Bách Tông tạm biệt nhóm Hình Lộ Phi, cuối cùng nhìn sang Đình Tiễn, đưa tay xoa đỉnh đầu cô, “Anh sẽ ở lại Bắc Kinh mấy ngày, có chuyện gì cứ gọi cho anh.”

Đình Tiễn gật đầu, lúc này Tô Bách Tông mới yên lòng nhìn mọi người, ngồi vào trong xe, xoa huyệt thái dương rồi cho tài xế lái xe.

Chiếc Porsche cứ thế nghênh ngang rời đi, như một làn khói rờ ra đường lớn, mấy người ở đây lấy lại tinh thần, Chu Tư Việt cũng đã đi rồi, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, chiếc bóng của cậu thon dài mà lại cô đơn, rõ ràng đi không nhanh hơn là bao, nhưng lại đi qua hết mấy ngọn đèn đường, Hình Lộ Phi kêu lên với đầu bên kia, “Nói đi là đi thẳng đây hả.”

Đình Tiễn quay đầu lại, cậu đã biến mất ở khúc rẽ, chẳng còn nhìn thấy gì.

Hình Lộ Phi giậm chân một cái, bất mãn nói với Kê Hàng: “Sao cậu ấy cứ vậy thể, người khác đối tốt với cậu ấy cũng chẳng chịu nhìn, làm gì mà cứ ra vẻ lạnh lùng vậy chứ.”

Gió đêm khẽ thổi qua, Kê Hàng tỉnh rượu được nửa, đưa mắt nhìn Hình Lộ Phi, cười cười: “Cậu không giống thế à?”

Hình Lộ Phi chu môi: "Nói gì thế hả!" Sau đó lại kéo lấy cánh tay Đinh Tiễn, nói: "Đi thôi tiểu sư muội, chúng ta về ký túc xá."

Nhưng tay bỗng nhiên bị gãy ra, Hình Lộ Phi nghi ngờ nhìn sang Đinh Tiễn.

“Chị à, em mới nhớ lúc này mình làm rơi đồ, em phải quay lại nhặt đã, hay là, hai người cứ đi trước đi.”

Kê Hàng nói: “Nếu không thì để đàn chị của em về trước, anh với em đi lấy.”

Đinh Tiễn hoạt bát cười một tiếng, nói với Kê Hàng: “Không cần đâu, chỉ đi có chút xíu thôi mà, hơn nữa, em cũng không uống rượu, anh đưa chị ấy về trước đi, mình em đi là được.”

Hai người không lay chuyển được, Kê Hàng lại không yên tâm dặn dò một câu: “Em phải chú ý an toàn đấy.”

“Vâng.”

...

Chu Tư Việt thuê phòng ngầm dưới đất ở gần cổng nam Thanh Hoa, trước đó Nguyên Phóng đã cho cô biết địa chỉ, nếu như nhớ không nhầm, thì chắc là cậu ở đó.

Thời tiết cuối tháng chín cứ mơ mơ hồ hồ chẳng lạnh chẳng nóng, mặc tay dài thì nóng mà mặc tay ngắn thì lạnh, Đinh Tiễn vừa đi vừa trầm buồn vì hôm nay mình mặc đồ không đẹp, mới vừa rồi lúc ăn cơm, ngay cả nhìn thẳng vào cô Chu Tư Việt cũng không thêm nhìn lần nào.

Mới vừa mưa, mặt đường ẩm ướt, bàn chân dính bùn.

Đường này cứ như đường mòn, không có ánh sáng, hơn nữa càng đi càng dài, càng đi càng tối, càng đi sâu vào trong, thì càng không thấy được điểm cuối, cô có phần hồi hận, thậm chí rất muốn khóc.

Cũng may khi mất giọt nước mắt sắp trực trào rơi xuống, rốt cuộc cũng thấy được một siêu thị nhỏ nằm cuối đường, thân thương làm sao ——

Tám bảng chỉ đường phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đinh Tiễn bấm bụng thầm mừng, bước nhanh hơn, muốn hỏi người sống gần đây có biết căn phòng cho thuê dưới lòng đất hay không, nhưng còn chưa đến thì đã thấy trong siêu thị có người bước ra, đứng ngay ở cửa, không vội vàng rời đi, Đinh Tiễn mở to mắt, dưới ánh sáng yếu ớt, cố gắng nhận ra thân hình người kia.

Hon 1m8, tóc đen, giày và T-shirt, đứng trong bóng tối có phần lạnh lùng cứng rắn khiến người ta sợ hãi.

Không phải Chu Tư Việt thì là ai?

Đinh Tiễn đứng ngây tại chỗ.

Chu Tư Việt cũng không vội vã rời đi, trong tay cầm gói thuốc lá, cậu thành thạo xé bọc giấy, đập nhẹ một cái lên bàn tay, lấy điều thuốc ra cắn trong miệng, cúi đầu châm điều thuốc, sống lưng cũng vì thế mà cong lên, xương sống sau rõ ràng, làn da trắng bệch lộ rõ dưới ánh đèn đường.

Cậu hít một hơi sâu, lấy điều thuốc xuống kẹp ở đầu ngón tay, khói mờ bay đi, ánh mắt tùy ý quét qua.

Đinh Tiễn không tránh, cứ đứng lơ lửng ra đấy, cũng không kiêng dè việc mình theo dõi cậu, mà cứ nhìn cậu chăm chăm, Chu Tư Việt sững sốt, bàn tay kẹp thuốc chợt không biết làm sao.

Sau cả buổi cậu mới lấy lại tinh thần, cười giễu một tiếng, đặt điều thuốc lên miệng.

Một giây kế tiếp, đã bị người ta cướp mất.

Trước kia cậu không hút thuốc, Đinh Tiễn biết, nam sinh thích mấy trò phản nghịch, hút thuốc là một phần trong đó, Tường Trầm cùng Tống Tử Kỳ đã từng lên giáo viên hút thuốc trong nhà vệ sinh, Chu Tư Việt cũng bị giật dây mấy hồi, cũng vào nhà vệ sinh hút một lần, nhưng cái mùi vị đó lại làm bản thân bị sặc, cũng chẳng có tí khoái cảm nào, lại càng phí thời gian, thế là dứt khoát không đụng tới nữa.

Đinh Tiễn dập tắt điều thuốc, vứt trên đất, rồi lại dầm thêm hai cái cho hả giận, cứ như điều thuốc là một loại vi khuẩn, một cục đá ra xa.

Chu Tư Việt cup mắt liếc cô, không lên tiếng, cười nhạt lấy một điều khác ra ngậm vào miệng.

Lại bị Đinh Tiễn đoạt lấy, “bịch ——” một tiếng, cô đâm mạnh vào ngực cậu, thân thể đàn ông cứng như sắt thép, khiến cô bất giác kêu đau, vừa tức muốn mở miệng mắng to, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Chu Tư Việt như cười như không nhìn mình.

Cậu có đôi mắt đào hoa điển hình, khi cười đuôi mắt sẽ nhếch lên, trông có vẻ lưu manh đầy khó hiểu.

Trước kia mỗi khi đến lúc này, Đinh Tiễn rất muốn nhào tới hôn cậu một cái, nhưng tối nay cô lại tức đến phát điên, bây giờ chỉ e người này đã học thói xấu, thuê chung phòng ngầm dưới đất với người ta, lại còn hút thuốc uống rượu, khuếch đại tinh thần sa sút đến vô cùng.

“Còn cười được hả.”

Đinh Tiễn tức giận ngẩng đầu nhìn cậu.

Chu Tư Việt cho hai tay vào túi, liếc mắt đi chỗ khác, nói: “Được lắm đấy, một năm không gặp, đến Porsche cũng ngồi rồi.”

Đinh Tiễn sùng sốt, “Có phải Tô Bách Tông đã nói gì với các cậu không?”

“Anh ta không nói gì cả, tôi có mắt ắt tự thấy, được rồi, đừng đi theo tôi nữa, hay là nên nói, giờ cậu đã có thể vòn thẳng này thẳng kia thông thạo rồi?”

Câu nói của cậu cực kỳ đã thương người ta, biểu cảm châm chọc, công kích thấy rõ.

“Bốp ——” Tiếng tát vang rất giòn.

“Cậu là đồ khốn khiếp!!”

Chu Tư Việt không động cũng không tránh, bị tát một cái như thế, trên gò má trắng nõn nhanh chóng xuất hiện dấu tay, thế nhưng nét mặt của cậu từ đầu tới cuối vẫn lạnh lùng, “Đánh xong rồi hả? Thoải mái không?”

Tất cả đều không đúng.

Không nên như vậy, rõ ràng không phải là như vậy.

Cô có thể hiểu được sự suy sụp của cậu, lạnh lùng của cậu, vì dấu sao người đã từng kiêu ngạo được mọi người hứng trong lòng bàn tay, bỗng nhiên lại bị kéo xuống hố sâu, trải qua bao thất bại bất lợi, cô có thể tha thứ, thế nhưng cậu lại nghi ngờ tấm lòng của cô, tình cảm ba năm của bọn họ, Đinh Tiễn cảm thấy đau xót, đau như thể bị kim đâm vào lòng vậy, rõ ràng không phải như thế, cậu không biết một năm qua cô sống như thế nào, cô luôn nghĩ đến cậu, còn đi tìm chú Trương cảm mấy lần.

Ngay cả chú Trương cảm cũng nói, cậu vẫn chưa trở về.

Cô luôn xem Tô Bách Tông như trưởng bối mình tôn kính nhất trước kia vì duyên cớ ở cậu cô mà vội vã gặp mặt hai lần, Tô Bách Tông nói chuyện hài hước vui vẻ, không giống những trưởng bối khác, cũng không xem cô như là con nít, trái lại rất nghiêm túc lắng nghe ý kiến của cô, còn dạy cô cách đối nhân xử thế.

Dần dà, cô xem Tô Bách Tông là bạn, rất nhiều suy nghĩ không dám nói cho người lớn nghe thì cô đều trải lòng hết với Tô Bách Tông, còn được anh ta khuyến khích cổ vũ, một năm đấy, nếu như không có Tô Bách Tông, có lẽ cô chẳng thể nào kiên trì nổi.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng không nhịn được mà bật khóc, đến khi ngẩng đầu lên, lại ép nước mắt về. Nghĩ đến bản thân trong một năm nay, xảy ra đủ loại chuyện, lúc cận kề tuyệt vọng phải cắn răng lấy sức lực cuối cùng ra chống đỡ, chỉ cần vừa nghĩ tới cậu từng nói với cô, Đinh Tiễn, cậu đi theo tôi, tôi sẽ không để cậu phải tủi thân.

Là lập tức cả người cô lại tràn đầy năng lượng, hận không thể học tập hai mươi tư tiếng một ngày.

Cho dù khổ sở hay mệt mỏi đi nữa cũng không có vấn đề gì, dù con đường phía trước có dài có tối thì cô vẫn có thể tiếp tục, thế nhưng lần này đã hoàn toàn đập đổ mọi kiên trì của cô.

Bỗng tiếng sấm rền vang, một luồng sáng trắng đem bầu trời xé thành hai mảnh.

Khuôn mặt của cả hai chợt sáng lên trong bóng tối, vô cùng rõ ràng.

Tiếp đến, mưa bắt đầu rơi.

“Mau trở về đi, đừng đến tìm tôi nữa.”

Chu Tư Việt xoay người đi, không muốn gặp lại cô nữa.

Đinh Tiễn kéo lấy lời cậu lại, nhón chân nghiêng người lên trước hôn lấy cậu, hai tay ôm cổ cậu, dán cả người lên người cậu.

Trong màn mưa, cô điên cuồng hôn lấy cậu.

Cả người Chu Tư Việt cứng đờ, đôi mày chau lại, thân thể ảm áp mặc cho cô nhào đến, hai tay đưa lên nắm lấy eo cô, muốn đẩy người ra.

Đinh Tiễn vừa hôn cậu vừa thấp giọng nói, “Đây là cậu nợ tôi, cậu phải trả tôi cái lần lớp mười hai đấy.”

...

Hậu quả của việc hôn nhau trong mưa đó, chính là cảm mạo.

Giờ phút này Đinh Tiến đang ngồi trên ghế sofa, cầm trong tay một bát canh gừng, đang quan sát nội thất của căn phòng ngằm dưới đất, trong chốc lát, một chiếc khăn tắm màu trắng bay tới, vắt ngay trên đầu cô, “Lau khô đi.”

Cô kéo xuống, vừa lau tóc, vừa đưa mắt nhìn, nói chính xác thì nơi này giống nhà kho on, linh kiện cơ khí vất lộn xộn, không có phòng, trừ nhà vệ sinh có ngăn một buồng làm buồng tắm ra, thì mấy chỗ còn lại toàn bộ đều thông nhau cả, giường được đặt phía sau ghế sofa, có hai bộ, giữa phòng khách đặt một chiếc bàn lớn, bên trên chất đầy băng mạch và một đồng thành phẩm với bán thành phẩm người máy, bên cạnh còn có gạt tàn đựng đầy tàn thuốc.

Nói cho đúng thì nơi đây giống phòng làm việc hơn.

Chu Tư Việt tắm rửa qua loa rồi đi ra, tóc cũng không lau, mặc áo T-shirt màu đen với quần thể thao, thả người trên ghế sofa một cách uể oải, sau đó cúi người lần mò mấy bao thuốc lá.

Nhưng lại bị Đinh Tiến nhanh tay lẹ mắt dè lại.

Bàn tay vừa mềm vừa lạnh dè lấy cậu, Chu Tư Việt lạnh giọng: “Buông tay ra.”

Đinh Tiến lắc đầu, không lên tiếng.

“Quản riết ghien rồi hả? Cậu nghĩ mình là ai?”

Chu Tư Việt cười.

Cuối cùng Đinh Tiến cũng nhịn không được, nhìn cậu nói: “Cậu chán nản cho ai xem đấy hả? Mẹ kiếp ai mà không đau lòng cậu hả? Hút thuốc uống rượu, thuê phòng ngằm dưới đất với người ta, làm gì hả? Chơi trò phản nghịch hả? Muốn cho toàn thể giới biết cậu không tốt à, chẳng lẽ cậu còn trông đợi bọn họ khổ sở tự trách nữa hả?”

Chu Tư Việt thả tay ra, người dựa ra sau ghế, tiện tay cầm người máy lên, không đáp gì cô.

“Két —— ”

Cách cửa sắt của nhà kho vang lên tiếng mở nặng nề, một bóng người đi vào, là một chàng trai cắt tóc đầu đinh, thấy bên trong chưa tắt đèn nên cũng chẳng nhìn kỹ, cứ thế đóng cửa lại, vừa cửa quần áo bị mưa làm ướt nhẹp vừa quay đầu lại nói: “Hôm nay mày không về mà.”

Đinh Tiến nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, trước mắt toàn là cơ ngực và cơ lưng săn chắc, vừa tính thét lên thì đã bị Chu Tư Việt phản ứng nhanh cầm khăn tắm trùm lại.

Sau này, khi Lục Hoài Chính nhớ lại thì có nói, nếu cái khăn tắm đó đổi thành màu đỏ, thì trông rất giống cô dâu trong đêm động phòng hoa chúc đợi chú rể vén khăn trùm đầu.

Đinh Tiến bị trùm đầu không dám cử động, sau khi Chu Tư Việt chắc chắn nha đầu này không hề thấy gì thì mới nhìn lên Lục Hoài Chính đứng ở cửa, tiện tay cầm lấy chiếc T-shirt vắt trên thành ghế, không biết là của mình hay của cậu ta nhưng cứ thế ném qua, “Mặc quần áo vào.”

Lục Hoài Chính mặc quần áo vào tứ tế, rồi lại nhìn hai người họ, “Xem ra tao về không đúng lúc rồi?”

Chu Tư Việt nhìn Đinh Tiến, không lên tiếng.

Bạn bè nhiều năm như vậy, tính cách Chu Tư Việt như thế nào Lục Hoài Chính hiểu rõ, ở chung lâu đến thế nhưng chưa từng thấy cậu dẫn gái về, cứ tưởng cậu ta đổi sang ăn chay rồi. Nhưng bây giờ hơn nửa đêm thế này, nếu cậu ta không đi thì có còn là anh em không?

Lục Hoài Chính rút đại bộ quần áo sạch sẽ từ trong tủ áo, lại đi lấy đôi giày, “Được rồi, tao về nhà, hai người cứ tiếp tục, đừng vì tao mà mất hứng.” Vừa nói vừa cài cửa lại cho hai người.

“Rầm —— ” cửa sắt nặng nề đóng lại.

Đinh Tiến lấy khăn tắm xuống, ngộp thở đến nổi mặt đỏ bừng lên, cô đưa tay quạt quạt, ngẩng cổ thở hổn hển, rồi quay sang nhìn cậu hai giây, phát hiện trên gương mặt trắng nõn có ba dấu tay rõ ràng, chợt nhớ ra lúc mới vừa đến mình có lược trướng, vậy là cô nhảy xuống khỏi sofa.

“Cậu đợi một chút.”

Lúc quay lại, trong tay cô cầm quả trứng gà lăn qua lăn lại, ngồi xuống bên cạnh cậu: “Để tớ xoa cho cậu, nếu không ngày mai đi học sẽ nổi bật mắt.”

Chu Tư Việt không muốn.

Đình Tiễn bẻ nửa quả trứng, “Lăn hai lần là được.”

“Không muốn.”

“Hai lần thôi.”

“Một lần cũng không muốn.”

Đình Tiễn trực tiếp đưa tay kéo mặt cậu qua, “Nghe lời.” Nhưng khéo lại đụng trúng chỗ đỏ ấy, Chu Tư Việt hít hà một hơi, bực bội hừ một tiếng.

“Két —— ”

Cánh cửa sắt hé ra một khe hở, hai người trên ghế sofa đồng loạt quay đầu lại.

Một cái tay chậm rãi đưa vào qua khe hở, giống như trong phim hoạt hình vậy, không hề thấy mặt mũi đầu, từ từ rút cây dù ra, rồi lại nhanh như chớp đóng cửa lại cái "sầm".

Để lại hai người bên trong ngẩn ra đưa mắt nhìn đối phương gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cậu Lên Giường Đi

Có lẽ do quá gần nhau nên ánh mắt cứ thế nhìn thẳng vào đối phương, hơi thở quẩn quít, dường như có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của đối phương suýt nữa đã hôn lên rồi. Chu Tư Việt nghiêng mặt đi, ngồi thẳng người trên ghế, nhưng một giây sau lại bị Đình Tiễn kéo lại, mắt kiên nhẫn định chau mày, thì một quả trứng nóng hổi lại đàn hồi dán lên chỗ sưng đỏ.

Đau tới mức huyết thái dương cậu giật giật, "Si —— " một tiếng, đưa tay định đẩy cô ra.

Nhưng lại bị Đình Tiễn giữ chặt, "Có thể giảm sưng đấy, cậu cố chút đi."

Chu Tư Việt cau mày, muốn nói sưng thì cứ để sưng.

Tiểu cô nương ôm lấy mặt cậu, dịu dàng nói: "Ngoan."

Cậu nhìn cô rồi thả tay xuống, dựa ra sau ghế sofa, mặc cho cô lăn trứng.

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, bị ép phải ngược mặt, cậu rử mắt liếc cô.

Trên trần nhà ngay ghế sofa là bóng đèn điện tử cũ kỹ, bên ngoài được bọc bởi một tờ báo, vì thời gian ở lại đây không nhiều, từ lúc chuyển vào vẫn chưa đổi bóng, thế nên nay chỉ còn lại chút ánh sáng nhạt âm ỉm, hắt từ trên xuống, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Đình Tiễn quỳ trên ghế, vừa lăn trứng gà cho cậu vừa há miệng thổi lên mặt cậu, nét mặt thận trọng ấy hết như đang sửa chữa một món hàng mỹ nghệ tinh xảo.

Thấy cậu có chút hoảng hốt vụt qua, luôn cảm giác như thời không đã thay đổi.

Lông mày của cô vừa nhỏ lại dài, đuôi mắt cong lên một đường vòng cung mơ hồ, lông mi ngắn, khuôn mặt tròn như quả trứng gà, vô cùng nho nhã.

Chu Tư Việt cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của cô trong những năm cấp ba, ngũ quan nhỏ hơn, hờ hững hơn, dường như da đen hơn bây giờ, trên mặt chẳng có chút thịt, cả người gầy trơ xương.

Lúc bé Đình Tiễn rất đáng yêu, mặt tròn trịa, trên người lại có thịt, da cũng khá trắng, nhưng chẳng biết hồi vào cấp ba do ăn nắng hay thế nào mà cả người đen đi, hơn nữa còn gầy, không đem lại tí mỹ cảm nào.

Nay nhìn lại, có vẻ như đã mập ra, lại nhìn cái nữa, mặt cũng tròn lại rồi.

Chợt nhớ đến bạn cùng phòng đã từng nói với cậu một câu ——

Phụ nữ không phải làm bằng nước mà là làm từ bùn, xoa tròn bóp dẹt thế nào vẫn có thể về nguyên dạng, lại còn không tái diễn.

Hồi cấp hai, Tường Trầm thích thảo luận với Tống Tử Kỳ xem ai đẹp hơn ai, đa phần cậu đều giữ im lặng, nhưng có một lần khi nhắc đến Đinh Tiễn, Tường Trầm nói: "Thật ra nếu nha đầu kia mà cắt tia lại thì cũng khá đấy chứ, mặt mập hơn, da trắng hơn, thì tuyệt đối còn đẹp hơn Vưu Khả Khả."

Lúc ấy cậu chỉ lờ mờ Tường Trầm một cái, trong lòng khá khó chịu, "Ai cũng được, nhưng đừng lôi cô ấy vào."

Lúc đấy cũng chỉ bảo là quan tâm đến bạn cùng bàn mà thôi.

Sau đó, cũng chẳng biết thay đổi thế nào, vào thời điểm cậu ý thức được có thể mình thích cô nhóc này, thì trong lòng cũng đấu tranh xoắn xuýt cả lên.

Nhưng đều phí công cả.

Thích thì thích thôi, chỉ muốn bảo vệ cô dưới đôi cánh của mình, không ai được động đến, không ai được tổn thương cô.

Cậu không ngờ, trong lòng cô có tính toán gì, cậu có thể không hiểu ư? Cô đã nói gì với Khổng Sa Dịch, để Tống Tử Kỳ đi nghe ngóng một hồi là khai báo tất tần tật lại ngay.

Lưu Tiểu Phong có ý gì, cậu cũng biết.

Nên khi phát hiện trên bàn cô có tập vở của Lưu Tiểu Phong thì cậu mới giật dử đến thế, chạy đi chơi bóng với Tường Trầm cả một buổi trưa, đến khi quay về lại thấy cô cười nói vui vẻ như con ngốc với người ta, suýt nữa đã làm cậu tức hộc máu.

Sau đó đến kỳ trại đông, vào ngày sinh nhật Khổng Sa Dịch, cậu vốn không định đi.

Nhưng giữa chừng lại nhận được một tấm ảnh do Khổng Sa Dịch gửi, cô mặt vấy đi cùng Lưu Tiểu Phong.

Lúc ấy thật sự chưa ghen, lúc leo tường ra còn nghĩ thầm trong bụng, sao nha đầu này lại ăn mặc sơ sài thế chứ, có điều cậu lại được nhận một nụ hôn phớt, dù lúc leo tường về nhất thời sẩy tay, may không ngã lăn xuống, tay phải bầm tím, hồi đó cầm bút viết mãi chẳng xong, còn bị Dương Vi Đào mắng om sòm.

Dù gì thì cô cũng không phát hiện, nếu không thì mẹ nó mất mặt quá.

Thật ra năm ngoái cậu từng gặp Tô Bách Tông ở Thượng Hải một lần.

Khi ấy giáo sư Diệp dẫn cậu đi tham gia một triển lãm robot, Xích Mã là bên đứng ra tổ chức, kết thúc triển lãm, Tô Bách Tông giữ giáo sư Diệp lại cùng dùng cơm, lúc đó, hai người đã gặp nhau trên bàn ăn.

Tô bách Tông không biết là cố ý giả vờ không nhớ cậu hay không nhớ rõ cậu thật, anh ta không mở miệng, Chu Tư Việt cũng không nói. Từ trước đến nay cậu không thích làm thân với người ta, nhưng không có nghĩa là cậu không hiểu, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng lập tức rõ ràng, chắc chắn Tô bách Tông vẫn còn nhớ cậu.

Đương lúc ăn, Chu Tư Việt đi ra ngoài hút thuốc, đúng lúc Tô bách Tông đi ra nghe điện thoại.

Vốn cậu đã định dập thuốc rồi đi.

Nhưng vừa lấy điều thuốc xuống, thì lại nghe thấy Tô bách Tông nói một câu: "Tiễn Tiễn, em đừng khóc nữa, đợi lát anh về gọi điện cho em được không?"

Cậu không nhận được lại đặt điều thuốc lên môi, rít hai hơi, dựa vào cột đá hít mát lại, nhà khói ra nghe anh ta gọi điện.

"Lại gây chuyện với mẹ em à? Có cần để cậu em nói không?... Anh có thể hiểu, anh rất hiểu em, cũng đặc biệt hiểu em, cuối tuần anh đến tìm em nhé được không?"

Người đàn ông mặc âu phục giày da lại nói với chất giọng vừa dịu dàng vừa sùng ái.

Mẹ từng nói, lúc đi Đinh đến từ hôn có bảo, Đinh Tiễn muốn đi Paris học vẽ, nghe nói là một ông chủ lớn họ Tô của công ty khoa học kỹ thuật với cậu của cô đã liên lạc giúp cô, ông chủ Tô đó rất để ý Đinh Tiễn.

Cậu kẹ thuốc, cúi đầu cười tự giễu.

Một năm không gặp, cậu cứ ngỡ cô đã đến Paris học vẽ, thế nhưng lại chẳng ngờ cô học lại thi vào Thanh Hoa, càng không nghĩ rằng, cô thay đổi rất nhiều.

Mà điều đáng buồn là, khi cậu phát hiện ra sự thay đổi này dường như là vì bên cạnh cô có một người đàn ông khác trưởng thành hơn cậu, đây mới thật sự là điều khiến cậu bận tâm.

Ba năm, cậu không thay đổi được cô.

Nhưng người đàn ông kia chỉ mất một năm, đã thay đổi được.

Mà vừa hay, người đàn ông kia lại còn thích cô, mẹ kiếp ai mà chịu đựng được việc này.

Ở bên ngoài nhà, tiếng mưa rơi dần lớn hơn, mưa trút xuống như thác đổ, hạt mưa đập lên cửa sổ vang tiếng lộp độp rất lớn. Bên trong nhà lại được bao trùm bởi ánh sáng vàng, yên lặng như tờ, Đinh Tiễn quỳ trên sofa cúi đầu, chuyên chú lẩn tránh gà lên chỗ đầu của cậu, còn Chu Tư Việt cứ thể nhìn cô không chớp mắt.

Chu Tư Việt vào lúc này, hết như mảnh hổ bị thương, mặc dù vẫn còn thờ hờ hển, nhưng lực công kích đã hạ xuống thấp.

Bất chợt, Đinh Tiễn của Đinh Tiễn đặt trên bàn rung lên "grr grr grr —— "

Chu Tư Việt bất giác nhìn sang.

Ba chữ "Tô bách Tòng" sáng lên trên màn hình vàng đen.

Đinh Tiễn tưởng là đám Từ Sa Sa gọi nên cũng chẳng nhìn, chỉ hỏi Chu Tư Việt đưa mắt đi chỗ khác: "Ai vậy."

Chu Tư Việt nhìn cô không lên tiếng, Đinh Tiễn nghi ngờ đặt trứng gà xuống, đưa mắt nhìn sang, ngó ra trong chốc lát rồi thôi, tiếp tục lẩn mặt cậu.

Chu Tư Việt đẩy cô ra, đứng lên, "Nghe điện thoại đi."

"Cậu đứng lại!"

Bỗng Đinh Tiễn gọi giật lại.

Chu Tư Việt dừng bước thật, nhưng không quay đầu, hai tay cứ đút trong túi, cúi đầu: "Nói."

"Chu Tư Việt, cậu đang ghen đấy hả?"

Người đàn ông ngoài đầu lại liếc cô, rồi bình tĩnh quay về, đi đến trước bàn kéo ghế ra ngồi xuống, tiện tay cầm bảng mạch lên bắt đầu nói, "Không có."

Đinh Tiễn tắt điện thoại, xuống khỏi ghế sofa ồm ồm đi đến, nằm gục xuống bàn, một tay nâng cằm Chu Tư Việt, ép mắt cậu ngang hàng với mắt mình, một tay khác giờ lên ba ngón tay, thề thốt, "Tớ thề, tớ tuyệt đối chưa bao giờ thích anh ta."

Chu Tư Việt muốn rút cằm ra nhưng lại bị cô bóp chặt, cậu nhủ mày, "Biết rồi."

Lúc này Đinh Tiễn mới hài lòng buông tay, chống khuỷu tay lên bàn, đỡ má nhìn cậu đầy vui vẻ: "Vậy sau này cậu đừng đuổi tớ đi nữa."

Chu Tư Việt nhướn mày cúi đầu, đặt hai bảng mạch lại với nhau so sánh, rồi nhếch môi nói: "Tôi mà muốn đuổi cậu đi thì đã không đưa cậu về đây rồi."

Đinh Tiễn cong môi, mừng rỡ như điên, cuối cùng cũng không kháng cự cô nữa rồi.

Bỗng Chu Tư Việt lại ngẩng đầu, đối mắt với cái nhìn nóng bỏng của cô, tính mở miệng thì lại bị Đinh Tiễn ngắt lời, cô nói trước chỉ rõ lập trường: "Cậu yên tâm, tớ biết cậu không định yêu đương gì cả, tớ sẽ không quấn lấy cậu, chẳng qua tớ không hy vọng quan hệ của hai đứa căng thẳng thế thôi, cho dù không là người yêu thì làm bạn tốt cũng được, giống như hồi cấp ba vậy."

Được lắm, một năm không gặp đã biết lấy lùi làm tiến rồi.

Cô cũng đã nói hết rồi, cậu còn có thể nói gì đây.

"Ừ."

Một câu bạn tốt liền xác định rõ vị trí của hai người bọn họ.

Thật ra Đinh Tiễn rất rõ, Chu Tư Việt của bây giờ đang ở trên bờ vực phủ nhận bản thân, bất kể cô có nói gì làm gì thì với cậu cũng cực kỳ nhạy cảm, chia xa một năm, cô không biết rốt cuộc cậu đã trải qua những gì, nhưng có lẽ trong đó có cả hiểu lầm về cô.

Điều cô cần phải làm là, ở bên cạnh cậu, giống như trước đây cậu ở cạnh cô vậy.

Rồi một ngày nào đó, sẽ bù đắp lại một năm đã qua kia.

Nghĩ xong xuôi mọi thứ, Đinh Tiễn cũng mệt ra trò, nhìn bảng mạch chất đầy bàn rồi lại nhìn người đàn ông đang vui chìm trong bảng mạch này, cô ngáp một cái.

"Tớ ngủ ở đâu đây?"

Chu Tư Việt: "Giường bên trái."

"Cậu ngủ ở đâu?"

"Ghế sofa." Vừa nói vừa cầm kèm sắt bấm ngắt một sợi dây điện.

"Không thể ngủ trên giường kia được à?"

Đình Tiễn chỉ vào chần đệm sạch sẽ xếp bên cạnh, nói.

Chu Tư Việt quay đầu lại nhìn, rồi tiếp tục cúi đầu nói bằng mạch: "Sau này cậu sẽ biết."

Đình Tiễn à một tiếng.

Đối với cái từ 'sau này', cô vẫn tràn đầy mong đợi, vui vẻ chạy nhảy đến trên giường, nằm xuống, cất giọng véo von: "Chúc ngủ ngon!"

Chu Tư Việt quay đầu lại nhìn cô.

Tiểu cô nương nằm ngang, chần đắp một nửa, để hở đôi chân trắng nhỏ nhắn di động trên giường, vô cùng đặc ý.

Trong căn phòng, ánh đèn vàng lay lắt.

Bỗng thiếu niên cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Có giấc không thể chứ."

Trong phòng rất yên tĩnh, Đình Tiễn nằm nghiêng trên giường, nghe thấy rõ, tay gói đầu, môi khẽ cong lên, bình yên nhắm mắt.

Đến nửa đêm, sấm rền rất lớn.

Đùng đoàng một tiếng vang vọng khắp trời, trên đầu nhà kho có lắp một ô cửa sổ nhỏ, bị gió mưa bão bùng bên ngoài tấn công làm cánh cửa đập điên loạn, Đình Tiễn thức giấc, đèn trong phòng vẫn sáng, kim giờ trên đồng hồ treo tường chỉ số hai.

Chu Tư Việt vẫn chưa ngủ.

Cậu mở máy tính vùi mình trên sofa viết chương trình, đang viết dở thì bỗng hết ý, dựa vào ghế sofa, ngẩng đầu lên, một tay đỡ huyệt thái dương, sắp xếp lại mạch nghĩ, rồi chốc thì lại nghiêng người đến trước, dặt chân ra, hai tay đan vào nhau chống lên đầu gối, cúi đầu im lặng.

Cứ như vậy trong một chớp mắt, bỗng Đình Tiễn nhận ra cậu trầm lặng như thế, dường như có thể thấy được áp lực cậu đang cống trên lưng.

Tìm bỗng thất lại.

"Chu Tư Việt, cậu lên giường ngủ đi."

Chợt Đình Tiễn mở miệng mời.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Cùng Đi Du Lịch (1)

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt ra từ ngọn đèn, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, vang lên trong không gian yên ắng như một bản nhạc.

Chu Tư Việt quay sang liếc cô, thấy nha đầu này ngồi xếp bằng trên giường, đã chiếm hết giường cậu lại còn làm vẻ mặt vô tội, lại còn cười. Cậu quay đầu về, hơi nghiêng người ra trước, tìm gói thuốc đặt cạnh máy tính, ngậm lên miệng, cúi đầu đốt điếu thuốc.

Đình Tiễn không động đậy, ngồi trên giường nhìn bóng lưng của cậu.

Cậu hít một hơi, hơi ngửa đầu, ánh sáng từ vi tính hắt lấy tia sáng xanh yếu ớt, trong nháy mắt khói mờ tản ra, sau đó cậu cúi đầu gõ điếu thuốc vào mép gạt tàn, khẽ gạt tàn thuốc, rồi lại đưa tay lên, đốm sáng ở đầu điếu thuốc dựng đứng trong không trung, một bàn tay khác gõ lên bàn phím cạch cạch, rồi nghe thấy cậu thấp giọng lên tiếng mà chẳng quay đầu: "Không cần."

Đình Tiễn vén chăn xuống giường, đi tới bên cạnh cậu rồi ngồi xuống.

Chu Tư Việt ngậm điếu thuốc trong miệng, hai tay nhanh chóng gõ lên bàn phím, ánh mắt dán thẳng vào màn hình, lạnh nhạt nói: "Nếu không ngủ nữa thì trời sẽ sáng đấy."

Đinh Tiễn nhìn chương trình trong máy tính, rồi đưa tay cầm lấy điều thuốc nơi miệng cậu, ngậm vào miệng mình, khẽ hít một hơi, mùi khói thuốc ngập tràn khoang mũi làm cô bị sặc, ho khan dữ dội, Chu Tư Việt nghe thấy tiếng thì động tác trong tay dừng lại, khép laptop lại, đuổi người dựa ra sau thành ghế, hai tay khoanh trước ngực, buồn cười nhìn cô: “Có bệnh à?”

Đinh Tiễn mặt đầy khổ sở ném điều thuốc vào gạt tàn, lè lưỡi: “Cay quá.”

Chu Tư Việt im lặng nhìn cô, tiện tay ném chai nước trên bàn qua cho cô, “Uống xong rồi đi ngủ đi.”

“Còn cậu?”

Đinh Tiễn nhìn cậu.

Chu Tư Việt nghiêng đầu qua, nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng mưa vẫn tí tách như cũ, “Cậu đừng làm loạn.”

“Cậu đang sợ gì hả? Chu Tư Việt, tớ không ngại.”

Về mặt của Đinh Tiễn cứ như muốn nói 'nếu cậu không ngủ thì tớ sẽ không ngủ tới thức suốt đêm với cậu', Chu Tư Việt bất đắc dĩ cười, đưa tay gõ vào sau gáy cô, thờ ơ nói: “Cậu đi trước đi, tôi hút xong điều này sẽ qua.”

Đinh Tiễn vui mừng, lúc này mới yên tâm đứng dậy: “Được, tớ chờ cậu ở trên giường.”

Chu Tư Việt liếc cô một cái đầy ý tứ, cho đến khi Đinh Tiễn rời đi, cậu mới xoay người cầm bao thuốc lá trên bàn lên.

Đinh Tiễn nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào sau gáy của người đàn ông, khói xanh lượn lờ trên đầu ngón tay, lượn quanh dưới bóng đèn mờ vàng, phác họa bóng lưng đầy buồn bã và uể oải của cậu, rồi cô chột búng tỉnh, thực ra cậu đã trưởng thành lên rất nhiều, tâm sự lại nặng nề hơn.

“Chu Tư Việt.” Cô gọi.

Cậu cuối đầu nhả khói, đáp bằng âm mũi: “Ừ?”

“Chú dì vẫn khỏe chứ?”

Từ khi gặp mặt, đề tài này luôn bị cậu cố gắng né tránh, chưa từng nhắc qua, có mấy lần Đinh Tiễn muốn hỏi, nhưng lại sợ chạm đến một vài chuyện sâu trong nội tâm cậu không muốn nhắc tới, nên cũng không dám hỏi, nhưng hôm nay lại không nhịn được, dù sao thì hồi trước Chu phụ nhân cũng rất tốt với cô, cực cực tốt.

Mãi lâu sau Chu Tư Việt vẫn không lên tiếng, tàn thuốc trên tay bị rơi xuống, tích tụ thành một nhúm tro, lúc này cậu mới đáp: “Vẫn khỏe.”

Đinh Tiễn à một tiếng, đáp chần lại, giọng đầy phiền muộn: “Bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Ở một thị trấn phía nam”

Thanh âm của tiểu cô nương yếu dần: “Từ hôn không phải là ý của tớ...”

Còn chưa nói hết câu, bỗng bóng lưng lập tức đứng dậy, Chu Tư Việt dập tắt điều thuốc, tha dếp về phía giường, Đinh Tiễn vội vàng nhắm mắt lại, cảm giác thấy bên giường lún xuống, bên cạnh có người nằm, đáng người cao lớn chiếm phân nửa giường, người đàn ông nhắm mắt lại, thấp giọng bảo: “Chuyện này không liên quan đến cậu, ngủ đi.”

Đinh Tiễn hơi nghiêng người sang, vùi cả người vào trong chăn, chỉ để lộ mỗi đôi mắt, lẳng lẽ quan sát cậu, đường viền rõ ràng, cảm mượt mà như được dao khắc, đường nét lạnh lùng cứng rắn, mày nhọn, mũi cao môi mỏng, tóc dài, trông hài hòa đến lạ.

Ai nói thời gian giống như dao mổ heo vậy, vì sao cậu lại ngày càng đẹp lên thế?

Chói sáng, vô lại.

Trầm mặc, ít nói.

Dù cậu có thể nào cũng đều là con cưng của năm tháng, ông trời bất công với cậu, nhưng may mà, tại những tháng ngày như dao đây, lại rất dịu dàng với cậu.

Chu Tư Việt nhắm hai mắt, bỗng cầm lấy gối đặt vào giữa giường.

Đinh Tiễn cúi đầu nhìn gối, rồi lại ngẩng đầu nhìn mặt cậu, không hiểu: “Cái gì đây?”

Đến mí mắt cũng không thèm mở, Chu Tư Việt lười biếng nói: “Phòng ngừa nửa đêm cậu bò qua.”

Rốt cuộc vẫn là con gái mặt mỏng, Đinh Tiễn tức giận, chui cả người vào chăn, đến một cọng tóc cũng không lộ ra, đắp kín chăn giận dữ nói: “Ai mà mò

qua chỗ này thì chính là con cún.”

Nói xong, Đinh Tiễn núp trong chăn thở dốc không ngừng, tim đập thình thịch thình thịch, từ lúc cậu bắt đầu nằm xuống, nghe thấy tiếng thở của cậu, mặt cô đã đỏ tới tận mang tai.

Rốt cuộc Chu Tư Việt cũng mở mắt, nghiêng đầu liếc nhìn nhưng chỉ nhìn thấy mỗi chiếc chăn, cậu nhếch môi cười.

Đinh Tiễn nhẹ nhàng xốc một góc chăn lên nhìn, đúng dịp cậu đang nghiêng đầu qua, trong ánh mắt như cười như không ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, lập tức chui vào trong chăn, không dám thò đầu ra ngoài.

Đúng vậy.

Thực chất vẫn có chút sợ hãi.

Chu Tư Việt vui vẻ, lần nữa nhắm mắt lại, “Ngủ đi.”

Trong chăn truyền ra giọng nói yếu ớt: “Chúc ngủ ngon.”

Hai mươi phút sau.

Người trong chăn ngủ say đỏ mồ hôi đầm đìa, Chu Tư Việt mở mắt, ngồi xếp bằng, liếc nhìn người bên cạnh, cậu xoa cổ im lặng nhìn mấy giây, sau đó kéo chăn xuống, chắc tiểu cô nương đã rất mệt rồi, ngủ say sưa, môi hơi cong lại còn trề ra, trông rất đáng yêu.

Chu Tư Việt nhìn chằm chằm một lúc, lại sợ có muỗi bay vào nên kéo chăn lên, che kín môi, lúc này mới xoay người xuống giường.

Mấy giây sau.

Trong phòng tắt văng lên tiếng nước chảy.

Đây là lần thứ hai cậu tắm trong đêm nay.

...

Sáng hôm sau, Đinh Tiễn mơ màng vừa tỉnh giấc, tiết học đầu tiên là của thầy Vương, cô nhìn màn hình điện thoại, rồi lập tức nhanh chóng xuống giường.

Chu Tư Việt đem bữa sáng tới, tiện tay đóng cửa lại, nhìn thấy Đinh Tiễn âm ỉ vừa cột tóc vừa chạy vào nhà vệ sinh, cậu đặt bữa sáng trên bàn, đi tới cửa nhà vệ sinh đưa bàn chải đánh răng cậu vừa mua vào, rồi dựa vào cửa hỏi: “Tiết của ai?”

“Cám ơn.”

Đinh Tiễn cột tóc, nhận lấy, vừa bôi kem đánh răng vừa nói: “Vương Xuân Hoa.”

Vương Xuân Hoa nổi tiếng không có tình người, đi trễ thì bị trừ điểm quá trình, nếu đi trễ ba lần sẽ cho rớt, cúp học là đánh rớt ngay, điểm thành tích bình thường đến một điểm cũng không hề cho, Đinh Tiễn gấp đến độ tay chân cuống hết lên, trái lại Chu Tư Việt rất bình tĩnh dựa cửa nhìn cô đánh răng.

“Bữa sáng để trên bàn, lúc đi đừng quên đem theo, đi động cậu hết pin, tối hôm qua tôi sạc giúp cậu rồi.”

Sắp xếp tí mi đầu ra đấy, không cần phải lo.

Đinh Tiễn cầm bàn chải ngẩn người, ngậm nước súc trong miệng, má phồng lên nghi ngờ nhìn Chu Tư Việt, điện thoại hết pin lúc nào sao cô không biết?

Chu Tư Việt nhướn mày, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, nhắc nhở cô: “Bảy phút nữa.”

Cô ục ục súc miệng rồi nhỏ ra, “Cậu không đi học à?”

“Chiều mới đi.”

“Cúp học hả?” Đinh Tiễn đưa đầu ra dò xét.

“Giáo sư Diệp dạy, tôi không cần đi.”

“Giáo sư Diệp gạch tên cậu rồi à?”

Chu Tư Việt liếc xéo cô, kéo ghế ra mở máy tính lên, dạng hai chân ra, lấy thuốc ngậm lên miệng, đốt lửa, tay chống lên mép bàn, từ từ nhả khói, rồi hời hợt nói: “Học xong rồi.”

“...”

Sau đó Đình Tiền mới biết, Chu Tư Việt đã học xong học phần "Tổng Quan Trí Tuệ Con Người" của học kỳ này từ lâu rồi.

Hình như trong tay cậu còn có hạng mục đi theo giáo sư Diệp.

Trên đường đến trường, Đình Tiền mở điện thoại lên, mười mấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc đều do bạn cùng phòng gọi với gửi.

Lướt tiếp lướt tiếp.

Ồ ——

Cô từ từ dừng bước, nhìn chăm chăm một số lạ nằm trong danh bạ điện thoại.

Chỉ chú thích có một dòng.

Sau cơn mưa trời lại sáng, trong không khí đều là mùi đất, lá cây xanh biếc, những hạt mưa còn đọng lại trên lá, Đình Tiền như ngửi thấy chút vị ngọt ngào trong bầu khí quây.

Còn mười phút nữa là đến giờ học, Đình Tiền chạy đến lớp, mấy người Từ Sa Sa cũng cùng lúc chạy vào, ánh mắt nhìn quanh một lượt, phong tỏa mục tiêu, rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Nói, tôi qua cậu đi đâu?”

“Thành thật khai ra, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

“Sao lại tắt điện thoại?!”

Trừ Ban Gia Du ra, thì Từ Sa Sa và Lâu Phụng đều có dáng vẻ nếu không nói rõ thì tuyệt đối không bỏ qua cho cô, Đình Tiền nhìn Ban Gia Du với ánh mắt cầu cứu, thế nhưng cô nàng này lại chẳng để ý đến mình, vẻ mặt như bà đây không giúp được cậu rồi, “Tự mình cầu phúc đi.”

Đình Tiền kéo tay của Lâu Phụng đang treo trên cổ mình ra, lúc này mới nói: “Mưa to quá đó mà, không mang dù, ngủ ở nhà bạn một đêm.”

Lâu Phụng: “Bạn? Nam hay nữ?”

Đình Tiền suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Nữ.”

Lâu Phụng và Từ Sa Sa đồng loạt lên tiếng: “Trường tại mình tin chắc?” Lập tức rước lấy mấy ánh mắt nhìn sang.

Đình Tiền cúi đầu, “Là bạn học cũ của mình, nam, được chưa?”

Đột nhiên Lâu Phụng và Từ Sa Sa sáp lại gần, nhỏ giọng hỏi cô: “Đau không?”

Đình Tiền sững sờ, không hiểu tí ti gì, Lâu Phụng lại đến gần, dẫu môi nói: “Lần đầu tiên chắc chắn đau.”

Rốt cuộc Đình Tiền cũng đã hiểu, cô quỳnh lên, hai tay néo lỗ tai hai người, mặt đỏ tới tận mang tai: “Hai cậu!”

Ban Gia Du hệt như chị cả, đưa tay ngăn lại: “Được rồi được rồi, đừng làm rộn nữa, học thôi.”

...

Chuông vào học vang lên, Vương Xuân Hoa giữ mọi người lại dặn dò thêm sau giờ học.

“Ngày quốc khánh các em về viết mã trò chơi rồi nộp lên, trò gì cũng được, chủ yếu là để xem các em phát huy đến đâu. Sang năm có cuộc thi ACM*, bạn học nào có hứng thú thì có thể tham gia qua mạng trước.”

(*ACM-ICPC là cuộc thi lập trình quốc tế lâu đời và danh giá nhất dành cho sinh viên các trường đại học và cao đẳng trên toàn cầu.)

Bốn người trong phòng nhìn nhau, thăm thán thở.

Kết thúc tiết học cuối cùng trong ngày, Đình Tiền nhận được điện thoại của Diệp Uyển Nhân, nói rằng bà dẫn Đình Tuấn Thông đi du lịch, nếu có về nhà thì trong tủ lạnh có thức ăn để cho cô.

Cô cũng không tính về.

Ban Gia Du ngồi máy bay cả đêm về Thượng Hải, còn Từ Sa Sa đã hẹn bạn đi du lịch Tứ Xuyên.

Lâu Phụng thì ở lại phòng học bài, biết được Đình Tiền cũng không đi đâu, bèn thân mật ôm lấy cô, “Hai người chúng ta đều là đứa bé không ai muốn, đi theo chị Phụng của cậu đi, nhất định sẽ không bạc đãi cậu đâu.”

Bất chợt điện thoại trong túi rung lên hai tiếng grr grr.

Đình Tiền lấy ra nhìn.

Là tin nhắn Nguyễn Phóng gửi, “Em Đình Tiền này, anh là anh Nguyễn đây, quốc khánh này anh với anh Chu Tư Việt của em định đi Nam Kinh một chuyến, em có muốn đi chung không?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Nơi Góc Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.